

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SINGED SERIES
BOOK TWO

BITTER SECRETS

MIA KNIGHT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ACI SIRLAR

SINGED SERİSİ

İKİNCİ KİTAP

MIA KNIGHT

TELİF HAKKI

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023 Mia Knight

<http://miaknight.com/>

Tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi:

<https://www.coversbycombs.com/> Editör:

Zainab M. www.heartfullofreads.com

Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Yazarın Notu

Mia Knight'ın Kitapları

Teşekkür Yazar

Hakkında Kısa Bir

Bakış

DEDİKASYON

*En kötü zamanlarımda beni destekleyen patronlarıma ve korkunç bir
uçurumdan sonra bile benden asla vazgeçmeyen okuyucularıma.
Sizi seviyorum çocuklar.*

BÖLÜM 1

Jasmine yerden tavana kadar uzanan pencerelerden dışarı

bakıyordu.

New York'un milyonlarca dolarlık manzarası önünde uzanıyordu. Son teknoloji ürünü mutfak altın sarısı bir ışıkla doluydu ve dünyada her şeyin yolunda olduğu izlenimini veriyordu, oysa hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı. Kararsızlık içinde kıvranırken kollarını kendine doladı ve dudağını ısırdı. Bununla nasıl başa çıkması gerektiğinden emin değildi ama daha fazla erteleyemezdi. *Bir şeyler* söylemek zorundaydı...

Telefonunu kaptı, aradı ve adanın etrafında volta attı. Sabırsız, erkeksi bir ses kulağına, "Üç gün oldu lan," diye bağırdığında yerinden sıçradı.

"Biliyorum, Lyle. Özür dilerim." Kaşlarının arasındaki zonklayan boşluğu ovuşturdu. "Sana söyledim, işleri yoluna koymaya çalışıyorduk."

"Yaralandın mı? Sana dokundu mu?"

"Tabii ki hayır," dedi Jasmine, artık ağrımayan zedelenmiş omzunu döndürürken bile.

Yüksek sesle nefes verdi. Kayınbiraderinin sabır için dua ederken burnunun kenarını çimdiklediğini hayal edebiliyordu. Başka koşullar altında olsa eğlenirdi ama bunun komik bir yanı yoktu ve ikisi de bunu biliyordu.

"Ee," diye ısırdı. "Karar nedir?"

Ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Panikle elini boğazına götürdü. Bunu yapabilir miydi? Başka seçeneği var mıydı?

"Minnie."

Lyle'in kırılmış ses tonu sabrının tükendiği konusunda onu uyarıyordu, en iyi günlerinde bile bu erdeme sahip olduğu söylenemezdi. Onu Roth'la birlikte bırakıp gitmişti ve eğer Roth onu uzak durmaya ikna etmeseydi onun için geri dönecekti, böylece Roth'la ilişkilerini nasıl sürdüreceklerine karar verebileceklerdi.

Bu bir yalandı.

Babasının lanet mektubu Roth için bir şey değiştirmemişti. Onu ilk anlaşmalarına bağlı tutuyordu. Bir çözümün sihirli bir şekilde sayfada belirmesini umarak diyagramlar çizdi ve listeler yaptı, ancak durumuna nasıl bakarsa baksın, hiçbir çıkış yolu yoktu. Roth, babasının ona yaşattığı cehennem için tazminat talep ediyordu. Ya evliliklerinin mahremiyeti içinde ödeyecekti ya da ailesi herkesin önünde ödeyecekti.

O ortadan kaybolabilirdi ama ailesi kaybolamazdı. Roth da onlarla aynı dünyada yaşıyordu. Her hareketleri on binlerce kişi tarafından izleniyordu - çalışanlar, iş ortakları, gazeteciler, Wall Street. Eğer Roth ve ailesi çatışırsa, sonuçları yıkıcı olurdu. Kız kardeşleri Hennessy & Co'daki hisselerini satsalar bile Roth durmayacaktı. Kayınbiraderlerinin peşine düşeceğinden hiç şüphesi yoktu. İntikam arayışında ne kadar ileri gidebileceğinin bir sınırı yoktu.

Roth'un yönetimi ele geçirme sürecini kolaylıkla yönetmesi, yıllardır perde arkasında strateji geliştirdiğini kanıtlıyordu. Babası onu ülke dışına sürdüğünde ona değerli bir ders vermişti. Roth aradan geçen yılları kendini güçlendirerek geçirdi, böylece bu sefer kimse onu alt edemeyecekti. Eğer anlaşmadan caymaya kalkarsa, Roth'un nasıl bir cehennem yaratacağını hayal bile edemezdi. İlerlemenin en iyi yolu, maskaralığa devam etmek ve aşık bir aptal rolünü oynamak, tüm kırmızı bayrakları görmezden gelmeye istekli olmak ve ona bir şans daha vermektir.

"Biz..." Kuru boğazını kaplamak için aceleyle yutkundu. "Bu işi çözeceğiz."

"Bu da ne demek oluyor?"

Omurgasını dikleştirdi ve kendinden emin görünmeye çalışarak, "Bu kalacağım anlamına geliyor," dedi.

Durakladı, patlamayı bekliyordu. Adamın sessizliği onu hazırlıksız yakaladı. "Lyle?"

"Colette kötü yatırımları itiraf etti."

Çaresizlik içinde başını geriye attı ve ellerini havaya kaldırma isteğine direndi. Colette'in kocasına sırrını açması için ne kadar da uygun bir zamandı. Bu saçmalıktan sonra Lyle'ı zorlanmadığına nasıl ikna edecekti?

"Bunun evliliğimle hiçbir ilgisi yok," dedi sertçe. "Hayır mı? Onunla birlikte olmak *istediğin* için mi birliktesin?"

Sert ses tonu kadının irkilmesine neden oldu.

"Beş yıl hiç görüşmedikten sonra tesadüfen onunla karşılaşıyorsunuz ve bir ay sonra ailenizin şirketinin kontrolünü ele geçirdiği için onunla evleniyorsunuz. Ben gündüz doğdum, *Cara*, ama dün doğmadım. Colette ve Ariana bu aşıklar saçmalığına inanmak istiyorlar ama ben inanmıyorum. Maximus'un dolabında iskeletler olduğunu bilmek için ona şantaj yaptığını duymama gerek yoktu. Onunla evlenmeni engellemem gerektiğini bilmek için Thea'da bıraktığı çürükleri görmeme gerek yoktu. Ama tüm bunlar doğrulanmış ve ortadayken, seni onun ellerine bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Jasmine içten içe bu kadar korumacı ve fazla akıllı olduğu için ona lanet okusa da kalbi sevgi ve minnetle dolup taşıyordu. Gizliden gizliye onunla aynı fikirdeyken, evliliklerinin devam etmesine izin vermesi için onu nasıl ikna edecekti? Roth'un Thea'ya karşı sergilediği şiddeti uygulayabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Hizmetçisini öldürebilirdi ve onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"O nasıl?" diye sorarken titreyen elleri telefonu kavradı.

"O piç tarafından boğulduktan sonra olabileceği kadar iyi. Thea suç duyurusunda bulunmak istemediği için şanslı."

"Aradım ama cevap vermedi." "Bu sürpriz değil. Çok korkmuş."

"Eğer onunla konuşursan, üzgün olduğumu söyle. Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim."

"Ona özür borçlu olan sen değilsin. Senin ahmak kocan."

Ama Roth'un hayatlarına girmesi onun suçuydu. Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, kaos ortaya çıkıyor ve insanlar zarar görüyordu. Neye imza attığını bildiğini, bu sefer onunla başa çıkabileceğini sanıyordu. Ne şaka ama. Onun tuzağına düşmüştü ve şimdi hepsi sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

"Colette ve Ariana ile hisselerini satmaları konusunda konuşacağım. Aptal bir şirket için kendini feda etmene izin vermeyeceğim!"

"Kendimi feda etmiyorum!" dedi yüksek sesle ama adam onu duymazdan geldi.

"Maximus senin ve kız kardeşlerinin beynini yıkayarak şirketin uğruna ölmeye değer olduğuna inandırdı. Colette kontrolünü kaybetmeye başladığı anda yardım için bana gelmeli ya da bu işin peşini bırakmalıydı. Maximus gitti. Siz üçünüz ölü bir adamı memnun edemeyeceğinizi ne zaman anlayacaksınız?"

Adamın sözleri kadının karnına bir yumruk gibi inmişti. Belki onun için Hennessy & Co sadece bir şirketti ama bu onların mirasıydı. Eğer şirketinin başı dertteyse, onu kurtarmak için her şeyi yapardı, tıpkı onun ve kız kardeşlerinin kendi şirketleri için yapacakları gibi.

"İşin bununla hiçbir ilgisi yok," dedi ve adam İtalyanca bir yaylım ateşine tutulurken telefonu kulağından çekti. Adamın sabır dilediğini anlayacak kadar bu dili biliyordu... ve ona lanet yağıdırıyordu.

"Bu *delilik*," diye tısladı Lyle, aniden İngilizceye geri dönerek. "Eğer baban burada olsaydı, bunların hiçbirisi olmazdı. Aynı hatayı ikinci kez yapmana izin vermezdi. Lanet olsun, sana Roth'u elinde tutman için gerekli araçları verdi."

Hayatından çıkar. Uğruna adam öldürebileceği sırları var. Bunu anlıyor musun?"

Tek düşünebildiği buydu. "Evet."

"Maximus, o gittiğinde Roth'un ortaya çıkacağı konusunda beni uyarmıştı. Harekete geçmesi aylar sürmedi, Min. Roth, Maximus'un ölümünden sadece birkaç gün sonra New York'a taşındı."

Ağzını açtı ve sonra boğazının dibinde titreşen çığlık serbest kalmadan önce aceleyle kapattı.

"Maximus'un Roth'a boşanma belgelerini imzalaması için şantaj yaptığının farkındasın, değil mi?"

"Evet." Sesi de hissettiği kadar boş çıkmıştı.

Bir süre durakladı ve sonra "Bunu yapmana izin vermeyeceğim" dedi.

Yüzünü ellerine gömdü. "Lyle..."

"Seni tanıyorum." Sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Sadık olduğunu, bağışlayıcı bir kalbin olduğunu ve Maximus'un ölümünün seni darmadağın ettiğini biliyorum. Kız kardeşlerin her zaman senin arkanı kollamasa da, senin onlarınkini kolladığını biliyorum. Ailen için her şeyi yapacağını biliyorum. O da öyle. Seni tekrar kullanmasına izin vermeyeceğim."

Omuzları muazzam ağırlığın altında çöktü. O kadar yorgundu ki. Güçlü olmaktan, kendi başına savaşmaktan, korku ve belirsizlik içinde yaşamaktan yorulmuştu. Kontrolü ona bırakma dürtüsü çok cazipti. Bu kâbustan bir çıkış yolu bulmak istiyordu. Roth'tan, onun akıl oyunlarından ve iş dünyasının politikalarından uzaklaşmak istiyordu ama bunun onu ondan kurtaramayacağını biliyordu.

Daha önce bir kez kontrolü devretmişti ve bu onu hiçbir yere götürmemişti. Dört yıl önce babasından müdahale etmesini istemiş, bunun Roth'la olan ilişkisini sona erdireceğine inanmıştı. Bu sadece kaçınılmaz olanı ertelemişti. Şimdi, riskler çok yüksekti ve kaçacak kimse yoktu. Lyle güçlüydü. Roth'la kafa kafaya vermekte tereddüt etmezdi ama babası bile

hatırı sayılır serveti ve nüfuzuyla onu kontrol etmek için şantajı başvurmak zorunda kalmıştı. Bugün muhatap olduğu Roth, ilk kez evlendiği adama hiç benzemiyordu.

Roth'a bir yıllığına bağlanmanın kolay olmayacağını biliyordu ama hayatını tehlikeye atacağından haberi yoktu. Yine de bu işin içindeydi. O kadar derindi ki, kurtuluşu yoktu. Yasal olarak ona bağlıydı. Üç yüz altmış iki gün sonra kendisi ve ailesi ondan sonsuza dek kurtulacaktı. Bunu yapabiliirdi. Yapmak zorundaydı. Hepsinin iyiliği için.

"Beni kullanmıyor. Nasıl kullanabilir ki?" diye sordu ve daha iyi bir argüman bulmaya çalışarak oyalandı. "İş dünyasında herhangi bir gücüm ya da etkim yok ve benimle param için evlenmiyor."

"Kendini kandırma, Min. Milyarlarca dolar değerinde olabilir ama bu sana miras kalan şeyle ilgilenmediği anlamına gelmez. Ellerin Hennessy & Co'da olması da bunu kanıtlıyor."

Karnı sıkıştı. O da aynı sonuca varmıştı. Babasının uyarısı zihninde tekrar tekrar çaldı. *Senden istediğini alacak ve sana hiçbir şey bırakmayacak.*

"Ve sizin aracılığınızla bize ulaşıyor. Bizimle iş yapmasına bile gerek yok. Aileden biriyle evlendiği için insanlar müttefik olduğumuzu düşünecek. Toplum içine girmeden önce imajını düzeltmek için sizi kullanıyor."

"Bunu bilemezsin," dedi ama sesini pek inandırıcı kılamadı.

"Hayır, ama yüzüğü parmağına takmak için acele etmen, Daiyu'nun abartılı elbisesi ve fotoğrafçı? Şansım varken bunu durdurmalıydım."

"Hiçbir şey yapamazdın."

"Evet, yapabiliirdim." Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Eğer ona güveniyorsanız, avukatıma evlilik sözleşmenizi inceletmemde bir sakınca görmezsiniz, değil mi?"

Mutfak adasının üzerindeki evlilik sözleşmesine bakarken ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Roth üç gün önce onu buraya bıraktığında yaptığı ilk şeylerden biri buydu. Her sayfayı didik didik etmiş, Roth'a servetine konmak için bir açık kapı, küçük bir madde ya da muğlak bir ifade aramıştı ama henüz bulamamıştı.

"Ona güveniyorum," diye yalan söyledi, "ama kendini daha iyi hissedeceksen, gönderirim."

Homurdandı, "Güzel." Biraz daha sessizlik ve ardından, "Bunu gerçekten yapacak mısın?"

"Evet."

"Neden? Yaptığı onca şeyden sonra onunla kalman için bana tek bir neden söyle."

Bu onun anıydı. Lyle, ona tekrar aşık olacak kadar aptal olduğu için bu kadar çabuk ve bu kadar şüpheli koşullar altında evlendiklerine inanmayacaktı ama başka bir neden daha vardı. Olayların büyük planında önemsizdi ve mantığa ya da sağlam bir muhakemeye dayanmıyordu ama yedi yıl önce ailesinin servetini bırakıp gitmesi için yeterli olmuştu. İşe yaramak zorundaydı.

"Onunla ilk kez evlenmemle aynı sebepten dolayı birlikteyim."

"Hangi nedenle?"

"Çünkü hiç kimse bana onun gibi hissettirmedi." Bir elini çalkalanan midesine bastırdı. Adam korku ve tutkuyu aynı ölçüde uyandırıyor. Bir psikoloğun bununla bir gün geçireceğinden emindi.

"Ayrı kaldığımız onca zamandan sonra beni etkilemeyeceğini düşünmüştüm ama kaldığımız yerden devam ettik." Lyle'in birini diğerinden ayırt edememesi için gerçekle yalan arasında ince bir çizgi çizerek mutfakta volta atıyordu. "Birbirimizin etrafında olmadan olamayız..."

Kaia'nın ücra kulübesinde ve düğün gecelerinde yaptıklarının grafik görüntüleri kafasının içinde dans etti. Boğazında fokurdayan duygu seline karşı dişlerini sıktı. Tüm kat kendisine ait olmasına rağmen klostrofobinin tokadını ve ani bir ihtiyaç hissetti

temiz hava. Boğucu mutfaktan dışarı fırladı ve havadar oturma odasına girdi.

"Aramızda bir şey var... kaybolmak yerine yoğunlaşan bir şey. Ne yaparsam yapayım, o hep orada, bizi birbirimize çekiyor, eskisinden daha kötü..." Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Zehirli kimya." Lyle hiçbir şey söylemeyince ekledi: "Bana inanmıyor musun? Daiyu'ya mağazasının soyunma odasında ne yaptığımızı sor."

"O pislikle seks yapmak mı istiyorsun? Seni durduramam," dedi Lyle test edercesine. "Bu onunla neden evlendiğini açıklamıyor."

"Bizim gibi insanlar çıkmaz," dedi Roth'un odanın içinde dolaşırken söylediği cümleyi ödünç alarak. "Ve birbirimizle görüştüğümüzü saklamak istemedi. Gerçek bir şans vermemizi, eğer babam olmasaydı olabileceğimiz kişi olmamızı istedi..." Telefonda taşan duygularla boğazı düğümlendi. "Birbirimizi hiç unutamadık. Belki de bu yüzden onun hakkında yazmaya devam ettim. Onu tekrar gördüğümde, her şey geri geldi. Bu sefer başarabileceğimizi düşündüm. Onun değiştiğini düşündüm."

"Yapmadı!"

Yüzünü ellerine gömdü. "Babamın ona şantaj yaptığını bilmiyordum."

"Onun hakkında pek bir şey bilmiyorsun." Gerçek bu değil miydi?

"Kendi liginin çok dışında oynuyorsun. Yanacaksın." Belki, ama başka seçeneği yoktu.

"Maximus'un ona şantaj yaptığı şeyi itiraf etti mi?" Omurgasından aşağı bir ürperti aktı ve titremesine neden oldu. "Hayır."

"Bunu öğreneceğim."

Sustu. "Nasıl öğreneceksin?"

"Özel dedektif tuttum." "Hayır!"

"Nasıl olur da bilmek istemezsin?" diye sordu.

"Tabii ki biliyorum," diye karşılık verdi. "Ama bazı şeylerin gömülü kalması daha iyidir."

"Maximus onun sırrını ortaya çıkardıysa, başkalarının da çıkaracağını düşünmüyor musun?"

Bunu zaten düşünmüştü. "Roth'un pek çok düşmanı var. Eğer biri babamın ne yaptığını ortaya çıkarırsa, şu anda bunu ona karşı kullanıyorlardır."

"O zaman birisinin etrafı kazmasından zarar gelmez."

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim," dedi sertçe. "Onu bırakacaksın."

Açıklamasını gergin bir sessizlik karşıladı. Kimse Lyle Caruso'ya ne yapıp ne yapamayacağını söyleyemezdi ama bunu yapmasına izin veremezdi. Roth sırrını korumak için ne kadar ileri gidebileceğini çoktan kanıtlamıştı ve kayınbiraderinin onun için kendini ateş hattına atmasına izin vermesine imkân yoktu.

"Peki bunu neden yapayım?"

İnatçı adam. Roth'a karşı olan kan davasından vazgeçmezse onu nasıl koruyabilirdi?

"Tertemizmişsin gibi davranma," dedi sabırsızca. "Colette ve Ariana da aziz değiller. Hepiniz onunla aynı acımasız işin içindesiniz. O seviyede çalışıp da ellerinizi kirletmeden duramazsınız. *Seni araştırması için* birini tutarsam, sessiz kalması için para ödeyeceğin bir şey bulmayacaklarını mı söylüyorsun?"

Diğer uçtaki uğultulu sessizlik ona bir adrenalin dalgası verdi. Körü körüne bıçakladı ve vurdu.

"İtiraf etmek istediğin bir şey var mı, Lyle?"

"Bu benimle ilgili değil; onunla ilgili."

Ses tonu onu ince bir buzun üzerinde olduğu konusunda uyarıyordu, ama konuşmada ilk kez onu ters köşeye yatırıp savunmaya geçtiğinde geri adım atmayacaktı.

"Colette biliyor mu?"

"Beni neyle suçluyorsun?"

Orada kesinlikle bir şey vardı, ama haklıydı. Bu Roth'la ilgiliydi, onunla değil. Amacına ulaşmıştı. Taktik değiştirme zamanı.

"Sizi hiçbir şeyle suçlamıyorum. Hepimizin saklayacak bir şeyleri olduğunu, gurur duymadığımız, gizli tutmak istediğimiz şeyler olduğunu söylüyorum."

"Neredeyse Thea'yı öldürüyordu."

Roth'un yaptıklarını küçümsemek inandığı her şeye ters düşüyordu ama başka ne seçeneği vardı ki? "Birinin sizi yıllarca kontrol etmek için kullandığı bir sırrı ifşa etmesini engellemek için ne kadar ileri gidebilirsiniz?"

"Onu savunduğuna inanamıyorum."

"Ben değilim! Sadece..." Bir avukatın suçlu bir müvekkilini savunmak için yaptığı gibi dolambaçlı yollara başvurdu. "Babam Roth'un Amerika'daki şirketlerini yok etmekle yetinmedi. Avrupa'da kaydettiği ilerlemeyi de rayından çıkardı. Roth tüm bu engellere rağmen başarılı oldu ama babam ona şantaj yapmaya ve sonra da ihanet etmeye devam etti."

"Senin için," diye işaret etti.

Eli ağrıyan göğsünün üzerinden geçti. Bu konuda nasıl hissedeceğini bilmiyordu. "Babamın ona şantaj yaptığını bilmiyordum, bilseydim de kabul etmezdim."

"Neden olmasın? Evlilikten ayrılmak istedin."

"Böyle bir şeyi ona karşı kullanacak kadar değil." Başını salladı ve gerçek bir şaşkınlık ses tonunu renklendirerek şöyle dedi: "Onun böyle bir şeye tepki verdiğini hiç görmedim. Şirketleri çöktüğünde, bağlantıları ve ortakları ona sırtını döndüğünde bile öfkelenmedi. Bunu metanetle karşıladı. Onu hiç görmedim..."

Tekrar yükselmeye başlayan çığlığı yuttu ve sadece kendi hayatı için değil, ailesinin hayatı için de savaştığının farkında olarak durumunu kısa ve öz bir şekilde ifade etmeye çalışırken bir elini karmakarışık saçlarında gezdirdi.

"Roth borcunu ödedi. Babamla yaptığı anlaşmanın gereğini yerine getirdi. Onun güvenine ihanet eden babamdı." İçine attığı acı

aracılığıyla. Kaynağın ne olduğu önemli değildi, sadece gerçek olması yeterliydi. "Babamın ona yaşattıklarından sonra, sırlarını saklamaya hakkı olduğunu söyleyebilirim."

Lyle'a itiraz etme ya da kabul etme fırsatı vermek için durakladı ama Lyle sessizdi. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildi ama onu rahatlatabilecek bir şey eklemeye karar verdi.

"Sırrı her neyse, bu sadece onu etkiler. Bize geri dönmeyecek" dedi.

"Ve sen buna inanıyor musun?"

"Evet." Roth, babasının ortaya çıkardığı sırdan başka kimsenin faydalanmasına izin vermeyecekti.

"Ya yanıyorsan?"

"O zaman yanıyorum. Risk almaya hazırım."

"Kendini tekrar toparlaman yıllarını aldı."

Boğazındaki yumruyu yuttu. "O zaman bu sefer daha hızlı yapabileceğim."

"Sana zarar verdi."

"Birçok insan beni incitti" diye fısıldarken sesi titriyordu.

Duraksaması ona imayı anladığını gösteriyordu. Colette ve Ariana hayatı boyunca onu sürekli incitmişlerdi ve babalarının cenazesinde onları terk etmeleri zihninde hâlâ tazeydi.

"Senin mutlu olmanı istiyorum."

Gözleri yaşlarla doldu çünkü onun ciddi olduğunu biliyordu. "O zaman bırak."

O değişmek istiyor, Lyle. Ona bir şans vermezsek değişemez." "O piçi gerçekten seviyor olmalısın."

Rahatlama dizlerini zayıflattı. Neyse ki kanepe yakındaydı.

"Bana kendi özgür iradenle orada olduğunu, seni taciz etmediğini ve bunun Hennessy & Co ile bir ilgisi olmadığını söyle," diye emretti.

"Buraya kendi özgür irademle geldim. Suistimal edilmiyorum ve bunun şirketle hiçbir ilgisi yok" diye hızlıca tekrarladı.

"Bu saçmalığa inanamıyorum," diye mırıldandı. "Bana yalan söylediğine, herhangi bir zorlama olduğuna ve Colette'in kafayı taktığı o lanet şirkete geri döndüğüne dair en ufak bir belirti olursa, onu hayatımızdan sonsuza dek çıkarmak için ne gerekiyorsa yaparım. Beni anlıyor musun, Min?"

"Evet."

"Düzenli olarak kontrol edeceğiz."

Konuşamadığı için başını salladı. Adamın veda etmeden telefonu kapattığını fark edene kadar birkaç saniye geçti. Telefonu bıraktı ve titreyen elleriyle yüzünü kapattı.

Belki de içinde düşündüğünden daha fazla Maximus vardı. Kayınbiraderini ters köşeye yatırabileceğini hiç düşünmemişti. Öte yandan, Lyle'in saklayacak bir şeyi olmasaydı tehdidi işe yaramazdı. Başka koşullar altında bu durum canını sıkabilirdi ama Roth'un sırlarıyla uğraşırken Lyle'in sırlarını umursamayacak kadar bitkin düşmüştü.

Ayağa kalktı ve büyük oturma odasını kaplayan cam duvarlara doğru yürüdü. Kabarık bulutların gerçek dışı mavi gökyüzünü süslediği güzel bir gündü. Sonbahar yerini kışa bırakıyordu. Yapraklar dökülmeye başladığında, gri denizin ortasındaki turuncu ve sarı patlaması neredeyse yok olmuş, Central Park'ı çıplak ve çıplak bırakmıştı. O da böyle hissediyordu. Soyunmuş, ham ve doğa koşullarına maruz kalmış.

Dondurucu soğuktan korunmuş olmasına rağmen yine de üşüdüğünü hissetti. Mutfığa dönüp bir çaydanlık ısıttı ve günlerdir kendisini rahatsız eden baş ağrısı ve mide ekşimesinden kurtulmak için Alka-Seltzer içti.

Bitmişti. Şimdilik ailesini ikna etmişti ama bir yıl boyunca buna nasıl dayanacaktı? Halkın içinde büyüdüğü için toplum içinde nasıl kibar bir maske takacağını biliyordu ama hiçbir zaman birkaç saatten fazla rol yapmamıştı. Ve ondan bu rolü yirmi yıl sürdürmesi bekleniyordu-

Dört yedi mi? Sadece ailesinin önünde değil, Roth'un yanında da mı? Yaptıklarından sonra onun gözlerinin içine nasıl bakabilirdi?

Roth'un hiç tereddüt etmeden ve kadının yaşını ya da zayıflığını umursamadan hizmetçisinin peşine düşmesi midelerini bulandırmıştı. Boynunu kırmakla tehdit ederek büküşü... Bu hareket onun için çok pratik ve doğaldı. Bunu düşününce soğuk terler döktü. Kız kardeşlerinin onu kontrol etmiyormuş gibi davranmaya çalıştıkları yapmacık, aşırı kibar mesajlar arasında, Thea'nın hastaneden boyunluk ve kötü morluklarla taburcu edildiğini bildirdiler. Thea'nın daha ciddi yaralar almamış olması bir mucizeydi. Onu öldürebilirdi.

Eğer bilgisayarını Smokinli Park'tan getirdiklerinde Thea'ya rastlamış olsaydı, hizmetçisi mektubu ona daha uygun bir zamanda verebilirdi. O zaman bütün bunlardan kaçınılabilirdi. Dudaklarını büzdü. Hayır. Philadelphia'daki o meşum günde karşılaştığı adamın kahve içme teklifini geri çevirseydi tüm bunlardan kaçınılabilirdi. Şimdi bile kendine sorduğunu hatırlıyordu: *Bir fincan kahvenin ne zararı vardı?* Artık cevabı biliyordu. Hayatının geri kalanı.

İçinden yumruklarını cama vurmak ya da hiçbir personelle göz göze gelmemiş olmasına rağmen her sabah düzeltiliyormuş gibi görünen mutfak dağıtmak için delice bir istek duydu. Bunun yerine orada hareketsizce durdu. Zihni karlı bir televizyon kadar berrak olduğu için uyuyamıyor, yemek yiyemiyor ve zamanının çoğunu boşluğa bakarak geçiriyordu. Her küçük seste sığıyor, Roth'un Colorado'da olduğu gibi aynı intikam duygusuyla ortaya çıkmasını bekliyordu. Gecenin köründe onu şehre geri götürmüştü. Çatı katına girdiklerinde, bir hesaplaşma için hazırlandı. Onun yerine, adam tek kelime etmeden gitmişti. O zamandan beri onu ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Diken üstündeydi, spot ışıklarının açılmasını ve Roth'un bir sonraki perdeyi başlatmasını bekliyordu. Kurallarını bilmediği tehlikeli bir oyundu bu. Kendini nasıl koruyacağını bilmediğinden, hayatında hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti.

Eli, görünmez kelebeklerin umutsuzca kurtulmaya çalıştığı boğazına gitti.

Çaydanlık onun için çığlık attı. Çaydanlığı ocaktan alıp kendine bir fincan doldurdu ve içine iki poşet nane çayı koydu. Annesinin yatmadan önce her zaman bir fincan içtiğini hatırladı. Bu koku onun için bir teselli kaynağıydı ama içinde bulunduğu kriz karşısında bu anı bile etkisini yitirmiş gibiydi.

Kolunun altına bir not defteri sıkıştırdı, sonra büyük oturma odasına geri döndü ve rahat pencere koltuğuna yerleşti. Binalar labirentine ve trafikle tıkanmış yollara baktı, kalabalığın bir parçası olmayı diledi, sinir bozucu bir komşu ya da şirret bir patron gibi normal sorunları olan bir hiç. Herkes zenginlik ve güç istediğini düşünüyordu. Ne kadar ödün vermek zorunda kalacakları ya da akıl oyunları ve politikanın ruhlarını parçalayacağı hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Eğer bir Hennessy olmasaydı, Roth onunla ilgilenmezdi ve o da değer verdiği herkesi tehlikeye atmazdı. Elleri titrerken çayının yüzeyinde dalgalar dolaştı.

"Onu bir daha görmeyeceksin."

Asla." "İstemiyorum."

Babasına verdiği sözün yankısı tekrar aklına geldi. Babası ona boşanma belgelerini imzalatmak için Roth'a şantaj yaptığını neden söylememişti? Neden yüz yüze söylemek yerine mektubu ve diski Thea'ya emanet etmişti? Ona karşı açık ve dürüst olmadığı için başarısız olan ayrıntılı bir hile yaratmıştı. Birbirlerinden sır saklamayı bıraktıklarını sanıyordu ama adam bu konuda ona güvenmemişti. *Neden güvenmemişti?*

Çayını üflerken gözleri endişeyle buğulanmış bir halde önüne bakıyordu. Roth'u Colorado'da gördüğü andan itibaren, babasının servetinin büyük kısmının kime kaldığını bulmaya kararlıydı. Hennessy & Co dışında göz diktiği ve sahiplenmeden önce zamanını beklediği başka bir varlık var mıydı? Yüz milyon dolarlık anlaşmayı

gerçek niyetini gizlemek için yıl sonuna kadar bekleyemez miydi? Onun rızası olmadan hiçbir şey yapamazdı ama onu sayılamayacak kadar çok kez kandırmışken bu pek de rahatlatıcı değildi. Görünüşe göre, yaşı onun söz konusu olduğu durumlarda onu daha akıllı yapmamıştı.

Kupasını bir kenara bıraktı ve yeni kitabı için fikirlerle dolu olması gereken not defterini karıştırdı. Bunun yerine, sayfalar Roth'un hayatını mahvedebileceği tüm yollarla ilgili teorilerle doluydu. Colorado'da karşılaştıkları andan itibaren Roth'un söylediği her şeyi not etmek için saatler harcamıştı. Sorun şuydu ki, Roth'un ağzından çıkan her şey düzinelerce şekilde yorumlanabilirdi. Ne aradığını bilmezken satır aralarını nasıl okuyabilirdi ki? Kaia ile yaptığı konuşmayı ve Maximus'un mektubundan okumayı başardığı birkaç satırı not etti.

Kaia'nın babasının düşüncelerini tekrarlaması tesadüf olamazdı. Her ikisi de Roth'la bir hayatın onu yıkım ve acı dolu bir yola sürükleyeceği konusunda onu uyarmıştı. Kaia oğlunu yıllardır görmemişti ama yine de oğlunun bir kadını evliliğe zorlayabileceğini biliyordu. Bunu daha önceki bir ilişkisinde de yapmış mıydı? Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve bir düğüme takıldıklarında tısladı.

Madem Roth bu kadar tehlikeliydi, neden geçmişten bahsetmek için düğün gününe kadar bekledi? Kaia'nın oğlu hakkında konuşmak için bolca fırsatı vardı. Boşandıktan sonra bile Kaia'yı yılda bir ya da iki kez aramıştı ve Colorado'ya geldiğinde tek kelime etmemişti. İlk kez yüz yüze görüşüyorlardı ve Kaia babasının vefatının acısını yaşıyordu ama Roth ortak noktaları olan tek şeydi. Roth sözlerini kesmeden önce Kaia'nın *"Bilmiyor musun?" demesi* onu öldürüyordu. *Neyi* bilmiyordum?

Tıpkı Thea'ya yaptığı aramalar gibi, eski kayınvalidesine yaptığı aramalar da doğrudan sesli mesaja düşmüştü. Kaia neden telefonuna cevap vermiyordu? Roth annesini görmek için Colorado'ya mı gitmişti? Ona hiçbir şey yapmazdı,

yapar mıydı? İç organları sanki bir mengenenin içindeymiş gibi hissediyordu. Sağlık kontrolü için polisleri aramayı düşündü ama nasıl bir sebep gösterebilirdi ki?

Kaia kalp krizi geçirdiğinde Roth'un gelmeyeceğinden o kadar emindi ki. Ama gelmişti. Bu ne anlama geliyordu? Kaia oğlunun merhamet seviyesini yanlış mı değerlendirmişti? Her ne kadar bunu kötü bir nezaketle yapmış olsa da, Roth annesine bakması için bir hemşire tutmuş ve onu ameliyattan sonra iyileşmesi için New York'a getirmişti. Aralarında her ne olduysa, Roth annesine, annesinin ona duyduğu düşmanlığın aynısını duymuyor gibiydi. Bunu nasıl karşılaması gerekiyordu?

Kaia'nın onu akıl hastanesine yatırmak istemesi, acımasız damarının gençliğinde ortaya çıktığı anlamına geliyordu. Vahşi, asi bir genç miydi? Belki de yerel bir çeteye bulaşmıştı? Ama sabıkası olsaydı, babam bunu en başından Kaia'nın yüzüne vururdu. Çocuk suçlu değildi, o zaman bu gizlilik neydi? Annesinin ona canavar demesine ve onu sevmeyi kendine yedirememesine neden olacak kadar korkunç ne yapmıştı?

Nefesinin altında mırıldanarak defterinde yeni bir sayfa açtı ve yazdı:
ŞANTAJ NEDENLERİ.

Bu konuda o kadar bilgisizdi ki yardım için internete başvurdu ve Google'da insanların şantaja uğramasının en önemli nedenlerini araştırdı. Nedenler inanılmaz derecede çeşitliydi ama görmezden gelemeyeceği bazı ortak temalar vardı. En kötü senaryoyu düşünürken parmakları titriyordu.

• Cinayet

Böyle bir şeyi düşündüğüne inanamayarak çirkin kelimeye baktı ama ne düşünmesi gerekiyordu? Hangi sır bu kadar korkunçtu ki, adam bunu saklamak için bu kadar aşırıya kaçıyordu?

Yine de bu teoride kocaman bir delik vardı. Eğer disk somut bir kanıt olsaydı, babası onu memnuniyetle polislere teslim eder ve

Roth parmaklıklar ardında. Yani bu, diskteki her şeyin onu mahkum etmeye yetecek kadar önemli olmadığı anlamına mı geliyordu?

• Yasadışı iş uygulamaları

Roth birini anlaştırmaya zorlamış mıydı? Kötü iş uygulamaları hakkındaki bir söylenti insanların ondan vebadan kaçır gibi kaçmasına neden olabiliirdi ama... Roth'un başlangıçta mükemmel bir ünü yoktu. Babasının da öyle. Onların acımasızlığı iyi bilinir ve saygı görürdü. Bildiği kadarıyla babası hiçbir zaman yasadışı bir şey yapmamıştı... Roth'a şantaj yapmak dışında tabii. Çayının geri kalanını mideye indirdi ve hassas midesinde şıpırdarken yüzünü buruşturdu. Bu adamlar onu ülser yapacaktı.

Roth'un istediğini elde etmek için parasını ve bağlantılarını kullandığını varsayıyordu ama belki de bir adım daha ileri gidip biriyle fiziksel ilişkiye girmişti? Tuxedo Park'ta tanık olduklarından sonra, bu kesin bir olasılıktı.

• Kirli dernek

Belki de işi nasıl yaptığı değil, kiminle yaptığı önemliydi? Roth bir matematik dehasıydı ama belki de babasının onu alaşağı edememesinin bir nedeni vardı? Belki de yeraltı dünyasında babasının bile boğamayacağı bağlantıları vardı. Ama yine de babası kanıtları toplayıp yetkililere teslim ederdi. Belki de diskte Roth'u suçlayan bir adamın itirafı vardı ama bu iddiaları destekleyecek hiçbir şey yoktu? Bu da onu en başa geri götürdü. Roth'a şantaj yapılabilmesi için kanıtların kurşun geçirmez olması gerekiyordu.

• Şantajcı şantaj yapılan mı oluyor?

Bu güçlü bir olasılıktı. Belki de babası Roth'un birine şantaj yaptığını öğrenmiş ve bunu ona karşı kullanmıştı?

(Google'a göre) insanlara şantaj yapılmasının bir numaralı nedenini düşünürken kalemimi bir tahterevalli gibi ileri geri salladı.

• Seks

Bugün bile, seksin aleni olduğu bir çağda, ilişkilerini, cinsel yönelimlerini, sapkınlıklarını örtbas etmek için para ödeyenler vardı. Roth yüksek profilli bir ilişki yaşadı mı? Bu uzak bir ihtimal değildi, çünkü onunla bir ilişkisi vardı. İş yapmaya hevesli olduğu bir adamın nişanlı kızı... Roth'un umurunda değildi. Onun için hiçbir şey yasak değildi. Belki bir iş ortağının karısıyla yatmıştır? Mafya patronu? Onu uygunsuz bir pozisyonda yakalayan tehlikeli bir kadınla ters düşmüş olabilir miydi? Disk bir seks kaseti miydi?

Dudaklarını büzdü. Smokinli Park'taki tepkisi için bir ilişki çok ılık görünüyordu. Tanık olduğu şey saf bir öfkeydi. Maximus Roth'a karşı her ne hissediyorsa, bu kişisel bir şeydi. Roth gibi dayanılmaz bir baskı altında bu kadar soğukkanlı olan bir adamı, nerede ve kiminle olduğunu unutacak ve bu bilginin açığa çıkmaması için her şeyi yapacak kadar kontrolünü kaybetmeye ne itebilirdi? Ondan böylesine aşırı bir tepkiyi neyin çıkarabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Aklının bir köşesinde bir olasılık dolaşıyordu. Basit ama zekiceydi. Babası Roth'un ne yaptığını tahmin edecek kadar cesur muydu ve aslında elinde olmayan bir kanıt göstermekle mi tehdit etmişti? Bu babasının yapabileceği bir şeye benziyordu. Ancak Roth kendisine şantaj yapılmasına izin vermeden önce Maximus'un elinde kanıt olup olmadığını kontrol ederdi. Tabii bu kanıt, ortaya çıkma ihtimali bile babasının taleplerini yerine getirmesi için yeterli olacak kadar korkunç değilse...

Tüm bu zihin jimnastiği yüzünden kafası yarılacaktı gibi hissediyordu. Çılgın bir hayal gücü olduğunu sanıyordu ama Roth ve babası onu alt etmişti. Birine şantaj yapmak için neyin kullanılabileceği ya da bu tür bir anlaşmanın nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Aynı anda hem imparatorlukları yönetip hem de düşmanlarını araştırmaya, şantaj yapmaya ve yok etmeye nasıl zaman ayırabiliyorlardı?

Ayrıca, Roth'un sırrının işle ilgili olduğunu varsayıyordu ama ya öyle değilse? Birini mi koruyordu? Bir akıl hocasını mı? İş ortağını mı? Akrabasını mı? Tek sorun, Roth'u tanıdığı süre boyunca liseden, üniversiteden, bir büyükanne ya da büyükbabadan, kuzenden ya da teyzeden hiç kimseyle bir bağlantısı olduğundan bahsetmemiş olmasıydı. Hiç kimseyle. Bunun garip olduğunu düşünmemişti çünkü onun da küçük bir çevresi vardı ama onun da tanıdıkları *vardı*. Roth mu? Onun arkadaşları olup olmadığını bile bilmiyordu.

Yeni bir sayfaya öyle bir güçle geçti ki sayfa yırtıldı. Derin bir nefes alarak, bastırılmış hayal kırıklığını gidermek için defteri odanın diğer ucuna fırlatma dürtüsüne direndi. Ne kadar dünyevi ya da deneyimli olduğunu düşünürse düşünsün, onunla boy ölçüşemeyeceği gerçeğinden kaçış yoktu. Roth onu manipüle etmiş ve kandırmıştı. *Yine*. Colorado'da ona teslim olduğunda ona nasıl da gülmüş olmalıydı. O kadar kolay teslim olmuştu ki.

Bayan James Roth olarak geçireceği bir yıl bu destanı sona erdirecekti. Onu bir kez atlatmıştı; yine atlatabilirdi. Son üç gün bir gösterge ise, ilk evlilikleri sırasında ortaya koyduğu aynı modeli takip etmeyi planlıyordu. Bu iyi bir şeydi. Aralarında ne kadar az etkileşim olursa o kadar iyiydi. Onun planlarına nasıl uyduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Lyle'a katılıyordu. Onu arzuluyor olabilirdi ama intikam planlarından vazgeçmesi için yeterince büyük bir teşvik değildi. Büyük olasılıkla ailesiyle ittifak yapmanın onlarla savaşmaktan daha kazançlı olacağını fark etmişti. Bir kez daha, kız onun oyununda sadece bir parçaydı.

Cama yaslandı ve iki ay içinde hayatını nasıl bu kadar berbat ettiğini düşündü. Babasını gömmüş, boşandıktan sonra ilk kez gördüğü eski kocasıyla yatmış, bedenini ve onurunu aile şirketi için takas etmiş ve şimdi iki kez evlendiği adam hakkında hiçbir şey bilmediğini keşfetmişti. Adamın kendisine her şeyi anlattığına inanarak safça imzayı atmıştı ama adam ona karşı ne zaman dürüst olmuştu ki? Bu mantık evliliğine bu sefer iki gözü de açık gireceğini düşünmüştü. Babasının mektubunu okuduğunda bu inancı yıkılmıştı. Mezardan gelen uyarısı dünyasını alt üst etmiş ve oyuncak evini her parçası temelinden k o p a n a kadar sarsmıştı. Serbest düşüşteydi. Ne bir dayanağı, ne bir güvenlik ağı, ne de bir koruyucu donanımı vardı. Bir zamanlar sevdiği ve şimdi tamamen yabancı olduğunu fark ettiği bir adama karşı sadece kendisi ve aklı vardı. James Roth hakkında gerçekten ne biliyordu?

Lyle haklıydı. Roth'u kontrol etmenin tek yolu sırrını ortaya çıkarmak ve bunu ona karşı kullanmaktı ama herhangi biri çok yaklaşırsa onu durduracak güvenlik önlemleri olduğundan hiç şüphesi yoktu. O zaman ne yapacağını bilmek istemiyordu.

Tıslama o kadar sessizdi ki, zar zor fark etti. Roth asansörden inip çatı katına çıkınca başını çevirdi ve donakaldı. Boyu 1.80'in üzerindeydi ve yaşlılarının çoğu şık bir şekilde zayıfken, o bir güreşçi gibi yapılıydı. Takım elbiseleri ne kadar özel dikilmiş olursa olsun, onun cüssesindeki bir adama yakışmıyordu. Yüzünün sert hatları bir iş adamından çok bir generale yakışıyordu.

Paltosunu ve ceketini silmek için kanepenin yanında durakladı. Kravatını gevşetmek için acele etmedi, görünüşe göre odayı kaplayan gerginlikten etkilenmemişti. Adam ona doğru yöneldiğinde, kadın kalemi avucunun içine aldı. Adam onun yanında durdu. Parlak ışık, kahverengiden eser olmayan simsiyah gözlerini hiç etkilememişti. Adam elini kaldırdığında kadın kaskatı kesildi ama adamın tek yaptığı parmaklarının ucunu yanağında gezdirmek oldu. Kadın

bu nazik dokunuşun onu rahatlattığından mı yoksa telaşlandırdığından mı emin değildi. İki parmağını çenesinin altına daldırıp yüzünü onunkine doğru eğdiğinde nasıl tepki vereceğine karar verememişti.

"Öp beni," diye emretti.

BÖLÜM 2

Adamın eli çenesinde olmasaydı, ağzı açık kalacaktı.

Onu buraya bıraktığından beri hafıza kaybı yaşadığını mı düşünüyordu?

Yanağına bir kelebek kanadı kadar hafif bir öpücük kondurdu. Kadın geri çekildi, bilinçsizce yumruğunu kaldırdı ama adam herhangi bir zarar vermeden onu yakaladı.

"Beni bıçaklamayı mı planlıyorsun Jasmine?" diye sordu dudakları kulağının kabuğuna değerken.

"Gerek var mı?" diye fısıldadı.

"Hayır."

Çenesindeki eli ensesine doğru kayarken kalemi alıp omzunun üzerinden attı. Yüzündeki boş ifade onu ürpertmiş olmalıydı ama gözlerindeki açlık kanını dondurmuştu. Adamın nazik okşayışı beklediğinden o kadar uzaktı ki nasıl tepki vereceğini bilemedi. Gözleri sabitlenmiş olmasına rağmen ağzını almadı. Parmak eklemlerinin arkasını boğazında gezdirdi. Neler oluyordu böyle? Onun yağmalamasını ve terör estirmesini bekliyordu, ikna etmesini değil. Adam bu kadar yakinken kokusunu duymaması imkânsızdı -taze, baharatlı, çekici.

Adamın eli göğsünün üzerine kapandığında nefesi kesildi. İki eliyle bileğini kavradı ve çekti, ama onunla boy ölçüşemezdi.

"Roth." Adam yoğururken sesi gergin çıkıyordu.

"Öp beni."

Adamın siyah bakışları kızın yüzündeydi ve saklamak istediği her şeyi katalogluyordu. Korkusu başka bir şeye dönüşüyordu. Onun ellerinde yaşadığı onca şeyden sonra bile vücudunun ona tepki veriyor olması onun hakkında ne söylüyordu? Hiç tereddüt etmeden içeri girdi ve hiçbir şey olmamış gibi kaldığı yerden devam etti.

"Ağzın, Jasmine."

Ona siktirip gitmesini söylemek için ağzını açtı ama adam meme ucunu sıkı ve korkusunun sonunu da kovalayan bir ısı patlaması yaydı. Daha da yaklaştı. Yüzünde parlayan güneşle birlikte, kendini bir şeyler ararken buldu. Belki bir pişmanlık kıvılcımı ya da aşık olduğu adamın bir anlık görüntüsü... Ama adamın acımasız görüntüsünden başka bir şey göremiyordu. Adamın, kalbinin kaburgalarına çarpışını hissedebildiğinden emindi. Başını eğdi, dudakları onunkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Jasmine."

Sesinde bir talep, tırnaklarını avucuna batırmasına neden olan bir özlem vardı. Adamın sabırsızlığının arttığını hissedebiliyordu. Onun ne istediğini biliyordu ama bunu ona vermek istemiyordu. İkisinin de dikkatini dağıtmak için elini kaldırdı. Adam gerildi ama yüzünün sert oluklarına dokunduğunda göğsünü kavrayışı hafifledi. Adam başını eğerek ona sınırsız bir erişim sağladı ve kadın parmaklarını sakallarının arasından geçirip dudaklarının sert çizgisini takip etti. Yüz hatları ona tanıdık gelmeliydi, ama her şey ortaya çıktığında, sanki bir yabancıya bakıyormuş gibi hissetti. Her zaman sevgililer ama hiçbir zaman bir ortak gibi konuşmamışlardı. Her zaman bitişe doğru çılgınca bir koşuşturmaydı ve sonra her şey biterdi. Bu dokunsal keşif, çarşafların arasında yaptıklarından daha samimi görünüyordu.

Kararsız duygular içini parçaladı. Acaba onun dokunuşunda dile getiremediği soruları sezmiş miydi? Tüm bunları intikam için mi yapıyordu? Kız onun için sadece bir piyon muydu? Ailesine ve diğerlerine ulaşmanın bir yolu muydu?

Bağlantıları mı yoksa onun göz diktiği başka bir varlık mı miras kaldı? Ne saklıyordu? Niyeti neydi?

Dünya liderleri, politikacılar ve iş adamlarıyla iletişim kurmak için aldığı tüm sosyal eğitimler, hiçbiri onu bu adama hazırlamamıştı. Nasıl oluyordu da onunla ikinci kez evleniyordu ve ilk seferinde olduğundan daha az şey biliyordu? Halıyı altından çekip alabilmek için onu sahte bir güvenlik duygusuna mı sürüklüyordu? Bundan nasıl kurtulacaktı?

"Roth" diye fısıldarken sesi titriyordu.

Ses tonundaki gizli yalvarmayı anlamış olmalı ki gözleri kısıldı. "Hayır."

Gözleri yaşlarla doldu.

"Yapamam." "Yapabilirsin."

"Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Çünkü kendime engel olamıyorum."

Adam onu pencere kenarındaki koltuğa doğru çekti. Yere düşen not defterini almak için hamle yaptı ama adamın bacaklarını ayırarak ona uyum sağlamaya zorlamasıyla dikkati dağıldı.

"Öp beni."

"Neden?"

"Üç lanet gün oldu." "Bu senin hatan," diye küstahça konuştu.

Ensesindeki el sıkıştı. "Öp beni prenses."

Neden ona bir öpücük vermesi için ısrar ettiğini anlamıyordu ama öfkesinin kırılma noktasına kadar gerildiğini hissediyordu. Onu sınırın ötesine iterse neler olacağını görmek istemiyordu. O kadar yakındı ki, tek yapması gereken başını geriye eğmekti. Dolgun dudakları onun düz dudaklarına değdi. Uzaklaşmaya başlamadan önce bir süre durakladı. Ensesindeki el saçlarına gitti ve çekiştirdi. Dudakları acıyla şaşkınlık içinde aralandı ve adama pençesini batırması için gereken açıklığı verdi.

dilini ağzına soktu. Nananin temiz tadını acı ve ekşi bir şeyle bozdu. Kahve ve başka bir şey. Onu, başını döndüren bir özümsemeyle öptü. Adam tahrip ederken, kadının vücudu da kendini ona hazırladı. Yer açmak için elini karnına bastırdı. Adamın yanıtı kazağını başından çekmek oldu.

"Hey!"

Kazağının odanın diğer ucuna savrulduğunu görmek için saçlarını tam zamanında gözlerinden uzaklaştırdı. Adamın ifadesi vurdumduymazdı ama gözleri hiç de öyle değildi. Onu kollarının altından yakaladı ve pencere kenarındaki koltuğa oturtmak için yukarı çekti. Kadın kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuştururken, adam kalçalarını kavradı ve karnını, göbeğinin hemen altını öptü. İçgüdüsel olarak geri çekildi ve çıplak sırtı soğuk cama çarptığında tısladı. Ağzı karnının üzerinde gezinirken onu orada sabitledi.

"Roth!"

Eli bacaklarının arasına kaymadan önce onun kıcını sıktı ve kot pantolonunun kalın dikişini amına sürttü. Kadın adamın omuzlarını tokatladı ama adam sert hareketlerine devam ederek kadının kolunu yakaladı ve eğilmesi için çekti. Adam onun göğsüne yapıştı. İçine dolan hain sıcaklığı bastırmaya çalışırken ayak parmakları yumuşak minderlerde kıvrıldı.

"İnsanlar görecektir," dedi, her ne kadar doksan beşinci katta, aşağıdaki yayaların ve taksilerin bin feet üzerinde olsalar da.

"Camlar renkli ve öyle olsa bile utanacak bir şeyin yok," dedi kot pantolonunu indirip onu külotunun üzerinden öperken.

"Mesele bu değil," dedi hışımla.

"Neymiş o?"

Adam ona sokulduğunda, ne hakkında konuştuklarını unuttu. Elleri iki yanında yumruk olurken, adamın yüzüne vurma dürtüsüne karşı koydu.

istedi. K1çını kavradı, daha iyi erişim için kalçalarını eğdi, bu da omuzlarını cama doğru zorladı.

Kadının boyuna baktı. "Beni istiyor musun?"

"Hayır," dedi kadın sıkılmış dişlerinin arasından.

"Bu çok utanç verici."

Ağzı iç çamaşırının bel bandında gezinirken, güneş saçlarındaki gümüş parıltıları vurguluyordu.

"Bütün gün bunu düşündüm," dedi konuşurcasına, onun iç uyluğunu öperken. "Benim için ısıniyorsun ve ıslanıyorsun."

"Rüya görüyorsun," dedi zayıf bir sesle, adam külotunu bacaklarının arasına sıkıştırırken.

Adam kumaşı klitorisine sürtecek şekilde manipüle ederken tepki vermemeye çalıştı. Elinin arkasını tırmaladı ama adam devam etti, kumaşı ileri geri çekerek alay etti ve tahrik etti. Kontrolünü kaybettiğinde, adam çekiştirerek nemli iç çamaşırının ayak bileklerine kadar düşmesine izin verdi.

"Benim için yay."

Beden ve zihin savaştı. Kız orada çırılçıplak dururken gözleri düello ediyor, ona istediğini verme dürtüsüyle savaşıyordu.

"Gelmek mi istiyorsun? Benim için yayıl, ben de sana ikimizin de ihtiyacı olan şeyi vereyim."

Açma işini kendisi yapmasa da, adam elini dizinin altına soktuğunda direnmedi. Kaldırması için verdiği sessiz talimata itaat etti. Adamın ağzı üzerine kapandığında başını geriye doğru eğdi ve güneşten gözleri kamaştı. Gözlerini kapadı ve adam derinlere inerken inledi. İşte bu! Adamın saçlarını kavradı ve kalçalarını salladı. Tüm ağırlığını alan bacağı titriyordu ama dayanmaya çalıştı. Çok yaklaşmıştı; bacağı tutan el kaybolduğunda tam da coşkunun doruğundaydı. Hemen sallanmaya başladı ama Roth düşmesine izin vermedi. Onu öne doğru çekerek omzunun üzerinden düşmesini sağladı ve oturma odasından dışarı çıktı.

"Ne oluyor lan?" diye tersledi adamın sırtına vururken.

"Ben içindeyken boşalacaksın," dedi onu ana süitteki yatağın yanına ayağa kaldırırken.

Yatağa tırmanmadan önce kıyafetlerini çıkardı ve kendini yastıklara yasladı. Eli sikine gitti ve okşadı.

"Buraya gel."

Kadın yürüyüp gidemeyecek kadar uzaklaşmıştı ve adam bunu biliyordu. Ona doğru süründü. Gözleri simsiyahtı ve kadını daha da ıslatan karanlık bir şehvetle parlıyordu. Uyluklarını adamın devasa bedenine uyum sağlayacak şekilde müstehcen bir biçimde açtığında, adamın eli sikinin etrafında sıkılaştı. Kadın durakladı, göğüsleri adamın üst kalçalarını okşuyordu. Korkunç bir sikiciydi ama nefis bir sikiciydi. Hiçbir erkek ona onun kadar çekici gelmemişti. Yatak odasının dışında acımasız bir iş adamıydı ama burada bir erkekti. Burada, pürüzlü ruhları birbirine kaynaştı ve olmamaları gereken nedenlerin önemi kalmadı.

"Boğuyorsun onu," diye azarladı yumruğuna vururken.

Elini onun etrafına sarabilmesi için aletini serbest bıraktı. Taşaklarıyla oynarken nazıkçe okşadı ve sonra tabanını öptü, bu da uyluklarının onun altında demire dönüşmesine neden oldu.

"Em beni," diye emretti.

Normalde onun emirlerine karşı çıkabilirdi ama şu anda uysal bir ruh hali içindeydi. Günlerce süren korku ve belirsizlikten sonra bir çıkışa ihtiyacı vardı ve adam da ona etkili bir çıkış sağlıyordu. Ağzını onun etrafında kapattı ve elinin çarşafın içinde dönmesini izledi. Onu güzelce ıslatmak için derin bir şekilde boğazını sıktı ve doğrulurken adem elmasının sallandığını gördü. Kendini onun üzerine konumlandığında, adam onu içine iterken elleri onu yerinde tuttu. Bir iniltiyi durdurmak için alt dudağını ısırdı. Adam onu gerdi

Tam kıvamında. Tamamen kılıfına girdiğinde, parmakları kadının tenini ısırdı. "Becer beni," dedi.

Kadın hareket etmeye başladığında belirgin göğüs kasları ve karnındaki kaslar titredi. Güneş batmaya başlamış, yüzünü sıcak bir ısıltıya boğmuştu. Ona yavaşça binip çekici ve seksi görünmek için sabrı yoktu. İsteddiği

Orgazmı. Tam eşiğindeydi; tadını alabiliyordu. Öne doğru eğildi ve ellerini başının iki yanına koydu. Ritmini bulmaya çalışarak sallanırken saçlarını yüzünden uzaklaştırmaya çalışmadı. Dizginleri onun ele almasına izin verdi, kontrolcü bir piç olduğu için bu nadir görülen bir durumdu. Jasmine erkeklerden payına düşeni almıştı ama Roth o kadar genişti ki dizlerinin üzerinde kendini destekleyemiyor ya da ihtiyaç duyduğu gücü oluşturamıyordu. Onu yoğun bir güçle izledi, o siyah gözler onu yiyip bitirdi, onu cehennemden çıkarmaya çalışmasının ve yetersiz kalmasının tadını çıkardı. Birkaç dakika boyunca denemeler yaptı ve doğru açıyı bulamadığında küfretti.

"Bana yardım et," diye tersledi.

Bir el sırtının alt kısmına bastırarak onu düzleşmeye ve kalçalarını iyice açmaya zorladı.

"Sıkı dur," dedi bir an önce, kendini derinlere çarparak yükselmeden önce. Kadın öne doğru eğildi ama adamın elleri omuzlarına dolandı ve onu sertçe sikerken yerinde tuttu. Yüzünü yastığa gömdü ve çığlık attı.

"Tam orada," diye nefes nefese kaldı. "Aynen böyle. *Evet.*"

Adam onu çiğ çiğ sikerken tenlerinin birbirine çarparken çıkardığı şehvet dolu ses, kadının boynunu ısırmasına neden oldu. Onu doruğa doğru fırlatırken acımasızdı. Orgazmının yaklaştığını hissettiğinde, vücudu kilitlendi.

"Jamie!"

Adam kendini derinlere yerleştirdiğinde, kadın kırıldı. Orgazmı boyunca onu becerdi, öğüttü ve sonra adını tekrar tekrar söylerken çarptı. Onu sırt üstü yatırmadan bir saniye önce küfrettiğini duydu. Onu krallığa kadar becereceğini düşündü. Bunun yerine, çekildi ve dizlerini onun her iki yanına dikti ve horozunu yüzünün üzerinde okşadı.

"Aç," diye kestirip attı.

Kadın daha itaat edemedi, adamın eli yanaklarına yapışarak onu hemen itaat etmeye zorladı. Gözleri ihtiyaçtan kör olmuş, orgazma doğru koşarken vücudundaki her kas gerilmişti. Morartıcı tutuşu görmezden geldi ve dilini onun üzerinde gezdirerek yukarı doğru gerildi. Kız alay ederken gözleri yanıyordu ve ucu ağzına aldığı anda, başı kendinden geçerek geriye doğru sarsıldı. Onu eve getirecekti ama adamın başka planları vardı. Üzerinden atladi ve yatağın yanında durdu. Adam yüzünü ona doğru çevirip ağzını sikmeye başlayana kadar biraz şaşkıındı. Karşı koymadı ve adam orgazm olduğunda çıkardığı feryat kulaklarını çınlattı.

"Vay anasını," diye inledi üst yarısı kadının üzerine çökerken.

Adam tamamen tükenene kadar onu emdi. Parmakları, doğruldu ve bağlantıdaki banyoya girmeden önce değerli saniyeler boyunca saçlarını taradı. Bir saniye sonra akan suyun sesini duydu. Sırt üstü yatmadan önce yüzünü çarşafa sildi. Hayır, kesinlikle sevgililer gibi sonrasında oyalanmadılar.

Yirmi dakika önce midesinden rahatsızdı. Şimdi ise uçurtma gibi uçuyor ve hayatla dolup taşıyordu. Gözlerini kapadı ve hızla atan kalbini dinledi. Vücudunu kullanmasına izin verdiği, korkakça bir çıkış yolu seçtiği ve onun neden olabileceği o akıl almaz coşkuya kendini kaptırdığı için kendinden iğrenmeliydi. Zehirli kimya. Bunun için her şeyden bir değil, iki kez vazgeçmişti. Uğruna cinayet işleyebileceği sırları sakladığını bilmek bile ona olan tepkisini ortadan kaldırmaya yetmemişti. İş dönüp dolaşıp buna geliyordu. Colorado'da son bir kez daha şımarmasına neden olan şey buydu. Vücudu onun ne yaptığını umursamıyordu; tek umursadığı onun karanlık arzularını tatmin edebilmesiydi.

Bir el bileğini kavradığında tek gözünü açtı ve Roth'un sarp yüzünün kendisininin üzerinde gezindiğini gördü.

"Ne?"

Çekiştirdi. "Banyo yaptım."

"Ne banyosu?"

Kendini tekrar etmedi. Kolları onun altından kaydı ve onu zengin banyoya taşıdı. Şehre bakan cam bir duvarın önünde büyük boy oval bir küvet vardı. Onu küvetin yanına ayaklarının üzerine yatırdı. Kadın önce buharı tüten suya, sonra da ona baktı. Adam onu dürterek içine girmesi gerektiğini işaret etti. Kadın bir ayağını soktu ve hemen dışarı atlamaya çalıştı. Adam onu durdurmak için kolundan tuttu.

"Çok sıcak!"

"Alışırısın."

"İkinci derece yanıklara maruz kalacağım!"

Onu görmezden geldi ve diğer bacağını küvetin içine doğru çevirdi. Su kalçalarına vururken orada öylece durdu. Onun bakışlarını tutamadığı için eğilip elini suda gezdirdi ve parmaklarını kokladı.

"Yağ mı koydunuz?"

Bariz soruya cevap vermedi ama içeri adım atarak onu şaşırttı. Roth, sıcak suya hiçbir tepki göstermeden, kendisi için özel olarak yapılmış gibi görünen kıvrıma düzgünce oturarak bir uca yerleşirken, otomatik olarak geri adım attı ve küvetin kenarına indi. Banyoyu onun için hazırladığını düşünmüştü ama kendisi için hazırlamış ve onu sonradan düşünmüş olması daha mantıklıydı. Bu kadar yakın bir yerde onun karşısında oturmasına imkân yoktu.

Ayağa kalkıp dışarı çıkmaya hazırlanırken soğukkanlılıkla, "Duş alacağım," dedi.

Bileğini kavradı ve çekti. Düşerken inledi ve her yere su sıçradı.

"İstemiyorum-"

"Sessiz ol," dedi adam dönüp onu ağaç gövdeli kalçalarının arasına yerleştirirken.

İkisi de suya battığında, su tehlikeli bir şekilde yükseldi ama kenarı aşmadı. Su etraflarına çökünce sırtını dikleştirerek oturdu. Narenciye kokusu duyularını sararken, aşırı hassas

derisi karıncalandı. Güneş alçalmaya başladığında dikkati renk cümbüşü içindeki gökyüzüne çekildi.

"Rahatla," diye emrederken bir kolunu göğsüne doladı ve onu kendisine yaslanmaya zorladı.

Adam elini tutup suya sokana kadar küvetin kenarına ölümüne tutunduğunu fark etmemişti. Orada yatarken, kısmen yüzerken, sıcak su kemiklerini lapa haline getirmeye başladı. Teslim oldu ve adamın göğsünün sürekli yükselip alçalmasını izledi. Göz kapakları iradesi dışında kapandı. Uyuma isteği çok baskındı ama parmaklarının suyun yüzeyinde dans etmesine izin vererek zihnini aktif tuttu, sanki piyano çalıyormuş gibi ritmik bir şekilde vurdu.

Bir süre dalgın kaldı ama kaçınılmaz olarak sis dağıldı. Üç gün boyunca hayal gücü Roth'un giriş yapması için sayısız yol buldu. Her şey bu kadar korkunç bir şekilde ters gittikten sonra onun gazabına hazırды. Beklediği son şey, Roth'un onu öpücüklerle etkisiz hale getirmesi ve dizginleri ona vermeden önce onu uyandırmak için zaman ayırmasıydı. Her yönden onun merhametine kalmıştı. Alabilecekken neden baştan çıkarsındı ki?

Gökyüzünden süzülen son ışık huzmeleri banyonun etrafındaki ray ışıklarının yumuşak bir parıltı yaymasına neden olurken gözlerini açtı. Küvetteki kambur pozisyonundan, çok aşağıdaki şehrin parıldayan ışıklarının bir kısmını görebiliyordu. 432 Park Avenue, Batı yarımküredeki en yüksek konut binasıydı. Bu kadar yüksekte olunca, yeryüzünden çok gökyüzünün bir parçasıymış gibi hissetmek kolaydı. Nadiren dişlerini fırçalayacak kadar uzun süre hareketsiz kalan Roth, kokulu banyoda oturmaktan garip bir şekilde memnun görünüyordu.

Yedi yıl önce evlendiği adamdan çok farklıydı. O zamanlar içine kapanık, odaklanmış ve azimli biriydi. Ülkeyi terk etmek ve her şeye yeniden başlamak zorunda kalacağı gerçeği de dahil olmak üzere her şeyi kabullenmişti. Kontrolünün dağıldığı tek an yataktaydı. İşte o zaman baskın bir hayvana dönüşüyordu. Onu tanıdığından o kadar emindi ki. Londra'da onu şaşırtana kadar onun farklı bir yönünü görmemişti.

tek kullanımlık bir baş belası gibi. Peki, neden onunla tekrar evlendi? Onu terk ettiği için egosunu yatıştırmak için mi? Yıllarca sürgün ettiği babasına son bir "siktir git" demek için mi? Hennessy & Co'yu ele geçirme planının, onunla Colorado'da karşılaşmadan önce çoktan harekete geçtiğini itiraf etti. Kız her zaman planının bir parçası mıydı, yoksa Colorado'daki olaylar işleri değiştirmiş miydi?

Göğsündeki kolu kavradı ve kasların esnediğini hissetti. Aralarındaki söylenmemiş ateşkesi bozmaktan çekiniyordu ama bilmek zorundaydı.

"Roth?"

"Hmm?"

Sesi uykulu geliyordu. Kadın doğrulmaya çalıştığında, adamın kolu gevşek bir baş kilidiyle çenesinin altına sıkışmıştı.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Seni istediğim yerde tutuyorum," diye mırıldandı yüzünü onun saçlarına gömerken.

Adamın dudakları morarmış omzunun üzerinde gezinirken

kadın kaskatı kesildi. "Acıyor mu?"

"Hayır." Son üç gün içinde gördüğü tek kişi, tek bir soru bile sormadan kolunu muayene eden bir tıp uzmanıydı. Kadın ona dinlenmesini, koluna buz koymasını söyledi ve geldiği gibi hızla gitmeden önce kullanmadığı ağrı kesicileri verdi.

Ağzı hafifçe emilirken tırnaklarını adamın kalçasına geçirdi ve "Kaia'yı aramaya çalışıyordum," diye geveledi.

Olduğu gibi ona yapıştığında, onda herhangi bir gerginlik hissedebilirdi, ama hiç yoktu.

"Ve?" diye mırıldandı boştaki eli onun üzerinde gezinirken. "Cevap vermedi."

"O iyi."

Onun yağmacı elini iki eliyle kavradı. "Colorado'ya mı gittin?"

"Onu izleyen insanlar var."

Adamın elini tutmayı bıraktı ve eli göğüslerine gitti.

"Onu izleyen insanlar mı var?" diye sordu dikkati dağılmış bir şekilde, adam meme ucuyla oynamaya başlarken.

"Bu onun iyiliği için."

Midesi düğümlendi. "Ona ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey." Kız kaskatı kesilince boynunu ısırды ve kızın sıçramasına neden oldu. "Eğer bir şey yapacak olsaydım, çoktan yapardım."

O daha bunu anlayamadan telefonu çaldı. Adam ayağa kalkarken öne doğru kaydı ve her yere su sıçrattı. Adam telefonu tezgâhtan alırken gözlerini devirdi. Tabii ki o lanet şeyin her zaman kolayca ulaşılabilecek bir yerde olmasına dikkat ediyordu, küvette ıslanırken bile.

"Gray?" dedi kısık bir ses tonuyla. "Hayır, New York'tayım." Küvetten çıktı ve bir havluya uzandı. Havluyu beline sararken durakladı. "Ne zaman?"

Bunu söyleme şeklindeki bir şey onu germiştir. Başka bir şey söylemeden banyodan çıktı. Çatı katının diğer tarafında bulunan ofisine gittiğinden oldukça emindi. Önce boş kapı aralığına, sonra da göğüslerinin altına inmiş olan su seviyesine baktı. Roth'un yerini aldı ve onun duruşunu taklit etmeye çalıştı, kollarını iki yanına uzattı. Küvetin kenarından aşağı kayarken ayakları tutunmak için çırpınıyordu.

Kaia hakkındaki sorularını yanıtladı. Rahatlamış olmalı, değil mi? Bazı şeyleri atladı ama açıkça yalan söylemedi. Lyle kütüphanede neler olduğunu sorduğunda, Roth Maximus'un kendisine şantaj yaptığını itiraf etti. Bu iğrenç davranışı için saçma sapan bir bahane bulabilirdi ama bulmadı. Gerçeği söyledi. Ama kızın babasının mektubunun içeriğini tam olarak okumadığını bilseydi bu kadar açık sözlü olur muydu?

Sığ ve serin suda çenesinin derinliklerine inene kadar kayarken iç çekti. Orgazm sonrası mutluluğu azalıyordu. Gözleri üzerinde gezindi

zengin banyodan görebildiği kadarıyla. Burası gelecek yıl boyunca onun evi olacaktı. Chelsea'deki dairesinden dünyalar kadar uzaktaydı, iyi bir bölgedeydi ama zenginliği çağrıştıran bir yanı yoktu. Yazarlık rahat bir yaşam sağlasa da milyoner değildi ve milyoner gibi de yaşamıyordu. Varlıklı olan kendisi değil, ailesiydi ve Smokinli Park'ın kız kardeşlerine kalacağı gerçeğini, babasının vakfının şartları ortaya çıkana kadar kabullenmişti. Babası kalan mal varlığı için onu tek varis olarak göstermeseydi işler ne kadar farklı olurdu? Ölümüyle ilgili kararı Colette verecekti ve kız kardeşleri cenaze işleriyle ilgilenecekti. Tuxedo Park'tan ayrılıp Chelsea'ye geri dönerdi ve babam için üzüldürken belki de Kaia'ya ulaşma ya da Colorado'ya gitme zorunluluğu hissetmezdi. Roth'a rastlamayacak, kız kardeşleriyle yeniden bağlantı kurmayacak ve Hennessy & Co'yu devralması konusunda ona sırlarını vermiş olsalar bile, pazarlık edecek mirası olmayacağı için ona yaklaşmak aklına gelmeyecekti. Nedense Colorado'ya gitmemiş olsaydı tekrar Bayan James Roth olacağını düşünmüyordu ama artık bunun bir önemi yoktu.

Islatmaktan vazgeçti ve süzgecin fişini çektikten sonra yürümeye başladı Duşa. Gece lambası olarak şehir varken ışığa gerek yoktu. Köpüklenirken, aklı henüz kabullenemediği mirasına geri döndü. Yıl sonunda Roth onu yüz milyon dolar daha zengin yapacaktı. Neden? Ailesini yatıştırmak için olduğundan şüpheleniyordu. Ne kadar zengin olursa olsun, hangi erkek bir yıllık evlilikten sonra yüz milyon dolardan vazgeçerdi ki? Bu, yüksek sosyetedeki en alaycı kişileri bile Roth'un onurlu niyetleri olduğuna ikna edecek kadar büyük bir meblağdı.

Dolaba girdiğinde sorular kafasını kurcalamaya devam etti. Işık yandığında durakladı ve kendi kıyafetlerini onunkilerin karşısında gördü. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, düşünmeye fırsat bulamadı.

Bir yıllık evliliğin nelere mal olacağını. İlk seferinde geleneksel bir evlilikleri olmamıştı ve bu sefer daha da azını bekliyordu. Öyleyse neden Roth'un varsayımlarını tersine çevireceğini hissediyordu? Kendini silkeledi ve büyük boy flanel pijamalarını giydi. Kocasının dikkatini çekmek ya da onu yanında kalmaya ikna etmek için iç çamaşırı giymeyecekti. Onun mümkün olduğunca gitmesini istiyordu.

Büyük oturma odasına giderken önünden geçtiği diğer odalar gibi ana süit de boştu. Çatı katının diğer ucuna giden koridorun girişinde duraklamadan önce terk edilmiş defterini ve atılmış kıyafetlerini aldı. Adamın kapalı ofis kapısına doğru sessizce yaklaştı ve bir süre dinledi ama hiçbir şey duyamadı. Onun gibi önemli adamların ofislerinin ses geçirmez olması olağandı ama bu görüşmede mahremiyete ihtiyaç duyacak kadar önemli olan neydi? Yanlış bir şey mi vardı? Thea her şeye rağmen suç duyurusunda bulunmaya mı karar vermişti? Polise ifade vermek zorunda kalacak mıydı?

Karnı sıkıştı. Topuklarının üzerinde döndü ve bir şişe soğuk şarap kapıldığı mutfığa gitti. Defterini temiz bir sayfaya açmadan önce tereyağlı Chardonnay'in tadını çıkardı. Bu yılı atlatmasının tek bir yolu vardı ve o da at gözlüklerini takıp gözünü ödülünden ayırmamaktı. Kendisini ya da ailesini etkilemeyen hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu. Öncelikleri şunlardı:

• Hennessy & Co

Buraya gelmesinin tek bir nedeni vardı, o da aile şirketinin kontrolünü yeniden ele geçirmek. Roth, hissedarların Colette'e olan güvenini yeniden tesis etmeyi ve kız kardeşlerinin hisselerini geri almasına izin vermeyi kabul etti. Bu şirket üç neslin sıkı çalışmasının sonucuydu. Eğer kurtarılabilecekse, kimsenin onların mirasını yıkmasına izin vermeyecekti.

• Bir Yıl

Bu anlaşmanın bir zaman sınırı vardı. Tam olarak üç yüz altmış iki gün. Her gün onu özgürlüğe bir adım daha yaklaştırıyordu. Bunu bilmek tüm bunları katlanılabilir kılacaktı.

• Zehirli kimya

Her ne kadar inkâr etmek istese de, yatak odasında olanlar onun söz konusu olduğu yerde iradesinin olmadığını kanıtlıyordu. Ne yaparsa yapsın, kimya her seferinde onun çekincelerini alt ediyordu. Eğer adam onu kullanacaksa, o da ona doycak ve onu sisteminden sonsuza dek çıkaracaktı.

• Sadece iş

Bunun altını iki kez çizdi. Bu bir iş anlaşmasıydı, başka bir şey değil. Ona göre, kadın bir amaç için bir araçtı. Geçen sefer, durumu bilmiyordu. Bu sefer biliyordu. İnsanlar reklam, güç, maddi kazanç, kariyer için her zaman böyle anlaşmalar yaparlardı. Kız kardeşlerinin sahip olduğu şey buydu. Babasının istediği olsaydı Ford'la da böyle bir şey yapacaktı. Bazıları için böyle bir anlaşma yabancı, iğrenç bir kavram olabilirdi ama babasının gözünde bu sadece iyi bir işti. Roth'un da aynı fikirde olduğundan emindi.

Duygusal bir bağ kurmasına izin veremezdi. Bu sadece mutsuzluğa, kafa karışıklığına ve kalp ağrısına yol açardı. Bu ona bir ömür yetecek kadar vardı. Roth'un nasıl ve kiminle iş yaptığı onu ilgilendirmiyordu. Onun sırları da öyle. Göğsündeki yangını söndürmek için biraz daha şarap içti. O sadece buradan geçiyordu. Bunu hatırlamak zorundaydı.

Roth mutfığa girdiğinde bardağını yarılamıştı. O kadar sessizdi ki, dışarıda bir hareket görene kadar orada olduğunu fark etmemişti.

gözünün ucuyla gördü. Sarsıldı, neredeyse şarabı listesinin üzerine döküyordu. Ona ölümcül bir bakış fırlattı ama adam büyük bir zarfa uzanırken bunu görmezden geldi. Kadın defterini rahatça kapatıp bir kenara koyarken, adam da evlilik sözleşmesi kopyasının yanına bir yığın fotoğraf koydu.

"Gazete için," dedi kendine bir kadeh şarap doldururken.

En üstteki fotoğrafa baktı. Kanayan bir su rengine benzeyen gökyüzünün altında, o ve Roth yüzleri birbirine yakın, düğün günlerinde birbirlerine dalmış gibi görünüyordular. Fotoğrafları karıştırmadan önce tereddüt etti ve ailesinin bir fotoğrafında durakladı. Nedense fotoğraf elli yıl önce çekilmiş gibi görünüyordu. Belki kız kardeşinin klasik kıyafetlerinden, hiçbirinin gülümsememesinden ya da yeğenlerinin dikkatinin başka yerde olmasından kaynaklanıyordu. Yeminlerini ettikten sonra malikanede çekilen fotoğraflar rahatsız edici derecede samimiydi. Basında düzenli olarak yer aldıkları için ailesi nadiren fotoğraf çektirirdi. Her şeyin boka sarmasına saatler kala bu samimi kareleri görmek, her şeyin ne kadar çabuk değişebileceğini gözler önüne seriyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Adanın karşısından onu izledi. Üzerinde eşofman ve vücudunu biraz fazla saran uzun kollu bir tişört vardı.

"Fotoğrafçı bir sürü fotoğraf çekti," dedi sessizce.

Karıştırdığı fotoğrafları iskambil kâğıdı gibi sıraya dizdi. Fotoğrafların tamamını görmek istemiyordu. Sadece bir anlık bakış bile yeterince kötüydü. Tuxedo Park'ın fon olması fotoğrafları büyülü ve zamansız bir şeye dönüştürmüştü. Gün batımı, göl ve sonbahar ortamı arasında her şey dramatik ve romantik görünüyordu. Eğer orada olmasaydı, bu fotoğrafların dijital olarak geliştirildiğini düşünebilirdi. Fotoğrafçı bazı kareleri siyah beyaz çekmişti. Bunlar en az rahatsız edici görünenlerdi.

"Onları yayınlamak zorunda mıyız?" diye sordu, cevabı zaten biliyordu.

"Evet." Roth en üst sırayı işaret etti. "Sanırım bu üçü arasında." İkisinde kendileri, üçüncüsünde ise ailesi yer alıyordu.

"Ve bunlar," dedi, diğer üçünü göstererek, "dergiye girecek."

Gerildi. "Dergi mi? Bunun gazetede bir ilan için olduğunu sanıyordum."

"Daiyu Wu fotoğrafçının arkadaşı. Fotoğrafları görmüş ve bir dergi editörüne göstermiş, o da elbisenizin yer alacağı bir makale için istemiş."

"Ve sen de evet dedin?" Başını salladı.

Tüm bu tanıtları olumlu karşılamaşı onu hasta ediyordu. "Ailemi dahil etmemiz gerektiğini sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Olanlardan sonra bence onları bu işin dışında tutmalıyız" demeden önce ona uzun uzun baktı.

Çenesini fotoğraflara doğru salladı. "Bunun için endişelenmeyin. Öne çıkmasını istediğiniz kareyi seçin."

Eli bardağının etrafında sıkılaştı. "Lyle bunu kabul etmeyecek."

"Yapacak."

Lyle'ı kolayca başından savması onu kızdırmıştı. "Onu kontrol edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır."

"O zaman basına bir şey söylemeyeceğinden, büyük, mutlu bir aile olduğumuz imajını mahvetmeyeceğinden neden bu kadar eminsin?"

"Bunu sana bırakıyorum." Kadın ona bakınca, adam kadeh kaldırdı. "Maximus gurur duyardı."

Bir araya getirmesi on saniyeden az sürdü. Düşme hissine kapıldı ve destek için adaya tutundu.

"Sen..." Göğsünde dayanılmaz bir baskı vardı ve bu da nefes almasını zorlaştırıyordu. "Telefonumu mu dinledin?"

"Bu senin iyiliğin için."

"Seni orospu çocuğu!" Bardağını yere çarptı ve ayağa fırladı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ben senin kocam," dedi sakın bir ses tonuyla ve gözleri kıpkırmızı oldu. "Ve nerede durduğunu bilmem gerekiyordu. Artık biliyorum."

"Bunu yapamazsın, Roth!"

"Bir saniye önce bana Jamie dedin."

Parmağını ona doğru uzattı. "*Yapma.*"

Bu bir dil sürçmesiydi. Savunması düştüğünde ve geçmişe çekildiğinde ona takma adıyla hitap ettiğini biliyordu.

"Ya yalan söylemeseydim?" diye sordu. "Ya seni korumasaydım?"

"O zaman ben de ona göre tepki verirdim."

Adam onu öylesine soğukkanlılıkla izliyordu ki, kız çılgılık atmak istedi. Elbette onu izliyordu. Yoksa anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirip getirmediğini nasıl bilebilirdi? Her zaman olduğu gibi, o on adım öndeydi ve kız da ona yetişmeye çalışıyordu. Bunu anlaması gerekirdi ama endişelenecek o kadar çok şeyi vardı ki doğru düzgün düşünemiyordu. Lyle'la telefonu kapattıktan otuz dakika sonra ortaya çıkması tesadüf değildi. Ne yapacağını görmek için mi mesafesini korumuştur? Birine içini mi dökecekti yoksa kaçacak mıydı? İkisini de yapmadı ve bunun onun lehine sonuçlanması onu çok kızdırdı.

Defterindeki mürekkep kurumamıştı bile ve duyguları kontrolden çıkıyordu. Adam onu kobay olarak kullanırken nasıl sakın bir görüntü sergileyebilirdi ki? Onun sadakatini test ediyordu, oysa sadakati hiç sözü konusu olmamıştı. Akli başında herhangi bir kadın kaçardı ama o kaçmazdı. Roth empatiden yoksundu ama başkalarının davranışlarını doğru tahmin etme konusunda esrarengiz bir becerisi vardı. Aileyi korumak için kendini feda edeceğini biliyordu.

ve babasının şantaj bombasından sonra bile hikayelerini sağlam tutacağından şüpheleniyordu. Onu kendisinden daha iyi tanıyordu, ki onu hiç tanımadığı için bu büyük bir haksızlıktı.

"Siktir git," diye tükürdü.

Gözünü bile kırpmadı. Fotoğraflara doğru başını sallayarak, "Seç, Jasmine," dedi.

"Fark etmez. Zaten hepsi yalan," dedi bardağını boşaltırken.

Herkes bu fotoğrafları yalayıp yutacak ve bu aşıkların hikayesini satın alacaktı. Kanca, çizgi ve platin. Artık Hennessy & Co'nun çoğunluk hissedarı olduğuna dair dedikodular çıkacaktı ama bu fotoğraflar gazete ve dergilerde yayınlandıktan sonra bunlar bir kenara atılacaktı. En bıkkın olanlar bile sonsuza dek mutlu bir sona inanmak isterdi. Gelecek yıl ondan boşandığında aptal gibi görünecekti.

"Akşam yemeği için ne istersin?" diye sordu resimleri toplayıp zarfa geri koyarken.

Onun beynini sikti ve onunla kokulu bir banyoda uzandı, ama hedefinden asla sapmadı. İş ve zevki karıştırmakta ustaydı.

"Sen bir pisliksin!"

Hakarete hiçbir tepki göstermedi. "Tavuk düşünüyorum."

"Aç değilim."

Onunla tartışmadı ama resimleri kolunun altına sıkıştırarak mutfaktan çıktı. Derme çatma bir ofis olarak kullandığı adayı toplarken nefesinin altından mırıldandı. Kabloları sardı, kâğıtları ayırdı ve vahşice istifledi. Adam kapıda yeniden belirdiğinde dişlerini sıktı.

"Bu gerekli, Jasmine."

"Ailemin işimize karışmasını istemiyorum."

"İsteseler de istemeseler de onlar da bu işin bir parçası. Bugün kız kardeşlerinizle görüştüm."

Başını kaldırdı. "Neden?" "İş için."

Roth anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getiriyordu. Önemli olan da buydu, değil mi? "Ne olduğu hakkında bir şey söylediler mi?"

"Hayır."

O usta bir stratejist, her zaman herkesten bir adım önde. Bir hamle yapmadan önce yıllarca bekler ve hamlesini gerçekleştirdiğinde de asla hata yapmaz. Roth'un ustalığının kanıtını iş başında görüyordu. Smokinli Park'ta olanlar planını mahvetmiş olmalıydı ama plan hâlâ sağlamdı. Neden mi? Çünkü her birini köşeye sıkıştırmış, zayıflıklarını onlara karşı kullanmıştı. Ne Colette ne de Ariana tekneyi sallamayacaktı ve Roth'a karşı çıkmaya cesareti olan tek kişi de bunu yapmayacaktı çünkü Roth ondan yapmamasını istemişti. Roth, Colette'in vazgeçiremediği Lyle'ı onun vazgeçirebileceğini nereden biliyordu?

"Bana ne yapacaksın, Roth?" Adamın onun için planları olduğundan hiç şüphesi yoktu. Muhtemelen onu terk ettiği anda plan yapmaya başlamıştı.

Kaşlarını kaldırdı. "Sana mı?" "Ne demek istediğini biliyorsun."

"Hiçbir şey" demeden önce gözleri düşünceli bir şekilde onun üzerinde gezindi. "Sana inanmıyorum."

Omuz silkti. "Göreceksin."

Bunun kulağa güven verici geldiğini düşündüyse, hedeften çok uzaktaydı. "Ya Lyle senin geçmişini araştırması için bir özel dedektif tutarsa?"

"Orada bir şey yok. Endişelenmeyin."

Kaşlarını çattı. "Eğer orada bir şey yoksa, babam senin sırrını nasıl ortaya çıkardı?"

Son şarabını yudumlarken gözleri parlıyordu. "Şans." "Eğer babam keşfettiye, başkası da keşfedecektir."

"Bırakın bunu ben düşüneyim." Ona kibarca sorgulayan bir bakış attı. "Kitabında bir gelişme var mı?"

Eğer bakışlar öldürebilseydi, o anda düşüp ölürdü. Onu bu hafta içine soktuğu boktan fırtınanın içinden yazmanın mümkün olduğunu ancak o düşünebilirdi. Ona sırtını döndü ve dağınıklığını düzenlemeye devam etti.

"Yarın bir yolculuğum var."

Güzel. Biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacı vardı. "Bir çanta hazırla."

Etrafında dönerken defter yığını devrildi. "Ne?" "Artık benimle seyahat ediyorsun."

"Meşgulüm!"

"Çoğu zaman toplantılarda olacağım. O zaman çalışabilirsin."

"Eğer meşgul olacaksan neden gidiyorum?"

Ona doğru adım attı, o kadar yakındı ki şampuanının kokusunu alabiliyordu. Ona dokunmamasına rağmen, görünmez ellerin üzerinde gezindiğini hissetti.

"Bir yılımız var. Doymak üzereyim."

"Seks mi istiyorsun? Paran var. Öde biraz bi-"

Yanaklarını sıkarak cümlesini bitirmesini engelledi. "Sen varken bunu neden yapayım ki?"

Eli göğsüne çarptı, tırnakları derisine battı, ama o irkilmedi. "Kız kardeşlerini tekrar yola getiriyorum. Lanet olası kan davasını gömüyorum."

Baban başlattı. Ben tüm bunları geride bırakıyorum, sen de benimle birlikte geride bırakıyorsun. Senin görevin tüm kötü şeyleri unutturmak." Eğildi ve fısıldamadan önce yanağından öptü, "Ağzını sikeceğim, kışını alacağım, sesin kısılana kadar adımı haykırmanı sağlayacağım. Sonunda, seni tutmam için bana yalvaracaksın."

"Fuhk yu," diye mırıldandı.

Dili kadının nabzında gezinirken "Yapacaksın," diye söz verdi. "Her *Lanet olası bir gün*. Kimse seninle boy ölçüşemez, tıpkı kimsenin benimle boy ölçüşemeyeceği gibi.

yer."

Bir bip sesi duyuldu, birinin çatı katına girmek istediğine dair bir uyarı. Roth onu bıraktı ve hiçbir şey olmamış gibi mutfaktan çıktı. Kadın onun ardından bakakaldı, biraz da tedirgindi. Normalde yatak odasına sakladığı saldırganlığını şimdi her an sergiliyordu. Onunla ilk tanıştığında rol mü yapıyordu? Belki de artık çekip gidemeyeceğini bildiği için kendini tutmuyordu? Korkmuş, sinirlenmiş ve tahrik olmuştu. Onda kesinlikle yanlış giden bir şeyler vardı.

Toparlanmayı bitirip dizüstü bilgisayarını ve bir kadeh şarabını alıp çıkmak üzereydi ki Roth yolunu kesti. Roth, üzerinde iki tepsi olan bir arabayı içeri taşıırken kadın kenara çekildi. Onu geçmeye çalıştığında, Roth kolundan tuttu.

"Yemek yiyeceksin," dedi.

"Sana söyledim, aç değilim."

Onu bir tabureye itti ve önüne bir tabak koydu. Kabul etmek zorundaydı, sarı soslu tavuk muhteşem görünüyordu ama bunu ona söylemeyecekti. Adam şarabını alıp yerine su koyduğunda kaşlarını çatı. Adam da aynı tabakla onun yanına yerleşti ve salatasını mideye indirmeye başladı. Telefonu yanıp söndüğünde onu aldı ve kulağına götürdü.

"Git," diye emretti.

Kız yemeği görmezden gelip dizüstü bilgisayarını açmaya çalıştığında, Roth onu tokatlayarak kapattı ve ona bir çatal uzattı. Kadının bakışlarının şiddetinden hoşlanmamıştı çünkü bir sürü rakam ezberden okuyordu. Kadın ayağa kalkmaya çalıştığında pijamasını avuçladı ve sessiz tuşuna basıp ona odaklanmadan önce "Bekle," dedi. "Yarın uçakta kendini bok gibi hissedeceksin."

"Gideceğimi söylemedim!"

"Öylesin," dedi, gözleri kızın ağzına sabitlenmişti. "Roth."

Gözleri onunkilere kayd1. "Sana başka bir şey yedirmeden önce yemeğini ye."

Kalbi kaburgalarına çarptı. Oturdu ve çatalını aldı. Çiğnemeye başlayana kadar onu bırakmadı.

"Geri döndüm. Git," dedi telefonda.

Yemeğini ağzına tıktırdı. Ne kadar çabuk bitirirse, onun otokrat kışından o kadar çabuk uzaklaşabilirdi.

"Evet."

Roth'un defterini açtığını ve pembe kalemini listelerinden birinin üzerine koyduğunu görünce gözlerini devirdi ve boğazı düğümlendi. Defteri ondan kaptı ve öksürürken göğsüne bastırdı. Roth'un, kendisinin bile çözmekte zorlandığı italik ve el yazısı karışımı, bir doktorunki kadar okunaklı olan el yazısını okuyabileceğinden şüpheliydi ama işini şansa bırakmayacaktı. Su içerken onu inceledi ama yüz ifadesi anlaşılmazdı.

Adam başka bir deftere uzandığında onu durdurmaya çalıştı ama ona bir şey vermezse dizüstü bilgisayarına yazacağını fark etti. Adam altın kenarlı güzel bir dergiden bir sayfa koparıırken kadın ürperdi. Kafir. Defteri ondan kaptı ve cildini bozmadığından emin olmak için inceledi.

Roth hızla on iki kısaltmaya benzeyen bir şeyler not etti.

"Bu kadar mı?" diye sordu diğer uçtaki kişiye.

Listelerinin bulunduğu defteri onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu ve tabağını temizlemeye geri döndü. Yemek lezzetli olduğu için zor olmadı. Adam bir telefonda diğerine koşturduğu için acele etmesine gerek yoktu. Kadın ayağa kalktığında, adamın gözleri ondan tabağa kayd1 ve sonra başını salladı. Mutfaktan çıkarken homurdandı.

Şarap, yemek ve seks onu hoş bir şekilde uykulu hale getirmişti. Günlerce az uyuduktan sonra gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Ana süitin eşiğinde durdu ve Roth'un harap olmuş, lekeli yatağına baktı.

misafir yatak odasına girdi. Defterini komodinin üzerine koydu, soğuk
çarşafların üzerine uzandı ve yastığa sokularak iç geçirdi.

BÖLÜM 3

"Jasmine."

Rüyasız uykusuna bir ses girdiğinde dudağı kıvrıldı. "Jasmine."

Ses bu kez daha ısrarcıydı ve bir kış tutuşu eşlik ediyordu. "Git kendini becer," diye mırıldandı.

Bir el bileğine dolandı ve çekti. Yastık altından çekilip alınırken yüzü şiltenin üzerinde zıpladı. Takla attı ve tekmeledi. Çelikten yapılmış bir el ayağını savurdu. Bir çılgılık attı.

"Oyalanmayı bırak. Yirmi dakikanız var."

Şişmiş gözlerinden birini açtı. Roth yatağın yanında duruyordu, takım elbise ve tanıdık uzun bir palto giymişti. Hoşnutsuz bir haldeyken bile, adamın çok çekici görüldüğünü kabul etmek zorundaydı.

"Ne istiyorsun?" diye hırladı.

"Yirmi dakika içinde gidiyoruz."

"Kim?"

"Biz."

"Neden?"

Karmakarışık saçlarını bir fiskeyle yüzünden uzaklaştırdı. "İş gezimde benimle geliyorsun prenses."

Odanın etrafına bakındı. Misafir odasında uyuyakalmamış mıydı? Neden ana yatak odasıdaydı? "Bu çarşaf lar kirliydi."

"Hizmetçi değıştirdi. Şimdi hazırlan." Gözleri pencerelere odaklandı. "Hava karanlık." "Daha erken."

"Ne kadar erken?" "İki."

"Sabah mı?"

Onu kollarından yakaladı ve yataktan dışarı sürükledi. Dengesini bulması bir anını aldı. Onu banyoya doğru itene kadar adamın alışılmadık derecede sabırlı olduğunu düşündü. Tökezledi ve sonra döndü.

"Beni itip kakmayı bırak, otuzbir çek!"

Saatine bakmak için kolunu geriye doğru sıyırdı. "On sekiz dakikanız var."

"Bensiz git!"

"Benimle geliyorsun. On yedi buçuk dakika sonra nasıl görüneceğin umurumda değil." Telefonunu kaldırdı ve kulağına götürmeden önce ekrana baktı. "Git."

Sendeleterek banyoya girerken nefesinin altından mırıldandı. Yüzüne soğuk su çarpmak onu canlandırmak için hiçbir işe yaramadı. Bu çok erken bir saatti. Bu saatte kim uyanırdı ki? Sadistler, işte onlar. Dişlerini fırçaladı ve Roth onu dolapta bulmadan önce çantasını hazırlayıp kot pantolonunu, botlarını, kazağını ve montunu giymeyi başardı.

"Güzel," diyerek çantasını kaptı ve elini uzattı. "Hadi gidelim."

"Dizüstü bilgisayarına ihtiyacım var."

"Ben hallederim. Bütün evraklarını bir çantaya tıktırdım." "Ama ben-"

Bileğini kavradı ve onu dolaptan dışarı çekti. "Bana ne zaman uyanacağımı söylemedin," diye homurdandı.

"Bilmek istemedin."

"Bu saatte olsaydı bilmek isterdim!"

Asansöre bindiklerinde "Eskiden sabah insanıydın," dedi. "Genç bir öğrenciydim," diye esnedi. "Şimdi sabahları okula giden bir sanatçıyım. sabahın köründe uyumak."

"Bunu unutmayacağım."

"Dizüstü bilgisayarım ve senin eşyaların nerede?" "Mo'da zaten."

"Herkesi bu berbat programa mı soktunuz?"

Asansör operatörü sırtıırken onu susturmak için elini sıktı. Lobi boş olduğu için minnettardı, çünkü insanlarla uğraşacak durumda değildi. Cipun arkasına tırmandı ve kapıya doğru yığıldı. Kendini ölmüş gibi hissediyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye

inledi. "Pratik yaparak."

"Muhtemelen benden daha az uyumuşsundur." "Evet."

"Kaç saat?" "Saat mi?"

"Evet."

"Üç."

"Kendini öldüreceksin," dedi karanlık bir sesle.

Elini kalçasına koydu ve sıktı. "İşte burada sen devreye giriyorsun."

"Ne?"

"Yanımda olman beni boş zaman planlamaya zorlayacak."

"Bunu daha önce hiç yapmadın."

"Sana söyledim, bu sefer işler farklı olacak."

Onun ne demek istediğini anlayamayacak kadar yorgundu. Roth telefonuyla uğraşırken Mo ve Johan alçak sesle konuşuyorlardı. Başlığını yukarı çekti ve uyuyakaldı. Saniyeler sonra Roth onu sallıyormuş gibi hissetti.

Uyanık. Cipten inip uçağa doğru ilerlerken ona öldürücü bir bakış attı. Işık çok parlaktı ve uçuş görevlisinin neşeli sesleri kulaklarını acıtıyordu. Bu jet Colorado'dan bindiklerinden farklı bir konfigürasyona sahipti. Bunun bir tarafında uzun bir kanepede vardı, megawatt gülümsemeli bir kadın tarafından engellenmeden önce bu kanepeye odaklandı. Roth'un kişisel asistanı Sarai'ye öyle güçlü bir tehditle bakıyordu ki, kadının onun yolundan çekilmesi gerekirdi. Sarai onun yerine yüzüğünü incelemek için elini tuttu.

"Bu *muhteşem*!" Sarai fişkırdı.

Bu saatte bile Sarai'nin saçları lüle lüle yapılmıştı. Tam olarak odaklanamasa da Sarai'nin kırmızı sallantılı küpeler ve parıldayan şık bir kıyafet giydiğini fark etti. Jasmine elini geri çekti ve diğer kadının etrafından dolaştı.

"Bu saatte çalışmam. Uykuya ihtiyacım var."

Kanepeye uzandı ve Sarai koridorun karşısındaki sandalyeye tünediğinde bir hırıltı çıkardı.

"Düğün nasıldı?"

"Sonra," diye tısladı.

"Fotoğraflar gazetelerde büyük yankı uyandıracak. Arka fon, o elbise, ailenizin katılımı... Her şey mükemmel görünüyordu!"

"Seni öldürebilirim," dedi gözleri kapalı.

Sarai kahkaha atarak onun yüzünü buruşturmasına ve kapüşonunun altında daha derine saklanmasına neden oldu. "Tamam, tamam, sonra konuşuruz. Sana bir şey getireyim mi?"

"Hayır."

Önünü deri koltuğun arkasına yasladı. Etrafında bir sürü hareketlilik vardı. Gölün etrafında uzun yürüyüşler yapmaktan ya da uzun, içe dönük tren yolculuklarından oluşan yalnız yaşam tarzı sona ermişti. Roth devralmıştı, bu da rutine, huzura ve mahremiyete veda etmek anlamına geliyordu. Adam yaklaşırken sesinin gürültüsünü duydu. Adam kısa bir süre kalçasını kavradı.

uzaklaşmadan önce. Motorlar çalıştı. Kalkış sırasında midesi bulanırken bile tekrar uykuya daldı.

YASTIĞI RAHAT DEĞİLDİ. Yer değiştirdi ve dürttü. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Jet motorlarının sesi kulaklarında uğulduyordu. Gözlerini açtı ve tepedeki ışıkların kısıldığını ve perdelerin çekildiğini gördü. Hâlâ kanepeye uzanmıştı ama yastığının kaya gibi hissetmesinin nedeni başının Roth'un kaslı kalçasına dayanmış olmasıydı. Roth ayaklarını koltuğun ayaklıklarına dayamış oturuyordu ve derin bir uykudaydı. Doğrulup gözlerini kamaraya dikti. Johan ve Mo jetin arka tarafında oturuyorlardı ve onlar da uyuyorlardı. Sarai hiçbir yerde bulunamamıştı.

Yavaşça kalkıp banyoya gitti, yüzüne su çarptı ve gargara yaptı, bu sayede kendini daha iyi hissetti ama hâlâ halsiz ve bitkin hissediyordu. Banyodan çıktığında, jete bindiğinde olduğu kadar uyanık görünen Sarai'yle yüz yüze geldi.

"Bir şeylerin peşindesin, değil mi?" diye mırıldandı.

Sarai kıkırdadı. "Aç mısın?"

"Evet, aslında." "Ne istiyorsun?"

"Tam bir Amerikan kahvaltısı." "Anladım."

Jasmine bir koltuğa doğru ilerledi ve güneşin Roth'un yüzüne vurup onu uyandıracağını fark etmeden önce gölgeyi kaldırmaya başladı.

"Kahve?"

Sarai bir elinde bir fincan, diğerinde bir tencere tutuyordu. "Elbette. Teşekkür ederim."

Sarai doldurdu ve sonra onun karşısına yerleşti.

"Ne zamandır uyuyordum?"

"Beş saat," dedi Sarai hemen. "Unutmadan, telefonunuz için SIM kartınız bende, böylece herhangi bir sorun yaşamayacaksınız. İstersen senin için yükleyebilirim."

Telefonunu uzattı ve Sarai'nin SIM kartı takmasını ve telefonunu yeniden başlatmasını izledi. Şifresini girdi ve fincanının yarısı boş olmasına rağmen daha fazla dumanı tüten kahve doldurdu. Sarai nefesini tuttuğunda kendini neredeyse insan gibi hissediyordu.

"Ne?"

Sarai dehşete düşmüş bir halde telefonunu ona doğru çevirdi. "Üç yüz yirmi altı okunmamış mesajınız var."

Omuz silkti, gönülsüzce. "Yapabildiğim zaman siliyorum."

"Nasıl...?" Sarai hasta olacakmış gibi görünüyordu. "Neden...?"

Telefonunu geri aldı ve Sarai'nin e-posta gelen kutusunu görüp bayılmaması için yüzü aşağı bakacak şekilde yerleştirdi. "Çoğu babamın vefatından sonra gelen taziye mesajları. Diğerleri ise mirasımı öğrenmek isteyen meraklı tanıdıklardan ya da sınıf arkadaşlarımdan ya da Roth'tan geliyor."

Sarai'nin onu düşünen bakışlarını umursamadı ve "Bir fincan kahve ister misin?" diye sordu. Eğer Roth'un programına uyuyorsan, fazla uyuyamazsın."

Sarai iki elini de havaya kaldırdı. "Hayır. Kafeinden uzak duruyorum. İşin püf noktası kedi şekerlemeleri yapmak. Sadece birkaç saate ihtiyacım var."

Jasmine başını salladı. "Bu şekilde çalışamazdım."

Sarai bilgece başını salladı. "Bu mantıklı. Sizin işinizde beyin gücünüzün her zerresini kullanırsınız. Kelime bilgisi, gramer ve hikâye yapısı için beyninizin sol tarafını kullanırsınız. Beyninizin sağ tarafı, yani yaratıcı tarafı ise dünyalar, karakterler inşa etmenize ve onlara hayat vermenize yardımcı oluyor. Etrafınızdaki her şeyi içinize çeker ve işinize aktarırsınız. Yaratıcılık çok fazla enerji yakar. Yeniden şarj olabilmeniz için çoğu kişiden daha fazla uyumanız gerektiğini görebiliyorum."

Kahvesinden bir yudum daha almadan önce tam otuz saniye boyunca Sarai'ye baktı. Çok az kişi onun ne iş yaptığını biliyordu ve Sarai'nin sadece mesleğini bilmekle kalmayıp işinin hayranı olduğu gerçeğini henüz kabullenememişti. Kendisini bu kadar yakından tanıyan bir yabancıyla etkileşime geçmek rahatsız ediciydi. Bundan kaçınmak istiyordu, bu yüzden takma adların anonimliğini tercih ediyordu.

"Bunu daha önce hiç düşünmemiştim," dedi fincanını yere bırakıp ellerini etrafına sararken.

Sarai öne doğru eğildi. *"Ne olmuş yani?"*

"Ne?" diye sordu ihtiyatla.

Sarai'nin gözleri ondan Roth'a kaydı ve sonra anlamlı bir şekilde genişledi. "Demek evlendik," dedi sertçe.

Sarai çenesini ellerinin üzerine dayadı. "Bana her şeyi anlat."

Oh, Tanrım. Bu konuşmak istediği son şeydi ama evliliklerinin gerçekliğine inanmak Sarai için de ailesi için olduğu kadar zorunluydu. İnsanlar konuşuyordu. Roth'a baktı ve onu bu yüzden mi yanında getirdiğini merak etti. Yeniden evlendikten birkaç gün sonra gelinini geride bırakması garip olurdu. Herkes kalçalarını birleştirmiş olmalarını beklerdi. Gözlerinde yıldızlar parlayan Sarai'ye baktı. Sarai onların barışmasında parmağı olduğuna inanıyordu. Belki de öyleydi. Roth'un Thalia Crane olarak yaptığı iş hakkında ne düşündüğünden ve şu anki durumunda bunun bir rolü olup olmadığından emin değildi.

Yüzüğünü uzatarak Sarai'nin dikkatini dağıttı, böylece herkesin masalsı bir düğün olduğunu düşüneceği bu tören için uygun miktarda coşku toplayabildi. Sarai yüzüğe yaltaklandıktan sonra Daiyu'nun elbisesini, çocukluğunun geçtiği evi ve göl kenarındaki sade töreni anlatmaya başladı. Bu yapmacık masalın ortasında, bir tabak sosis ve yumurta ile yanında krep geldi. Sarai böğürtlen yerken o da yumurtanın içine daldı.

Hakkında övüneceği şeyler tükendiğinde, garip bir şekilde durdu. Sarai'nin tatmin olacağını ve dikkatini dizüstü bilgisayarına vereceğini umuyordu.

Ne yazık ki Sarai konuşmayı tekrar yazılarına yönlendirdi.

Bazı yazarlar eserleri hakkında çenelerini kapatamazlar. O onlardan biri değildi. Onun için yazmak son derece özeldi çünkü iyi, kötü ve çirkin her şeyi ortaya döküyordu. Okuyucular ana karakterin gerçek bir kişi olmadığını varsaydığı için her şeyi ortaya dökabiliyordu. Bu nedenle, istediği kadar kurnaz, bencil ve cinsel olabilir ve bunun kurgu olduğunu iddia edebilirdi. Ancak Sarai, Thalia Crane yönetimindeki çalışmalarının neredeyse otobiyografik olduğunu biliyordu. Kendini far ışığına tutulmuş bir geyik gibi hissetti.

"Okuyucular beşinci kitapta çıldıracak." Sarai koltuğunda heyecanla zıpladı. "Her zaman ikinizin tekrar bir araya gelmesini istediler."

"Bunu kitaba koyup koymayacağımı bilmiyorum." Sarai zıplamayı bıraktı.

"Neden olmasın?"

Keten peçetesini eline aldı ve kelimelerini dikkatle seçerken ağzının kenarını sildi. "Dizi benim hayatımı yansıtıyor ama beni bire bir takip etmiyor." Sarai muhtemelen ne uydurduğuna dair ayrıntılı bir liste istemek için ağzını açtığı anda, "Ayrıca, başka planlarım var," dedi.

"Bir düğünden daha iyi ne olabilir?" Sarai yüksek sesle sordu ve Roth kıpırdayınca eliyle ağzını kapattı.

Bir düğünden daha iyi bir düzine şey düşünebilirdi ama bunların hiçbirinin Sarai'yi ya da okurlarını yatıştırmayacağını biliyordu. Hepsi per masalı gibi bir son arıyordu. Hay sikeyim. Babasıyla barıştıktan sonra seriyi dördüncü kitapta bitirmeliydi. Yanında bir erkek olmadan seriyi bitirmek bir açıklama olurdu.

Sarai öne doğru eğildi ve "İnsanlar ikinizi destekliyor!" diye fısıldadı.

Bunu herkesten daha iyi biliyordu. Okurlardan gelen sayısız e-posta ve mesaj, ana karakterleri Rex ve Juliet'in birlikte olmaları gerektiğine inandıklarını söylüyordu. Ne yazık ki, Roth'un karakteri Rex'e, gerçek hayattaki benzerine aktarılmamış kapsamlı bir karakter gelişimi vermişti. Roth'a sert bir bakış fırlattı ve onu keten peçetesiyle boğma isteğine direndi. Gerçek hayatta ipler onun elinde olabilirdi ama

karakterinin onunla aynı kaderi paylaşmasına izin vermeyi reddetti. Juliet mutlu bir sonu hak ediyordu, Jasmine kendisi mutlu sona ulaşamamış olsa bile.

"Ne olacağını göreceğiz," dedi.

Sarai tartışmak için ağzını açtı ama sonra omuz silkti. "Doğru olanı yapacağını biliyorum."

Gözlerini, yanıp sönen cep telefonuna bakan Sarai'ye dikti. Bu da ne demek oluyordu? Sarai onun üzerinde ters psikoloji kullanmıyordu, değil mi? Rex ona ilham veren adama kıyasla bir azizdi. Bilinci yerinde değilken bile tehditkâr görünen Roth'a baktı.

"En iyi havada uyuyor," diye fısıldadı Sarai. "Sanırım beyaz gürültü yüzünden."

Dönüp sağlıklı bir iyilik yayan kişisel asistanına baktı. İyi bir çift olmuşlardı. "Ne zamandır onunla birliktesin?"

Sarai hesap yaparken tavana baktı. "Üç yıla yaklaşıyoruz."

"Nasıl oldu da onun için çalışmaya başladın?"

Eğer dikkat etmeseydi, bunu kaçırabilirdi. Işıltı Sarai'nin koyu kahverengi gözlerini terk etti ve gülümsemesi yüzüne yapışmış olsa da azaldı.

Sarai, "İsrail'de babamla iş yapıyordu," dedi.

Sarai devam etmeyince kaşları havaya kalktı. "İsrail'de ne yaptın?"

Sarai'nin eli sarkan küpesine gitti. "Roth için ne yapıyorsam babam için de aynı kapasitede çalıştım."

"Babanızın kişisel asistanıydınız, öyle mi?"

Sarai başını salladı.

Başını yana eğerek solgunlaşan diğer kadını inceledi. "İyi misin?"

Sara masadaki hayali kırıntıları fırçaladı ve boğuk bir sesle, "Sanırım anlayacak biri varsa o da sensin," dedi.

"Neyi anladın?"

"Babam güçlü bir adam," dedi Sarai alçak bir monoton sesle. "Geleneksel, katı, boyun eğmeyen, gururlu. Hayatımın haritasını çıkardı. Roth bana bir seçenek sunana kadar bir seçeneğim olduğu aklıma gelmedi."

Midesi alt üst oldu. Sarai'nin hikâyesi ürkütücü bir şekilde kendisinininkine benziyordu. Onlar...?

"Babam iyi bir adam değildir."

Sarai mücevherleriyle oynarken onun ani durgunluğundan habersiz görünüyordu ve sonunda bırakıp yüzünü çevirmeden önce gülümsemesini korumaya çalıştı.

"Korkunç bir öfkesi var."

Sezgileri bir uyarıda bulunurken Sarai'nin kısık sesi onu karanlık hayalinden çıkardı. "Sarai, bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Babamla randevusu vardı," dedi Sarai, duygularını kontrol altına almaya çalışırken boynundaki tendonlar belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı. "Roth yirmi dakika erken geldi ve beni yerde buldu."

Jasmine çatalını yere bıraktı, iştahı kaçmıştı. Sarai'nin güneşli yüzünün ardında böyle bir acı yattığını hiç düşünmemişti.

"Roth beni oradan çıkardı. Bana başka bir yol önerdi, ben de kabul ettim." Sarai'nin elleri masanın üzerinde kenetlenmeden önce dalgalandı. "Asla şikâyet etmez, asla üzülmez. Bütün gün, her gün çalışıyor. Hiç böyle bir şey görmemiştim." Gözleri yaşlarla parlarken Sarai ona titrek bir gülümseme verdi. "O mutlu olmayı hak ediyor. Siz ikiniz bana gerçek aşkın gerçekten her şeyin üstesinden gelebileceğine dair umut veriyorsunuz."

Sarai onun yaşlı bir kadına saldırdığını açıklarsa kurtarıcısını nasıl görürdü? Babasının ona şantaj yaptığını ve bu evliliğe kendi isteğiyle girmediklerini? Sarai'nin onlara olan inancı kendisini lanet bir sahtekâr gibi hissetmesine neden oluyordu. Kalbi göğsünde rahatsız edici bir şekilde çarptı, ama kuşkularını yuttu ve Sarai'nin kolunu kavradı. "Oradan kurtulduğuna sevindim. Kimse bunu hak etmiyor."

Sarai elini Jasmine'in elinin üzerine koydu ve sıktı. "Kalacak yerim yoktu, bu yüzden Roth bana bir otel odası ayarladı. Vize almama yardım etti ve bana bir iş verdi. Benim için yaptıklarının karşılığını ona ödeyemem."

"Peki ya baban?"

Konuşmadan önce Sarai'nin yüzündeki cevabı gördü.

"O zamandan beri ne onunla ne de ailemden biriyle konuştum." "Roth onunla iş yapmayı reddetti," diye fısıldarken Sarai'nin bakışları başka yöne kaydı.

Sesi merakla karıştı. Roth'a baktı, Sarai'nin onun hakkında anlattıklarını kendi tanıdığı adamlarla birleştiremiyordu. Onunla ilk evlendiğinde bir canavar değildi ama dünyadaki en şefkatli adam da değildi. Hikaye karşısında şok olduğunu söylemek hafif kalırdı. Binlerce kişinin işini kaybetmesine neden olan şirketleri ezmekte tereddüt etmemiştir ama yine de kişisel bir asistanı kurtarmış ve listesine bir düşman daha eklemiştir. Sarai babasının güçlü bir adam olduğunu söylemiştir. Neredeyse her ülkedeki en büyük oyuncularını tanıyordu. Sarai'nin rengine, yüz hatlarına ve bu adamların münzevi eşleri hakkında bildiklerine baktı ve listeyi üçe indirdi. Hiçbiri hafife alınmamalıydı ama Roth utanç verici bir aile sırrını ortaya çıkarmış ve Sarai'yi işe alıp babasıyla iş yapmayı reddederek yaraya tuz basmıştı. Sarai'nin babasının kim olduğunu öğrenmek için ölüyordu ama Sarai onun adını vermekten özenle kaçınırken bunu sormayacaktı.

"Roth iyi bir adam," dedi Sarai sessizce. "Kimsenin bilmesini istemiyor ama sen ve ben farklı olduğunu biliyoruz."

Bunu duymazdan geldi ve "Mutlu musun?" diye sordu.

Sarai'nin ifadesi netleşti ve gün ışığı her zamankinden daha parlak bir şekilde geri geldi. "Mümkün olduğuna inandığımdan daha mutluyum."

Böylesine bir sevinç karşısında asık suratını koruyamadı. "Sevindim."

"Harika bir işim var, ilginç insanlarla tanışıyorum." Sarai onun elini okşadı. "Ve güzel yerleri ziyaret ediyorum. Amerikan rüyasını yaşıyorum!"
Ne zaman

Roth uykusunda homurdandı, Sarai'nin gözleri şakacı bir şekilde açıldı ve öne doğru eğilerek "Hep biliyor muydun?" diye fısıldadı.

"Neyi biliyorsun?"

"Bugün olduğu kişi olacağını." Elini geri çekti. "Hayır."

Roth'un başarılı olacağını biliyordu. Hırsı ve iş zekâsı vardı ama üst kademedeki herkes de öyleydi. Onunla tanıştığında yükselişteydi ama bir yanı, babası onu herkesten daha çok çalışmaya zorlamasaydı bugünkü titan olup olamayacağını merak ediyordu.

Onunla ilk tanıştığında yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüğünü düşününce... Bir homurtuyu bastırdı. Colorado'da onun babasının dünyasından olmasından nefret ettiğini söylerken dürüsttü. Babası gibi adamlar, Roth gibi adamlar, iş ve para için yaşarlardı. O bundan daha fazlasını istiyordu. Bir *hayat istiyordu*. Neden bir garsona ya da taksi şoförüne aşık olmamıştı ki? Bu hayatı daha basit hale getirirdi.

Sarai ona bön bön baktı. "Bilmiyordun ve Ford Baldwin'i onun için mi terk ettin?"

Bakışlarını kaçırma sırası ondaydı. "Para umurumda değildi. Hâlâ da umurumda değil."

"Ama baban sana bir miras bıraktı, değil mi?" Jasmine ona kesik bir bakış attığında Sarai iki elini birden havaya kaldırdı. "Belgelerde bahsedilen..." Sarai elini sallamadan önce ona suçlu bir gülümseme verdi. "Bekleyeceğim ve kitaplarda okuyacağım."

Mirasının neden kamuya açık olması gerektiği onu aşıyordu. Tanrı'ya şükür mirası, sadece milyarderlerle ilgilenen Forbes listelerine girecek kadar büyük değildi. Roth uluslararası listelerde yer almıştı ama Amerika'ya geri dönmesiyle birlikte ülkedeki en zengin insanlar arasında ilk yirmiye girecekti. Zihinsel olarak parmaklarını çaprazladı ve Forbes'un lanetli listesini çoktan yaptığını ve bu yıl ona yer vermeyeceğini umdu. O sayı her zaman en çok satanı olurdu. Herkes Amerika'daki en zengin insanların kimler olduğunu bilmek, onları taklit etmek, hedef almak ve model almak isterdi.

sonra kariyer. Lyle ve Rami, aileye katıldıklarından beri olduğu gibi, bu listede birbirlerinden iki ya da üç sıra uzakta yer alacaklardı. Evlilik iş bağlarını güçlü tutuyordu ve kayınbiraderleri farklı sektörlerde olmalarına rağmen, yine de bazı örtüşmeler ve ortak tanıdıklar vardı ve birbirlerinin başarılarını yansıtıyorlardı.

Roth'a sert bir bakış fırlattı. Eğer bir dergi editörü Roth'a yer vermeye karar verirse, onun adını anmadan ve servetlerini birleştirmeden duramayacaklarını biliyordu. Hay sikeyim. Babasının cenazesine yüksek profilli katılımdan sonra ona ve kız kardeşlerine olan ilgi azalmaya başlamıştı. Lyle ve Rami'nin tanınmış ve nüfuzlu kişiler olmasının yanı sıra, Colette ve Ariana'nın anneleri de ortaya çıkmış ve büyük bir gösteri yapmışlardı. Colette'in annesi bir petrol servetinin varisiydi ve üçüncü evliliğini yapıyordu, Ariana'nın annesi ise sinemaya geçmiş eski bir süper model olarak Hollywood'un dikkatini çekmişti. Roth düğün duyurusuyla bu tanıtım dalgasından yararlanıyordu. New York'a dönüşünü ilan etmek istiyordu, böylece ona haksızlık eden herkesin tüyleri diken diken olacaktı.

Kendisine spekülatif bir bakış atan Sarai'ye baktı. "Ne?"

"Kitaplarınız filme çekildiğinde sizi hangi aktrisin canlandırmasını istediğinizi biliyor musunuz?"

Göğsünde bir panik parıltısı hissetti. "*Hayır.*"

"Rex'i kimin oynayacağını biliyor musun?"

"Dizimin film yapılmasını istemiyorum," dedi kararlı bir şekilde. Sarai gözlerini kırıştırdı. "Neden olmasın?"

Çünkü o zaman dolaptan çıkmak zorunda kalacak ve herkes kurgu olduğunu varsaydıkları şeyin aslında gerçek olduğunu anlayacaktı. Parçalanmış aile hayatı, Roth'la seks hayatıyla birlikte ekrana mı yansıtılacaktı? Sadece bu da değil, o zamandan beri yatağına aldığı diğer erkekler de yer alacaktı. Hayır, Thalia Crane'in makul ölçüde iyi satan kurgusal bir serinin yazarı olarak kalması herkes için daha iyiydi. O ilgilenmiyordu

Ay'a ateş ediyordu. Sahip olduğu şey hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı ve bu onun için yeterliydi. Ana akım başarı bir hedef olsaydı, onu kitapçılara, havaalanlarına ve gazete bayilerine koymayı teklif eden yayıncıları geri çevirmezdi. Herkesin bunun sadece bir kitap olduğuna ve gerçek hayatı olmadığına inanmasına ihtiyacı vardı.

"Bu düşünmeniz gereken bir şey. Bazı önemli listelerde düzenli olarak yer alıyorsunuz. Birinin film hakları için sana yaklaşması uzun sürmeyecektir," dedi Sarai, onun iç çalkantılarından habersiz.

Jasmine ona ters ters baktı. "*Onun* kişisel asistanıyken, sabahın üçünde uçuşun varken ve durmaksızın çalışırken istatistiklerime bakmaya nasıl vakit buluyorsun?"

"Ben hiperim."

"Yok artık. Bana odaklanmak yerine, seninle ilgili ne yapacağız? Bir sonraki adımın ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sonsuza dek onun kişisel asistanı mı olmak istiyorsun?" "Başka ne olabilirim ki?"

"Ne istersen." Kollarını iki yana açtı. "Amerikan rüyasını yaşamak istiyorsun, değil mi? *Onu devirmeye çalışmalısın*" -başparmağını Roth'a doğru uzattı- "tahtından indirmelisin. İşte Amerikan rüyası *bu* olurdu. Eski patronunun rakibi olmak."

Sarai'nin ağzı açık kaldı. "Bu..."

"Evet?"

"Kulağa korkunç geliyor."

Omuz silkti. "Sadece diyorum ki, eğer onunla başa çıkabiliyorsan, her şeyi yapabilirsin."

Sarai dudaklarını büzdü. "Bir şeylerle uğraştım..."

"Ne?"

Sarai, "Yazmak" diye itiraf ederken biraz utangaç görünüyordu. Arkasına yaslandı. "Kahretsin." Şimdi her şey anlam kazanmıştı.

"Bu konuda ciddi değilim," dedi Sarai hemen. "Sadece fikirlerim var ve zaman zaman onları not ediyorum." Sarai masaya baktı ve "İstatistiklerini sorabilir miyim?" diye sormadan önce parmağıyla masanın üzerine görünmez bir mesaj karaladı.

Sarai onun kaşlarını çatmasına aldırmadı ve ilerlemeye devam etti.

"Telif haklarından yüzde yetmiş kazanıyorsunuz ve sanırım günde birkaç yüz kopya satıyorsunuz. Yoksa binlerce mi? Her iki durumda da, bu ortalama olarak..."

Ellerini havaya kaldırdı. "Aman Tanrım, kız kardeşim gibi konuşuyorsun." Sarai aydınlandı. "Hangisine?"

Neredeyse yüzünü buruşturacaktı. "Sen de mi onları araştırdın?" "Elbette."

Sarai'nin kendisine ve ailesine olan ilgisi onu sinirlendirmeye başlamıştı. "Ariana'nın kişiliğine ama Colette'in beynine sahipsin."

Sarai duygulanmış görünüyordu. "Aww, bu çok tatlı. Kız kardeşlerinizin kariyerlerini yıllardır takip ediyorum, Roth'la tanışmadan ya da sizi okumadan önce bile. Colette Hennessy & Co'nun başına geçtiği yıl Malcolm Smith ile bir anlaşma yaptı. O yıl kârını ikiye katladı. Babam bize onun gibi olmamızı söyledi ama..." Sarai omuz silkti. "Biz farklı insanlarız. Colette'in her iki ebeveyninden de gördüğü baskıyı hayal bile edemiyorum. Yaşaması gereken çok şey var."

"Bu yetersiz bir ifade."

Colette'in annesini gördüğü kadarıyla, o da Maximus kadar soğuk, ilgisiz ve onaylamayan biriydi. Colette'in annesi onu Maximus'la bırakıp bir sonraki evliliğine geçti ve bir daha da arkasına bakmadı. Bir değil iki büyük servetin varisi olmak, Colette'i her iki mirasa da layık olduğunu kanıtlamaya çalışırken kırılma noktasına itti. Colette'in anne tarafından onu sabote etmeye ya da öne geçmek için kullanmaya çalışan bir üvey ve üvey kardeşler sürüsü vardı. Bu durum Hennessy'leri düpedüz medeni gösteriyordu. Colette'in annesi öldüğünde kıyamet kopacaktı.

"Ya sen?"

Colette'in annesinin Polara'yı görüp görmediğine dair düşünceleri bir kenara itip Sarai'ye odaklandı. "Peki ya ben?"

"Babanın beklentilerini karşılamaya çalışmadın."

Göğsünde bir kıpırtı hissetti, biraz fazla yaklaşmasına izin verdiği biri tarafından zor durumda bırakılmanın verdiği o rahatsız edici hissi. İnsanları uzak tutmayı öğrenmişti, züppe olduğu için değil, zorunluluktan. Pek çok kişi kendi dünyalarının dile getirilmeyen kurallarını ve görünüşü korumak için kendilerinden ne istendiğini anlayamazdı. Sarai geçmişinden dolayı bunu biliyordu ama şansını zorluyordu.

"Başta denedim," dedi Colette'in gurur duyacağı sakinleştirici bir ses tonuyla. "Ama kız kardeşlerimle kıyaslandığımda hiç şansım yoktu. İş dünyası için yeteneğim yok."

"Kalıpları kırdın ve kendi dünyanı yarattın," diye kabul etti Sarai. "Bu arada, hâlâ Minnie Hess adıyla mı yayın yapacaksın? O tarafta favorim genç yetişkin fantezi romanlarıdır. Üçüncü kitabı bekliyorum."

Rahatladı. Minnie Hess tartışmak için çok daha güvenli bir takma isimdi. Thalia Crane'in yarısı kadar bile popüler değildi ve kişisel hayatından ödünç aldığı hiçbir şey olmadan tamamen kurguydu. Olay hakkında yazmaya başladığından beri bu isimle yazmamıştı ama bir gün bu isme geri döneceğine yemin etmişti.

"Bunu bitirdiğimde o seriye devam edeceğim." Kaşları çatıldı. "Sabahın üçünde uyandırılıp dünyanın dört bir yanına sürüklenirken bunu nasıl başaracağımı bilmiyorum. Nereye gidiyoruz k i ?"

"Londra."

Bunun ironisi aklına geldiğinde Roth'a baktı. Onu terk ettiğinden beri Londra'yı ziyaret etmemişti ve şimdi parmağında onun yüzüğüyle geri dönüyordu. En azından bu sefer, başarısız olmaya mahkûm olduklarını biliyordu.

Roth açıldı onun gözler ve baktı at Onu, farkında ve uyardı. Ona bir sürüngen gibi bakarken yakalandığı için utanarak hemen başka tarafa baktı. Oh, Tanrım. Umarım onun kendisine baktığını düşünmemiştir. İhtiyacı olan son şey buydu; ona tekrar aşık olduğunu düşünmesi.

Ayağa kalkıp gerinirken Sarai'nin yüzünde aptalca bir sırıtış olduğunu fark etti. O da kaşlarını çattı. Bu kadar komik olan neydi? Onu görmezden gelmeye o kadar odaklanmıştı ki, çok geç olana kadar yaklaştığını fark etmedi. Adam onu kucağına alıp yerine oturttuğunda ve kucağına yanlamasına yatırdığında irkildi. Sarai ellerini göğsüne bastırdı, Roth'un yaptığı gösteriden etkilendiği belliydi.

"Başka sandalyeler de var," diye işaret etti.

Sarai'nin hülyalı ifadesi kayboldu ve ağzı öfkeyle açıldı.

Roth yüzünü ona gömdü. "Bunu sevdim," dedi uykulu bir ses tonuyla.

"O zaman bırak gideyim, ben de sana vereyim."

"Burada rahatım," dedi ve kadın kaçmaya çalıştığında tutuşunu sıkılaştırdı.

"Yiyecek ya da içecek bir şey ister misiniz?" Sarai, Jasmine'e uyarıcı bir bakış atarken ona sordu.

"Kahve," dedi.

"Evet, efendim."

Sarai zıpladı ve iki adımda jetin önüne ulaştı. Adam göğsüne sokulup elini kazağının altından geçirince Jasmine kaskatı kesildi.

"Mile High Club'a katılmak ister misin?"

Adamın eli karnının üzerinde gezinirken nefesini içine çekti. "*Hayır.*"

"Belki dönüş yolunda."

Pençesini derisinden ayırmak için iki elini birden kullanmak zorunda kaldı. Pençeyi sanki bir yılanmış gibi kol uzunluğunda tuttu. "Belki de asla," diye karşılık verdi.

"Kulübe katılıyoruz," dedi tembelce. "Ne zaman olacağını sen seç, nasıl olacağını ben seçerim."

O bir karşılık veremedi Sarai yeniden ortaya çıktı. Adamın elleri Sarai'den bir fincan almak için onu terk ettiği için minnettardı.

Sarai ışıltılı bir gülümsemeyle, "Otuz dakika içinde iniyoruz," diye bildirdi. "Güzel," dedi.

"Johan ve Mo'yu uyandırırım," dedi Sarai ve koşarak jetin arkasına gitti.

Roth kahve içti ve kreplerinin bir kısmını yerken, kız onun kucağına sertçe tündü.

"Sarai sana nereye gittiğimizi söyledi mi?" diye sordu.

"Londra'ya. Orada ne kadar kalacağız?"

"Birkaç gün, ama başka şehirlerde de işlerim var. Eğer her şey yolunda giderse, bu işi iki hafta içinde bitirebilirim."

"İki *hafta mı*? İki hafta için bavul hazırlamadım!"

"İhtiyacın olan her şeyi oradan alabilirsin," dedi küçümseyerek.

"Mesele bu değil!"

"Seyahat etmeyi seviyorsun."

Bu bir soru değildi. "Evet, ama genellikle birkaç saatten fazla önceden haberim olur ve nereye gideceğimi bilirim."

"Her zaman böyle olmayacak. İngiltere'den aniden ayrıldım ve şimdi arayı kapatmaya çalışıyorum."

"Neden böyle aniden gittin?" diye sordu, rahat bir ton yakalamaya çalışıyordu ama sesi keskin ve sert çıkmıştı.

Roth cevap vermedi. Bunun yerine kahvesini içti ve onu gerginleştiren klinik bir havayla inceledi.

"Lyle bana babamın ölümünden birkaç gün sonra New York'a taşındığınızı söyledi." Adam sessizliğini korurken kadının öfkesi alevlendi.

"Bu da anlaşmanızın bir parçası mıydı? O hayattayken Amerika'ya adım atamayacak mıydın?"

Eğer gözlerini kırpmasaydı, onun insan olduğundan şüphe edebilirdi. Yüzü tamamen ifadesizdi, hiçbir şey ele vermiyordu. Ağzından hiç uzaklaşmayan fincanına baktı ve kahvenin son kalanını da yüzüne vurmaya düşündü. Adam sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi fincanı masanın üzerine koydu. Boş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Lanet olsun. Kadın adama ters ters bakarken, adam sorgusuna rağmen sakin ve tamamen rahat bir şekilde ona bakıyordu.

Karın kaslarına dirsek attı. "Cevap ver bana."

Zihninin gerisindeki küçük bir ses onu yine kurallarını ihlal ettiği konusunda uyarıyordu ama *cevaplara* olan ihtiyacı -herhangi bir cevaba-onu pervasızlaştırıyordu. Sarai gibi onun içindeki iyiliğe inanmak istiyordu ama aksi yönde bu kadar çok kanıt varken bunu yapamazdı.

Kadın adamın kucağına kaydıığında adam onun kalçalarını kavradı ama kadın kaçmaya çalışmıyordu. Kadın onun üzerine bindiğinde gözleri parladı, ceketinden iki avuç aldı ve o kadar yakınına eğildi ki, kadın onun siyah tek yönlü aynalarında silüetini gördü.

"Bana bir şey ver," diye emretti ona doğru yaklaşırken.

Yüzündeki kayıtsız ifade yerini daha hareketli bir ifadeye bırakmıştı ama o bu değişimi fark edemeyecek kadar görevine odaklanmıştı. Soğukkanlı davranması, her şeyi içinde tutması gerekiyordu ama kendini alev gibi hissediyordu, uzun ve parlak bir şekilde yanıyordu. Onu söndüremiyordu.

"Roth."

Sesi yarı talep, yarı yalvarış gibiydi. Pek çok şeyi görmezden gelmişti. Evlendikleri zamanki tuhaf yaşam düzenlerini, adamın servetini nasıl oluşturduğunu ya da onu sevip sevmediğini hiç sorgulamamıştı. Çok fazla bilinmeyen vardı. Ona *bir şeyler* vermek zorundaydı. Aralarındaki maskaralığı sürdürerek ve Lyle'ı geri çekilmeye ikna ederek kendini kanıtlamıştı. Lanet olası hayatı onun ellerindeydi. Şüpheli, temkinli ve korkmuş olmak için her türlü nedeni vardı ama anlaşmalarının gereğini yerine getirmesi için ona güveniyordu. Karşılığında bir güven kırıntısını hak ettiğine emin miydi?

Saniyeler geçip bir dakikaya dönüşürken, kalbi göğsünde buruştu. Lanet olası dersini ne zaman öğrenecekti? Bu gerçek bir evlilik değildi. Bu bir ortaklık bile değildi. Kararları o veriyordu ve o da uyuyordu. Vermek ve almak yoktu. Kuralları görmezden geldiği için başına bu geldi.

Başını kaldırdı ve iki sıra ötede Mo ve Sarai'nin kendisine baktığını görünce kaskatı kesildi. Sarai bir eliyle ağzını kapatmış, Mo ise gerekirse müdahale etmeye hazır bir şekilde koltuğunun kenarına tünemişti. Sevgi dolu yeni evlileri oynamak buraya kadarmış. Sarai başını eğdi, saçları öne düşerek yüzünü gizledi ve Roth'un kucağından kaymaya başladı. Roth kollarıyla onu sararak ve kendine doğru çekerek kaçmasını engelledi.

"Bırakın gideyim," dedi ölü bir monotonlukla.

Onu görmezden geldi ve elini sert sırtında gezdirdi.

Tırnakları başının her iki yanındaki deri koltuğa batarken, etrafını saran kola karşı gerildi. "İmajının bozulmamasını mı istiyorsun? Sana zarar vermeden önce bırak gideyim."

"Beni Amerika'dan men etmedi."

Boğazının çukuruna doğru konuştu, sesi zar zor duyuluyordu. Motorun uğultusu arasında kelimeleri duymaktan çok hissetti.

"Ülkedeki her büyük şehirde her güçlü oyuncuya erişimi olan ikinci nesil bir Hennessy'ydi. Zaman benim yanımdayken onunla kendi sahasında savaşmaya değmezdi."

"Hasta olduğunu biliyordun," diye

fısıldadı. Adamın eli kadının

omurgasından bir kez daha geçti.

"Yani ortalık sakinleşir sakinleşmez hemen geri döndünüz."

Başını kadının boynundan kaldırdı ve ona baktı. Rahatsız edici derecede yakındı. İçgüdüsel olarak geri çekilmeye çalıştı ama belindeki kol kıpırdamadı.

"Beş yıl bekledim. Daha fazla zaman kaybetmek istemedim." "Ne yapmak için beş yıl bekledin?" diye tersledi.

"Biliyorsun."

Hennessy & Co'yu yıkmaya başlamak için. Dişlerini sıktı. "Kız kardeşlerim her zaman planınızın bir parçası mıydı?"

"Evet."

Kalbi, midesinin çukuruna on kiloluk bir ağırlık gibi çöktü. Demek kız kardeşleri her zaman onun hedefi olmuştu. Colette bazı kötü yatırımlardan sonra Hennessy & Co'daki hisselerini kaybetmemiş olsaydı, Roth başka bir talihsizliği kullanacaktı... ya da bir tane yaratacaktı. Her iki durumda da Colette ve Ariana'ya babalarının günahlarının bedelini ödetmek niyetindeydi.

"Peki ya ben? Ben her zaman planınızın bir parçası mıydım, yoksa sonradan mı aklınıza geldim?"

Adamın gözleri dalgın dalgın onun üzerinde gezinirken kalbi kulaklarında gümbürdedi. "Senin için özel planlarım vardı."

Çakıllı sesi kızın amını sıktı.

"Sizi dizlerinizin üstüne çöktürecek ve merhamet dilenmenize neden olacak planlar."

Onu bu kadar çaresiz bırakan planların ne olduğunu ancak hayal edebiliyordu ama aklında daha büyük sorunlar vardı. "Peki ya şimdi?"

Ellerinden biri kızın kışının üzerinde gezindi ve yanağını avuçladıktan sonra, "Şimdi yeni planlarım var," diye mırıldandı.

"Ne planı?" Kendini beğenmiş gülümsemesi onu sinirlendirmişti. Paltosunu iki yumruğuyla sıktı ve onu küçük bir sarsıntıya uğrattı. "Söyle bana."

Onunla fiziksel temasa geçmesinden rahatsız olmak ya da öfkelenmek bir yana, çok memnun görünüyordu.

"Sana göstermeyi tercih ederim."

Kız iğrenmiş bir ses çıkardı ve adamın üzerinden savrulmaya çalıştı ama adamın eli fırladı ve onu boğazından yakaladı. Ağzı gülümsemeye benzer bir şekilde gerilmiş olabilirdi ama gözleri ısırtıcı bir soğuklukta idi.

"İntikamımı planlamak için yıllarım vardı, ama öngörmediğim tek şey, beklediğim son şey, seni Colorado'da görmektir. Yalnız, mahsur, kederli, toplanmak için olgunlaşmış."

"Sen-"

Alnını kendi alnına yaslaması için onu aşağı çekmeden önce bu bozuk kelimedden daha fazlasına izin vermedi. Diğer herkese, boğulmasına saniyeler kalmışken sevgililerine sarılıyorlarmış gibi göründü.

"Kız kardeşleriniz beni içeri aldığınız, tadıma bakmama izin verdiğiniz için minnettar olmalı. Eğer izin vermeseydin, imparatorluklarını parça parça etmeme seyirci kalacaklardı."

Yer değiştirerek ereksiyonunun sert çıkıntısını hissetmesine izin verdi. Kız bileğini çekiştirdiğinde, adamın tutuşu kızın elleri çözülene kadar sıkılaştı. Adam onaylarcasına mırıldandı ve kız sığ nefesler alırken ağzının kenarına bir öpücük kondurdu.

"Benim için genişçe yayıldın," diye hırıldadı. "İsteklerime boyun eğdin, sahip olduğum her şeyi aldın ve yine de daha fazlasını istedin. Benim hakkımda ne hissedersen hisset, sana verdiklerimi arzuluyorsun. Ve ben de bunu sana fazlasıyla vermek istiyorum prenses."

Boynunu tutarak onu kendisine karşı sallanmaya zorladı ve aletini kot pantolonunun dikişine sürttü. Ona öyle bir açlıkla bakıyordu ki, çığlık çığlığa bağırması gerekirdi ama bunun yerine cildinin beklentiyle karıncalanmasına neden oldu.

"Bunun için intikamımdan vazgeçtim. Bir yıl boyunca emrime amade olman için. Bunu boşa harcamayacağım."

Yemin gibi geldi.

"Sonuçlarına katlanmaya hazır değilsen beni zorlama," dedi ve onu serbest bırakmadan önce yanağına iffetli bir öpücük kondurdu.

Kadın nefesini yutarken, adam onu kucağındaki eski pozisyonuna getirdi. Kadın ondan uzaklaşmak için öne doğru sallandı ama karnının üzerine yayılmış iri bir el onu yerinde tuttu.

"Sana her yere gidebilirsin dedim mi?"

Sesi sakindi ama kalçaları altında çelik gibi gerilmişti. "Kendi koltuğumu istiyorum," dedi.

"Sana ne veririm onu alacaksın."

Karnının üzerindeki eli beline doğru kaydı ve pantolonunu bağlayan düğmeyi parmakladı.

"Rahatla, yoksa uygun gördüğüm şekilde seni rahatlatırım."

Dilinin ucunda alaycı bir karşılıkla başını ona doğru çevirdi ama adamın gözlerindeki karanlık vaade bir kez bakınca ağzını kapattı.

"Senin derdin ne lan?" diye mırıldanırken gözlerini dikmiş önüne bakıyordu.

Adam kadının çenesini kavradı ve çekiştirdi, böylece kadın ona doğru yana doğru düştü. "Benim sorunum sensin."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye tısladı ve kulak memesini ağzına alıp ısırmadan önce dişlerinin yanağına sürtündüğünü hissetti. "Roth!"

Diliyle kulağına vurdu, sonra hırladı, "Hiçbir şey yapmana gerek yok. Şimdi, herkesin önünde kulübe katılmadan önce bana dudak bükmeyi bırak. Kimin gördüğü umurumda değil."

Şakağına şefkatli bir öpücük kondurarak onunla alay etti, sonra da başını omzuna yaslayıp cebinden telefonunu çıkardı. Adam hiçbir şey olmamış gibi e-postalarını karıştırmaya başladığında, dikkatini çekmekten çekinerek kıpırdamadan yattı. *Bu da* neydi böyle? Lyle'a Roth'un tanıdığı en sakın ve soğukkanlı insanlardan biri olduğunu daha dün mü söylemişti? Geçmişte kontrolünü kaybettiği tek an, onu cinsel olarak kışkırttığı zamanlardı. Şimdi ise öfkesi yüzeyin hemen altındaydı ve sürekli kaynıyordu. Gerçek James Roth kimdi? Mantıklı, kendini kontrol eden iş adamı mı, yoksa istediğini elde etmek için şiddet eylemlerine başvuran adam mı?

Zonklayan kulağı tüm vücuduna bir ısı dalgası yayıyor gibiydi. Adam onu görmezden geliyordu ama ereksiyonu yatışmamıştı. Bu konuda bir şeyler yapmasını sağlamak için fazla bir şey gerekmeyeceğinden şüpheleniyordu, özellikle de o lanet olası mil yüksekliğindeki kulüpten tekrar bahsettiğinden beri. Kızın içinde bir

teşhircilik, ama tanıdığı insanların yanında değil. Mo ve Johan da tam banyonun önündeydi. Ne halt etmeye bunu düşünüyordu ki? Huzursuzca kıpırdandı ve Roth ona bakmak için telefonunu indirdiğinde hareketsiz kaldı. Başını eğik tuttu ve dikkatini tekrar telefonuna verdiğinde bir nefes verdi.

Dizine bir şey sürtündü. Yarı yarıya Roth'un çenesinin altına sıkışmış olduğu halde, Sarai'nin koridorda bir mil genişliğinde bir gülümsemeyle geçtiğini görmek için başını eğmek zorunda kaldı. İçten içe öfkelenirken botu zıplamaya başladı. Sarai onun ailesini yok etmek için kasten yola çıktığını itiraf ettiğini duymamıştı. Sarai'nin onun bir beyaz şövalye olduğuna dair yanılsamalarını yıkmak için ne gerekiyordu? Kişisel asistanı olarak geçirdiği üç yıl onu kahramana tapmaktan kurtarmalıydı. Ama öyle olmamıştı, yani ya Roth ona herkesten daha iyi davranıyordu (bu pek olası değildi) ya da Sarai onun karakteri hakkında kitaplarından bir hayal yaratmıştı. Sarai'nin patronu hakkında bu kadar çok şey biliyor olması, cinsel tercihleri ve varsayılan olarak kendisinininkiler de dahil olmak üzere... Bu düşünceyi hemen kafasından sildi. O konuya girmeyecekti.

Kabinin kahve ve kahvaltı kokularıyla dolduğunu geç de olsa fark etti. Elllerinde tepsilerle yanından geçen uçuş görevlilerine sahte bir gülümseme verdi. Onların da aşk dolu PDA'larından etkilendikleri açıktı. Roth bu rol yapma işinde biraz fazla iyiydi.

Gözleri adamın telefonuna kaydı ama bu açıdan hiçbir şey okuyamadı. Adamın başparmağının ekran üzerinde kayarak şaşırtıcı bir hızla bilgi almasını izledi. Onun ne kadar hızlı okuyabildiğini unutmuştu. Roth pek çok yönden babasına benziyordu. Azimli, amansız, asla tatmin olmayan. Ama babasının, Roth'un Sarai'ye yaptığı gibi birini kötü bir durumdan kurtarmak için elinden geleni yaptığına dair bir hikâye hiç duymamıştı. Maximus hayır kurumlarına hatırı sayılır miktarda bağış yapmıştı, sadece tanınmasına yetecek kadar çünkü her arenada öne çıkması gerekiyordu. Ama bağışlarını merhamet duygusuyla değil, görev bilinciyle yapıyordu. Öte yandan, babası hiçbir zaman fiziksel olarak

Kimseye saldırmamış ve bildiği kadarıyla ona şantaj yapmaya degecek karanlık sırları yokmuş.

Uçak alçalmaya başladığında Roth telefonunu cebine koydu ve gözlerini kapattı. Uçuş görevlilerinin onlara baktığını gördü, Roth'a kemerini bağlaması gerektiğini söyleyip söylememe konusunda kararsız oldukları belliydi. Sessizce onu kurtarmalarını diledi ve korktuklarında nefesinin altında mırıldandı. Roth'un kolları iniş sırasında ona dolandı, onu sabitledi, jet taksi yaparken ve sonra dururken onu gevşekçe sardı. Kapı açıldığında ayağa kalkmaya hazırlandı ama gümrük memurları uçağa binmeden bir saniye önce Roth'un tutuşu sıkılaştı. Onlar sorular sorup jeti ve eşyalarını incelerken, kadın olan biteni dikkatle izleyen Roth'a baktı. İçgüdüleri sıkıştı. Gizlice ona doğru eğildi. Roth'un kolu hemen onu desteklemek için sırtına dolandı.

"Bir şeyiniz var mı?" diye mırıldandı. "Ne var?"

Sesini hafif bir fısıltıya indirdi. "Yasadışı bir şey."

Bir süre ona baktıktan sonra omzunun üzerinden ajanın sorularını yanıtlayan Sarai'ye baktı.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi sonunda.

"Yasadışı bir şey yapmıyor musunuz?"

"Kırk dakika sonra önemli bir toplantım var. Umarım trafik yoktur."

"Roth!"

"Toplantı üç saatten fazla sürmez," dedi elini göğüslerinin üzerinde gezdirirken.

Ona bir tokat attı. "Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak!" Adam onun belini sıktı.

"Sakin ol."

"Sen sakın ol."

Gözleri kızın omzunun üzerinden geçti. "Gitmişler."

Sonunda kaçarken ona ters ters baktı. Adam uçağın ön tarafına doğru ilerlerken, kadın çantalarıyla meşguldü. Adamın cevap vermeyi reddetmesi yeterli bir kanıttı. Belki de şantaj kirli bir ortak ya da kötü giden karanlık bir iş anlaşmasıydı.

"Mo ve Johan seninle ilgilenecek."

Tam arkasından gelen ses, başını sallamadan önce bir an donup kalmasına neden oldu. Çantasının fermuarını kapattı ve sırtını ona döndü.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, teslim edilebilir."

Tekrar başını salladı ve adamın gitmesini isteyerek kayışlarla oynadı. Ne diye bekliyordu ki? "Toplantına geç kalacaksın."

Adam onun kışına, sendeleyerek çantasına girmesine neden olacak kadar sert bir tokat attı. Öfkelendi, kıcı sızlıyordu, ona tüm orospu tokatlarının anasını atmak için elini kaldırarak döndü. Adam bileğini kavradı ve onu kendine doğru çekti, yüzünü kavradı ve onu sertçe öperken hareketsiz tuttu, dili istila etti, kabul etmek istemediği ateşi ateşledi.

Öpüşmeyi kestiğinde, "Bu gece görüşürüz," diye homurdandı ve hızla uzaklaştı.

Şaşkın ve tahrik olmuş bir halde öylece dururken Sarai bayılma taklidi yaptı ve jetten inip yağmura karışan patronunun peşinden koştu.

"Mastürbasyon," diye mırıldandı.

Mo işaret ederken Johan çantalarını aldı. Islak merdivenlere adım atmadan önce ona bir şemsiye uzattı. Sağanak o kadar şiddetliydi ki, bekleyen arabaya doğru aceleyle ilerlerken iki eliyle tutunmak zorunda kaldı. Uçak pistinden uzaklaştıklarında, havalandırma deliklerinden gelen ılık havaya doğru eğildi. Karanlık gökyüzünden saatin kaç olduğunu anlamak imkânsızdı ama telefonu öğleden sonra üç olduğunu söylüyordu.

Böyle bir saatte uyandırılmasına ve çok az bir uyarı ile ülke dışına çıkarılmasına rağmen, New York'tan binlerce mil uzakta olduğu için biraz rahatlamış hissetmekten kendini alamadı. Düğün fotoğrafları gittikten sonra

Halk arasında paparazziler tarafından taciz edilmeden bir yere gitmek imkansız olurdu. Burada kimse onun kim olduğunu umursamıyordu. Radarın altından süzülebilir ve insanlar her hareketini izlemeden yeniden toparlanabilirdi.

Pencereden dışarı baktı ama durmak bilmeyen yağmurun ötesinde bir şey göremedi. Arkasına yaslandı, gözlerini kapattı ve bir binanın önüne geldiklerinde yağmur aniden kesilince kendine geldi. Doğruldu ve pencereden içeri baktı. Midesi buz kesti. O yapmazdı...

Johan kapıyı açtı. "Bayan Roth?"

Kadın elini tutmayınca, eğilip ona baktı. "Bir sorun mu var?"

Evet. Roth kalpsiz bir piçti. Arabadan inmek için kendini zorladı. Üzerinde yükselen cam ve çelik canavar, Roth'un beş yıl önce yaşadığı binanın aynısıydı. Dünyanın en seçkin konut binalarından birinin lüks lobisine girerken elleri yumruk oldu. Park Avenue 432'nin lobisi insanlarla dolup taşarken, burası bomboştu. New York'ta her şey görünmekle ilgiliydi. Burada ise mahremiyet söz konusuydu. Abartılı lobideki tek ses sekiz metrelik bir şelaleden geliyordu. Küçük ayrıntılar değişmişti ama hatırladığı kadar etkileyiciydi. Saatlerce Roth'un aramasına cevap vermesini beklediği oturma alanı da aynıydı. Personel onu dışarı atıp atmamayı tartışırken, koltuğunun kenarında bavuluyla oturan genç halinin hayaletini neredeyse görebiliyordu. Bakışları kapıcıya değdiğinde, bir adam masanın etrafında döndü.

"Bayan Roth!"

Adam yaklaştığında bir tanıma şoku hissetti. Bir zamanlar onu bir sahtekâr sanan müdür ona hoş bir gülümseme verdi.

"Bay Roth bize bu gezide ona katılacağınızı söyledi!" diye haykırdı.

Bu adamla en son konuştuğunda, kocasını terk edebilmesi için bir araba bulmasına yardım etmişti.

"Çantalarınızı yukarı çıkarabilir miyiz?" diye sordu müdür ve Johan'a doğru bir el uzattı.

Johan kısaca, "Buldum," dedi.

"Uçuşunuz nasıldı?" diye sorarken müdürün elleri titriyordu.

Yemek ister misiniz? Sizin için ayarlayabileceğim herhangi bir randevu var mı?" "Uçuşum harikaydı," dedi ve ona elinden gelen en iyi gülümsemeyi gösterdi

toplamak. "Aç değilim ve şu ana kadar herhangi bir planım yok, ama olursa size haber veririm. Teşekkür ederim."

Geri adım atarken başını eğdi. "Mükemmel, hanımefendi. Size herhangi bir şekilde yardımcı olabilirsek, tereddüt etmeyin. Her zaman hazırız."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Johan asansöre doğru ilerledi. Johan kapıların açılması için bir kod girerken ve ardından kapıların kapanması için daha uzun bir kod girerken kollarını göğsünde kavuşturarak kendini destekledi. Asansör yükselmeye başladığında soğuk terler döktü.

O bile bu kadar zalim olamazdı, değil mi? Kapılar açıldı ve Roth'un zerre kadar empati kurma umudu yok oldu. Aynı çatı katıydı. Zarif giriş holüne adım attı, Hyde Park'a bakan ana yaşam alanına doğru ilerlerken botları siyah mermer üzerinde tıkırdıyordu. Bakışları daha önce sadece bir kez gördüğü ama yürek parçalayacak kadar tanıdık gelen odada gezindi. Orkide vazosunun yerini neşeli kırmızı nergis zambakları almıştı. Lobi gibi, onu terk ettiği gecedен beri pek bir şey değişmemişti.

"Çantalarınızı ustaya götürmemi ister misiniz?" Johan sordu.

Kadın cevap vermeyince ona baktı.

"Bayan Roth?"

Burası onun kâbuslarının arka planıydı, kalbini milyonlarca parçaya ayırdığı yerdі. Onu buraya getirirken iki kere düşünmemişti çünkü hayatının en kötü gecelerinden biri onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. "Bir otele gitmek istiyorum."

"Şey, sanmıyorum-" Kadın topuklarının üzerinde dönüp giriş holüne doğru yönelince sözünü kesti. "Bayan Roth!"

Asansörü çağırmak için düğmeye bastı ama hiçbir şey olmadı.

Johan yanında dururken, "Aç şunu," diye emretti.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Kollarını kendine öyle sıkı sarmıştı ki parmakları uyuşmuştu. "Burada olmak istemiyorum."

Telefonunu uzatmadan önce bir süre ona baktı. "Eğer sorun olmadığını söylerse, seni istediğin yere götürebilirim."

Telefonu kaptı. "Hızlı

arama bir."

Telefon çalmaya başladığında altın rengi asansör kapılarındaki yansımasına baktı. Roth sesli mesaja geçmeden önce cevap verdi.

"Ne oldu?"

Titremeye başladığında telefonu ölümcül bir şekilde kavradı. "Beni buraya geri getirdiğine inanamıyorum."

Bir duraksama ve ardından, "Toplantıma yeni başladım. İzin ver-"

"Johan senin rızan olmadan otele gitmeme izin vermez. Sadece gidebileceğimi söyle, ben de seni yalnız bırakayım."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye tersledi.

"Burada kalmayacağım!"

"Evet, öylesin," dedi ve telefonu kapattı.

Telefon kulağında birkaç saniye öylece durdu, içi içini yerken diğer uçtaki boş sessizliği dinledi. Telefonu çizmesinin altında ezmek yerine vermek için aşırı bir öz disiplin göstermesi gerekti.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Johan sordu.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var."

Asansör kodunu girerken onu dikkatle izledi. Kapılar kapanıp onu yapayalnız bıraktığında elleri yumruk haline geldi.

Bazı günler, keşke seni hiç görmeseydim diyorum.

Sözlerinin yankısı ruhunu dağladı. Beş yıl sonra bile, o gece verdiği hasar hâlâ onu dize getirecek güce sahipti. Nefesi kesildiğinde dişlerini sıktı. Hayır, hayır, *hayır*. Bunu ona yapmasına izin vermeyecekti. Gözleri yaşlarla dolsa da döndü ve oturma odasına doğru yürüdü. Yağmur onun karanlık ruh haline uyuyordu. Yıllar önce yaptığı gibi kanepenin arkasına tutundu ve hayatının en kötü gecelerinden birini tüm ayrıntılarıyla yaşamaya başladı.

Onu tüketmek istercesine öpmüş ve sonraki bir saat içinde onu, kendisi için hiçbir şey ifade etmediğini söylediği yere geri getirmişti. Onu şehirde herhangi bir yere koyabilirdi ama buraya getirmeyi seçmişti. Neden? Ona geçmişlerini hatırlatmak için mi? Kendini küçük, aşağılık, çaresiz hissetmesini sağlamak için mi? Görev tamamlanmıştı. O gece ona bir nesneymiş gibi davrandı, rafa kaldırabileceği ve sadece ihtiyacı olduğunda geri alabileceği bir şey. O kadar yolu gelmiş olması, onu aylardır görmemiş olması umurunda değildi. Onu istenmeyen bir baş belası olarak görüyor ve tıpkı babasının hayatı boyunca yaptığı gibi görmezden geliyordu. Ailesi onu Roth'un kendisini kullandığına ikna edememişti ama o gece Roth ona kendisi için neyin önemli olduğunu açıkça söylemişti ve bu kadın değildi. Hırsı diğer her şeyi gölgede bırakıyordu ve o da buna engel oluyordu.

"Buna değer mi bilmiyorum."

Omuzlarını geriye atmadan önce gözünün kenarını sildi. Roth o gece onu mahvetmiş olabilirdi ama aynı zamanda özgürleştirmişti de. O gece onu babasının ve kocasının gölgeleri altından çıkmaya ve kendi olmaya zorlamıştı. Onun bir parçası olmaya çalışmak ve sürekli yetersiz kalmak yerine kendi hayallerinin peşinden gitti. Onun sayesinde bir yazar oldu, babasıyla ilişkisini onardı ve onunla son yıllarını geçirdi. Artık körü körüne onun peşinden giden ya da ona aşık olan bir kız değildi.

Onunla ilgileneceğine güveniyordu. Bu kez gözleri sonuna kadar açıktı. Parçalanacak hiçbir yanılsama kalmamıştı. Dalgınca, ağrıyan göğsünü ovuşturdu ve bir türlü geçmeyen acısını dindirmeye çalıştı. Zihni her şeyin daha iyiye gittiğini kabul etse de kalbi o kadar anlayışlı değildi.

Ellerini yumruk yapıp ceplerine sokarak etrafı araştırdı. Hiç gelmeyecek misafirler için hazırlanmış birkaç odanın önünden geçti. Ana süit de diğer odalar kadar kişiliksizdi. Oturma alanındaki kitaplar olmasa, buranın örnek bir ev olduğunu düşünecekti ama... Komodinin üzerinde bir saat gördü. Uzun bir süre ona baktı, sonra dolaba doğru yürüdü. Roth'un parfümü havada asılı duruyordu. Bu dolap Park Avenue'dekinin neredeyse aynısıydı ama New York'taki tek renkli gardırobunun aksine, burada giydiğini hayal bile edemeyeceği kadar renkli ve şık parçalar vardı. Kruvaze kaşmir palto harikaydı ama Roth'un değildi. Smokinler, üç parçalı İtalyan takımları ya da renkli ipek kravat koleksiyonu da öyle.

Dolabın karşı tarafına baktı, orası da boştu ama... Belki de adamın gardırobunu geliştirmeye çalışan bir sevgilisi vardı? Buna şaşırmazdı. Adamın doymak bilmez bir iştahı olduğunu herkesten iyi biliyordu. Boşandıktan sonra hayatı nasıl olmuştu? İlişkilere düşkün müydü, ciddi ilişkileri var mıydı, yoksa her hafta sonu bir kaçamak mı yapıyordu? Yoksa başından beri var mıydı?

Sanki zihninin o tehlikeli yola girmesini engelleyecekmiş gibi geri adım attı ama faydası olmadı. Çantasını aldı, aklının karışmasını engellemeye çalışırken topuklarını şık bir şekilde vurdu. Ebeveyn süitine ulaştığında, banyoya gitmeden önce bavulunu yatağın üzerine zıplatacak kadar büyük bir güçle fırlattı. Kendi kendine umursamadığını söylese de, kendini bu mekânı bir kadının işgal ettiğine dair işaretler ararken buldu. İkili makyaj masası, bir diş fırçası, tıraş bıçağı ve tarak dışında çatı katının geri kalanı gibi çıplaktı. Onun tahminine göre,

Roth burada en az beş yıl, belki de daha uzun süre yaşamıştı ama kişisel eşyaları yok denecek kadar azdı. Belki de yatılı sevgililere izin vermiyordu? Bu rahatlama ve hayal kırıklığı dalgası onu tiksindirmişti. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi.

-Başka bir kadına dair kanıt bulmak ya da görünmez bir kadın tarafından alay edilmek. Soyundu ve iki siyah banyodan oluşan duşa girdi, Parlak duvarlar ve camdan bir duvar. Kapı yoktu. Ayakları siyah taşın üzerinde kaydı. Su yağarken, onun şüphelerini, eski acılarını ve korkularını yıkadığını hayal etti.

Onun düşüncelerine ve deneyimlerine sınırsız erişimi vardı, oysa kadın onun ondan önceki ve sonraki yaşamı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Evlendiklerinde ona en derin arzularını itiraf etmekle kalmamış, onu terk ettikten sonra da hayatını kitaplarında acı verici ayrıntılarla belgelemişti. Onun hakkında bildiklerinin ne kadarının gerçek olduğunu bilmiyordu. Üniversiteden mezun olduktan sonra bile ayrı yaşamakta ısrar etti. Bunun nedeninin çok seyahat etmesi olduğunu iddia ediyordu ama kız bunun nedeninin hiçbir zaman gerçekten karı koca olarak yaşamalarını istememesi olduğundan şüpheleniyordu. Onu hayatının bir alanına koymuştu, böylece başka bir alanda istediğini yapabilecekti. Neden buna başka kadınlar da dahil olmasındı ki? Evliyken onu aldattığını inkar etti ama kadın ona inanmadı. Hangi evli adam karısına söylemeden vazektomi yaptırır? Metreslerini ya da uygun karısını hamile bırakmak istemeyen aldatan tipler.

Geleceğini bana söylemeliydin. Sana zahmet etmemeni söyledim. Meşgulüm.

İrkildi. Yakında, onu parmağı altında tutmanın yeniliği azalacaktı. Şimdilik bir oyuncaktı, ilginç bir oyalanmaydı, ama ondan sıkılacak ve gece gündüz çalışmaya geri dönecekti. Zaman hızla geçecek ve bir yılı dolacaktı. Bu kez bankada parası, bir kariyeri ve ailesi vardı. Sıfırdan başlamayacak ya da ilk seferinde olduğu gibi kendini toparlamaya çalışmayacaktı.

Duştaki tek şampuanı aldı, onun da Roth'a ait olduğu belliydi. Deniz mavisi sıvı hoş bir şekilde erkeksi kokuyordu. Saç kremi yoktu. Zihnini boş tutmaya çalıştı ama geçmişin parçaları savunmasını aşıp onu midesinden vurdu. Eve dönmesi için ona yalvardığı anılar zihninde canlandı. Ne kadar muhtaç bir eş olmuştu. Onu etrafında istememesine şaşmamalı. Belki de eşine bağımlı ve yapışkan olmaya geri dönerse, ondan daha çabuk kurtulabilirdi.

Duştan çıkıp iki havlu kaparken homurdandı. Sırılısıklam saçlarını sardıktan sonra yatak odasına doğru ilerledi ve açık kapı aralığında duran bir figür görmeden önce dalgınca havluyu bağıladı.

BÖLÜM 4

''

Burada ne yapıyorsun?"

"Aptalca bir şey yapmadığından emin olmak istedim."

Roth'a plastik bir gülümseme verdi. "İntihara meyilli değilim, sadece hayal kırıklığına uğradım. Artık gidebilirsin."

Olduğu yerde kaldı. Adamın karanlık bakışları onun üzerinde gezinirken, kadın havluyu daha sıkı tuttu.

"Sözümün kesilmesine alışık değilim," dedi sessizce.

Sanki bunu zaten bilmiyormuş gibi. "Buraya gelmeni ben mi istedim? Tek istediğim *izin almaktı*." O iğrenç kelimeyi çıkardı. "Başka bir yere gitmek için. Sen cevabını verdin, ben de *tabii ki*" -kirpiklerini kırıştırdı- "iyi bir eş gibi buna uyacağım."

Adamın kaşlarını çatması hoşuna gitmişti. Onunla ne yapacağını bilmiyordu. İyi oldu. Bu onları ödeştirdi. Bavuluna doğru yürüdü ve katlama zahmetine katlanmadığı, ama ister istemez içine attığı giysileri karıştırdı. Birkaç saatlik uykuyla yaptığı moda seçimlerinden oldukça memnundu ama kesinlikle alışverişe gitmesi gerekiyordu. İki dakikalık ağır bir sessizlikten sonra ona baktı.

"Önemli bir toplantının olduğunu sanıyordum," dedi sertçe.

"Evet, var."

"Ne yapacağımı sanıyorsun? Bulduğumuz binanın asansör şifresini bilmediğim sürece buradan ayrılamam ki. Ne zamandan beri böyle bir şey var?"

"Bu, siz çıktıktan sonra uyguladığım bir şey. 432 Park Avenue gibi diğer binalar da aynı şeyi yaptı, ben de bu yüzden bunu seçtim."

Gözlerini ona dikti. "Bu binaya o güvenlik özelliğini benim yüzümden mi eklediniz?"

"Siz ve dadıları uyurken gitmeye çalışan serseri çocuklar. Ebeveynler bunun harika bir fikir olduğunu düşündü." Omuz silkti. "Rahatsız edilmek istemeyenler de öyle."

Thea'dan öğrendiği birkaç Yunanca küfür mırıldandı.

"Bu konuta karşı olumsuz bir tepki vereceğiniz aklıma gelmemişti."

Bir topuğu kavradı ve onunla ona vurma dürtüsüne direndi. Belki de o gerçekten bir sosyopattı. Onu terk edip gittiği yere geri getirmek için iki kez düşünmemesinin tek nedeni buydu.

"Haklısın. Üzülmem için bir neden yok. Burada hiçbir şey olmadı," dedi kayıtsızca, bavulundaki giysileri bir yandan diğer yana atmaya devam ederken. Adam ona doğru gelmeye başladığında donakaldı. Yüz hatları ona ne düşündüğü hakkında hiçbir ipucu vermiyordu, ama niyeti her neyse, onun bir parçası olmak istemiyordu.

Kapıyı işaret etti. "Gidin."

O bunu görmezden geldi. Yaklaştığında, geldiğinde çıkarma zahmetine katlanmadığı paltosunun üzerindeki boncuk boncuk yağmur damlalarını fark etti.

"Geri çekilin!"

Adam üzerine gelmeye devam etti. Kadın geri çekildi ve kendini kaçacak hiçbir yeri olmayan yatağın uzak tarafında kapana kısılmış halde buldu. Kadın şiltenin üzerine atlamaya hazırlanırken, adam havlusunu tuttu.

Elini tokatladı. "Toplantınızın önemli olduğunu sanıyordum."

"Öyle," dedi elini kumaşın içine sokup yavaşça kızın elinden çekip alırken. "Ama ilgilenmem gereken başka varlıklar da var."

Başını salladı, havlulu türbanı tehlikeli bir şekilde eğildi. "Ben lanet olası bir varlık mıyım?"

"Beklediğimden daha fazla ilgiye ihtiyaç duyan değişken bir varlık."

"İlgi *mi*? Senin lanet ilginin istemiyorum! Keşke onu hiç görmeseydim sana! Keşke bıraksan-"

Adam havluyu kızın vücudundan öyle bir güçle çekti ki havlunun kenarı kızın kalçasına çarptı. Kadın bir çığlık attı ve adam onu itince öfkeli bir feryat kopardı. Bavulu gibi zıplayacak kadar büyük bir ivmeyle sırt üstü yere düştü. Kadın yuvarlanmaya fırsat bulamadan adam içeri girdi ve bacaklarını ayırarak bir dizini yatağın kenarına yerleştirdi. Onu yerinde tutmak için bir elini göğsüne koydu ve kadın tamamen çıplakken, tamamen giyinik bir şekilde onun üzerinde belirdi.

"Burası Londra'dayken kaldığım yer. Özel, kullanışlı ve güvenli. Londra'yı sık sık ziyaret edeceğiz ve burayı tercih ediyorum."

Konuşmasının sonuna geldiğini fark etmeden önce daha fazlasını bekledi. "Özrün *bu mu*?"

Gözleri kısıldı. "Bu bir açıklama."

Tabii ki özür dilemeyecekti. Ona göre özür dileyecek hiçbir şeyi yoktu. Elini salladı. "Tamam. Açıklamanı yaptın. Güle güle."

Olduğu yerde kaldı, gözleri onunkilere dikilmişti. "Burada yeni anılar biriktireceğiz."

"Bunun gibi mi?" diye alaycı bir şekilde sordu ve adamın bakışları onunkilerden ayrılıp vücudunun üzerinde gezindiğinde çuvalladığını anladı.

"Roth."

Bir elini adamın omzuna koyup itti ama adam kıpırdamadı. Aslında, onun yer talebini fark etmemiş bile görünüyordu.

"Daha önce hiç bir toplantıdan ayrılmamıştım," dedi dalgınca.

Elli kiloluk bir Kettlebell gibi hissettiren o amansız avucun altından sıyrılmaya çalışırken, "Kimse senden bunu istemedi," diye karşılık verdi.

"İnsanlar panikledi. Satıcı anlaşmadan vazgeçtiğimi düşündü."

Adam eğildiğinde, kadın yüzünü çevirdi. Adam onun reddinden etkilenmedi ve çenesinin kıvrımını öptü.

"Ona karımın bana ihtiyacı olduğunu söyledim. Senin bana ihtiyacın var, değil mi Jasmine?" "Sana ihtiyacım mı var? Sana hiç ihtiyacım olmadı." Adamın omzuna bir şaplak attı.

Köprücük kemiğine su çarptı. "Kes şunu, Roth!"

"Bir zamanlar bana ihtiyacın vardı. Sesimi duymadan birkaç günden fazla dayanamazdın."

"O günler çoktan geride kaldı!"

"Göreceğiz." Dudakları kızın nemli teninde gezinerek kulağının arkasındaki hassas tene ulaştı ve yavaşça yaladı. "Beş yıl önce, bana sürpriz yapmak için buraya uçtun."

Kadın adamın kasıklarına doğru diz çökmeye çalıştığında, adam kadının vücudunu onun.

"Hatalarımdan ders alıyorum." Elini saçlarından çekti ve başının üzerine tutturdu. "İşin bekleyebileceğini ve ne istersem yapabileceğimi anladım."

Ne olduğunu iki kişi tahmin edebilir. Dişlerini gösterdi. "Benim iznim olmadan olmaz."

"Anlaşmamızın şartlarını hatırlatmama gerek var mı?" diye sordu ve kızın sol elini yüzüne çarpmadan önce yakaladı ve yatağa bastırmadan önce parmaklarını birbirine doladı.

"Her hevesinize boyun eğmeyi kabul etmedim!"

"Hayır," dedi düşünceli bir şekilde, "ama ikimiz de biliyoruz ki sana istediğimi yaptırabilirim."

"Seni egoist *pislik*-"

Onun altında kabardı ve ereksiyonu ona doğru bastırdığında dondu kaldı. Eğer pantolon giymeseydi, onun içinde olurdu.

"Eğer kendine biraz saygın olsaydı, seni isteyen bir kadın bulurdun!" "Sen beni istiyorsun."

Adamın kendine güveni kızın gözlerini kıpkırmızı yapmıştı. Çırpınışlarını yeniledi ama adamın pantolonunun kalın dikişi dudaklarının arasına sıkıştığında durdu. Dişlerini sıktı ve kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

"Eğer beni bırakmazsan..."

Ağzı boynundaki bir tendonu takip ederken, "Beni üstünden indirmenin tek yolu üstte olmak istemen," dedi.

"Siktir git!"

"Buna güveniyorum."

Adam göğsünü ağzına aldığı anda sarsıldı. Sakalının aşırı hassas etine sürtünme hissi ve ara sıra vücudunda zevkli titreşimler yaratan hırıltısı ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu. Geçmişteki sevgililerini hatırlayarak kendini onun yaptıklarından uzak tutmaya çalıştı. Kitaplarında pek çok unutulmaz performansla yer vermişti ama lanet olsun ki hiçbirinin yüzünü hayal edemiyordu... hiçbirini. Tek düşünebildiği oydu. Ona ne yaptığını, nasıl yapacağını ve ne kadar dayanabileceğini. Bunu yine yapıyordu -duygusal olarak perişan haldeyken bedenini ona karşı çeviriyordu. Bunu durdurmak zorundaydı.

Kadın tırnaklarını adamın elinin arkasına geçirdi. Adam da onun meme ucunu ısırarak karşılık verdi. Kadın anında pençelerini geri çekti. O da aynı şekilde karşılık verdi, bir sonrakine geçmeden önce zonklayan göğsünü buruşturdu ve hiçbir şey olmamış gibi saygı göstermeye devam etti.

"Yıllar boyunca kaç kez karım benimle birlikte olmak istediği için toplantıdan çağrılmayı diledim biliyor musunuz?"

Sesi boğuktu ama yine de onu duyuyordu.

"Benimle konuşman için beş yıl ve bir kar fırtınası gerekti."

"Beni suçluyor musun? Hayatındaki yerimin ne olduğunu açıkça belirtmiştin. Ben bir eş değildim. Şanslıysam yılda altı kez ziyaret ettiğin bir fahişeydim."

Emmeye ara verdi. "Yanılıyorsun." "Ne hakkında?"

"Aynı fahişeye asla iki kez gitmem."

"Seni orospu çocuğu-"

Kadın onun altında patladı. Adamın vücudu kadınının üzerine uzanmış ve elleri bağlıyken, adam onu kolayca zapt etti ama bu onun çığlık atmasını ve çırpınmasını engellemedi. Onun kıkırdadığını duyduğunda geçici olarak delirdi ve kendisine açık olan tek yolu seçti. İçindeki Pitbull'u yönlendirdi ve dişlerini onun boynuna geçirdi. Adamın kahkahası aniden kesildiğinde amacına ulaşmış oldu ve adam ondan kurtuldu. Hâlâ savaş modundayken ayağa kalktı ve Roth'u yatağın yanında diz çökmüş halde buldu. Elini boynundan çektiğinde, kan akmadığını ama koyu kırmızı bir deri parçası ve belli belirsiz bir çentik bıraktığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Lanet olsun. Yeniden saldırmayı düşünüyordu ama adamın yüzüne bir bakış fikrini değiştirdi. O daha kaçamadan, adam kollarını kavradı ve arkasından çaprazlama geçirdi.

"Bırak beni, yoksa yemin ederim ki-"

Adam bileklerinden çekiştirerek üst yarısını geriye doğru eğilmeye zorlayınca tehdidi kesildi. Bükülmüş pozisyonunda, ana süitin dışını ve uzun koridorun aşağısını baş aşağı görebiliyordu.

"Teslim oluyor musunuz?"

Adamın umursamaz tavrı kadının dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. Kadın var gücüyle savaştı ve adam ter bile dökmedi.

"Öp beni-"

Adam vücudunu daha keskin bir kavise zorlarken kadının nefes alış veriş sığılaştı. Bükülmüş ve her iki yanında müstehcen bir şekilde genişlemiş olan uyluklarının arasındaki boşluğa doğru ilerledi.

"Sonuçlarına katlanmaya hazır değilsen beni zorlamaman konusunda seni uyarmıştım. Oraya gitmek istiyor musun prenses?" Yüzünü onun titreyen karnına bastırdı. "Seni böyle görmenin bana ne yaptığını biliyor musun?"

Gırtlaktan gelen sesi buz gibi bir sıcaklık dalgasının kadının üzerine yayılmasına neden oldu.

"Bana meydan okumamalısın. Sana bir şeyler yapmak istememe neden oluyor... Teslim oluyor musun?"

Sesi o kadar sertti ki, onu zar zor anlayabiliyordu. Geçmişte onu sadece rol yaptıkları zamanlarda zapt ederdi. Şimdi ise kızın direnci, onu zapt etmek için uyguladığı güç kadar gerçektir. Onu zorunluluktan dolayı dizginliyordu. Bu onun tahrik olmasını engellemek için yeterli olmalıydı ama tam tersi bir etki yaratıyordu. Onun nesi vardı?

"Jasmine."

Ses tonundaki hafif yalvarma notası, bileklerindeki morartıcı tutuşla çelişiyordu.

"Bunu nasıl oynamak istediğini söyle."

Rahmi kasılırken bile umutsuzca öfkeye sarıldı. "Sikimi yala!" diye bağırdı.

"Hennessy için her zaman kötü bir ağzın vardı."

Kelimeler onun savunma mekanizmasıydı ve renkli ve açık bir cephaneliğe sahip olduğundan emin oldu. Ona sokulmak için ağzını açtı ama adamın göbek deliğinin üzerine bastırıldığı ıslak öpücük nefesinin kesilmesine neden oldu.

Kıkırdadı. "Beni o kadar çok istiyorsun ki titriyorsun."

"Çünkü beni bir simit haline getirdin, dangalak!"

"Boynumu olduğu gibi seviyorum," dedi ağzı karnının alt kısmına, amının üstüne doğru devam ederken. "Seç, Jasmine. Dövüşmek mi istiyorsun? Bu yolda devam edebiliriz. Seni dizginleyeceğim, tutacağım, sertçe yapacağım, arzuladığını kabul etmeyi reddettiğin şeyi sana vereceğim. Kolay mı istiyorsun? Boyun eğ." Dişleri kalçasının üzerinde gezindi. "Hangi şekilde istediğin umurumda değil çünkü her iki şekilde de seni elde ederim."

Kasları garip pozisyondan dolayı titriyordu ve boynuna kramp girmesine saniyeler kalmıştı ama beyaz bayrak sallamaya niyeti yoktu. Siktir et onu. "En kötüsünü yap."

Onun gülümsemesini teninde hissetti.

"O benim
kızım." "Ben
senin değilim."

Yüklü sessizlik ensesindeki tüyleri diken diken etti.

"Benim değil mi?"

Sesi eşitti ama kız buna kanmadı. Bileklerini o kadar sıkı kavramıştı ki, kan dolaşımını kesiyordu.

"Benimkine benziyorsun. Bir canavar için hazırlanmış bir kurban." Göğsünün alt tarafını yaladı. "Benim işaretimi ve yüzüğümü takıyorsun. Benim adımı taşıyorsun. Kız kardeşlerin gibi tireleme yapmadın. Daha ne kadar benim olabilirsin?"

"Bu geçici bir durumken neden ismimi kısaltmakla uğraşayım ki?" diye homurdandı ve adam çekiştirip omurgasının ikiye ayrılacağını hissettirdiğinde bir küfür savurdu. Acıya o kadar odaklanmıştı ki, kaygan kıvrımlarını ayıran dile hazırlıklı değildi.

"Tadın benimki gibi."

İki parmağı içine girdiğinde nefesi kesildi ve tüm vücudu gevşedi.

"Ve bu benimmiş gibi hissettiriyor."

Parmakları derinlere doğru kayarak kıvrıldı ve kadının vücudunu koparılmış bir yay gibi titretti.

"Cinselliğini bana uyacak şekilde şekillendirdim. Yatağına kaç tane amcık almış olursan ol, bana karşılık vermekten kendini alıkoyamıyorsun. Seni şu anki kadın haline ben getirdim."

Başına hücum eden kandan mı yoksa kollarının uyuşmaya başlamasından mı emin değildi ama "Senden sonra gelen herkes için en iyi yatağı hazırladığını bilmiyordun," diye şarkı söylerken kesinlikle biraz sayıklıyordu.

Parmakları hareketsiz kaldı. Gözlerini kapatırken düzensiz bir kıkırdama çıkardı ve gözyaşlarının sızarak şakağına kaymasına neden oldu.

"Oraya gitmek zorundaydın, değil mi?"

Roth amına o kadar yakındı ki, iç uyluğunu öpmeden bir saniye önce onun sıcak nefesini üzerinde hissetti. Okşama o kadar rahatlatıcıydı ki, keskin acı onu hazırlıksız yakaladı. Sarsıldı ve sonra dişleri daha da derine battığında sarsıldı.

"Roth!"

Kıvrandı, küfretti ve adam onu serbest bıraktığında merhamet dilemeye çok yaklaşmıştı. Bütün vücudu gevşedi.

Dili ısırığın üzerinde gezinirken, "Sanırım bunu söylemeye gerek yok ama o pislikler hakkında bir şey duymak istemiyorum," dedi.

Vücudu çalkantı içindeyken sesinin hâlâ bu kadar soğukkanlı ve kontrollü çıkması onu pervasızlaştırdı.

"Yani siz fahişeleriniz hakkında konuşabiliyorsunuz ama ben erkeklerim hakkında konuşamıyorum öyle mi?"

Kukusuna inen sert şaplak onu öyle bir sarsmıştı ki neredeyse omzunu yuvasından çıkaracaktı.

"Adamların mı? Onlara sahip çıkıyorsun ama bana sahip çıkmıyor musun?" "Bana yalan söyledin! Beni *kullandın*! Sen-"

Adam dişlerini diğer kalçasına geçirdiğinde çığlığını tutamadı.

"En azından onlar-"

Tekrar ısırdı... bu sefer onu titretecek kadar sertti. Kendini savunmak için elinde kalan tek şey olan sözlü saldırısına cesurca devam etmeye çalıştı, ama sonunda nefes nefese hıçkırıklara boğuldu.

Acının ne olduğunu bildiğini sanıyordu ama yanılıyordu. Vücudunun bükülmesi ve kasıtlı ısırıklar arasında, vücudu bir tür erime sürecine giriyor gibiydi.

"*Jamie!*"

Çığlığı karnından geldi. Dişleri hemen kadının tenini terk etti. Yüzünü onun boynuna gömdü ve tutsak bileğindeki tutuşunu serbest bıraktı. Kadın sırtüstü yere yığıldı, kollarından aşağı ateş inerken kontrolsüzce titriyordu.

"Benim olduğunu söyle, ben de sana istediğini vereyim." "Hayır."

Sesi sadece bir ses ipliğinden ibaretti. Her bir ısırığın kalp atışı gibi attığını hissedebiliyordu -dizinin arkasında, başparmağının altında, bileğinde, kalçasında ve iki kez iç uyluklarında.

Onun üzerinde yükseldi ve gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı. "Sen bana aitsin. Her zaman öyle kalacaksın."

"Hayır-"

Ağzını kendi ağzıyla kapattı, inkârını içti ve onu boğucu bir sıcaklıkla doldurdu. Öpücüğü sert, sahiplenici ve otoriterdi. Kişiliğinin gücü onu dövüyor, boyun eğmesini talep ediyordu. Kendini kasırgaya tutulmuş bir uçurtma gibi hissediyordu ama kendini bırakmadı. Onun izlerini taşıyor ve yüzüğünü takıyordu ama ona istediğini vermeyecekti. Bu, onun talep ettiği ve kadının verdiği bir evlilik değildi. Eğer istiyorsa, almak zorundaydı. Sadece bundan bu kadar hoşlanmamış olmayı diliyordu.

Öpüşmeyi kesti ve gözlerinde yüzen ilkel ihtiyaçlarla ona baktı. Kadının içi titriyordu.

"Anlat bana," diye emretti. Kadın başını salladı.

Öfke parıltısı onu dehşete düşürmeliydi. Bunun yerine, histerik kıkırdama dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı. Belki de sonunda onu kırmıştı ve artık düzgün çalışmıyordu...

"Benim olduğunu söyle." Adam kadının gözlerindeki inkârı gördü ve bacaklarının arasına uzandı. "Benim için ıslanmışsın." Parlayan elini iki bacağın arasında tuttu ve büzülmüş göğsünün üzerinde gezdirdi. "Vücudun benim için ağrıyor."

"Bunu kaldırabilirim." Her şeyin üstesinden gelebilirdi. Rahatsızlık onun daimi yoldaşıydı.

"Seni bu şekilde bırakmamı mı istiyorsun?"

İnançsızlığı gülmek istemesine neden oldu, ama bunun onu uçurumun kenarına iteceğinden korkuyordu.

"Fahişelerinden birini çağırabilirim-"

Bir eli saçlarına daldı ve onu kavurucu bir öpücük için sabit tutarken diğer eli pantolonuna gitti. Parmak uçlarıyla akıl sağlığına tutunmaya çalıştı ve ondan nefret etmesinin tüm nedenlerini sıralamaya çalıştı ama adam içine girdiğinde gülümsedi. Adam başını kaldırdı ve ona baktı. Kadın ifadesini yeterince hızlı temizleyemedi.

"Seni sonra kıracağım," diye söz verdi hareket etmeye başlarken.

Gözleri şehvetle parlıyordu ve en az onunki kadar vahşi bir açlık duyuyordu. Paltosunun lüks kumaşı onu becerirken çıplak kalçalarını sürtüyor, yağmalarken kичını yatağın en ucunda tutuyordu. Adam onu düşecekleri o uçuruma doğru sürüklerken gözlerinin kenarından yaşlar süzülüyordu. Orgazmı yaklaşırken elleri adamın ceketine dolanıyordu. Adam da ona karşılık verdi ve zihni parçalanana kadar onu gıcırdattı. Coşku onu boğarken dil onu terk etti.

Orgazmı o kadar şiddetliydi ki karşı koydu. Eğer adam onu zorlamasaydı onu yerinden oynatabilirdi. Hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar onu zorladı. Ancak o zaman pes etti, kalçalarını kavradı, böylece kendini derinlemesine çarparken kaçamadı. Kadının üstüne yığıldı ve saçlarına doğru adını inledi.

O an o kadar güçlüydü ki kendini unuttu ve kollarındaki iğneler ona bunun nasıl başladığını hatırlatmadan önce ona sarıldı. Ağrıyan kollarını bıraktı ve onun kokusunu içine çekerken yağmurun sesini dinledi -yağmur, ter, kolonya ve kendi kokusu. Roth ona başka kimsenin yapamayacağı şeyler yapabiliyordu. Onu neyin azdıracağını, ne kadar zorlayabileceğini ve ona nasıl akıl almaz orgazmlar yaşatacağını biliyordu. Eğer ilişkilerinin boyutu buysa, onunla geçireceği bir yıl ceza değil, mutluluk olacaktı. Birlikte olduğu erkeklerden sadece biri bile onun için bunu yapabilseydi, onu yanında tutardı. Neden James Roth için yanıp tutuşuyordu da başka kimse için yanmıyordu?

Roth nefes alış veriş i d  zleşmeden ayrıldı. Ani soğuk, hoş uyuşukluğu kovmuştu. Adam doğrurur ve paltosunu d  zeltirken, kadın yağmur damlalarının   st baldırlarına ve karnına sıçradığını hissetti. Tek kelime etmeden yatak odasını terk etti, uzun adımlarıyla   ıkarken paltosu arkasında dalgalanıyordu.

Hayır, o diğer erkekler gibi değildi.   oğu, hatta pislikler bile, onu tekrar arayacak ya da g  recekmiş gibi davranıyordu. Hatta bazıları ona sarılır ve sabahları kahvaltı hazırlardı. Roth şöyle değildi. Umursuyormuş gibi davranma zahmetine bile girmedi. Kafasını dağıttı ve işine geri d  nd  .

B  y  k bir   abayla kendini yukarı kaldırdı, b  ylece kı ı yatağın kenarından sarkmıyordu. Omuzları yanıyordu ve kolları aşır   derecede ağırlaşmıştı. Kollarını iki yanına açarak yere yığıldı ve inledi.

"Al."

Bir g  z  n   açtığında Roth'u yatağın yanında elinde bir bardak suyla buldu. Paltosunu   ıkarmış ve g  mleğini pantolonundan sıyırmıştı. Kadın ona baktığında, adam elini uzattı.

"Aspirin."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," diye mırıldandı.

Onunla tartışmadı ama onu oturur pozisyona   ekti ve hapları ağzına yerleştirdi. Adam bardağı dudaklarına bastırırken kadın ona ters ters baktı. İçti    nk     n  nden aşağı sıçramasını istemiyordu. Adam tatmin olduğunda onu serbest bıraktı. Kadın arkasına yaslandı ve g  zlerini kapattı. Adam onu yatağın   zerinde yeniden d  zenlemeye başladığında yorganın altına girecek enerjisi olup olmadığını anlamaya   alışıyordu.

"Ne halt ediyorsun?" diye   ıkıştı, "Sana masaj yapacağım."

"Bir ne?" Adam kolunu   ekiştirdiğinde kadın karşılık verdi. "Git başımdan!" "Sakin ol."

"Rahatlamak mı? Sen... iken nasıl rahatlayabilirim?" Adam avucunun topuğunu omzuna koyduğunda kadın nefesini içine   ekti. "Roth, ben iyiyim."

"Bir dakika içinde daha iyi hissedeceksin." "Yardımlarını istemiyorum!"

"Evet, biliyorsun."

Onunla savaşacak gücü yoktu. Tek yapabildiği, güçlü parmakları içeri girerken dişlerini sıkmaktı. Adam onun üzerinde çalışırken kıpırdandı ve küfretti. Adam onu yüzüstü çevirip beline masaj yapana kadar omuzlarına giren kramponun hafif bir ağrıya dönüştüğünü fark etmedi.

"Bunu nereden öğrendin?" diye mırıldandı çarşafı doğru. "Bu benim öğrendiğim bir şey."

Antenleri diken diken oldu. "Başka kadınlardan mı?" Dönen başparmakları durakladı. "Diğer kadınlardan mı?"

"Fahişeleriniz ya da her neyse." Sesini hafif ve kayıtsız tutmaya çalıştı. "Aşırıya kaçtığınızda onlara masaj yapmak zorunda kaldınız mı?"

"Eğer kontrolden çıkarsam, bunun bedelini ödüyorlardı."

Ne kadar muğlak bir cevap. Başka kadınları olduğunu ya da onlarla kontrolü kaybedip kaybetmediğini doğrulamıyor ya da reddetmiyordu.

Adam yatağı tırmandığında kadın gerildi. Adam onun kıkına oturdu ve eğilerek dudaklarını kulağına dayadı.

"Becerdiğim hiçbir kadını zapt etmeye gerek yoktu. Hepsi çok istekliydi."

Kadın başının arkasını adamın ağzına çarpamadan adam sarsılarak uzaklaştı. Saçlarını kavradı ve başını yana doğru itti.

"Ne zaman duracağını bilmiyorsun, değil mi?" diye azarladı ama sesi kızgın değildi. Sesi sıcak ve onaylayıcıydı. "Beni memnun ediyorsun prenses."

"Seni perişan etmek istiyorum," diye tısladı. "Berbat bir iş yapıyorsun."

"Yani nazik ve itaatkâr olursam, geçen seferki gibi sıkılacak mısın?" "Dene ve gör."

Kız denizci konuşmalarıyla adamın kulaklarını yakamadan, adam kızın sırtına yüklendi ve onu altında dümdüz etti.

"Beni boğmaya mı çalışıyorsun?" diye hırıldadı. "Bana sonra teşekkür edeceksin."

Bundan şüpheliydi ama adamın sıcak, nasırlı ellerinin gergin kaslarının üzerinde kaymasına izin vermekten başka çaresi yoktu. Adamın ağırlığı uyuşturucu bir etki yaratarak kızın artan duyularını bastırdı. Göz kapakları sarktı. Adam bacaklarına doğru ilerlerken uyanık kalmaya çalıştı. Adam kalçalarını ayırırken nefesinin altında mırıldandı. Baktan bir şey mi yapacaktı? Sıcak, nemli bir bez hissettiğinde sarsıldı. Bunun için ona teşekkür etmeyecekti, çünkü zaten onun hatasıydı. Başparmakları baldırlarına batarken yumruğuyla yatağa vurdu. Adamın ne yaptığını bildiğini ve işleri daha da kötüleştirmedikini umuyordu. Eğer bu "masajdan" sonra etkisiz hale gelirse, içkisine ishal ilacı katacaktı.

"JASMINE."

Jasmine tek gözünü açtı. Yatakta yüzüstü yatıyordu ve üzerinde karanlık bir gölge vardı. Kim olduğunu anlamak için ışığa ihtiyacı yoktu. O kadar büyük başka birini tanımıyordu. Yasemin ona göz kırpmaktan fazlasını yapamadan, adam onu ters çevirdi ve yatağın kenarına dik bir şekilde oturttu.

İnledi ve ona doğru yığıldı. "Uykuyla ne alıp veremediğin var?"

"Birkaç saatin vardı." "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Parmakları kızın karmakarışık saçlarında tünel açtı. "Seni yemeğe götüreceğim." "Aç değilim," diye esnedi.

"Bir saat içinde ayrılacağız."

Kadın ayağa kalkmak için hamle yapmayınca, adam onu ayağa kaldırdı. Adam onu banyoya götürürken kadın ona zarar vermekle tehdit etti. Görünüşe göre, onu uykusunda boğma sözünü yerine getireceğini düşünmemişti çünkü onu doğrudan duşa soktu ve suyu açtı. İlk üfleme ılık olsa da, dondurucu soğuk da olabilirdi. Kadın irkildi ve sıçrayarak uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu sıırıslıkla olana kadar yerinde tuttu. Ona doğru hamle yaptı ve kollarının sıvandığını gördü. Adam her zaman bir adım öndeydi. O kadar sinirlenmişti ki ona farklı bir dilde küfrettiğini fark etmedi.

Kaşlarını kaldırarak su çemberinin hemen dışında durdu. "Bu hangi dil?"

"Bu Almanca, seni *Depp*!"

Onu serbest bıraktı ve fırlattığı sabun kalıbından kurtuldu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Dangalak demek," diye hırladı fırlatacak başka bir şey ararken. "Sen de tam olarak öylesin!"

Elinde şampuan şişesiyle döndü ama adam çoktan kapıyı yarılamış, telefonuna her zamanki gibi "Roth" diye cevap vermişti.

Boş kapı aralığına dik dik baktı, göğsü adrenalinden kabarmıştı. Adamın uyku adabı diye bir şey yoktu. Bu sabah toparlanması için ona yirmi dakika vermişti, şimdi de akşam yemeğine hazırlanması için bir saat veriyordu. Onu kışını elleyerek ya da duş aldırarak uyandırmadığı bir gün olacak mıydı? Ya da daha iyisi, neden onu rahat bırakıp uyumasına izin vermiyordu? Spreyin altına girmeden önce bir ahududu üfledi. Onun bu kadar az uykuyla idare edebilmesi, herkesin de etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Bu sağlıklı olamazdı. Kendini onun doktora gittiğinden beri ne kadar zaman geçtiğini merak ederken bulduğunda kaşlarını çatı. Sağlığı onu hiç ilgilendirmiyordu.

Makyaj masasının üzerindeki aspirin şişesini ve su bardağını fark ettiğinde saçını şekillendirmeyi henüz bitirmişti. İçinde küçük bir rahatsızlık hissi vardı.

Kürek kemikleri, ağrı kesiciyi fark etmemiş olsaydı fark edilmeyecek bir ağrı. Bunu onu uyandırmadan önce buraya mı koymuştu? İki hapı avucunun içinde salladı.

Gözlerinin altındaki koyu halkaları yok etmek için makyaj yapmaya başladı. Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu, bu yüzden fazla abartmaya gerek yoktu. Bir kez daha bavulunu karıştırırken Daiyu'nun onu nereye götürdüğünü bilmediğini fark etti. Omuz silkti ve Daiyu'nun bir tarafı düğmeli diz boyu şal elbisesini çekti. Uzun kolları ve yüksek yakasıyla sadece Roth'un izlerini örtmekle kalmıyor, aynı zamanda kıvrımlarını vurguluyor ve uygunsuzluğun sınırlarını zorluyordu. Diz üstü çizmelerini giydi ve küçük çantasını kapıp koridorda yürümeden önce kemerini bağladığı bir palto giydi.

Yaşam alanına girdiğinde Roth'un camdan bir duvarın önünde durmuş telefonla konuştuğunu gördü. Yüzünü ona döndüğünde, kolunu silkip başını sallamadan önce gözleri onun üzerinde gezindi.

"On beş dakika içinde orada olacağız," dedi ve telefonu kapattı. Kadın kaşlarını çatı. "Biriyle buluşacağımızı bilmiyordum."

"Bugün terk ettiğim satıcı anlaşmayı bitirmek için can atıyor." Elini tuttu ve onu giriş holüne götürdü.

"Kendimi eğlenecek gibi hissetmiyorum," dedi.

Asansörün kodunu yazdı ve asansör sanki onları bekliyormuş gibi açıldı. Altın rengi iç mekâna adım attılar.

"Senden bunu istemiyorum," dedi son düğmeye basıp başka bir kod girerken. "Satıcı çekip gideceğimden korktuğu için fiyatı düşürdü ve fikrimi değiştirmeden önce imzalamamı istiyor."

"Şanslısın," diye mırıldandı.

Ona doğru baktı. "Evet, öyle. Sanırım acil durumlar o kadar da kötü bir şey değil."

"Acil bir durum değildi," diye homurdandı kapılar açılıp iyi aydınlatılmış bir yeraltı otoparkı ortaya çıktığında. "Kimse senden evini terk etmeni istemedi."

toplantı."

"Hiç zor olmadı. Çok keyif aldım."

Beş yıl önceki tavrı bu değildi ama bu konuda yorum yapmayacaktı. Onu bir araba hırsızının hazinesi olan bir araç filosunun önünden geçirdi. Buradaki en ucuz araba çeyrek milyon değerindeydi. Etrafta sadece boğuk ayak sesleri yankılanıyordu ve ürkütücü bir sessizlik vardı.

"Güvenlik görevlileri nerede?" diye sordu.

"Konut sakinleri sanal güvenliği tercih etti. İstedığımız gibi gelip gitmeyi seviyoruz."

"Bu binaya baktım sonra..." Adam ona bakınca sözünü kesti. Kadın çenesini kaldırdı. "Yapacağımı düşünmedin mi?"

Kapıyı beyaz bir Rolls-Royce Ghost'a açtı. "Ne buldun?"

Yolcu koltuğuna kayd ve ceketıyla uğraştı. Adam açık kapı aralığına çömeldi. "Jasmine."

"Bu bina hakkında fazla bilgi olmadığını biliyorsun," demeden önce uzun bir süre ona baktı.

"Ama sen bir şey keşfettin."

"Yemeğe gitmemiz gerekmiyor mu?"

Eli kızın çıplak dizine indi. "Bana ne bulduğunu söyle."

"Burası dünyanın en pahalı konut projelerinden biri," diye aktarıyor. "Listede sadece bir kamu yatırımcısı var. Diğerlerinin hepsi özel yatırımcı ve siz de onlardan biri olduğunuzu söylemişsiniz." "Sakinleri hakkında söylentiler var" demeden önce uzun bir süre onu inceledi.

Sabit bakışları onu devam etmeye zorladı.

"Silah tüccarları, zengin suçlular ve dikkat çekmeden dolaşmak isteyen diğerleri."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sormadan önce bir süre bekledi.

Kaşları havaya kalktı. "Bu yeterli değil mi?" Adam omuz silkince, "Doğru mu?" diye sordu.

Doğruldu. "Bunun için endişelenme."

Adam kapıyı kapatmak için geri çekildiğinde, kadın adamın ceketini kavradı. "Neyin peşindesin, Roth?"

Parmağını kızın yanağında gezdirdi. "Birçok şey var ama hiçbirini bilmen gerekmiyor." Kız onu bırakmayınca ekledi: "Bizi bekliyor."

Elini bıraktığında geri çekildi ve kapıyı kapattı. Rolls-Royce'u cam ve çelik bir asansöre sürene kadar onu direksiyon başında görmenin ne kadar tuhaf olduğunu fark etmedi.

"Mo ve Johan nerede?" diye sordu dikkati dağılmış bir şekilde sokak seviyesine çıktıklarında.

Trafiğe çıkarken "Muhtemelen bir bardadır," dedi.

"Londra'da onlara ihtiyacımız yok mu?"

"Bu gece olmaz."

Şifreli cevapları onu gerçekten kızdırmaya başlamıştı ama ne bekliyordu ki? Ona bilmesi gerekenden fazlasını söylemeyecekti. Çenesini kapalı tutması konusunda ona güvenmiyor muydu? Elleri kucağında yumruk oldu. Umursamaması gerekiyordu, değil mi? Zaten sadece buradan geçiyordu. Dikkatini ondan Londra'nın merkezine çevirdi. Gençliğinde ziyaret ettiği tanıdık dükkânların önünden geçerken kalbi hafifledi. Tarih ve ilginç cazibeyle dolu bu şehri ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Roth tampon tampona trafikte kolayca ilerledi. Şehirde geçirdiği yıllar, arka sokakları kullanmasından ve yol tarifi için bir kez bile telefonuna başvurmamasından belliydi. Rolls-Royce'un ses geçirmez iç mekânı öylesine eksiksizdi ki, sağanak yağışın sadece en hafif ipucu kulaklarına ulaşıyordu. Roth sessizliği doldurmak için radyoyu açmadı. Babası gibi o da gereksiz gürültüden nefret ederdi ve buna müzik ya da konuşma da dahildi. Onlar kafalarının içinde yaşarlardı. O da öyle. Bu benzerliği daha önce hiç fark etmemişti. Onlar gerçek dünyada yaratırken o da kurgusal dünyalar inşa ediyor, etraflarındaki her şeyi kendi isteklerine göre şekillendiriyordu. Babasının yanına taşındığında

Zamanlarının çoğunu kütüphanede, kendi masalarında çalışarak geçiriyorlardı. Derin ve anlamlı konuşmalar yapmıyorlardı. İletişimlerinin çoğu sözsüz, içgüdüsel. Biriyle aynı odada saatler geçirmek, onun çalışma ritmini dinlemek, ona babasına yüzlerce soru sormaktan daha fazlasını anlatıyordu. Birbirlerinin ruh hallerini hissediyor ve buna göre ayarlıyorlardı.

Bir yabancıyla sessizce oturmak rahatsız edici derecede samimiydi ama Roth'u tanımaya başladığında bile bu onu hiç rahatsız etmemişti. Tıpkı bu sefer olduğu gibi onun düzenine çok kolay uyum sağlamıştı. Sevgiyi teşvik etmeyen bir matematik dehası tarafından yetiştirilmesi onu Roth için mükemmel bir hedef haline getirmişti. Babası ilişkiler konusunda berbat olduğu için, Roth'un mesafeli tavrını sinir bozucu bulmamıştı. Tek bildiği buydu. Eğer sırrını paylaşabileceği, yaşadıkları şeyin normal olmadığını ona söyleyebilecek bir arkadaşı olsaydı her şey ne kadar farklı olurdu. Ama dinler miydi?

Araba yavaşlayınca doğruldu. Valeler ellerinde şemsiyelerle öne fırladılar ve onu lüks bir Fransız restoranına götürdüler. Roth şef garsona adını söylerken kadın ceketini silkti. Adam döndüğünde bakışları onun üzerinde gezindi. Roth gözlerini ondan ayırmadan ceketini uzattı. Şef garson menüleri toplarken, Roth kadının kalçasını kavradı ve onu kendine doğru çekti.

"Daiyu?" diye

mırıldandı. "Evet."

"Senin için yaptığı kıyafetlere karşı bir saplantı geliştirim," dedi elini kendi elinin içine almadan önce kızın kışını avuçlarken.

Hafif mum ışığı ve şık giyimli insanlarla dolu bir restoranda şef garsonu takip ettiler. Erkeklerin ve kadınların gözleri Roth'a kayıyor, sonra ona takılıyor ve orada kalıyordu. Belki de makyajı için daha fazla çaba harcamalıydı. Masalarının odanın ortasında, parlak bir avizenin altında olması onun şansıydı. Genç bir kızken babasıyla bir kez burada yemek yemişti. Rezervasyonların aylar öncesinden yapılması gerekiyordu.

Masaya yaklaştıklarında bir adam ayağa fırladı. Takım elbisesinin mükemmel kesimine rağmen yine de dağınık görünüyordu.

"Bu Guy Reed," dedi Roth.

Guy'ın elini sıkarken İngiliz Reed ailesi hakkındaki bilgilerini gözden geçirdi. Samson Reed'le yıllar önce bir etkinlikte tanışmıştı. İyi bir adamdı, onların dünyasında nadir bulunurdu. Servetini büyükbabasının kurduğu bir bira şirketinden kazanmış ve bunu Amerika'ya götürerek işlerin patlamasını sağlamıştı.

Roth kısaca, "Bu benim karım," dedi.

Görünüşe göre Guy'ın bilmesi gereken tek şey buydu çünkü bir soru sormak için şef garsona dönmeden önce başını salladı.

"Karım mı?" diye mırıldandı nefesinin altında. "Bu kadar mı? Bir adım bile yok mu?"

Roth sandalyesini iterek onu oturmaya zorladı ve kendisi de onun yanındaki koltuğa oturdu. Kolunu onun sandalyesinin arkasına doladı ve eğilerek aç gözlerle ona baktı. "Sen benimsin. Herkesin bilmesi gereken tek şey bu."

Şerefsiz.

"Umarım her şey yolundadır," dedi Guy, bakışarak yaptıkları yarışmayı bölerek. "Mr.

Roth bu öğleden sonra aniden ayrıldı."

Roth yumuşak bir sesle, "Karımın bana ihtiyacı vardı," dedi.

Guy personelin dikkatini çekmek için parmaklarını şıklatırken kadın tırnaklarını adamın kalçasına geçirdi.

Guy, Roth'a odaklanmadan önce görkemli bir şekilde, "Kutlamak için şampanya," dedi. "Umarım yeni teklifimden memnun kalmışsınızdır?"

Roth başıyla onayladı. Guy dikkatle Roth'a baktı, memnun olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Zamanını boşa harcıyordu. Roth'u yıllardır tanıyordu ve onun o taş suratının ardında neler olduğunu anlayamıyordu.

Guy, "Sözleşmeler bende," dedi ve masanın üzerine iki deste ile altın bir dolmakalem koydu.

Garson şampanyanın tıpasını açıp doldurmaya başladığında, Roth ilk kontratı eline aldı ve göz gezdirdi. Babasıyla bir iş yemeğine katılmayalı yıllar olmuştu ama rolünü biliyordu. Babası işleriyle ilgilenirken onun kibarca sohbet etmesi ve karşı tarafı eğlendirmesi gerekiyordu. Ama Roth'u havasında olmadığı konusunda uyarmıştı. Görevlerini kasıtlı olarak görmezden geldi ve menüyü incelerken flütünden bir yudum aldı.

"Yanlış bir şey var mı?"

Roth'un sözleşmeyi imzalamak yerine dikkatle okuması Guy'ı açıkça rahatsız etmişti.

Roth başını kaldırmadan, "Hayır," dedi.

Adamın poker suratu üzerinde çalışması gerekiyordu. Her yerinde çaresizlik vardı. Kendini Roth gibi bir adam için kolay bir av olarak hazırlıyordu. Babası ona pazarlık hakkında hiçbir şey öğretmemiş miydi?

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu garson.

"Ne istediğinizi biliyor musunuz, Bay Roth?" Guy sordu. Roth omuz silkti. "Siz ne yiyorsanız."

Guy göğsünü kabarttı. Belli ki Roth Fransızca bilmiyordu ve biliyormuş gibi davranarak Guy'a hava atma fırsatı vermeyecekti. Guy emrederken sesini yükseltti, etkilenip etkilenmediğini görmek için gözleri Roth'a kaydı. Roth başını kontrattan kaldırmadığında hayal kırıklığı açıkça görülüyordu. Guy'ın bitirmesini sabırla bekledi ve parmağını sipariş etmek istediği yemeğin üzerinde tuttu. Guy onun neyi işaret ettiğini görmek için eğildi ve onun için sipariş verdi.

"Teşekkür ederim," dedi, ona kendi siparişini verebileceğini söylemek isterken kibarlık için çabalıyordu.

"Lafı bile olmaz," dedi Guy sert bir sesle. "Fransızcanın öğrenmesi zor bir dil olduğunu biliyorum."

Bunun Samson Reed'in oğlu olduğuna inanamıyordu. Adam, zengin seçkinlerde hor gördüğü her şeye sahipti. Kendini beğenmiş, kibirli ve

Etrafındaki herkes entelektüel olarak daha düşük seviyedeydi, ancak milyonlarca dolarlık bir şirket satıyordu, o halde gerçek aptal kimdi?

Guy'ın telefonu çaldı ve birkaç müşterinin ona nefretle bakmasına neden oldu. Restorandaki hava sessiz ve durgundu ve işte o, huzuru bozuyordu. Guy diğer müşterilerin yan bakışlarından ya da toplu onaylamamalarından habersizdi. Cevap vermeden önce sessizce kitap okumakta olan Roth'a baktı.

"Evet, geldi. Öğleden sonra ne oldu bilmiyorum," dedi Guy Fransızca ve ona baktı. "İmzalamadan çıkıp gitti, ben de fiyatı düşürdüm." Durakladı ve sonra başını salladı. "Bu iyi bir plan. Daha fazla iknaya ihtiyacı olursa bunu yaparım. İrtibatta olacağım."

Telefonu kapattığı sırada garson ekmek sepetini bıraktı. Kız bir dilim almak için uzandığında, Guy ona sert bir bakış attı.

"Aç mısın?" diye sordu.

Bir parça sıcak ekmeği iştahla kopardı. "Çok güzel." Gidip kendini becerebilirdi.

Guy'ın telefonu tekrar çaldı. Açmadan önce Roth'a bir kez daha baktı.

Guy bıkkın bir Fransızcayla, "Amélie, bir iş yemeğindeyim," dedi ve gözlerini devirdi. "Başka bir kadınla birlikte değilim. Deli gibi davranıyorsun. Şu anda seninle uğraşamam. Seni sonra ararım."

Telefonu kapatıp şampanyasını içti ve Roth'un varlığını hatırlamadan önce ona düşünceli düşünceli baktı. Kadın kibar bir soruyla kaşlarını kaldırdı.

"İş," dedi küçümseyerek. "Ben çok meşgul bir adamım."

Yalancı, şımarık bir pislikti ve meşgul bir adamdan en uzak şeydi. Kız kardeşleri bu pisliği utandırırды. Adam Roth'tan en fazla beş yaş küçüktü ama onun yanında şımarık bir ergen gibi kalıyordu. Aperatifler servis edilirken Roth yer açmak için kontratı kenara çekti ama başka bir tepki vermedi. Her şeyi bloke etme yeteneği

ve odaklanması etkileyiciydi. Bir karar verirken baskıya boyun eğmedi ya da duygularının onu yönetmesine izin vermedi.

Guy bazıları Fransızca, bazıları İngilizce olmak üzere birkaç telefon görüşmesi daha yaparken o da telefona sarıldı. Telefonla konuşmadığı zamanlarda onu görmezden geliyordu. O aldırmadı. Lezzetli yemeklerin tadına bakarak, Roth'la kendi payına düşen şampanyayı içerek ve şık kalabalığa hayranlıkla bakarak zaman geçirdi. Guy'ın tavrı alışılmışın dışında değildi. İş dünyasında kadınlar kol şekeri olarak görülürdü, daha fazlası değil. Guy, bir kadının onların seviyesinde iş yapamayacağını varsayan cinsiyetçi geleneği sürdürüyordu. Kız kardeşleri bunu nasıl yapıyordu? Bu çevrelerde yerlerini korumak için herkesten üç kat daha fazla çalışmak zorundaydılar. Ne kadar yorucu.

Guy yemeğine dokunmadı ama o karnını doyururken ona sıkıntılı bakışlar fırlattı. Böyle eleştirel bakışlarla karşılaşmayalı yıllar olmuştu. İnsanların ondan gerçekten yemek yemesini değil, seçip atıştırmasını beklediğini unutmuştu. Ama bu Michelin yıldızlı restoranın sunduğu her şeyi tatma fırsatını, sırf Guy'ın hassas duygularını incittiği için kaçırarak değildi.

Roth kalemi eline aldığı anda Guy doğruldu. O kadar sessizdi ki, Roth ilk kontrata adını karalayıp ikinci kontrat için aynı işlemi tekrarlarlarken kalemin kâğıda sürtünme sesini duydu. Guy'ın endişesi bir nanosaniye içinde kayboldu. Roth elini sıkmak için masanın öbür ucuna uzandığında, Guy kimsenin izleyip izlemediğini görmek için restoranın etrafına baktı.

"Reed & Sons'a," dedi Guy ve Roth'a yeni bir kadeh şampanya uzattı.

Kadehler tokuşturulurken kalbi sıkıştı. Eğer Guy'ın satma hakkı varsa, bu Samson'un öldüğü anlamına geliyor olmalıydı. Samson, emeklerinin sorumsuz ve umursamaz bir oğul tarafından satıldığını bilseydi ne hissederdi? Gözleri sözleşmeye takıldığında kendine zihinsel bir tokat attı. Bu onu ilgilendirmezdi ama Samson'un mirasının sonsuza dek

Kaybetmek onu üzmüştü. Bir zamanlar bir aile şirketi olan şey en yüksek teklifi verene satılmıştı.

Roth dikkatini yemeğine verdiğinde Guy canlandı ve telefonu çalana kadar hararetle bir şekilde konuştu.

"Üzgünüm, bu aramaya cevap vermem gerekiyor," dedi sahte bir pişmanlıkla. Roth omuz silkti ve telefonunu çıkardı.

Guy Fransızca, "İmzaladı," diye duyurdu. "Evet. Artık özgürüz. Ne istersek yapabiliriz. Artık toplantı yapmak ya da ofiste tıkalı kalmak yok. Bu gece kutlama yapacağız. Kulübü satın al. Yirmi dakika içinde orada olurum. Evet. Çok *çılğın* olacak!" Guy telefonu kapattı ve Roth'a odaklanırken heyecanını bastırmaya çalıştı. "Yemeğin nasıl?"

"Güzel."

Guy k o l t u ğ u n d a dönüp garsonu ararken, "Mükemmel, mükemmel," dedi. "Benden istediğiniz başka bir şey var mı?"

Roth başını salladı. "Hepimiz hazırız."

Guy'ın telefonu yine çaldı. "İş," dedi patronluk taslayan bir gülümsemeyle. "Monique, bu akşam seninle görüşmem," dedi Fransızca. "İş. Evet, çok yoğunum. Sen anlamazsın. Başka bir gece, tamam mı? Olur. Yakında görüşürüz. Seni seviyorum." Telefonu kapattı ve bir eliyle takım elbisesinin önünü düzeltti. "Bunun için üzgünüm. İş hiç bitmiyor, değil mi?"

Adam tekrar garsonu aramaya başladığında, kadın artık canına tak ettiğine karar verdi.

"Seni tutmamıza izin verme," dedi Fransızca.

Guy'ın yüzündeki kanın çekilişini izlemenin zevkini yaşadı. Göz ucuyla Roth'un başını kendisine doğru çevirdiğini gördü.

"On beş dakika içinde kulüpte olman gerekiyor, değil mi? Roth hesabı halledebilir," dedi.

Gözleri irileşti. "Fransızca biliyor musun?"

Böyle aptalca bir soruya cevap verme zahmetine girmedi. Roth kolunu onun sandalyesinin arkasına dayadı. Ona bir uyarıda bulunup bulunmadığından emin değildi.

ya da destek teklif etmedi, ama onun konumundan faydalandı ve ona yaslandı. Roth'un aşırı korumacı olduğu ve hoşuna gitmezse onu hadım edeceği izlenimini vermek istiyordu. Guy'ın adem elması sallanınca, sırtıtmamak için kendini kontrol etmesi gerekti. Guy'ın telefon görüşmeleri sırasında söylediği her şeyi hatırlamaya çalıştığı acı verici bir şekilde belliydi.

Almanca olarak "Başkalarının yanında ne söylediğine dikkat etmelisin" dedi.

Adam komik bir şekilde afallamış görünüyordu.

"Kimin dinlediğini asla bilemezsiniz," diye ekledi İspanyolca.

"Affedersiniz, adınız nedir?" Guy İngilizce olarak araya girdi.

"Jasmine Roth," dedi.

"Kızlık soyadın," diye itti Guy.

"Hennessy."

Guy Roth'a dönmeden önce hamile bir an boyunca ona baktı. "Yüzüğünü onun parmağına ikinci kez takmayı nasıl başardın?"

"Onu ilk seferinde yakaladığım gibi," diye mırıldandı Roth. "Ona başka seçenek bırakmadım."

Guy'ın büyülenmiş bakışları tekrar ona kaydı. "Babanın serveti...?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Fransızca.

Onun bu açık sözlülüğü karşısında biraz şok olmuş görünüyordu. Hayatı boyunca üzerine titrenmiş olduğundan ve çoğu kadının onun kıcını öptüğünden şüpheleniyordu ama buna gerek yoktu.

Gözleri Roth'a kaydı ve biraz somurtkan bir ifadeyle, "Sanırım babanın parasına ihtiyacın yok," dedi.

Bu adamlar hangi yüzyılda yaşıyorlardı? "Kimsenin parasına ihtiyacım yok çünkü kendime ait param var."

"Eminim biliyorsundur," dedi adam öyle bir küçümsemeye ki kadın dişlerini sıktı.

Gözlerini kırpmadan Guy'a dikmiş olan Roth'a baktı.

"Burada işimiz bitti mi?" diye sertçe sordu. Roth başını salladı. "Hesabı aldım, Reed."

Guy itiraz etmek yerine ayağa fırladı. "Sizinle iş yapmak bir zevkti, Bay Roth."

"Aynı şekilde," dedi Roth.

Guy'ı görmezden geldi ve yemeğine geri döndü, onun uzaklaşmasını bekliyordu. Yanağından öpmek için eğildiği anda hâlâ orada durduğunu geç de olsa fark etti. Son anda yüzünü başka tarafa çevirdi. Restoranda fısıldaşmalar başladığında, diğer müşteriler tarafından izlendiklerini fark etti. İçinden mavi bir çizgiyle yemin etti.

Guy Fransızca, "Sen zalim bir kadınsın," dedi.

"Evet, öyleyim," diye karşılık verdi, flütünü kapıp onun şerefine kadeh kaldırırken. "Tebrikler. Partinizde iyi eğlenceler."

Ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Hata yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı. "Benim ne düşündüğüm önemli değil."

"Babam kendini erkenden mezara soktu. Seninki de öyle."

"Yani şirketi sattınız," dedi kesin bir ifadeyle.

Omuz silkti. "Zaten düşmek üzere." Muhtemelen yanlış yönettiği için.

"Hayatta işten daha fazlası var," diye ekledi.

"Hepimiz aidatlarımızı ödemek zorundayız."

Hayali bir şapka çıkardı. "Ben değilim." Sesini alçaltıp, "Kocan olmadan şehre gelirsen beni ara," derken yüzünde sinsî bir ifade belirdi.

"Bu asla olmayacak," dedi umursamaz bir tavırla.

"Gidebilirsin." "Tekrar karşılaşacağımıza eminim."

Ve yapmayacaklarından da bir o kadar emindi. Guy başını Roth'a doğru eğerek restorana doğru yürüdü ve bir başka telefona cevap verdi

kapıdan çıktı. Başını iki yana salladı. Reed & Sons'ı sattığına pişman olacaktı. Belki yarın, gelecek ay ya da bir yıl sonra değil ama eninde sonunda bu anı hatırlayacaktı. O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, Roth parmağını yanağında gezdirene kadar onu izlediğini fark etmedi.

"Sana söylediği son şey neydi?" diye sordu usulca.

Son şampanyasını da yuttu ve köpükler boğazını gıdıklarken öksürme isteğine direndi. "Hiçbir şey söylemedi."

"Sana asıldı mı?"

Elini salladı. "Fransızca ne söylerseniz söyleyin, kulağa baştan çıkarıcı geliyor."

"Sana asıldı mı, Jasmine?"

Kadın inkâr etmek için ağzını açtığında, adamın eli masadaki kadının elini kapadı ve sıktı.

"Onun için yalan söyleme."

"Ne söylediği önemli değil."

"Demek öyle." Guy çoktan gitmiş olmasına rağmen Roth'un gözleri kapıya kaydı. "Bunun bedelini ödeyecek."

"Roth."

Soğuk bakışları tekrar ona kaydı. "Seni öpmesine izin vermedin."

Kız burnunu kırıştırdı. "Vermem mi gerekiyordu?"

Masanın üzerindeki eli yüzüne gitti ve çenesine ulaşır yüzünü yukarı eğmek için baskı uygulamadan önce delici bir odaklanmayla çene çizgisini izledi. Adamın ağzı onunkini kapladığında kadın irkilerek homurdandı. Uzaklaşmaya çalıştığında, adam onu yerinde tutmak için ensesini kavradı. Acele etmedi, kulağına doğru öpücükler göndermeden önce onun kabul etmesini bekledi.

"Eğer seni öpmesine izin verseydin, gecenin geri kalanını sana kime ait olduğunu hatırlatarak geçirirdim," diye mırıldandı. "Kimsenin sana dokunmasına izin yok."

"Hesabınız, efendim," dedi garson.

Roth kredi kartını vermeden önce ona bir öpücük daha verdi. Kadın şoktaydı. Roth PDA yapmazdı. Ne oluyor lan?

"İyi misin?" diye sordu.

"Tabii ki iyiyim."

"Ben olsam Guy'ı ciddiye almazdım."

"Bana ne dediğini söyleyin, ben de ciddiye alıp almayacağıma karar vereyim."

Oraya gitmesine imkân yoktu. "O sahip olamayacağı şeyleri isteyen şımarık bir velet. Ben onu aptal yerine koyana kadar beni fark etmedi bile."

"Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordu garsondan kredi kartı slipini alıp imzalarken.

"Sanırım en az onun kadar satmaya hevesli, aşırı hevesli, aptal bir iş ortağı ya da kardeşi var. Akşam yemeği sırasında imzalayıp imzalamadığınızı öğrenmek için aradılar ve eminim fiyatı daha da düşüreceklerdi. İş için olduğunu iddia ettiği diğer telefonlar ise metreslerinden geliyordu." Yüzünü buruşturdu. "Samson'ın oğlu olduğuna inanamıyorum."

Roth başını kaldırdı. "Samson'u tanıyor muydun?"

Başını salladı. "Uzun zaman önce tanışmıştık. İyi bir adamdı."

"Bazen iş dünyası hakkında ne kadar çok şey bildiğini unutuyorum" demeden önce bir süre onu düşündü.

"Ben bunun için yetiştirildim." Bakışları Guy'ın kulübe gitmek için acele ederken geride bıraktığı sözleşmeye kaydı. "On beş yıl önce Samson'ın Reed & Sons'ı Amerika'ya getirdiğini biliyorum. O zaman beş yüz milyon değerindeydi. Şimdi ne kadar ettiğini hayal bile edemiyorum." Başını yana eğdi. "Bir bira şirketinden sana ne?"

"Bilmiyorum."

"O zaman neden..."

"Yakın zamanda şarap işine girdiler. Ben her şeyden çok üzüm bağlarının bulunduğu topraklarla ilgileniyorum." Ayağa kalkıp elini uzatmadan önce iki sözleşmeyi de topladı. "Hadi gidelim."

Adamın elini tuttu ve çıkışa doğru ilerlerken çantasını kolunun altına sıkıştırdı. Spekülatif bakışların aşırı derecede farkındaydı. New York'ta bu düzeyde bir inceleme bekliyordu ama Londra'da? Kim olduklarını bilemezlerdi, değil mi? Roth ceketini giymesine yardım edene kadar, New York onun evi olsa da, buranın yedi yıldır onun evi olduğunu hatırladı. Bu kadar kısa sürede bu restoranda rezervasyon yaptırabilmesinin tek yolu buydu.

Ayrıldıklarında Rolls-Royce'u kaldırımında görünce şaşırmadı. Sağanak yağmur hafif bir çiselemeye dönüştüğü için şemsiyeleri salladılar ve sıcak araca bindiler. Adam restorandan uzaklaşırken, kadın ona baktı. Dışarıdan bakıldığında, adam hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu ama kadın onun gerginliğini hissetti.

Ceketini yeniden düzenlerken, "Adam aptalın teki," dedi. "Bu anlaşılmadan ne kadar para kazandıysa, beş yıl içinde harcayacak."

"İki," diye tahmin etti Roth.

"Aynen öyle. Sahip olduğu statü ve ayrıcalıklar, yoksul düştüğünde ve babasının başarısını tekrarlayamayacağını anladığında yok olacak. Bu yeterli bir ceza." Onun onayını almak için tam bir dakika bekledi ama onay alamayınca kolunu dürttü. "Bu yeterince ceza, Roth."

Bir trafik ışığında durdu ve ona baktı. "Ona ne olacağından sana ne?"

"Bilmiyorum. Ben sadece..." Yüzündeki kırmızı parıltı rahatsız ediciydi ve onu biraz şeytani gösteriyordu. "Neler yapabileceğini biliyorum."

"Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin." Yumuşak sesi kadının ürpermesine neden oldu.

"Haklısın. Bilmiyorum ama bildiğim az şey de beni korkutuyor."

Hava gerginlikle uğulduyordu. Başka tarafa bakma dürtüsü ağır basıyordu ama o direndi. Işık değişirken kırmızı sis yeşile dönüştü. Göz göze gelme yarışına son vermeden önce hızlandı ve tekrar yola baktı.

"Onun için endişelenmek sana düşmez. O seçimlerini yaptı. Şimdi bununla yaşamak zorunda."

BÖLÜM 5

Jasmine bu noktayı tartışmak için ağzını açtı, ama titreşimi cüzdanı dikkatini dağıttı. Telefonunu çıkardı ve ekrandaki isme baktı.

"Kim o?"

Aramanın telesekretere düşmesi için yeterince uzun süre tereddüt etti. "Lyle." Telefonu çantasına geri koymaya çalışırken bile tekrar titreşti.

"Cevap ver."

Roth'un titreşimleri duyabilmesi, Rolls-Royce'un ses geçirmez iç mekanının ciddi bir dezavantajıydı. Cevap vermeden önce ona şüpheli bir bakış fırlattı, konuşmayı duymaması için ondan uzağa doğru eğildi.

"Alo?"

"Ne oluyor Minnie?"

Diğer uçtaki patlama onu ürküttü. Sarsıldı ve başını pencereye çarptı. "Ne oluyor, Lyle? Neden kulağıma bağıırıyorsun?"

"Seni kontrol edeceğimizi unuttun mu?"

Başını ovuşturdu. "Hayır. Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

"Bugün Colette ya da Ariana'dan gelen hiçbir çağrıya ya da mesaja neden yanıt vermediğinizi açıklamak ister misiniz? Polisleri aramaya hazırlar."

"Oh."

"Ne?" diye tersledi.

"Telefonum kapalıydı."

"Neden?"

"Uçuyordum."

"Uçuyorum," diye tekrarladı düz, inanmayan bir tonda. "Evet, Londra'dayım."

"Son konuştuğumuzda yolculuk hakkında hiçbir şey söylememiştin," dedi sertçe.

"Bu bir son dakika olayıydı."

Sessizlik pek hayra alamet değildi. Roth'a baktığında onun kendisini yakından izlediğini gördü.

"Seninle birlikte, değil mi?" Lyle tahmin etti.

"Evet, o burada," dedi ve sesine yansımasını umduğu bir gülümsemeyi zorladı. "Daha yeni yemek yedik."

"Nerede?"

Ona restoranın adını söyledi ve ekledi, "Guy Reed ile bir iş yemeği idi."

"Samson'un oğlu mu?"

"Evet, Samson'un aptal, kibirli oğlu."

Boşlukları doldurması iki saniye sürdü. "Reed & Sons'ı Roth'a mı sattı?"

"Evet."

"Orospu çocuğu. Bira şirketinden ne istiyor?"

Ağzı kıvrıldı. Bazen birbirlerine bu kadar benzemeleri korkutucuydu. "Görünüşe göre, üzüm bağlarının bulunduğu araziyle daha çok ilgileniyor," derken Roth'a baktı.

"Ama neden...?" Lyle sözünü aniden kesti. "Boş ver. Bilmek istemiyorum. Ne zaman döneceksin?"

Roth caddeyi kapatırken, "Aşağı yukarı iki hafta," dedi. "Lyle, yeraltından gidiyoruz. Seni kaybedebilirim."

"Aç şu lanet telefonunu," diye bağırdı kapatmadan önce.

Mesajlarına göz gezdirdi. Elbette, kız kardeşlerinin mesajları ekranı dolduruyordu.

Kontrol ediyorum. Nasılsın?

Buluşmak ister misin?

Fırsatın olduğunda beni ara. İyi misin?

Colette, Polara'yı yanıt vermeye ikna etmek için onun fotoğraflarını bile göndermişti. E-postalara başvurduklarını görünce kaşları kalktı. Kız kardeşleri doğrudan ortaya çıkıp tehlikede olup olmadığını ya da yaralanıp yaralanmadığını sormamışlardı, ama sorulardaki artış ne kadar endişeli olduklarını gösteriyordu.

Roth onları yeraltı otoparkına götürecek olan cam ve çelik asansöre bindi. Bir hafta önce Lyle'i kötü yatırımları ve Hennessy & Co hakkında karanlıkta tutmaya kararlı olan Colette şimdi tam bir dönüş yapmıştı. Roth, Colette ve Lyle'in ilişkisi için herhangi bir evlilik danışmanının yapabileceğinden daha fazlasını yaptı. On yıllık evlilikten sonra bile Colette Lyle'a mesafeli duruyordu ama bir şeyler değişmişti. Babasının ölümünün mü, Polara'nın mı, Smokinli Park'taki olayın mı, yoksa bunların bir bileşiminin mi Colette'in sonunda kocasına açılmasına neden olduğundan emin değildi.

"Ne istiyormuş?" Roth sordu.

"Hayatta olduğumdan emin olmak için," diye espri yaptı. "Sana hiçbir şey olmayacak."

Birkaç kat aşağı indiler. Tek ışık kaynağı Rolls-Royce'un ürkütücü bir parıltı yayan yıldız ışıklı tavanından geliyordu.

"Bunu garanti edebilir misiniz?"

Bir duraksama ve ardından ölümcül

bir "Evet." "Beni kendinden

koruyabilir misin?"

Asansör iyi aydınlatılmış garaja açılırken, yüzünü öne döndü. Arabayı vitesle takıp park yerine sürmeden önce yirmi saniye boyunca ona bakmaya devam edince sinirleri gerildi. Grup mesajında kız kardeşlerinden özür diledi ve Lyle'in bu bilgiyi çoktan iletmişinden emin olmasına rağmen nerede olduğunu açıkladı. Colette hemen cevap verdi. *İyi olmana sevindim. İletişimde kalalım.* Nerede olduğu konusunda kimseyi bilgilendirmeye alışık değildi ama her şey düşünüldüğünde, endişelendikleri için onları suçlayamazdı. Onların gözünde, yalancı, istismarcı bir sosyopata aşıktı.

Roth arabayı durdurdu ve ona doğru dönerken kolunu direksiyona dayadı. "Tuxedo Park'ta olanlar bir daha olmayacak."

"Tekrar ne olmayacak? Kolumu kırmaya çalışman mı yoksa Thea'yı boğman mı?"

"İkisi de."

"Bunu nasıl garanti edebilirsin?" Adam cevap vermeyince, kadın ona baktı. "Beni New York'a bıraktıktan sonra da böyle mi yaptın? Daha fazla aksaklık yaşanmaması için daha fazla önlem mi aldın?"

Eve çarpan tek işaret gözünün altındaki bir keneydi. Eğer dikkat etmeseydi, gözden kaçırabilirdi.

"Sırrını korumak için ne kadar ileri gideceksin?" diye fısıldadı. Adam gölgelerin arasından ona baktı, kısıpırsız ve sessizdi.

"Thea bir anneye sahip olduğum en yakın şey. Kendimi bildim bileli hep yanımdaydı. Şimdi ise aramalarım bile cevap vermiyor."

"Bana hasarın çok az olduğu söylendi."

İleri atıldığında emniyet kemeri kilitlendi. Öyle bir güçle çözdü ki, metal uç geri çekilirken cama çarptı. Ona doğru döndü, bir elini konsola dayarken diğer elini şık, ahşap gösterge panelinin üzerine koydu.

"Başlangıçta hiç hasar olmamalıydı!" Bağırışı küçük alanda sekti.

Yaptıklarının uyandırdığı öfke ve dehşeti ifade edecek kelimeleri bulmaya çalışırken boğazı düğümlendi. "Ona öylece saldırdın, Roth. Onun bir kadın olmasını, yaşlı olmasını umursamadın. Bunu nasıl yapabildin?"

"Bunu telafi edeceğim."

"Nasıl olur da-?"

"Maximus'u hafife almışım. Ben sözümü tuttum ve onun da tutacağını düşünerek hata yaptım. Hayal kırıklığımı elçiden çıkardım. Bu bir daha olmayacak."

Adam kolunu tutup koyu lekeleri incelemek için kolunu geriye itene kadar bileğini ovuşturduğunu fark etmemişti.

"Bu sayılmaz," dedi onun için ovuşturmayı devralırken.

"Sayılmaz mı?"

Bakımları durdu. "Hoşuna gitti."

Kız geri çekilmeye çalıştığında, adam sabırsız bir ses çıkardı ve kızın çenesini yakaladı.

"Aramızda olanları inkar etme. Sen de benim gibi bundan zevk aldın. Bunun için seninle dövüşmemi istedin. Beni her zaman kışkırttın ve alay ettin, sonra da ben bir hamle yaptığımda zoru oynadın."

"Geçmişte yaşıyorsun," dedi alaycı bir tavırla çenesini adamın elinden çekip alırken. Adamın hâlâ kolunu tuttuğunu fark etmeden önce kapıya doğru döndü. "Bırak beni gideyim."

"Bugünüm hayal ettiğimden daha iyiymen neden geçmişte yaşayayım?"

Kolunu kaldırdı. Dudaklarını hassas iç bileğinde hissetmeye hazır değildi.

"Maximus beni yakın çevresine alarak çuvalladı. Benim gibi bir adamın senin gibi bir masuma erişimi olmamalıydı."

Kadın şiddetli bir çekiş yaptığında kolunu kolayca tuttu. "O gece, en acımasız adamlardan bazılarıyla konuşmanı izledim. yüzünüzde bir gülümseme ile ülkedeki işadamları." Dili üzerinde kaydı

Elini yumruk yaparken titreyen tendonları. "Kalabalığın içinde seni takip etmek kolaydı. Gittiğin her yerde dalgalanmalar yaratıyordun. Dağınık buklelerin vardı ve pembe bir elbise giyyordun..." Avucuna doğru gülümsedi. "Prenses."

Tanıştıkları geceye dair anılarını bastırmaya çalışırken ön camdan dışarı baktı.

"Güçlü seçkinlerle, dikkatini çekmek için yarışan erkeklerle dolu bir odada beni seçtin."

"Seni ben seçmedim-"

"Sen yaptın."

"Yanınıza geldim çünkü kim olduğunuzu ya da kara listeye alındığınızı bilmiyordum!"

"Ama öğrendiğinde, çekip gitmedin. Bana elini uzattın ve beni kanatlarının altına aldın."

"Kapa çeneni," diye homurdandı.

"Kendi pahasına bana yardım etmek için babana karşı geldin. O zaman kaderini mühürledin."

Düşüncesizce verdiği bir karar hayatının akışını tümüyle değiştirdi ve bunun bedelini hâlâ ödüyordu. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

"Olabileceğim adamı gördün. Yeterince çok çalışırsam olabileceğimi düşündüm ama ne yaparsam yapayım asla senin dünyanın bir parçası olamayacağım."

Kaşları çatıldı. "Bununla ne demek istiyorsun? Hangi dünya?"

"Maximus haklıydı," dedi adam, kadının ensesini kavrayıp direncine rağmen onu amansızca konsolun üzerine çekerken. "Ben senin için yeterince iyi değilim. Daha iyisini yapabilirsin ama sana bu şans vermeyeceğim."

Onu uzak tutmaya çalışırken eli adamın geniş göğsünün üzerinde kaydı. "Sakın-"

İtirazını ağzıyla bastırdı. Yüzeyin hemen altında kaynayan öfkenin tadını aldı. Bu öfke ve şehvet karışımı onunkini de tetikledi. Vücudu ateşle kızarıırken, onun saldırganlığını karşılamak için yükseldiğini hissetti,

Kaçınılmaz çarpışma için sabırsızlanıyordu. Onunla mücadele ederken bile kendini onun karanlık derinliklerine gömülürken hissedebiliyordu. Bu kadar yanlış bir şey nasıl bu kadar doğru gelebilirdi? Babasının anısına ihanet ediyor ve trajik alışkanlıklarını tekrarlıyordu ama bu altın kelepçelerden kaçış yoktu. Nefes alamaz hale geldiğinde, ağzını onunkinden ayırdı ve yüzünü onun boynuna dayadı, nefes nefese kaldı ve umutsuzca onun içinde boğulurken benlik duygusunu korumaya çalıştı.

Tekrar ağzına almaya çalışmadı ama sabırla bekledi, saçlarını parmaklarının arasından geçirdi. Bu erteleme için minnettardı.

"Sadece bunu tek parça halinde atlatmak istiyorum," diye itiraf etti. "Atlatacaksın."

Doğruldu ama adamın eli saçlarında olduğu için geri çekilemedi. Başını geriye yatırıp adamın yakıcı bakışlarıyla karşılaşmadan önce zihinsel olarak hazırlandı. Ne düşünüyordu acaba? Elini uzatıp yüzünü okşayarak sert ve uzlaşmaz çizgileri yumuşatıp yumuşatamayacağını görme isteğine direndi. Onun dönüştüğü adamı görünce, tanıştıkları gece ona acımış olması gülünç görünüyordu.

"Anlamak istiyorum," diye fısıldadı.

Hemen elini çekti ve ondan uzaklaştı. "Yapmayacaksın."

Kadın başka bir şey söyleyemeden araçtan indi ve kapıyı arkasından çarpmadan önce sözleşmelerine uzandı. Adam kolunu silkip saatine bakarken kadın camdan ona baktı. Adam ruh halindeki değişikliklerle kadının başını döndürüyordu ama bu yeni bir şey değildi. Kapısını açtı ve bir Bentley geçerken gözlerinin altını sinsice sildi. Makyajının akmadığını umuyordu. İyi ki fazla makyaj yapmamıştı. Onu asansöre kadar takip etti ve araba yükselmeye başlarken ona baktı.

"Roth-"

"Hayır."

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun!"

"Biliyorum ve cevabım hayır."

Kapılar giriş holüne açıldı. Onu büyük oturma odasına kadar takip ederken arkasından hançer gibi baktı. Çantasını yere atana kadar adamın tuş takımına ne yazdığını kaçırdığını fark etmedi.

"Şifreye ihtiyacım var," dedi ve tam zamanında dönerek adamın kolunun altına sıkıştırdığı sözleşmelerle koridorda kaybolduğunu gördü. *"Gerçekten mi?"*

Paltosunu çıkarıp büyük kanepeye uzanmadan önce bir süre öylece durdu, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuş tavana bakıyordu. Aşırı aktif zihni akşamki olayları gözden geçirirken şampanya damarlarında köpürdü. Thea'yı sürekli takip ediyordu. Bunu kalıcı bir hasara yol açmadığından emin olmak için mi yapıyordu, yoksa Thea'nın saldırısını polise bildirme ihtimaline karşı onu izliyor muydu? İçindeki kötümseri bastırdı ve iyimser olanı dinledi. Bunu telafi etmeye çalışacağını söylemişti. Bu da bir şeydi - aslında hayal ettiğinden de fazlası. Bir kadını boğmanın nasıl bir tazminat olduğunu düşünebilirdi ki? O korkunç sabahı hatırlarken elini yüzünde gezdirdi.

Thea basit istekleri olan bir kadındı, büyümüş ve eyalet dışına taşınmış iki çocuğun bekar annesiydi. Çocukları annelerinin kendilerine daha yakın bir yere taşınmasını istese de, Thea aşçılık ve hizmetçilik işine devam etmekte ısrar ediyordu. Thea doğduğundan beri Smokinli Park'ta çalışıyordu ve o kadar iyi bir çalışandı ki Maximus bile bunu fark etmiş ve çocuklarının eğitim masraflarını karşılayarak Thea'nın sonsuz sadakatini garanti altına almıştı.

Kaşları çatıldı. Eğer bir şeyin yapılmasına ihtiyacı olsaydı, tıpkı Maximus'un yaptığı gibi Thea'ya başvururdu. Thea soru sormaz ve her görevi hatasız yerine getirirdi. Ve bunun bedelini neredeyse hayatıyla ödüyordu.

Başının üzerinden çantasına uzandı ve telefonunu aldı. Rehberinde Thea'nın numarasını buldu ve telefon çalmaya başlayınca doğruldu.

Onun sesini duymaya ve özür dilemeye ihtiyacı vardı. Arama telesekretere düştüğünde, hayal kırıklığı içinde başını öne eğdi.

"Hey, Thea, benim." Jasmine doğru kelimeleri bulmakta zorlanırken durakladı. "Umarım iyisindir. I..." Sertçe yutkundu. "Çok özür dilerim. Eğer yapabileceğim bir şey varsa... *herhangi bir şey*, yaparım. Eğer gitmek istersen, seni suçlamam." Bocalarken kalçasını tokatladı. "İyi olduğundan emin olmak için senden haber almak istiyorum. Beni istediğin zaman ara."

Telefonu kapattı ve son üç gündür o kadar sık aradığı diğer numarayı çevirdi ki artık ezbere biliyordu. Telefon bir kez çalıp sesli mesaja geçerken Colorado'daki saati hesapladı. Aynı sonuçla tekrar aradı. Bir dakika kadar düşündükten sonra ayağa kalktı ve Roth'un gittiği yöne doğru yürümeye başladı. Çatı katının geri kalanından daha yaşanmış görünen bir ofisin kapısında durdu. Duvarlarda kalabalık kitap rafları sıralanırken, Roth odaya hâkim olan görkemli bir meşe masanın arkasında oturuyordu. Köşedeki bir makine, ağır sözleşmenin sayfalarını tararken yanıp sönüyordu.

Roth bilgisayarından başını kaldırdı. "Ne oldu?"

Masanın diğer tarafında durdu. "Annene ulaşamıyorum. Aramalarım cevap vermemek onun yapacağı bir şey değil." Adam yorum yapmayınca, "Onu izleyen birileri var, değil mi?" dedi.

Cevap vermedi; sadece bekledi.

"Biri onu kontrol edebilir mi?" "O iyi."

"Bunu ondan duymak istiyorum."

Saniyeler geçtikçe kalbi çarpmaya başladı. Acaba...? Çekmecesine uzandı ve telefonunu çıkardı. Çenesini ona doğru salladığında, kadın masanın etrafında döndü. Telefonu çevirdi ve ona uzatmadan önce hoparlöre aldı.

"Onunla konuşurken burada kal," diye emretti.

Onun kulak misafiri olmak istemesini umursamayacak kadar rahatlamış olan kadın, telefonu alırken başını salladı. İki kez çaldıktan sonra diğer uça temkinli bir ses duydu.

"Alo?"

Rahatlama dalgası başının dönmesine neden oldu. "Kaia, benim." "Jasmine? Sen iyi misin?"

"Tabii ki. Peki ya sen? Sen iyi misin?"

"Evet. Evli misin?"

Önce sol elindeki devasa yüzüğe, sonra da onu oraya takan adama baktı. "Evet."

"Oh, tatlım..." Kaia sempatik bir şekilde söyledi. Roth'un ifadesi karardı.

Ona döndü ve birkaç adım uzaklaşarak, "Seni arıyordum. Mesajlarımı aldın mı?"

"Hayır..." Bir duraklama ve sonra, "Yeni numaram sizde var mı?" "Yeni numara mı? Değiştirdin mi?"

Diğer uçtaki sessizlik, ellerini önünde kavuşturmuş oturan Roth'a bakmasına neden oldu.

"Sana başka bir telefon verdi," diye tahmin etti ve ona alaycı bir bakış fırlattı.

"Evet."

"Bana söylemedi."

"Hiç şaşırmadım."

"Anne."

Kaia oğlunun hırıltısını duyunca telaşla, "Bir ara beni görmeye gel," dedi.

"Yapacağım," dedi ve Roth ona doğru gelirken geriye doğru koştu, bir gök gürültüsü bulutunun insan bedenine bürünmüş hali gibi görünüyordu. "Sadece kontrol etmek ve iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Ben iyiyim. Teşekkür ederim, Jasmine. Kendine iyi bak."

"Sen de," dedi ve adam telefonu elinden kapmadan bir saniye önce kapattı. Kadın durdu ve ellerini adamın göğsüne vurdu. "Bana yalan söyledin!"

"Nasıl?"

"*Nasıl?* Aradığım numaranın artık ona ait olmadığını söylemeyerek mi, ahmak?"

"Bana neden telefonuna cevap vermediğini hiç sormadın."

"İhmalden suçlusun!"

Telefonu cebine koyarken omuz silkti ve masasına geri döndü. "Endişeniz yersiz. Sana söyledim, o iyi. Bunu kendin de duydun."

Sandalyesine yerleşti ve gözlerini kısarak bilgisayar ekranına baktı, Kaia ile yaptığı telefon görüşmesi sona erdiğine göre işe geri dönmeye hazır olduğu belliydi.

"Numarasını değiştirmişsin, bu yüzden onunla konuşamadım." "Evet," diye itiraf etti hiç utanmadan.

"Çünkü bana gerisini anlatmasını istemiyorsun..."

Adamın kafası bilgisayardan ona doğru döndüğünde sesi kesildi.

"Neyin geri kalanı?"

Kadın cevap vermeyince, sandalyesini çevirerek yüzünü ona döndü ve tüm dikkatini ona verdi.

"O gün söylediklerinin sadece sonunu yakalayabildim." Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini söz hakkı olduğunu belirtmek için açtı. "Ne söyledi?"

"Bu ikimizin arasında."

Gözleri kısıldı. "Sadece sen ve ben varız. O bu işe dahil değil."

Kollarını göğsünde savunmacı bir şekilde kavuşturdu. "Ne söylediğinin ne önemi var? Ben yine de seninle evlendim. Onun uyarısı hiçbir şeyi değiştirmedir."

"Fark etmez."

Bunu söyleme şeklindeki bir şey onu gerginleştirdi.

"Kız kardeşlerinizden odadan çıkmalarını istediniz çünkü kaçacaktınız."

"Beni suçluyor musun?"

"Ne dedi, Jasmine?"

Çenesini dışarı çıkardı. "Sen benim sorularıma cevap vermezken ben neden senin sorularına cevap vereyim?"

"Olabilir."

"Olabilir," diye taklit etti ve adamın gözlerindeki parıltı söndüğünde memnun olmadı. "Bu hiç komik değil."

Kaşları yukarı kalktı. "Gülmüyorum."

"Tabii ki hayır. Nasıl yapılacağını bilmiyorsun," diye homurdandı, kızgınlığı botunun hızlı vuruşlarında kendini gösteriyordu. "Yani bazı sorulara cevap verebilirsin?"

"Belki."

Her zaman çok temkinliydi. Onun aksine hiçbir şeyi körü körüne kabul etmezdi. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Kaia'nın iddialarını paylaşarak ne kaybedecekti ki? Belki de Kaia gerçeği biraz saptırmıştı ve Roth onun korkularının bir kısmını yatıştırabilirdi. Hiçbir şeyi doğrulaması bile, vereceği bir tepki, gerçek bir cevaptan daha değerli olmasa bile, en az onun kadar değerli olabilirdi.

"Bir hamle yapmak için yıllarca bekleyecek usta bir stratejist olduğunu söyledi."

Gözleri, çalışırken yaptığı dağınıklıktan çok farklı olan düzenli masasına kaydı. Bibloları severdi - güzel kâğıt ağırlıkları, seramik heykelcikler ve Newton'un beşiği ya da dans eden çiçek gibi hareket eden şeyler. Masasındaki tek dekoratif şey, boş bir not defterinin yanındaki süslü bir dolma kalemdi. Her şey Spartalı ve düzenliydi.

"Bunun kanıtlarını bizzat gördüm. Hennessy & Co'yu devralmanız hızlı ve etkili oldu. Kız kardeşlerim çok geç olana kadar sessizce hisseleri ele geçirdiğinizi bilmiyorlardı. Beni uygun bir şekilde kontrol ettin.

Colorado'da beni gördükten sonra bir ay içinde evlendi. Ve bunlar benim bildiğim şeyler." Duraksadıktan sonra, "Sanırım ofisinizi bir süre önce satın aldınız. Kaynaklarınız olsa bile, o bölgedeki gayrimenkuller çok rağbet görüyor ve son derece sınırlı."

Yorum yapmadı ama parmaklarını gevşekçe birbirine geçirerek bekledi. Bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı.

"Annenle bir sorunun olduğunu hiç belli etmedin."

"Hayır." Kadının şaşkın bakışları karşısında, "Ona karşı herhangi bir kötü niyet beslemiyorum," diye düzeltti.

"Ama o senin için aynı şeyleri hissetmiyor," dedi yavaşça.

"Hayır." Kadın beklentiyle ona bakınca, "Ayrı geçirdiğimiz yılların ve New York'ta iyileşmesinin benim hakkımdaki düşüncelerini değiştireceğini düşünmüştüm. Görünüşe göre değiştirmemiş."

"Senin hakkında ne düşünüyor?"

Sandalyesine geri oturdu. "Neden bana söylemiyorsun?"

Sakin konuşması çoğu kişiyi hiçbir şey hissetmediğine inandırabilirdi ama siyah mermer gözlerine bir kez baktığında, güzel bir takım elbise giymiş, kaynayan bir cehenneme baktığını anladı. Bu, umutsuzca istediği cevapları alma şansıydı ama zihninin gerisindeki küçük bir ses onu dikkatli davranması konusunda uyardı.

"Anneni on yıl içinde iki kez gördün. Nasıl bir adama dönüştüğünü bilmiyor ama ilk sorduğu şey seninle evlenmeye zorlanıp zorlanmadığım oldu." Volta atmamak için ellerini yumruk yapıp kollarının arasına sıkıştırdı. "Senin böyle bir şey yapabileceğini nereden bilebilir? Bunu daha önce yaptın mı?"

İfadesinde en ufak bir değişiklik olmadı.

"Bu kadar mı?"

Ona öfkeyle bakarken zihninde şiddet dolu fanteziler dans ediyordu. "Annen senden neden korkuyor?"

"Benden neden korkuyorsun?"

Sertleşirken omurgası çatırdadı. "Hayır, değilim." "Hayır mı?"

Omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Sesindeki basit bir not bile havayı değiştirebilir ve kaçma içgüdüsünü tetikleyebilirdi. Kendini açık kapıya ve özgürlüğe bakmaktan alıkoymak büyük çaba gerektirdi.

"Benden korkmuyor musun? Buraya gel." "Olduğum yerde iyiyim."

İtmedi. Zorlamak zorunda değildi. Gururunun onu kendisine gitmeye zorlayacağını biliyordu. Odayı geçip hemen ulaşamayacağı bir yerde durduğunda içten içe mavi bir küfür savurdu.

"Korkmuyorum," dedi meydan okurcasına ve adam kalçalarını kavradığında tısladı. "Korkuyorsun," dedi adam onu açık kalçalarının arasına çekerken. "Ama ben "Sana zarar vermeyeceğime söz verdim ve vermeyeceğim."

Kadın sert duruşunu koruduğunda, elleri vücudunu şekillendirmek için yanlarına doğru hareket etti.

"Başka ne dedi prenses?"

"Neden bana aranızın açık olduğunu söylemedin?" diye patladı. "Adliyede evlenmeden önce kendimi tanıtmak için onu aramama izin verdin ve tatillerde ona ulaştığımda hiçbir şey söylemedin."

"Maximus seni evlatlıktan reddettikten sonra çaresizce aile arıyordun. Görüşmeler sırasında nazikti, ben de müdahale etmedim. Değiştiğini düşündüm."

"Neyden değişti?"

O dipsiz obsidyende çok fazla sır vardı.

"Bunun babanla bir ilgisi var mı?" diye sordu.

Adamın tepkisi anlıktı. Ellerini ondan çekti ve bilgisayarına doğru döndü, belli ki konuşmayı bitirmişti ama kadın geri çekilmesine izin vermedi. Ona doğru adım attı ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. Adamın hareketsizliği görünmez bir çizgiyi aştığı konusunda onu uyardı ama geri çekilmedi.

"Konuş benimle," diye yalvardı.

Gözleri tanımlayamadığı bir duyguyla parlıyordu ama ne olduğu umurunda değildi çünkü bir şey hiç yoktan iyiydi.

"Roth?"

"Sana gezegendeki herkesten daha çok şey söyledim."

Bunun neden kalbine bir iğne ucu kadar acı verdiğinden emin değildi. "Bana hiç güvendin mi?"

"Ben yaptım."

Geçmiş zaman. Artık ona güvenmiyordu. İçindeki saldırma ve kendini savunma dürtüsünü görmezden geldi ve alnını onunkine yasladı. "Lütfen, bana bir şey ver."

Cevapları zorlamak, talep etmek, yalvarmak istiyordu. O bir yazar, bir araştırmacı, insan doğasının bir öğrencisiydi. Onu neyin motive ettiğini neden hiç merak etmemişti? Demir gibi iradesi babasıyla girdiği savaşta oluşmamıştı, ondan önce Colorado'da küçük bir kasabada başlamıştı. Bir şey onu babasının çevresine tırmanmaya itmişti. Kendinden emin, hırslı, meydan okuyan biri olarak gelmişti. İş ahlakı, inatçı kararlılığı ve intikam arzusu nereden geliyordu? Onu olduğu gibi kabul etmiş, onu harekete geçiren şeyin ne olduğunu merak etmemişti.

Ellerini yüzünden çektiğinde, reddinin neden olduğu acıyı görmemesi için başını eğdi. Ne bekliyordu ki? Ona güvendiğinde bile paylaşmamıştı, şimdi neden paylaşsındı ki... ne? Düşman mı? Sikiş arkadaşları? Huzursuz müttefikler mi?

Onu işiyle baş başa bırakmak için arkasını döndü ve daha önce pek çok kez yaptığı gibi onu bir kenara bıraktı. Adamın onu kucağına çekmesine hazırlıklı değildi. Dizleri adamın iki yanındaki pelüş koltuğa gömülürken elbisesi yukarı sıyrıldı.

"Sen ne..."

Kollarını ona sarıp yüzünü göğsüne gömdüğünde sesi kesildi. Kalbi çırpınırken gözlerini uzaktaki duvara dikti.

Kendini canavar ilan etmiş biriydi. Herkesin ona sırtını döneceği konusunda uyardığı acımasız, kinci bir pislikti ama... hafızasından özenle sildiği bir başka yönü daha vardı ve bu yönü su gibi geri geliyordu. Onu küçük dairesindeki orta boy yatağına uzanmış, ders çalışırken Minnie Hess kitaplarını okurken hayal etti. Kaç kez dersten döndüğünde onu akşam yemeği hazırlarken bulmuştu? *Senin gibi bir kocam olduğu için nasıl bu kadar şanslı olabildim?* Gözleri acı tatlı yaşlarla doldu.

Neye inanacağını bilmiyordu. Roth kalpsiz olabilirdi ama içini rahatlatmak için Kaia'yı aramasına izin vermişti. Bir canavar, kendisini ifşa etmekle tehdit eden bir anne gibi bir zayıflıktan kurtulmaz mıydı? Kaia'nın oğlu hakkındaki bariz kuşkularına rağmen Roth onun düşmanlığına karşılık vermemişti, bu yüzden aralarındaki mesafeli ilişkiyi hiç sorgulamamıştı. Hangi kötü evlat Colorado'ya gidip açık kalp ameliyatından sonra annesine bakması için bir hemşire tutar ki?

Kaia'da bir terslik olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Öte yandan, Roth'ta da herhangi bir tehlike işareti görmemişti. Anne gibi, oğul gibi mi? Kaia'da ona gerçekten tuhaf gelen tek şey aşırı yalnızlık içinde yaşamayı tercih etmesi ve kalp ameliyatından sonra iyileşirken ona yardım edecek kimsesinin olmamasıydı. Kaia neredeyse kırk yıldır o kasabada yaşıyordu ama hiç arkadaşı yok muydu? Yerel halkla hiçbir bağı yoksa orada yaşamanın ne anlamı vardı?

Kaia'ya mı inanmalıydı yoksa onu pek çok kez yanlış yönlendirmiş olan içgüdülerine mi güvenmeliydi? Aksi yöndeki ezici kanıtlara rağmen Kaia'yı gözden düşürmek için bir neden aradığını fark ettiğinde iniltisini bastırdı. Kaia'nın davranışını haklı çıkarmak istemesi, onun ağına ne kadar kötü takıldığını gösteriyordu. Daha bir hafta bile geçmeden onun için bahaneler üretmeye çalışıyordu. Bunun bir nedeni de kendi gururu ve egosuydu; onun hakkında yanıldığına inanmak istemiyordu. Eğer bir delik bulursa

Kaia'nın hikayesi, o zaman belki Roth deli değildi ve aşağılık davranışının arkasında bir neden vardı.

Cevapları almak için avantajını zorlaması gerekiyordu ama huzuru bozmayı kendine yediremiyordu. Adam çatı katına geldiğinde korkudan aklını kaçırdığı ve yirmi dört saat sonra onu göğsüne bastırdığı daha dün müydü? Bunu unutun. Dört saatten daha kısa bir süre önce, bedensel zarar vermeyi vaat ediyordu ve şimdi...

Bu çok tehlikeliydi. Daha önce de düştüğü kaygan bir yokuştur ama kendini durduramıyordu. Roth'un olmasını istediği adam olduğuna inanmak için ne kadar eğilmeye hazırdı?

"Benim hakkımda başka ne söyledi?" diye mırıldandı. Kadının midesi ekşidi. "Fark eder mi?"

Adam arkasına yaslandı, bu da Kaia'yı ellerini boynunun arkasında birleştirerek adamın kalçalarına tünemeye zorladı. Adam Kaia'nın belini sıkmadan önce birbirlerine temkinli bir şekilde baktılar, Kaia'nın kendisi hakkındaki uyarılarının geri kalanını anlatmasını istiyordu. Kaia tereddüt etti. Neden bu yolda devam ederlerse sonlarının iyi olmayacağını hissediyordu?

"Bitir," diye emretti.

Kuşkularını bir kenara itti ve atladı.

"Senin her zaman soğuk olduğunu söyledi, çocukken bile," dedi yumuşak bir sesle, sanki annesinin onun hakkında ne düşündüğünü duymasını kolaylaştıracakmış gibi.

Tepki vermedi.

"Babanı çok küçük yaşta kaybettiğin için mi?"

Yüz ifadesi çok uzak, vücudu çok hareketsizdi. Boynuna masaj yaparak onu yatıştırdı ve kendisine bir şeyler vermesi için cesaretlendirdi.

"Annemin beni bu hale getirmişken benden korkması çok ironik."

Boynundaki el dondu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"O ölmeden önce bile hayat zordu. Fakirdik ve topraktan geçiniyorduk. Ona çok güvenirdi, onsuz yapamazdı. Sonra

O öldüğünde, katatonik oldu. Çoğu gün yataktan çıkmıyordu. Onun rolünü ben üstlenmek zorunda kaldım. İşleri halletme şeklimi onaylamıyordu."

"Ne yaptın sen? Hırsızlık mı? Bir çeteye mi katıldın? Uyuşturucu mu sattın? Genç bir tetikçi miydin?"

Başını sallamadan önce bir süre ona baktı. "Jasmine." Adamın azarlayıcı tonu kızın kıllarını diken diken etti.

"Ne düşünmem gerekiyor?" "Hayal gücün çılgına dönmüş."

"Sen..." Adam ona odaklandığında dudaklarını yaladı ve kıpırdandı.

"Ona bir şey mi yaptın?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Benim yaptığımı mı söyledi?" "Thea'ya saldırmışsın."

Ağzı gerildi. "Bilgi sakladığımı sanıyordum."

"Yani onu boynunu kırmakla mı tehdit ettin? Böyle bir şeyi yapmayı nereden öğrendin ki? Sen...?"

Adamın eli kızın sırtının alt kısmına uzandı ve huzursuzca kıpırdanan kızı sakinleşmeye zorladı. "Zamanımın çoğunu yiyeceğimizi avlayarak geçirdim. Bazı şeyleri sadece bir kez öğrenmeniz gerekir."

Başparmağı adamın gülünç derecede pahalı ceketinin yakasında gezindi. Karşısındaki adamı Colorado'nun vahşi doğasında büyümüş bir çocuk olarak hayal etmek zordu, ama onun büyüdüğü kulübeyi görmüştü ve şimdi tanıştıkları geceki kıyafetini düşününce... Ağzı hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı. O zamanlar, uyum sağlamamaya kararlıydı, ama uzlaşmayı öğrenmiş ve çevresine uyum sağlamıştı. Şimdi ise durdurulamaz bir gücü.

Bir eli elbisesinin altından kayarak kışını avuçladı. "Jasmine."

Bir sonraki konuyu açmanın incelikli bir yolunu bulmaya çalışırken parmağını adamın saç çizgisinin keskin kenarında gezdirdi.

"Babanın bir kazada öldüğünü söylemiştin. Ben hep annem gibi bir arabada öldüğünü düşünmüştüm..." Roth başını sallayınca durakladı. "Ne tür bir

Kaza mı geçirdi?"

"Vuruldu."

Dizlerinin üzerinde doğrulup adamın omuzlarını kavramadan önce sarsıldı. "*Vurulmak mı?* Kim tarafından? Nereden? Ne oldu?"

"Kaza olarak değerlendirildi ama..."

Bunu söyleme şeklindeki bir şey kanını dondurdu. "O mu... O mu...?" Adamın gözlerindeki bakışla kalbi serbest düşüşe geçti. "*Roth*. İntihar mı etti?"

Gözlerini korumak için kirpiklerini indirdi. "Annem hiçbir zaman eskisi gibi olmadı."

"Aman Tanrım." Gözleri şok ve empatiyle doldu. "Ama... Neden senin hakkında böyle hissediyor? Neden senin başarılarınla gurur duymuyor? Ona baktığın için? Neden senin..."

"Ne olduğumu sanıyorsun?"

Sikeyim. Geri alabilmeyi diledi ama çok derine inmişti. "Neden senin bir canavar olduğunu düşünüyor?"

"Çünkü ben öyleyim."

Nötr tonu, etrafındaki havada titreşen saldırganlıkla çelişiyordu.

"Ben onun gibi değilim. O yaptığında durmadım. Bunun beni tanımlamasını istemedim. Dışarı çıkmak ve bilen herkesten uzaklaşmak istedim..." Uzandı ve elbisesinin altın düğmelerini parmakladı. "Hayatıma devam ettiğim ve unutmaya çalıştığım için beni asla affetmedi. Hayatımdaki bir şeyi sabote etme fırsatı bulursa, bunu yapacaktır. Sahip olduğum şeyi hak etmediğimi düşünüyor."

Jasmine kıpırdamadı, neredeyse nefes bile almadı. Hiçbir şeyin onun dikkatini, iz bıraktığı ve onu bugünkü haline getiren çocukluğunu anlatırken dağıtmasını istemiyordu.

"Benim hiç çocukluğum olmadı. İlk tutarlı düşüncem hayatta kalmaktı. Sıcaklık, yiyecek, barınak. Duygularının hayatını nasıl yönettiğini gördüm. Onun gibi olmak istemedim, bu yüzden kendi duygularımı bir kenara bıraktım ve yapılması gerekeni yaptım. O benim

eksik olduğunu, bende bir sorun olduğunu düşündüm çünkü hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermem."

Sözleri ağır oklar gibi içine battı. "Ben de buna dahil miyim?" Gözlerini adamın sol kulağının hemen ötesindeki bir noktaya dikti. "Bir sonraki seviyeye geçmenin en hızlı yolunun bu olduğunu düşündüğün için mi beni hedef aldın?"

"Ne düşünüyorsun?"

Onun hızlı cevabı karşısında midesi buz kesti. Soru onu şaşırtmamış ve konuyu değiştirmeye çalışmamıştı.

"Neye inandığımı biliyorsun." Kendini ona bakmaya zorladı. "Yanıldığımı kanıtla."

Ona soğukkanlılıkla baktı ve yere attığı eldiveni almak için acelesi yok gibiydi. Ofisteki tek ses, yağmurun cama ısrarla vurması ve sözleşmeyi mutlu bir şekilde yiyen tarayıcının uğultusundan geliyordu.

Ellerini adamın göğsüne vurdu. "Bir şey söyle!"

"En başından beri babanın dünyasına uymadığımı biliyordum. Kız kardeşlerinle boy ölçüşemiyordun ve mutsuzdun, ihmal edilmiştin, yalnızdın."

Onu acımasızca özetlemesi karnına bir yumruk yemiş gibi hissettirdi.

"Elimi oynadım. Beni ne kadar içeri alacağını görmek istedim. Bu kadar yardımsever olmanı beklemiyordum."

Öfke tüm mantıklı düşünceleri yok etti. "*Seni orospu çocuğu!*"

Yüzüne doğru gitti. Adam onun bileğini yakaladı ama yeterince hızlı değildi. Adam kızın parmaklarını onunkilerin içinde ezmeden önce kız adamın yanağına bir darbe indirdi. Kadın çığlık atarak adamın taşaklarını ezmeye çalıştı ama adam kendini korumak için kayarak kadının dengesini bozdu ve kadın adamın kucağından düştü. Kızının üzerine düştü ama ondan önce ayağa kalktı. Adam onu etrafında döndürmeden ve arkasından ayı gibi sarılmadan önce bacağına tekme atmayı başardı. Kadın adamın ayağına basmaya çalışınca adam onu masanın üzerine yatırdı. Kollarını açtığında kağıt yığınları, dolma kalem, telefon ve klavye havada uçtu. Adamın değerli evraklarını kurtarmak için onu bırakacağını düşündü ama adam arkasında kaldı.

"Çok güveniyordun, çok duyarlıydın," diye alay etti.

Çırpındı ama hiçbir yere varamadı. Hareketsiz bir kayayla da mücadele ediyor olabilirdi. "Kapa şu lanet çeneni!"

"Çok saf ve kendini birine vermeye hazırsın. Baban seni korumasız ve benim gibi bir adama karşı savunmasız bıraktığı için aptalın tekiydi. Bu kadar tatlı bir şeyin tadına bakmanın cazibesine karşı koyamayacağımı bilmeliydi."

Bilgisayarı masanın üzerinden itti. Uğursuz çarpma sesi ve kıvılcımların parlaması onu endişelendirmeliydi ama yangınları ya da kişisel yaralanmaları umursamayacak kadar öfkeliydi. Yumruğunu masaya o kadar sert vurdu ki masanın üzeri uyuştı. "Bırak beni!"

Adam elbisesini kaldırdığında bir soğuk hava dalgası hissetti. "Bana dokunursan, yemin ederim-"

Adam, kadının kışına nefesini kesecek kadar sert bir tokat attı. Kadın onun altında patladı, tekmeledi ve çığlık attı, elbisesinin düğmelerini kopardı ve tekmeledikçe kalçalarını masanın çekmecelerinde zedeledi, ama hepsi boşunaydı. Sahip olduğu her şeyle savaştı ama bu yeterli değildi. Ter içinde ve nefes nefese masanın üzerine yığıldığında, adam yanağını öperken onu sabit tutmak için saçlarını eline doladı.

"En başta erişmemem gereken bir şeyi talep etmeme izin verdiniz. Fakir bir adamı beslememeniz gerektiğini bilmelisiniz. Seni asla yalnız bırakmaz." Pırıl pırıl masanın üzerine bir damla gözyaşı sıçradı.

"Fakir adam zengin bir adam oldu. Artık tıka basa yiyebiliyor ama hiçbir şey onunkiyle boy ölçüşemez." Adam kadının acıyan kışını salladı. "İçinde hiçbir şeyin dolduramayacağı boş bir kuyu var. Şirketleri devirecek, ilişkileri yok edecek, bir zamanlar bedavaya sahip olduğu şeyleri geri almak için milyonlar ödeyecek." Yüzünü onun saçlarına gömdü. "Hâlâ açlık çektiğini fark etmedi."

Sırtındaki ağır bir el baskı uyguladı, gerekirse onu sıkıştırmaya hazırdı ama buna gerek yoktu. Hiçbir şeyi kalmamıştı. Bir fermuar sesi duyuldu ve ardından adam kendini ona uydurmaya başladı. Onu içine alabilecek kadar ıslak olduğu için utanıyordu. Adam onun dizini kaldırdı ve yatağın kenarına yerleştirdi.

masaya uzandı ve ona doğru genişçe açıldı. Adam hareket etmeye başladığında yüzünün yan tarafını tahtaya dayadı ve kendini olanlardan ve adamın acımasız itirafından soyutlamaya çalıştı. Sonuna kadar zihinsel olarak kendini uzak tutmayı başardı, adam onu tırnaklarının şık yüzeye sürtünmesine neden olacak kadar sert becerdi. Boşalırken omzunu ısırdı ve boşalana kadar onu masaya vurdu.

Adam ayrılır ayrılmaz kadın doğruldu ve elbisesini fırçaladı. Masanın etrafından dolanıp kapıya yönelirken sırtını ona dönmedi. Adam yolunu kesmeden önce odanın yarısını geçmişti. Adamın gözlerinin içine bakamayarak boğazına baktı.

"Çekil yolumdan," dedi ölü bir monotonlukla.

Onu kucağına aldı. Dövüşmeye hazırlandı ama ne faydası vardı ki? Ona karşı kazanamazdı. Ne zaman kazanmıştı ki? Bunun yerine gözlerini kapadı ve adam onu ofisten dışarı taşıırken kollarının ve bacaklarının gevşekçe sarkmasına izin verdi. Yürürken yüzü adamın omzuna değiyordu. Onu ana süitteki yatağa yerleştirdi ve soymaya başladı. Adam botlarını çıkarıp giysilerini atarken kadın cansız bir oyuncak bebek gibi yatıyordu.

Gözlerini kapadı ve onun gitmesini diledi. Adam yanağını avuçladığında başladı. Ters yöne döndü ve dudakları onunkiler tarafından yakalandı. Onu tırmaladı ama adam geri çekilmedi ya da öpüşmeyi kesmesine izin vermedi. Dili onunkinin üzerinde kayıyor, kızın ona karşı tek hissettiği öfke ve umutsuzlukken onu karşılık vermeye ikna ediyordu. Bir el bacaklarının arasına girdiğinde kadın geri çekildi ama adam geri adım atmadı.

Kızın itirazlarını yuttu. Onun çırpınışlarına rağmen, dokunuşu nazik kaldı. Bu, ofisinde ona yaptıklarından dünyalar kadar uzaktı. Bu saf tahakkümdü, tüm nezaketinden tamamen sıyrılmıştı. Bu, her zaman yemlediği ama tamamen serbest kaldığını hiç görmediği canavardı. Ve bu... bu, anlamadığı bir şeydi.

Sonsuza kadar devam etti. Kadın durması için yalvardı ama adam elini çekmedi, ta ki altındaki çarşaflar kıvrılıp ıslanana kadar. Kaydığı zaman

tekrar içine girdiğinde, şaşkınlıkla homurdandı. Nasıl olur da tekrar sertleşebilirdi? Ona doğru sallanırken ıslak yanaklarına öpücükler kondurdu.

"O gece bana hiç yaklaşmamalıydın," diye mırıldandı kulağına. "Kız kardeşlerin gibi mesafeni korumalıydın, bu seni kurtarmazdı. Sen bana yaklaşımadan önce seni fark ettim. Gülüşün odanın her tarafına yayılmıştı."

Kız boğuk bir hıçkırık çıkardığında, adam boğazının arkasından mırıldandı ve onu sikmeye devam ederken burnunu soktu.

"Hikayelerinde Minnie Hess olarak bahsettiğin beyaz şövalye olmamı istedin. Bir süre, olabileceğimi düşündüm. Şimdi daha iyi biliyorum. Pek çok insanı kandırdım ama annem her zaman beni olduğum gibi gördü ve şimdi sen de görüyorsun."

Şişmiş göz kapakları, onun üzerinde yükselirken onu içine almak için kalktı. Knightsbridge'in ışıkları yüzünün yarısını aydınlatıyordu. Kadın arkasını dönecekken, adam alnını onunkine dayadı ve onu kabul etmeye zorladı. Adamdan etkilenmişti. Burun deliklerinde onun miskin kokusu, dilinde onun tadı ve hakkı olmayan şeyi talep eden bedeni.

"Bu sefer farklı olacak. Bu sefer kendimi tutmayacağım. Gerçek beni alacaksın ve sana ne veririm onu alacaksın."

Onu güzelce ve yavaşça becerme şekli tehditleriyle tamamen çelişiyordu.

"Hakkımdan asla vazgeçmedim. Eğer seni o yıl babana gitmeden önce bulsaydım, seni bu yatağa zincirler ve af dileyene kadar becerirdim. Kimseye kaçamazsın. Bu benimle senin aranda kalacak."

"Hayır."

Kızın kırık fısıltısı onu duraklattı.

"Hayır mı? Neye hayır prenses?"

Adam kendini kabzasına kadar dikip kalçalarını ona doğru bastırırken dişlerini sıktı.

"Sen... beni manipüle ettin," diye soludu ve adam çenesinin kıvrımını öperken onun omuzlarını tokatladı.

"Bir çıkış yolu arıyordun ve sana bir çıkış yolu gösterdiğimde atladin. Ailen seni hiç takdir etmedi. Sana tahammül ettiler. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar seni ezeceklerdi. Yaptığım şey o kadar kötü müydü?"

"Beni sevdiğini sanıyordum," diye hıçkırdı.

"Şşş." Bacağını kaldırdı, böylece bir inç daha derine inebilecekti ve amının nabzını atan gırtlaktan bir inilti çıkardı. "Sen etrafımdayken odaklanamıyorum. Tek düşünebildiğim bu sıcaklık." Çekildi ve tekrar içeri girdi. "Dikkatimi dağıtıyorsun ve hata yapmayı göze alamam ama seni yanımda tutma şansını değerlendirmeye hazırım." Tekrar hareket etmeye başladığında boğazını sıktı. "Senin için oyun oynayan her erkeği yok edeceğim. Adam zamanla kendini mahvedecek ama bu benim için yeterli değil. Süreci hızlandıracam."

"Roth-" Adam klitorisine baskı uyguladığında nefesi kesildi.

"Ben senin içindeyken bana Jamie diyorsun. Sadece o zaman sana istediğini veren adam olabilirim. Yatağımızın dışında, olmam gereken adamım."

Gözlerinin kenarından yaşlar süzüldü. "Anlamıyorum."

"Anlamana gerek yok. Benim için gel."

Ona karşı koymaya çalışırken başını salladı, ama onun sabit, amansız hızı güneşin doğuşu kadar durdurulamazdı. Vücudu kontrolü ele geçirdiğinde, bacakları adamın beline dolandı. Onu bir keş gibi titreten bir orgazma sürüklerken kurt gibi gülümseyerek dişlerini gösterdi. Kendini ikinci orgazmına bırakırken onun üstüne yığıldı ve yüzünü onun nemli, karışık saçlarına gömdü.

Fiziksel ve duygusal olarak yıkılmıştı ama akıntıya karşı savaştı. "Ro-" Hâlâ boğazında olan eli esnedi. "Jamie, yapamam-"

"Uyu," dedi hoyratça şişmiş dudaklarına karşı.

"Hayır," diye mırıldandı, bilincini kaybettiğini hissederken bile. Elleri körü körüne bir dayanak noktası ararken adamın saçlarına gitti ve yorgunluktan titrerken saçlarını kavradı. Adam gözyaşlarıyla kaplı yüzüne öpücükler kondururken kadın anlamsızca mırıldandı ve her şey karanlığa gömüldü.

BÖLÜM 6

YEDİ YIL ÖNCE

Jasmine arka koltukta küçük not defteriyle hararetle bir şeyler

karalıyordu.

Dizlerinin üzerinde dengede duruyordu ve arabanın tüm ışıkları yanıyordu. Şoförün binanın önünde beklemekten ya da arabanın içinin aydınlık olmasının görüşünü bozmasından memnun olmadığından emindi ama şikâyet etmedi. Babasının ev sahipliği yaptığı partiye bir saatten fazla geç kalmıştı. Hayatında hiçbir etkinliğe geç kalmamıştı. Genellikle erken gelir, Colette ve Ariana'yı takip eder, kız kardeşleri her ayrıntıyı iki kez kontrol ederken notlar alırdı ama o, sayfadaki kelimelerden başka bir şeye odaklanmasını zorlaştıran yaratıcı bir fırtınanın pençesindeydi. Bir yanı, yokluğunu fark ederse babasının gazabından endişelenmesi gerektiğini biliyordu ama sonuçları hakkında endişelenemeyecek kadar çok eğleniyordu. Kendini kafası iyiymiş gibi hissediyordu, yasadışı uyuşturucularla hiç deneyimi yoktu ama bunun böyle bir his olduğunu varsayıyordu. Gerçek dünya ve onunla birlikte gelen tüm sorunlar ortadan kalkmıştı. Uykuya, yemeğe ya da onu ayakta tutacak başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Etrafındaki her şeyden daha gerçek görünen başka bir dünyanın derinliklerindeydi.

İki gün önce, gördüğü canlı bir rüya, MBA sınavında başarısız olduğu ya da Ford'un nişanlarını iptal ettiği yönündeki tekrarlayan kâbusunun önüne geçti. Rüyasında bir tepenin üzerinde durmuş, daha önce hiç görmediği ama yarattığı için sezgisel olarak tanıdığı bir krallığa bakıyordu. Mor dağlarla çevrili beyaz bir şehrin üzerinde görkemli bir kale yükseliyordu. Bu topraklarda büyü geliyordu. Keşfedebilmek için ayaklarının hareket etmesini istedi ama bedeni ona ait değildi. Etrafını incelemek için başını bile çeviremiyordu. Tek yapabildiği, yüzünde güneşin sıcaklığıyla güzel krallığı seyretmektir. Bir adam konuşmaya başlayana kadar başka birinin varlığının farkında değildi.

Onu görmek için dönemedi ama yaklaşan bir savaş ve bulanık zihninin anlayamadığı diğer şeyler hakkında onu uyarırken arkasından geldiğini hissetti. Yüzünü göremiyordu ama sağ omzunun hemen arkasında durduğunda yumuşayan sert tonu kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Ona yardım edebileceğini ve bu şekilde olmak zorunda olmadığını söylemişti. *Ne şekilde?* Soru sormak için ağzını açtı ama görünüşe göre sesi de kendisine ait değildi. Yardım teklifini reddettiğini ve başına gelecekleri kendi başına halledebileceğini söylediğini duydu. İnatçılığının onu ve halkını öldüreceğini söyledi. Vücudu nihayet ondan uzaklaşmak için hareket etmeye karar verdiğinde, bir el kolunu kavradı ve onu etrafında döndürdü. Uyanmadan önce pelerinli iri bir figürü bir anlığına görebildi.

Gözleri açılmadan önce not defterine uzanıyordu. Rühayı unutacağından o kadar korkuyordu ki yeni bir sayfa açma zahmetine bile girmedir. Makroekonomi notlarının en altına, rüyayla ilgili hatırlayabildiği her ayrıntıyı not etti.

Üniversite boyunca ara sıra yazmıştı ama yüksek lisansa kaydolduktan sonra bu dürtüler tamamen yok oldu. Ekonomi alanındaki lisans derecesinin yeterli olacağını düşünmüştü, çünkü kız kardeşleri de öyle yapmıştı. Babası ona eğitime devam etmesini ve MBA yapmasını söylediğinde şaşırdı. Ekstra eğitimin ona *iyi* geleceğini söylemişti. Belli ki babasının

Hennessy & Co'da çalışmaya hazır olduğunu düşündü, bu canını yaktı ama şikayet etmedi. Wharton'da yüksek lisans programına girdi ve kız kardeşleri kadar yetenekli olduğunu kanıtlayacağına yemin etti.

Uyanık olduğu her anı derslerine adadı. İş dünyasında yetişmiş olmasına rağmen yaşıtlarına göre bir avantajı yoktu. Ailesi ona bir eşitten çok bir sekreter gibi davranma eğilimindeydi. Cevaplarını bilmesi gerektiğini varsaydıkları soruları sorduğunda profesörlerinden ve sınıf arkadaşlarından aldığı şaşkın bakışlar utanç vericiydi, ancak bunu bir yönetim kurulu odasından ziyade okulda sormayı tercih ederdi. Wharton ailesinin mezun olduğu okuldu, ancak kız kardeşleriyle aynı soydan gelmediği herkes için açıktı. Herkesten iki kat daha fazla çalışmasına rağmen, kendi yaşında Geliştirme ve Satın Almalardan Sorumlu Genel Müdür Yardımcılığına terfi eden Colette'e asla yetişemeyecekti. Babalarının gölgesinde büyüyen, ödevlerini onun ofisinde yapan ve düzenli olarak onun meslektaşlarıyla akşam yemeklerine katılan kız kardeşleri için iş hayatı doğuştan geliyordu. Onlar iş dünyasında yaşayıp nefes alırken, o hayal gücünün sınırsız olduğu bir ülkede büyümüştü.

Babası, hayal kurmanın yetişkin olduğunda geçeceği bir evre olduğunu öngörmüştü. O günün nihayet geldiğini düşünüyordu. Yüksek lisans okulu ve Ford'la nişanlanması arasında, yazmanın geçmişte kaldığını düşünüyordu, ta ki bu hayal durgun yaratıcılığını harekete geçirene kadar. Hayalini bastırmadı; hayalini iki eliyle kavradı ve onunla birlikte koştu. Kalemi kâğıda değdirdiği anda, sadece yazarken yaşadığı o bağımlılık yaratan heyecan diğer her şeyi unutturdu.

Tuxedo Park'tan daha yakından tanıdığı bir dünyaya geri döndü. Üç yıl önce terk ettiği fantezi dünyası yaşıyor ve geliyordu. Karakterleri onu kollarını açarak karşılamış ve yokluğunda neler olduğunu anlatmak için can atıyorlardı. Narnia'nın büyülü dünyasına girmek gibiydi. Zaman onlar için, onun için olduğundan farklı bir hızda geçiyordu. Herhangi bir

Ziyaret etmek istediğinde tek yapması gereken zihnindeki o kapıyı açmaktı ve kendini oraya kaptıracaktı.

Mutfak masasına oturmuş, deli gibi yazıyordu. Bir sahne diğerine dönüştü ve daha ne olduğunu anlamadan on sayfa not tuttu. Eğer alarmı olmasaydı, dersinin olduğunu unutacaktı. Kendini derse katılmaya zorladı ama hiçbir şey duymadı. Karakterleri kulaklarına kuzeydeki kara büyüün kıpırtılarını, savaş söylentilerini ve krallıklarını kurtaracak ve onun çöküşü olacak karanlık kökenli bir adamın kehanetini fısıldarken nasıl duyabilirdi ki? İçgüdüsel olarak kehanetin bahsettiği adamın tepede karşılaştığı adam olduğunu biliyordu. Görünüşe göre diğer karakterlerin buluşmalarından haberi yoktu. Onu uzak tutma planlarının işe yaramayacağını onlara söylememişti. O zaten aralarında idi.

Yönetim iletişimi, kurumsal finansman ve regresyon analizi, zihninde sonsuz bir origami gibi ortaya çıkan hikâyenin eline su dökemezdi; o kadar

çok yönü vardı ki, ayrıntılar ellerinin arasından su gibi akıp giderken hepsini yakalamakta zorlanıyordu. Diğer dünya, karşı koyamadığı bir siren çağrısıydı ve kurtulabilse bile kurtulmak istemiyordu. Sınıftan aceleyle çıkmaya çalıştı ama hafta sonu bir araya gelmek isteyen sınıf arkadaşları tarafından engellendi. Neyse ki babasının partisini bahane etmişti. Bu

son olmalıydı ama her zaman olduğu gibi, konu ailesiyle ilgili bir şey olduğunda, daha fazlasını öğrenmek istiyorlardı. Ne yazık ki, daha fazlasını

bilmiyordu. Ariana ona iki hafta önce davetli listesini e-posta ile göndermişti, böylece ezberleyebilecekti. Risk sermayedarlarının sayısına ve

kız kardeşlerinin ayrıntılı bir seyahat programı ile uyumlu ayakkabılar, debriyaj ve mücevherler içeren bir kıyafet göndermiş olmalarına dayanarak,

büyük bir şeyler olacağını biliyordu. Aslında Ford olmadan katılacağı için bu etkinlik onu biraz endişelendiriyordu. Onun kolunda olmaya bu kadar

çabuk alışmış olması şaşırtıcıydı. İnsanlar

Artık nişanlı olduğu için ona daha çok saygı duyuyordu. Keşke ülke dışında olmasaydı.

Sınıf arkadaşlarına davetli listesinde kimlerin olduğunu söylemeye cesaret edemedi, yoksa asla kaçamazdı. Katılanlar yeni girişimcilerin korkulu rüyası olacaktı. Dünyanın en zengin ve en parlak beyinlerinden bazılarıyla omuz omuza gelmişti. Bu yeni bir şey değildi, ama sınıfta inceledikleri şirketlerin arkasındaki adamlar hakkında hiçbir bilgisi olmamasını dilerdi. Babasının ve ahbablarının her yıl en gözde stajyerlik ve iş pozisyonlarında yer almalarını hazmetmek onun için zordu.

Sonunda dairesine döndüğünde, kendini kaptırıp gitmesine izin verdi. Defterini artık göremeyene kadar gecenin çöktüğünü fark etmedi. Parmaklarına kramp girene kadar yazmayı bırakmadı. Bitkin bir halde yatağa yığıldı ama yüzünde bir gülümsemeyle.

Ertesi sabah, karakterlerin hala mevcut olduğunu keşfettiğinde çok mutlu oldu. Bağlantı o kadar güçlü değildi. Yan odada konuşan insanları dinlemek gibi zayıftı. Onları net bir şekilde duyabilmek için konsantre olması gerekiyordu, ama az da olsa duyabildikleri kaldığı yerden devam etmesi için yeterliydi. Bu değerli bağlantıyı kesmekten çekinerek saç randevusunu iptal etti. Çok daha kısa bir sürede saçına şekil verebilecekken neden kuaförde zaman harcasındı ki?

Bir çukura çarptıklarında Jasmine tısladı ve kalemi sayfayı boydan boya çizdi. Şoförün kafasının arkasına dik dik baktı. Bunu kasıtlı olarak mı yapıyordu? Arabaya bindiğinden beri tek kelime etmemişti ki bu bir lütuftu. Philadelphia'dan New York'a iki saatlik yolculukta en son isteyeceği şey geveze bir şofördü ama böyle devam ederse notları okunaklı olmayacaktı. Şoförünü azarlayıp azarlamayacağına karar veremeden telefonu çaldı.

"Evet?" dedi şoför ve sonra sesi kalınlaştı. "Evet, hanımefendi."

Kalemi durakladı.

"Evet, o bende," dedi adam ve sonra, "Biraz trafiğe takıldık.
On beş dakika içinde orada olacağız. Evet, anlıyorum. Tamamdır."

Bir rapor bekledi ama alamayınca "Tanıdığım biri var mı?" diye sordu.

"Bayan Khan. Neden geç kaldığımızı öğrenmek istedi."

Sesinde hiç suçlama yoktu. Belki de onunla uğraşmak için çukurların üzerinden koşmuyordu. "Teşekkürler."

Omuz silkti. "Saat başına para alıyorum."

Başını salladı, sonra yeniden defterine odaklandı. Eğer Ariana onun kaybolduğunu fark ettiyse, bu Colette'in de bildiği anlamına geliyordu. Ve felaketle sonuçlanacak bir şey olmadığı sürece babasına haber verilecekti. İki gün önce olsa bu durum soğuk terler dökmesine neden olurdu ama bugün için küçük bir rahatsızlıktı.

"Ne yazıyorsun?" diye sordu şoför.

"Okul için bir kompozisyon," diye yalan söyledi cümlesini bitirirken. "Bir kompozisyon olmalı."

Adamın kuru ses tonundan bunu yutmadığı anlaşılıyordu ama kadın onu ikna etmeye çalışmadı.

"Bayan Khan cep telefonunuzu aradığını söyledi," diye devam etti şoför. "Bulamadım," dedi dalgınca.

Homurdandı. "Senin yaşındaki insanların onlar olmadan hiçbir yere gitmediğini sanırdım."

"Ben çoğu insan gibi değilim." "Fark ettim."

Bunu duyunca başını kaldırıp baktı, sonra da yorumu bir kenara itip Oz'una döndü. İnsanların ne beklediğinden emin değildi ama ne yaparsa yapsın kimsenin beklentilerini karşılayamıyor gibiydi, babasının şoförünün bile.

"Kafalar yukarı."

Araba yavaşlamaya başlayınca başını kaldırıp baktı. Şehre ne zaman girmişlerdi? Kapı Hennessy Tower personeli tarafından açılırken not defterini çantasına tıktırdı.

Kendisine uzatılan eli tutup araçtan inmeden önce şoföre "Teşekkür ederim!" diye seslendi.

"Bayan Hennessy," diye mırıldandı adam. "Biz de sizin gelişinizi bekliyorduk."

"Burada olduğumu bilmelerine gerek yok," dedi gülümseyerek ve etrafına bakındı; bu, değersiz dergilerde çok fazla kez yayınlandıktan sonra geliştirdiği bir alışkanlıktı. Sonuncusunun başlığı, "Asabi Mirasyedi "ydi ve iki aylığına şehirden sürülmesine ve toplum içinde nötr ama hoş bir ifade takınması için bir ders almasına neden olmuştu.

Hennessy Tower'ın önünde epeyce bir hareketlilik vardı ama neyse ki binada daire sahibi olan ünlülerden birinin fotoğrafını çekme umuduyla pusuda bekleyen paparazzilerin kamera flaşları yoktu. Görünüşe göre, yüksek profilli akşam yemeği gizli tutulmuştu. Colette ve Ariana için bir kazanç daha.

Girişe yaklaştığında, kapıcılar başlarını eğdi. "Bayan Hennessy."

Döner kapılardan geçti ve lobiye geçti. Babasının etrafta dolaşan adamlarına dikkat etti, bu da bu geceki parti için güvenliğin artırıldığının bir kanıtıydı. Asansör açıldığında, küçüklüğünden beri tanıdığı bir operatörle karşılaştı.

"Geç kaldınız hanımefendi," diye mırıldandı Terry, böylece kameralar ne dediğini alamadı.

"Herkesin hayatında bir kez modaya uygun bir şekilde geç kalmaya hakkı vardır," dedi neşeyle onun yanına girerken.

Adam ona inanmayan bir bakış fırlattı ve bu da kızın kıkırdamasına neden oldu.

Rozetini okutup binanın en üst katlarından birini seçerken, "Otuz sekiz yıldır babanız için çalışıyorum," dedi. "Beş dakika geç kaldıkları için senatörleri geri çevirdi."

"Onu meşgul edecek çok sayıda misafiri var. Umarım biraz geciktiğimi fark etmez."

"Baban hiçbir şeyi özlemiyor."

Hayır, yoktu, ama umut edebilirdi. Belki de bir sonraki partiden dışlanacaktı. Bu onun için gayet uygundu, böylece derslerinin arasına daha fazla yazı sığdırabilirdi.

"İyi olacağım, Terry."

Ona düşünceli düşünceli baktı. "Farklı bir şeyler var."

Evet. İlk kez birinin adını unutmaktan ya da affedilmez bir gaf yapmaktan endişe etmiyordu. Manhattan'da olabilirdi ama aklı tepede tanıştığı gizemli yabancının adı gibi daha acil konulardaydı. Landon ya da Cain gibi tanınabilir bir ismi mi olmalıydı yoksa egzotik ve fantastik bir isim mi bulmalıydı?

"Jasmine?"

Dalgın düşüncelerinden sıyrıldı ve çok endişeli olan Terry'ye gülümsedi. "Harika bir gece olacak!"

O cevap veremedi kapılar açıldı ve bir avuç güvenlik görevlisi ile Colette'in asistanları öne fırladı.

"Bayan Hennessy! Bir şey mi...?"

"Trafik," dedi havalı bir şekilde ilerlerken.

"Akşam yemeği yirmi sekiz dakika içinde servis edilecek," diye bildirdi asistanlardan biri onun iki yanında yürürken.

"Tam zamanında yetiştim," dedi.

Diğer asistan boğulur gibi bir ses çıkardı, ancak diğeri ona öldürücü bir bakış attığında bu ses kesildi.

"Al."

Baş asistan ona bir bardak uzatırken başını çevirip baktı.

Ü s t ü n k ö r ü bir bakış attı.

"Bu...?" diye başladı ama asistan çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Evet. Alkolsüz şampanya. Sunucular size, Bayan Caruso'ya ve yeniden doldurmanız gerekirse Bayan Khan'a göz kulak olacak."

Balo salonuna yaklaştığında yardımcılar geri çekildi. Eşikten geçerken ikisinden büyük bir yudum aldı ve kalabalığa baktı. Bir arp ve ello tatlı bir melodi çalarken, servis elemanları ellerinde meze tepsileri ve şampanya kadehleriyle konukların arasında dolaşıyordu.

"Başın belada."

Döndü ve Lyle'in ona doğru yürüdüğünü gördü, eli cebinde, diğerinde şampanya vardı. Yarı boş kadehini kaldırdı.

"Bunca zamandır buradaydım."

Sırıttı. "Bu iyiydi. Geldiğinizi haber vermek için aramaları çok kötü oldu."

"Onlara yapmamalarını söyledim." İ ekti.

"Yukarıdan gelen emirler göz ardı edilmemelidir." Onun yanağına bir öpücük kondurdu ve doğruldu. "Neler oluyor?"

Gözlerini masumca araladı. "Ne demek istiyorsun?" Adam

içkisini yudumlarken ona sabit bir bakış attı. "Vermek."

"Neyi vereyim?"

Etkilenmiş görünüyordu. "Gizli bir isyankrlık damarı mı? Bunu sana Ford mu yaptırdı?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır!" Eğer Ford'la birlikte katılsaydı, Ford geç kalmalarına asla izin vermezdi.

Lyle'in dudağı kıvrıldı.

"Anlaşıldı." "Bu ne anlama

geliyor?" "O çok yumuşak."

"O yumuşak değil!"

"yle. Babası ve ağabeyi onu ezip geçiyor, Maximus da yle."

Tanınmış bir İsviçreli işadamının karısı olan Magdalene'e el sallarken, "O yumuşak biri değil," diye tısladı. "Avrupa'da işleriyle ilgileniyor-"

"Whittaker anlaşması," diye bitirdi Lyle. "İkinci kez bir şeyle ilgilenmek zorunda kaldı çünkü kardeşi topu düşürdü." Lyle elindeki kadehle birine kadeh kaldırdı ama onlara doğru bir hareket yapmadı.

"Parker Tucker'dan yana,

Bu da o kadar çabalamadığı anlamına geliyor. Ford daha bilgili ve deneyimli ama kendini savunmuyor. Eğer şimdi buna bir son vermezse, hayatı perişan olacak." Lyle ona sert bir bakış attı. "Seninki de öyle olacak."

"İyi olacağımıza eminim."

Tartışmak ister gibi görünüyordu ama başının üzerindeki bir şey dikkatini çekti. "Eğer Maximus'a burun kıvırmıyorsan, geç kalmak için mazeretin nedir?"

"Um..."

Adamın gözleri tekrar kadına kaydı. "İyi bir mazeret bile hazırlamadın mı?"

Parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra yarım yamalak yaptığı bukle denemesini hatırladı. Kahretsin. "Trafik..."

Onun elini yakaladı ve aralarında tuttu. İkisi de siyah lekeli parmaklarına baktı. Çok sevdiği rollerball kalemi onu ele vermişti. Lanet olsun.

"Yine mi yazıyorsun?"

Ona suçlu bir gülümseme verdi. "Hayır mı?"

Sırıttı. "Bunu benden saklamak zorunda olmadığını biliyorsun. Bence bunun peşinden gitmelisin. Bu bir hediye. Saklamak zorunda değilsin."

Suçlayıcı elini geri çekti. "Keşke onlar da senin gibi hissetselerdi."

"Onların onayına ihtiyacın yok. Bu senin hayatın."

"Senin için söylemesi kolay."

Lyle başını salladı. "Maximus üçünüze de bir numara yaptı. Çocuklarım olduğunda-"

"Hikaye nedir?"

İkinci kayınbiraderiyle yüzleşmek için döndü. "Rami! Harika görünüyorsun."

"Ariana bu konuda ısrar etti." Rami elini tertemiz smokininin üzerinde gezdirdi. "Kendimi gülünç hissediyorum."

"Öyle görünmüyorsun," dedi ve onun tuhaf selamını geç de olsa hatırladı. "Hangi hikâyeden bahsediyorsun?"

"Affedilmeyecek kadar geç kalmanızın sebebi."

Bunu öyle bir yüz ifadesiyle söyledi ki, kadının gülümsemesi soldu.

"Eğer biz bu işkenceye katlanmak zorundaysak, siz de bizimle birlikte katlanmak zorundasınız," diye sözlerini tamamladı.

Bir kahkaha patlatarak Rami'ye sarıldı ve kendini toparlamaya çalışırken kollarını ona doladı. Rami onunla ilk tanıştığında çekingen biriydi ama Ariana'yla evli olduğu iki yıl içinde onun kuru mizah anlayışını takdir etmeye başlamıştı. Bu tür etkinliklerden tutkuyla nefret ederdi ve ofisinde bilgisayar ekranlarıyla çevrili olmayı tercih ederdi.

"Geliyor," diye mırıldandı Lyle.

Başını kaldırdı ve kız kardeşlerinin onlara doğru geldiğini gördü. Colette onu bir tanrıça gibi gösteren beyaz bir elbise giymiş, Ariana ise simsiyah bir elbise giymişti. Kız kardeşleri orada bulunanların çoğunun üzerinde yükseliyordu. Onları hayatı boyunca tanımış olmasına rağmen, farklı annelere sahip olmalarına rağmen nasıl bu kadar benzer görünebildiklerini merak ediyordu. Aynı gülümsemeye, aynı tonda buzul mavisi gözlere ve aynı şehvetli yürüyüşe sahiptiler. Ariana'nın süper model annesinin mi onlara bunu öğrettiğini yoksa kendiliğinden mi böyle olduklarını merak ediyordu.

Küçük çemberlerinin iki adım ötesinde Colette olduğu yerde durdu. "Ne oldu?"

Kadın doğruldu. "Ne demek istiyorsun?"

Colette öne çıktı, gözleri onu tepeden tırnağa taradı. "Philadelphia'da yağmur yağıyor muydu?"

Gözlerini kırptırdı. "Hayır. Neden?"

"Darmadağınık görünüyorsun ve saçların..."

Buklelerini düzeltme dürtüsüne direndi. "Ne olmuş buna?" "Kendin yapmışsın gibi görünüyor."

"Şey..."

"Kıyafetinle birlikte bir debriyaj almadın mı?" Ariana araya girdi. "Evet."

"O zaman neden kullanmıyorsun?"

Çünkü defteri içine sığmıyordu ama bunu onlara söyleyecek değildi.

"Bunu daha çok sevdim."

"Siyah," dedi Ariana, sanki allık rengi elbisesini neon bir debriyajla eşleştirmiş gibi.

Rami, "Bence kötü görünmüyor," deyince karısı ona sakinleştirici bir bakış attı.

"Neden geç kaldın?" Colette sordu.

Lyle umursamaz bir tavırla, "Bir sınava çalışıyordu ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadı," dedi. Colette ona inanmayan bir bakış fırlattığında omuz silkti.

"Sen hiç yüksek lisans yapmadın. Dersler çok acımasız. Onu çok yoruyorlar."

Colette'in ağzı onaylamaz bir ifadeyle gerildi ama biri gözüne ilişince ifadesi kibar bir maskeye dönüştü.

Colette dişlerinin arasından, "Diğer insanlar derslerle gayet iyi başa çıkıyorlar," dedi. "Minnie, akşam yemeğinden önce kendine çeki düzen vermeni ve babamın seni o zamana kadar görmemesini ummanı öneririm." Kocasına meydan okuyan bir bakış fırlattı. "Belki de orada olup onun için bahaneler uydurmaya devam etmeli ve babamın bu hikayeye inanıp inanmayacağını görmelisin."

"Bir şey satın almasına gerek yok," diye karşı çıktı Lyle. "İki saat ötede, Philadelphia'da değil de burada olsaydı, bunlar olmazdı."

"Bunu yapmayacağız," dedi Colette, gülümsemesi ıslıl ıslıldı ama ses tonu buz gibiydi. "Jasmine'in ortalığı toplaması gerekiyor ve hepimizin yerine getirmesi gereken görevler var."

Ariana kolunu Rami'ninkine dolayarak onu uzaklaştırırken, Lyle çoktan küçük bir gruba katılmış olan karısının peşinden gitti. Bu, Colette'in yanında kendine bir yer açan ve bir kolunu Colette'in beline dolayan Lyle'i caydırmadı. Colette sertleşti ama geri çekilmedi. O yapamazdı

Bu yüzden Lyle onu zorluyordu. Jasmine, Lyle'in kız kardeşini kışkırtarak ne elde ettiğinden emin değildi. Colette alaycı bir tip değildi. O bir buz kraliçesiydi ama Lyle dört yıl sonra bile onun yaydığı soğukluktan etkilenmemişti. Aralarında garip bir ilişki vardı.

Kalabalığın arasından sıyrıldı ve kimseyle göz göze gelmemeye çalıştı. Yoluna bir adam çıkana kadar özgür olduğunu düşündü. Onun kendi babası değil de Ford'un babası olduğunu fark edene kadar kalbi durdu.

"Bay Baldwin!"

Parker Baldwin bastırarak, "Bana geç kalacağınız söylendi," dedi.

"Evet efendim, bunun için üzgünüm. Çalışıyordum ve zaman elimden kaçtı."

Biraz yumuşamış görünüyordu. "Sanırım sınıfının en iyisisin?" Kız tereddüt edince adamın kaşları birbirine yaklaştı.

"Amacım bu," dedi ciddiyetle, ama Colette'in onu aynı titizlikle taradığı için duyduğundan emin değildi. Gördükleri hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu.

"Bu bir daha olmayacak," dedi aceleyle.

"Öyle olmadığına emin ol. Gelecekte, zamanında gelmenizi bekliyorum. Korumamız gereken bir imajımız var, anlıyor musun?"

"Evet, efendim."

Kaşlarını çattı. "Nedir o?"

"Ne?"

Lyle'in tuttuğu eli o da tuttu. "Nedir bu?" "Finaller için çalışıyordum."

İçini çekti ve onu serbest bıraktı. "Kız kardeşlerinden çok farklısın."

Adamın ses tonundaki hayal kırıklığını duyunca morali bozuldu. "En iyi gelin ben olacağım, göreceksin."

"Göreceğiz bakalım. Sanırım bunun uzun bir nişan olması iyi bir şey."

Kız ne demek istediğini anlayamadan adam devam etti.

"Ford'un önümüzdeki aylarda planladığı pek çok seyahat var. Amerika'ya döndüğünde aylık yemeklerimizi yeniden düzenleyeceğiz."

Başını salladı.

Gözleri kızın ellerine kayd. "Buna dikkat et. İyi bir izlenim bırakmak için sadece bir şansın var. Bunun doğru bir izlenim olduğundan emin ol."

Başka bir şey söylemeden çekip gitti. Babasının azarlamalarına kıyasla bu düpedüz kibardı.

Banyoya girdi ve ellerini yıkamak için aceleyle lavaboya gitti. Mürekkep solmadığında lanetini ısırarak geri çekti. Aman Tanrım. Aynada kendini inceledi. Korkunç görünmüyordu ama biraz... rüzgârda savrulmuş gibiydi? Buklelerinin çoğu çözülmüştü. Onları bu kadar çabuk yaptığı için sürpriz sayılmazdı.

Banyo görevlisi ellerini kurulaması için bir havlu uzattığında beyaz bir havlu gözünün önüne geldi. Gözleri elindeki güzellik yığınınca kayd.

"Şey için bir şeyiniz var mı...?" Saçını işaret etti. Kadının gözleri parladı. "Evet, evet. Otur."

İşi başkasının devralmasına izin vermenin rahatlığıyla bir banka oturdu ve parmaklarını dizine vurarak filmin zihninde oynamasına ve etrafındaki her şeyi bastırmasına izin verdi. Kadın saçına tokalar takarken yüzünü buruşturdu.

"İşte!"

Sersemliğinden kurtuldu ve yansımasına baktı. Görevli saçlarını, bukleleri bozulmadan ve yüzünü çerçeveleyecek şekilde zarif bir topuz haline getirmeyi başarmıştı.

"Hayatımı kurtardınız! Teşekkür ederim."

Elbisesinin korsajını düzeltmeden önce bir bahşış verdi ve elini kloş eteğinin üzerinde gezdirdi, ardından dudaklarına dokundu. Dışarı fırlamadan önce defterine bir sayfa daha yazmak için kendini bir kabine kilitlemekten kendini alamadı ve çıkarken görevliye bir öpücük kondurdu.

Yemek odasına süzülen son kalabalığa katıldı ve özenle dekore edilmiş uzun masayı inceledi. Colette ve Ariana'nın oturma düzenini titizlikle ayarladıklarını biliyordu, böylece her konuk sadece iki yanındaki değil, karşısındakinden de yararlanabiliyordu. Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı. Servis görevlileri isim kartlarının bulunmasına yardımcı oldu. Masanın ortasında, kız kardeşlerinin ağırlamasını istediği iki eşin arasında kendine bir yer buldu, böylece erkekler iş konuşabilecekti. Babası masanın başında oturuyordu, yanında Colette ve Ariana vardı. Çarpıcı bir üçlü oluşturuyorlardı. Hepsi de sarı saçlı, uzun boylu ve şıktı; sadece çekici değil, aynı zamanda zeki ve iş hayatında ölümcüllerdi. Sayısız derginin kapağını süslemelerine şaşmamak gerekirdi. Maximus'un başka bir kızı olduğu pek bilinmiyordu. Bir yanı, onun siyah saçları ve kısa boyuyla aralarındaki simetriyi bozmasını istemediğinden şüpheleniyordu. Onu görmeyeli iki ay olmasına rağmen dikkatini çekmeye çalışmadı. Adamın aklında daha önemli şeyler vardı ve dikkatinin dağılmasından hoşlanmayacaktı. Partiye hiçbir katkısı olmamasına rağmen, yine de görünüşün hatırı için onun varlığında ısrar etti. Ondan istenen tek şey gülümsemesi, güzel görünmesi ve kimseyi rahatsız etmemesiydi. Gençken, bir gün onlarla birlikte orada olacağını düşünmüştü ama şimdi bunun asla gerçekleşmeyeceğini anlıyordu. Baldwin'lerin gelecekte ev sahipliği yaptıklarında onu da aralarına almalarını umuyordu. Masanın başına yakın bir yerde olabilmesinin tek yolu buydu. Bu onun ailesinde asla olmayacaktı.

İlk yemek servis edilirken, masadaki kadınlara kendini tanıttı. her iki yanında. Colette'in onu neden aralarına yerleştirdiği hemen anlaşıldı. Sağındaki yaşlı kadın Fransız bir emlak yatırımcısının karısıydı ve çok az İngilizce konuşuyordu. Jasmine dilini konuşturduğunda rahatladığı her halinden belliydi. Solundaki kadın yirmi yaşındaydı ve babası yaşında bir adamla evliydi. Onların dünyasından olmadığı ve ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığı belliydi. Yasemin genç geline yemek boyunca rehberlik etti ve sürekli bir sohbet akışı sürdürdü

Fransız arkadaşıyla birlikte. İkisinin arasında, karşısındakilerle ilgilenecek vakti yoktu ama Colette'in bunu da hallettiğini fark etti. Bir grup modacı, son moda defilelerine katılmamış biriyle sohbet etmekle ilgilenmiyordu.

İnsanlar balo salonuna geri dönmeye başlar başlamaz, kaçmaya çalıştı, ancak iki eliyle ona yapışan genç gelin Kimie tarafından kısa sürede yakalandı.

"Nereye gidiyorsun?"

Ona güven verici bir gülümseme verdi. "Burnumu pudralamam gerekiyor."

"Ama..." Kız masa arkadaşlarına dikkatli bir bakış attı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum!"

Gelininin güvensizliğinden habersiz olan Kimie'nin kocasına baktı ve başını eğerek kulağına fısıldadı: "Herkes ne yapıyorsa onu yap."

"Ama eğer bir hata yaparsam..."

Başını kaldırdı ve ona sııttı. "Kimin umurunda?"

Kimie gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Joe seni seviyor, değil mi?"

Kimie tekrar gözlerini kırıştırdı ve sonra ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Evet."

"Önemli olan tek şey bu. Sadece ona bağlı kal, iyi olacaksın." Kimie'nin yanaklarına yeniden renk geldiğinde, elini okşadı. "Seni balo salonunda kontrol edeceğim."

Kimie onu serbest bırakmadan önce hararetle "Teşekkür ederim," dedi.

Banyoya yöneldi ve kendini bir kabine kilitleyerek dedikodular ve tuvalet görevlisinin etkin bir şekilde ilgilendiği küçük acil durumlar arasında yazmaya başladı. Tepedeki gizemli adam kampanyasına devam ederken kalemi sayfalar arasında hızla ilerliyordu. Kahramanımız buluşma taleplerini görmezden geldiğinde, adam rüyalarına girmeye başladı.

Kapı nazikçe çalındı. "Hanımefendi?"

"Evet?" diye sordu başını defterden kaldırmadan.

"Bir sorun mu var? Kırk dakikadır içeridesin."

Tuvaletten fırladı ve kapıyı açtığı anda kırmızı yanaklı görevlinin orada durduğunu gördü. Keşfetmekten başı dönüyordu, zihninde çözülmeye devam eden hikâyenin etkisindeydi. Görevliye, kadının gıcırdamasına neden olan bir coşkuyla sarıldı.

"Teşekkür ederim!" Jasmine aceleyle balo salonuna girmeden önce içten bir samimiyetle "Teşekkür ederim" dedi.

Yanında bir garson belirdi ve ona bir kadeh daha uzattı. Bir yudumla bunun alkolsüz şampanya olduğunu doğruladı. Zaten başı döndüğü için bu iyi bir şeydi. Dans pistinde tembelce sallanan çiftler vardı, diğerleri ise terasta geziniyordu. Kendisine öğretildiği gibi kalabalığa girmeden önce bir işaret yapmadı. Dalışa geçti ve kendini tanıdık bir erkek grubunun içinde buldu.

"Bakın kim gelmiş! Geleceğin Bayan Baldwin'i!"

Matthew'a yanağını uzatmadan önce ağırbaşlı bir poz verdi. "Peki ya sen? Sen ne zaman evleneceksin?"

"Ford seni kaptığına göre, bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyorum."

Kıs kıs güldü. "Sanki annen benimle evlenmene izin verecekmiş gibi."

Sırıttı. "Beni sen ve Daiyu için damatçılık oynarken yakaladığından beri ikinizi yasak bölge ilan etti." Diğer adamlara döndü ve kaşlarını salladı. "İlk üçlü seksim."

Çocuklar kıkırdarken, Lincoln'e geçmeden önce göstermelik olarak kaşlarını çattı. "Harvard'da nasıl gidiyor?"

Omuz silkti. "İdare ediyorum."

"Yalan söylüyor," diye açıkladı Julius. "O bir inek ve derslerinde çok hızlı ilerliyor. Bu mide bulandırıcı."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Belki bana birkaç ipucu verebilirsin."

Lincoln, "Ford'un bunu onaylayacağını sanmıyorum" demeden önce ona şöyle bir baktı.

Onlar birbirlerine laf atarken, gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. New York'un en güçlü adamlarının oğullarına benzemiyorlardı. Yaşlandıkça ve ittifakların öneminin farkına vardıkça, onlardan biriyle evlenip evlenmeyeceğini merak etti. Onları çok iyi tanıdığı için bu onu her zaman huzursuz ve biraz da hasta hissettirirdi. İçten içe Ariana gibi bir yabancıyla evlenmeyi umuyordu. Ford ona evlenme teklif ettiğinde ve babası da kabul ettiğinde çok şaşırmıştı. Ford Ariana'nın yaşındaydı, yani Ariana onunla birlikte büyümemişti. Çocukluk arkadaşlarının aksine, çoktan yerleşmiş ve yuva kurmaya hazır olgun bir kocası olduğu için minnettardı.

Bütün geceyi erkeklerle geçirebilecek olmasına rağmen, çenesini sallayarak dolaşmasını işaret eden Colette'i gördü. Kendini dışarı attı ve Kimie'nin de içinde bulunduğu bir sonraki gruba geçti. Erkekler konuşurken, Kimie'ye bir kez daha yoluna devam etme işareti almadan önce onu kanatları altına alabilecek daha cana yakın bazı eşler hakkında ipuçları verdi. Colette'in cebinde her on beş dakikada bir titreşen bir zamanlayıcı olup olmadığını merak etti.

Konukların yüzde yetmişini tanıdığı için bir gruptan diğerine atlamak kolaydı. Babamın çevresi pek değişmezdi. Sadece uzun ömürlü insanlarla iş yapıyordu. Bu işte insanlar şok edici bir düzenlilikle gözden düşerdi. Bu adamlardan bazılarını hayatı boyunca tanımıştı. Sıklıkla değişen tek şey kollarındaki kadınlardı. Aynı insanlar, aynı şakalar ve onun kökenini bilenlerin aynı alaycı bakışları vardı. Çoğu kibardı ama Ford'un kusurlu Hennessy'yi almaya tenezzül ettiği için ne kadar minnettar olması gerektiğine dair küçümseyici sözler de vardı. Olumsuzlukları bir kenara bırakıp gizemli adamı bulmak için isimleri gözden geçirirken bir yandan da çalışmalarıyla ilgili soruları yanıtladı ve nişanı için tebrikleri kabul etti.

Enerjisi düştüğünde, çaresizce bir vuruşa ihtiyaç duyan bir sigara tiryakisi gibi bir kez daha tuvalete çekildi. Tuvalet görevlisinin kaşları kalktı ama kendini tekrar bir kabine kilitlerken hiçbir yorum yapmadı.

On dakika sonra, kitlelerle yüzleşecek kadar güçlenmişti. Bu kez geri çekildi ve doğal olarak birbirlerine yönelen insan kümelerini inceledi. Babası görünürde yoktu. şimdiye kadar ondan uzak durmayı başarmıştı ve eğer istediği olursa, geceyi onunla karşılaşmadan geçirebilirdi. Konuk listesinde iyi bir ilerleme kaydetmişti. Görmediği biri var mıydı...

Kalabalığın arasından balo salonunun diğer ucunda duran yalnız bir figür gördü. Birkaç kadın önünden geçerek görüşünü engelledi, bu yüzden gözlerinin ona oyun oynayıp oynamadığını anlamak için yana kaydđ. Hayır, bu onun hayal gücünün bir ürünü değildi. Siyah smokinler ve sessiz renklerle dolu bir odada, bu adam lacivert bir spor ceket ve kot pantolon giyyordu. Takım elbise giymiş bir garson önünden geçerken, işe alınan yardımcının bile ondan daha iyi giyindiğini vurguluyordu. Bunun resmi bir etkinlik olduğunu söylemeyi unutan birinin artđ biri miydi? Onun partiye girmesine izin verilmesine şaşırmıştı. Düzgün giyinmediğini fark ettiğinde üstünü değiştirmek için ayrılmamış olması karakteri hakkında çok şey söylüyordu. İnsanlar her ne kadar öne çıkmak istediklerine inanmak isteseler de, aslında bunun tam tersiydi. Uyum sağlama ihtiyacı, kontrol edemedikleri bir dürtüydü. Örnek vermek gerekirse, orada bulunan herkes açık siyah giyinmişti... sudan çıkmış balık gibi görünmesine rağmen soğukkanlı ve sakın görünen yabancı hariç.

Kimseyle konuşmak için bir hareket yapmadđ ve kimse kalabalığın arasından sıyrılıp yanına gitmedi. Davetli bir misafir miydi? Colette'in iki hafta önce verdiği listedeki herkesle yolu kesişmişti, bu da onun bir son dakika eklemesi olduğu anlamına geliyordu. İlgi çekici biriydi. İri yarı bir adamdı. Bu mesafeden bile bunu anlayabiliyordu. Yüz hatları karanlıktđ ve

Egzotik. Yabancı mıydı? Belki de kolayca konuşabilecek kadar İngilizce bilmiyordu?

"Hayal mi kuruyorsun?"

Sarsıldı ve kasıtlı olarak uzak durduğu babasının ahabası Warren'a baktı. Oflayıp puflarken ve alnındaki teri silerken ona nasıl yaklaşılabildiği bir muammaydı.

"Warren Amca," dedi neşeyle, kendisine böyle hitap edilmesinden nefret ettiğini biliyordu. "Sadece kimseyi atlamadığımdan emin olmaya çalışıyorum. Turunu tamamladın mı?"

"Elbette var. Böyle bir fırsatı boşa harcayacağımı mı sanıyorsun?" "Angelica ve Felicity nerede?"

"Ait oldukları yerde, evlerinde."

Ses tonundan kızlarının burada işi olmadığını düşündüğü anlaşıyordu. En azından babam kadınlara karşı cinsiyetçi bir bakış açısına sahip değildi. Kızlarının erkek meslektaşlarından daha iyi olmalarını beklerdi.

"Onlara bir şans verersen seni şaşırtacaklarını düşünüyorum," dedi hafifçe. "Burası kadınlara göre bir yer değil."

Bu saçma ifadeye cevap vermedi, sadece her sözünü dikkatle dinleyen bir grup erkek tarafından çevrelenmiş olan Colette'e dikkatle baktı. Warren onun bakışlarını takip etti ve homurdandı.

"Maximus'un Colette konusunda şansы yaver gitti. O milyonda bir bulunur."

Gözlerini kırptırdı. Warren'dan bir iltifat almak, babasının etkinliklerinde kot pantolon giyen bir erkek görmek kadar nadirdi.

"Benim kızlarım iş konusunda hiç yetenekli değil. Ya vardır ya da yoktur." Bir duraklama ve ardından, "Maximus'a seni Wharton'a göndererek zamanını boşa harcadığını söyledim. Colette ve Ariana ile şansы yaver gitti. Bu yeterli değil mi?"

Warren'ın daha yeni başladığını bilecek kadar onunla tecrübesi olduğu için hakareti duymazdan geldi. Warren herkesin vebadan kaçır gibi kaçtığı konuklardan biriydi. Kaba ve bir çekiç kadar kurnazdı ama para kazanmakta çok iyi olduğu için herkes ona tahammül ediyordu. Warren

zengin ve sefilin timsaliydi. Herkesten ve her şeyden şikâyet ederdi. Az önce Colette'e yaptığı şok edici iltifat dışında onun ağzından tek bir güzel söz duymamıştı ve bunu kız kardeşinin yüzüne karşı söylemeyeceğinden de kuşkusu yoktu.

"Ford'un senin için teklifte bulunduğunu duydum," diye devam etti Warren. Kadın gülümsedi. "Evet."

"Daha iyisini yapabilirdi."

"Evet, olabilirdi," diye kabul etti, adamın kendisini etkilediğini göstermeyi reddederek. Ama öyle değildi. Hâlâ hikâyesinin heyecanını yaşıyordu. Warren bile onun heyecanını azaltamamıştı. Ve hâlâ gayri resmi giyimli adam meselesi vardı. Herkes ondan uzak duruyordu. Ev sahibi olarak Colette ve Ariana'nın görevi kimsenin şenliklerden dışlanmamasını sağlamaktı. Colette'le göz göze gelmeye çalıştı ama kız kardeşi Parker Baldwin'le derin bir sohbe dalmıştı ve Ariana onu bölmek istemiyordu.

"Ford eline fırsat geçtiğinde Ariana'yı kapmalıydı," dedi Warren karanlık bir sesle. "Neden seni seçtiğini bilmiyorum."

"Belki de ona sormalısın," dedi tatlı bir sesle.

"Sordum."

"Öyle mi? O ne dedi?"

Sulanmış, kan çanağına dönmüş gözleri kısıldı. "Senin ona daha uygun olduğunu söyledi."

Kalbi inanılmaz derecede şişti. Ford burada olsaydı ona sarılırdı. Belki ağabeyine karşı gelememişti ama Warren'dan tepki görmemişti. Ford onu savundu ve babasının ve diğerlerinin fikrini değiştirme çabalarına rağmen seçiminden vazgeçmedi. "O çok tatlı biri."

Warren kaşlarını çattı. "Bizim dünyamızda bu saçmalıklara yer yok." "Belki de vardır," dedi hülyalı bir şekilde.

"Anlaşmadan pek bir şey kazanıyor gibi görünmüyor." Kız yemi yutmayınca, "Düğün ne zaman?" diye sordu.

"Wharton'dan mezun olduktan sonra."

"İki yıl uzun bir nişanlılık dönemi. Sence bu akıllıca mı? Fikrini değiştirmesi için ona bu kadar zaman vermek?"

"Diplomamı almak benim için önemli ve o da buna saygı duyuyor." "Mirasçı çıkarmak için yüksek lisansa ihtiyacınız yok."

Ona öyle bir gülümsedi ki, adamın bakışları kaşlarını çatmasına neden oldu. "Neyin var senin kızım?" Warren talep etti.

Omuz silkti. "Ben mutluyum."

"Neden?"

Onun huzurundayken bu duygunun pek çok kişi tarafından hissedilmediğinden şüpheleniyordu. "Bilmiyorum," diye yalan söyledi. Eğildi. "Bir şey mi içiyorsun?"

"Hayır."

Dudağı kıvrıldı. "Maximus hiç kafanı kontrol ettirdi mi?"

Gülmesini engellemek için dudağını ısırdı. "Henüz değil."

"Bence geciktin. İyi bir soydan da gelmiyorsun."

Normalde gecesini mahvedecek diğer her şey gibi alay da ondan sekti. Kendini yenilmez ve yok edilemez hissediyordu. Fantezi dünyasının etrafında oluşturduğu görünmez zırhı hiçbir şey delip geçemiyordu. Gözleri Warren'ın ötesine kaydı ve odanın diğer ucundaki adamla bakışları kilitlendi. Sanki adam onu çağırıyormuş gibi başını salladı ve el salladı. Pişman bir gülümsemeyle Warren'a baktı.

"Görünüşe göre bazı insanları kaçırmışım ve babam bana dolaşmamı söylüyor," diye yalan söyledi.

Warren, "Bunun sana ne yararı olacak ki?" diye homurdandı ve sonra el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Defol git."

Babasının adını nadiren anardı, ama bunu yaptığında her zaman anında sonuç alırdı. Hiç kimse, Warren bile, Maximus'tan gelen doğrudan bir emrin önünde duramazdı. Zengin ve nüfuzlu kişiler bile babasının etrafında pervane olurdu.

Warren'dan ayrıldı ve hâlâ onu izleyen yabancıya doğru ilerledi. Merakı her adımda daha da artıyordu. Adamın ırkı belirsizdi, güzel koyu bir teni ve saçları vardı. Genelde birinin etnik kökenini tespit etmekte oldukça başarılıydı ama bu sefer tamamen şaşırmıştı. Yunanlılar gibi güçlü yüz hatları vardı ama bir İtalyan ya da Brezilyalı gibi esmerdi. Onun kişiliğinin gücünü odanın öbür ucundan bile hissediyordu, ama durgunluğu ve herkese karşı mesafeli duruşu, kendisinden yayılan güvenle çelişiyor gibiydi. Ona yaklaştıkça gülümsemesini artırdı, alışkın olduğu sosyal işaretlerden bazılarını sergilemesini bekledi ama hiçbir şey elde edemedi. Adamın vurdumduymaz yüz ifadesi bir hoş geldin ifadesine dönüşmedi, ama gözlerini kaçırmadı, onu yarı yolda karşılamadı ya da önünde durduğunda elini uzatmadı. Ailesi çok uzun boylu olduğu için, insanların onun üzerinde yükselmesine alışkındı ama bu adam bir vücut geliştirmeci gibi yapıldı; odadaki çelimsiz kadın ve erkeklerden çok farklıydı.

Yakından bakıldığında yüz hatları daha da dikkat çekiciydi... ve dikkat dağıtıcıydı. Şimdiye kadar gördüğü en koyu renk gözlere ve yazarın zihninin yarışmasına neden olan yüz izlerine sahipti. Çenesinde bir yara izi ve üst dudağında bakmamaya çalıştığı ilgi çekici bir yara izi vardı. Daha küçük bir kadın onun delici bakışlarından korkabilirdi ama o bir zorbanın altında büyümüşü. Eğer babasına ve Warren gibi adamlara dayanabiliyorsa, o zaman bu savaşçı da dahil olmak üzere herkesle başa çıkabilirdi. Akıllı, kitabında henüz maskesini düşürmediği gizemli yabancıya gitti. *Yara izleri olması gerektiğine* karar verdi. Ve belki de dipsiz siyah gözleri de. Böyle gözlerin bu kadar güzel olabileceğini kim bilebilirdi?

Müzik şarkılar arasında durduğunda, ne kadar zamandır orada durduğunu fark etti... ne kadar zamandır orada durduğunu bilmiyordu. Hayallerinden sıyrıldı ve elini uzattı, boynunda sıcak bir kızarıklık oluşmasına rağmen.

"Ben Jasmine," dedi.

Adam elini tutmayınca kaşları havaya kalktı. Belki de gerçekten İngilizce bilmiyordu. Elini bıraktığında, zihni bütün o

El sıkışmayan kültürler, ama o hiçbirine uymuyor gibi görünüyordu. Belki de evlat edinildi i bir ülkede b y m   t ? Arapça ya da Tayca bilmiyordu ama belki de karşı cinsin birbirine dokunmasının yaygın olmadığı geleneklere alı kındı.

"Are you...?" diye İngilizce başladı, sonra Rusça bitirdi. "Rusya'dan mısınız?"

Yüz ifadesi de i medi.

"İspanyolca?" Birkaç kelime denedi ama adam tepki vermeyince sınırlı Portekizce'sine başvurdu ve aynı cevabı aldı. "İtalyanca?" Yine bir şey yok. Fransızca, Almanca ve çaresizlikten Mandarin'e geçti.

"Burada diller tükeniyor," dedi hayıflanarak. "Kaç dil biliyorsun?"

Beklemedi i kadar derin olan sesi onu yerinden sıçrattı. A zı açık kaldı. "İngilizce biliyor musun?"

"Kaç dil var?"

Elleri kalçalarına doğru gitmeye ba lamı tı ki bunun nasıl g r nece ini fark etti ve ellerini tekrar yanlarına indirdi. "Neden bana cevap vermedin?"

"Ne yapacağını görmek istedim."

Kibirli ve elitist erkeklerden payına d  eni almıştı ama onlar bile bu tür ilişkilerde kibar davranırdı    nk  yanlış kişiyi gücendirmek korkunç sonuçlar do urabilirdi. Bu adam... Görünüşe göre umurunda bile değildi.

"Nerelisin?" diye sordu. "Colorado."

Kot pantolon birden mantıklı gelmişti ama Amerikalı olsaydı daha iyi bilirdi. Gözleri adamın üzerinde gezindi ve bir an için botlarına takıldı, sonra ne d   nd   ne dair hiçbir şey belli etmeyen yüzüne gitti. Huysuz erkeklere alı kındı ve onlarla başa çıkmakta ustala mı tı ama bu adam...

Aradaki buzlar çözüldüğünde bile henüz gülümsememiş ya da kendini tanıtmamıştı. O taş gibi yüzüyle yaşını kestirmek zordu. Yirmili ya da otuzlu yaşlarda olduğunu söyleyemiyordu. Cüssesi de yardımcı olmuyordu. Bu adamın yarısı kadar cüsseye sahip bir sınıf arkadaşı, hatta çocukluk arkadaşı bile aklına gelmiyordu. Kimdi bu adam?

"Kaç dil biliyorsun, Jasmine?"

Adının o karanlık gümbürtüyle söylenmesiyle midesi tuhaf bir takla attı.

"Beş."

Aralarına giren sessizlik teninin karıncalanmasına neden oldu. "Bu işe yarıyor olmalı," dedi sonunda.

Ona ters bir bakış attı. "Öyle, ama genellikle birini benimle konuşturmak için bildiğim tüm dilleri kullanmam gerekmiyor."

"Konuşmak bana göre değil."

"Benim de değil, ama bu tür olaylarda elimden geleni yaparım." Kasıtlı olarak durakladı ama adam bir şey söylemeyince elini salladı. "Bu genellikle konuşmanın adınızı söyleyeceğiniz noktasıdır."

"Roth."

Canlandı. "*James Roth?*"

Tepkisi anında oldu. Gerildi, o koca vücudu dimdik oldu. Yüz ifadesi ilk kez değişti ama umduğu yönde değildi. Çok sakın ve güzel olduğunu düşündüğü gözleri bir fırtına gibi parlamaya başladı. Yazar zihni, aşırı uyarılmış duyularına çarpan kişiliğinin gücünü tanımlamak için hemen sıfatlar sıraladı. Ne kadar büyüleyici.

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında bir konuşmaya kulak misafiri oldum."

Zihnindeki görüntüyü karşısındaki adama göre ayarlamaya çalıştı. Fotoğrafik hafızaya sahip bir matematik dehasının, kaslı bir güreşçi değil, kazak yelekli ve siyah çerçeveli gözlüklü aptal biri olacağını varsayıyordu.

Uzun başarı listesi onun kırklı yaşlarının sonlarında olduğunu düşünmesine neden oldu. *O kadar* yaşlı olmadığından emindi ve tuhaf kişilik özellikleri birden daha anlamlı gelmişti.

"Davetli listesinde yoktun." Adamın gözleri kısılnca elini salladı. "Orijinal olan yani. İki hafta önce aldığım."

"Neden davetli listesini aldın?"

"Kimlerin katılacağını bileyim diye."

"Neden?"

"Bu babamın partisi" demeden önce bir süre ona baktı. Uzun bir duraklama oldu ve sonra "Maximus Hennessy baban mı?" diye sordu.

"Evet."

Gözleri onun üzerinde gezindi ve geç de olsa lekeli olduğunu hatırladığı ellerinde durdu. İçgüdüsel olarak kıvrılmaya başladılar.

"Başka bir kızı olduğunu bilmiyordum."

Yüzündeki gülümsemeyi sabit tuttu ve göğsündeki acıyı görmezden geldi. "Şirketle kız kardeşlerim kadar içli dışlı değilim. Hâlâ okuldayım."

"Kız kardeşlerinden farklı bir annen mi var?"

Bu kibar bir soru değildi ama adamın normal, medeni bir sohbetin nelerden oluştuğunu bilmediğini hissediyordu. Ayrıca Colette ve Ariana'nın annelerinin de farklı olduğunu açıklamak istemedi, bu yüzden başını salladı.

"Hakkımda ne duydun?" diye sordu kabaca.

"Liseden on altı yaşında mezun oldunuz ve Stanford'dan burs kazandınız, Columbia Business School'a geçmeden önce matematik ve ekonomi okudunuz. On sekiz yaşından beri borsada oynuyorsun ve..." Çok ileri gittiğini hissettiğinde sözünü kesti. "Üzgünüm, James."

"Roth."

"Pardon?"

"Bana soyadıyla hitap edilmesini tercih ederim," dedi başını sallayarak.

"Peki bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Babamın Colette'e senden bahsettiğini duydum. Yaptıklarınızdan çok etkilenmiş."

"Öyle mi?"

Düz tonu kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Seni bu gece buraya davet etti, değil mi?" Başını salladı.

"O zaman neden burada tek başına duruyorsun?" diye ağzından kaçırmadan önce bir, sonra iki dakika bekledi.

Adam ona o kadar uzun süre baktı ki, kadın cevap vermeyeceğini düşündü. Tam vazgeçmek üzereyken adam konuştu.

"Maximus ile yollarımız bir ay önce kesişti. Bana bir yatırım havuzu oluşturduğunu ve eğer katılmak istersem bir toplantıya katılmam ve diğer ortakları tanımam gerektiğini söyledi." "Ama geldiğim andan itibaren ne o ne de buradaki hiç kimse beni kabul etmedi." diye bitirirken elini cebine attı, çenesi esniyordu. Gözleri kızın yüzünde gezindi. "Sana kadar."

Kalbi sıkıştı.

"Yaklaştığınızda duyduğum şüpheyi anlayabilirsiniz." Ona soğukkanlılıkla baktı. "Sanırım beni taciz ediyorlar?"

Onun sabit bakışlarına karşılık veremedi. Son davetli listesini görseydi, adının yanında kırmızı bir yıldız işareti göreceğinden emindi. Bu, muhatap olmamak anlamına geliyordu. Babasının şanssız bir konğu neden seçip ayırdığına dair ona hiçbir zaman bir neden söylenmemişti ama Roth çabuk kavrayan biriydi ve baskı altında ezilmemiş, olay çıkarmamış ya da çekip gitmemişti. Kasıtlı olarak dışlanmanın verdiği aşağılanmaya dayanmış ve beklemeye karar vermişti.

"Bağlantılarını görmemi ve o olmadan hiçbirine ulaşamayacağımı bilmemi istiyor, değil mi?"

Adamın sakın ve kabullenici tavrı karşısında şaşkına dönmüştü. "Alışılmadık bir yöntem ama etkili."

Onun yüzünü inceledi. "Bunu gerçekten iyi karşılıyorsun."

"Kapıdan içeri adımımı attım. Şimdilik bu kadar yeter."

Arkasında insanların konuştuğunu duyabiliyordu. Aralarında on beş metreden daha az mesafe vardı ama Roth için bu mesafe kilometrelerce olabilirdi. Kalabalığı dikkatle izledi, ama araya girmek için hiçbir hamle yapmadı. Mesajı alıp kenara çekilmeden önce kaç kez reddedilmişti? Bir kez daha onun gündelik kıyafetlerine baktı. Babası ona kıyafet kuralları hakkında yalan mı söylemişti yoksa bilerek mi söylememişti? Bu kadar yüz­süz olması çok şey anlatıyordu. Kendine güveni ve duruşu hayret vericiydi. Babasının, Roth'un bu kadar az kaynak ve bağlantıyla bu kadar ilerlemiş olmasına duyduğu şaşkınlığı hatırlıyordu. Sırf *cesaret*, demişti babam, yine de Roth'u buraya sadece onu alçaltmak amacıyla davet etmişti. Babam ve arkadaşları bir avuç kabadayıydı ve yeni gelenlerin kendi sahalarında bocalamalarını izlemekten hoşlanırlardı. Roth'a hayatının nasıl olabileceğini ve yakın çevresinin bir parçası olmanın getirdiği ayrıcalıkları göstermek istiyordu ama bunun bir bedeli vardı. Roth'un sürünmesini istiyordu. Babam ona bir kemik atmaya tenezzül etmeden önce Roth kaç çemberden atlamak zorunda kalacaktı? Bu adamın, diğerlerinin yaptığı gibi babasına boyun eğeceğini hayal bile edemiyordu. Neden boyun eğsin ki?

Karnında garip bir yanma canlandı. O bunun içinde doğmuştu. dünyaya ait hissetmiyordu ama burada kendi ayakları üzerinde durmayı başarmış bir adam vardı ve ona hâlâ bir yabancı gibi davranıyorlardı. Bu doğru değildi. Onların saygısını hak ediyordu, küçümsemelerini değil.

Döndü ve kalabalığa baktı. Babasının ve bir avuç risk sermayedarının kayıp olduğunu fark etmesi bir dakikadan az sürdü. Babasının Roth'la dalga geçtiği ve asla bir parçası olmasına izin vermediği anlaşmayı tartışıyorlardı.

"Kiminle konuştun?" diye sertçe sordu.

Roth cevap vermeyince, tekrar ona baktı. "Daha önce kime yaklaştın?"

En önde gelen risk sermayedarlarının isimlerini sıralamadan önce gözleri onun yüzünü taradı. Babam onları bu konuda uyarmış olmalı.

Roth, ama bu herkesin notu aldığı anlamına gelmiyor.

Kalabalığı taradı ve kız kardeşlerinin de olmadığını görmekten memnun oldu. İçinden garip bir pervasızlık geçti.

Elini uzattı. "Gel."

Elini onunkine koymayınca dilini şaklattı. "Neyin var senin? Mikrop fobin mi var yoksa-?"

Büyük bir el onunkini yuttu. Kadın gözlerini kırptırdı. Adamın elleri sert ve nasırlıydı. Bu odadaki erkeklerin çoğu düzenli manikür yaptırıyordu ve etkileşimde bulunduğu diğerlerinin ellerinin zımpara kağıdı gibi hissedilmesine neden olacak türden işleri ya da hobileri yoktu. Acaba bu yüzden mi ilk kez elini uzattığında elini tutmamıştı? Zihnini dolduran teorileri bir kenara itti ve bir adım öne çıktı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Berbat bir geceyi en iyi şekilde değerlendirmek için," dedi kolunu onun koluna dolayarak ve onu kitlelere doğru götürürken.

İnsanların yaklaşırken başlarını çevirdiğini gördü ve daralan gözleri ve aniden soğuyan omuzları fark etti. Muhtemelen çoğu, yatırımcıların Roth'a verdiği tepkileri not etmişti ve onun kim olduğunu ve gerçekten buraya ait değilse neden dışarı çıkarılmadığını öğrenmek yerine davranışlarını taklit ediyorlardı.

Bir tanıştırmaya izin verecek olanlar vardı ama burada ona bir şans verirlerse Roth'un başarılarının tüm kapsamını takdir edecek bir grup vardı. Önemli risk sermayedarlarıyla arkadaş olmak ideal olurdu, ancak bu seçenek mevcut olmadığından, bir sonraki en iyi şey Roth'un başka biriyle bağlantı kurması olacaktı. İhtiyacı olan tek şey burada ona inanacak bir kişiydi ve bu kişi babası olmak zorunda değildi.

Yaklaştıklarını ilk fark eden Matthew oldu. Gözüne çarpan şeyi görmek için dönen Lincoln'e dirsek attı. Sırtışları soldu ama o buna izin vermedi.

Onu durduracak bir şey yoktu. Julius ve Preston içgüdüsel olarak geri çekildiler ve çevrelerinde Roth'la birlikte içine rahatça sığabilecekleri doğal bir alan yarattılar.

"Sizi James Roth'la tanıştırmak istiyorum," dedi kazanan bir gülümsemeyle. "Bu gece babam tarafından davet edildi."

"Öyle miydi?" Lincoln kuşkuyla cevap verdi.

"Yanlış partiye geldiğini sanıyordum," dedi Julius küçümseyerek.

"Hayır, tam olması gereken yerde," dedi neşeyle ve Julius'un gülümsemesinin ardındaki tehdidi okumasını umdu. "Babamın konuk listesi konusunda ne kadar seçici olduğunu bilirsin."

Julius etkilenmiş görünmüyordu ama Matthew ve Lincoln artık Roth'un kıyafetlerine bakmıyor ve düşünceli bir şekilde onu süzüyorlardı. Roth tanıştırma konuşması yaptığında, elini ilk uzatan Matthew oldu. Roth'un kösele gibi elini sıktığında yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi, Roth'un neden tokalaşmaktan kaçındığına dair şüphelerini doğruladı. Diğer çocuklar isteksizce Matthew'un izinden gittiler, Julius hariç, o da izin isteyip başka bir gruba katıldı. Onun da babasının izinden gitmeyi planlamadığını umuyordu. Bu kadar önyargılıysa hiçbir vali fazla ileri gidemezdi. Debriyajıyla ona vurmak istedi ama kendini tuttu ve kalan ve daha fazlasını bekleyen açık fikirli kişilere odaklandı.

"Maximus senden ne istiyor?" Lincoln sordu.

"Babam onun kariyerini takip ediyordu," diye araya girdi Roth konuşmadan. "Stanford'da başladı ve sonra Columbia'dan mezun oldu." Carlton'a döndü. "Sen de oraya gitmek istiyorsun, değil mi?"

Carlton homurdandı ve bir içki sipariş etmesi için garsona işaret etti.

"Roth Fortune 500'e giren üç şirkete yatırım yaptı." Kaşları havaya kalkarken dramatik bir duraksamaya izin verdikten sonra kayıtsızca ekledi: "Ve bu Columbia'dan mezun olmadan önceydi, yani..." Roth'a döndü. "Kaç yıl önce?"

Gözleri birleşip birbirini tuttuğunda midesinde garip bir kıpırtı hissetti.

"Altı," dedi sonunda.

"Altı ne?"

İlk kez dudakları kıpırdadı, bakışlarını yara izine ve dolgun alt dudağına çekti.

"Mezun olalı altı yıl oldu."

Sarsıldı ve seyircilerine geri döndü. Boynunda bir kızarıklık hissetti ve nedenini anlayamadı. Birdenbire gergin ve biraz ateşli hissetti. Bardağını yanından geçen bir servis elemanının tepsisine bıraktı. Belki de o kadar da alkolsüz bir şampanya değildi.

"Doğru. Altı yıl," dedi. "Ve o zamandan beri, o-"

"Başlangıçlar neydi?" Lincoln sordu.

Hatırladığı iki kişiyi saymak için ağzını açtı ama Roth kendi adına konuşunca rahatladı.

Roth'un açıklamasının ardında bıraktığı şaşkın sessizlik onu memnun etti.

"Eminim hepinizin telefonunda o uygulamalardan vardır, değil mi?" dedi havalı bir şekilde ve gidişatın değiştiğini hissetti. "Babamın gözünün rekabette olduğunu biliyorsunuz."

Matthew öne çıktı. "Columbia'dan mezun olduğunuzdan beri ne yaptınız?"

"Ben yatırım yaptım..."

Adamlar çemberi daraltmak için içeri girdiler ve onunla işleri bitene kadar Roth'a erişimi bilinçsizce engellediler. Babası gibi adamların her şeyden çok istediği bir şey varsa, o da bir fırsattan ilk yararlanan olmaktı. Eğer Roth hakkında duydukları doğruysa, bu adam bir dahiydi. Babasının onu davet etmesinin tek nedeni buydu. Sıradan olanlarla uğraşmazdı. Sadece olağanüstü yetenekler ilgisini çekerti.

Elini Roth'un kolundan çekti ve önündeki tutamağı kavradı. Roth ona kısa bir süre baktı ama Roth bakışlarını ileride tuttu ve on adım ötede başka bir grubun içinde olan Lyle'ı gördü. Kaşlarını çatı

ona baktı. Neye üzüldüğüne dair hiçbir fikri yokmuş gibi ona şaşkın bir bakış attıktan sonra gözlerini kasıtlı olarak başka tarafa çevirdi ve Rami'nin de ona baktığını fark etti. Rami başını salladı. Kadın burnunu havaya kaldırdı. Tek yaptığı birkaç tanışma faslıydı. Bu bir suç değildi. Babası onu sorgularsa, Roth'un kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını söyleyebilirdi. Babası ile Colette arasında geçen konuşmaya aylar önce kulak misafiri olmuştu.

Bir gözü kapılardaydı ve babamla ahabları dönmeden önce ne kadar zamanları olduğunu merak ediyordu. Konuşmaya tekrar kulak kabarttı ve Roth'un ön plana çıkmasından memnun oldu. Derin sesi hiç zorlanmadan taşıyordu. Diğer çevrelerdeki insanlar onlara meraklı bakışlar gönderiyordu. Roth'un sesinin mi yoksa ne hakkında konuştuğunun mu dikkat çektiğinden emin değildi ama sevincini gizlemek için başını eğmek zorunda kaldı. Belki kız kardeşleri gibi iş dünyasına yatkın değildi ama bu tür etkinliklerde kendi haline bırakıldığında, toplananlar arasındaki bağlantıları keşfederek kendini eğlendiriyordu. Harika bir hafızası ve yüzleri tanıma becerisi vardı, bu da onu doğal bir ağ kurucu yapıyordu. Kız kardeşleri sektörün sırlarını ve trendlerini biliyordu ama o kimin eşinin hamile olduğunu, kimin yakın zamanda bir kayıp yaşadığını ya da kimin özel bir ada satmayı düşündüğünü biliyordu. Arada bir, öğrendiği küçük, kişisel ayrıntılar onlara avantaj sağlıyordu.

Olduğu gibi yere bakarak ayaklarına odaklandı ve parmaklarını oynattı. Eğer kız kardeşleri boyasız ayak parmaklarını görürse, ders asla bitmeyecekti. Onlar dönmeden önce buradan gitmesi gerekiyordu. Gözleri Roth'un botlarına odaklanmadan önce kendisine doğru çevrilmiş beş çift parlak ayakkabıya kaydı. Bir sırtışı bastırdı. Babası onu gördüğünde kalp krizi geçirmiş olmalıydı. Keşke böyle bir şey yapacak cesareti olsaydı diye düşündü. Roth'un hikâyesi neydi? Hayatının dipnotlarını biliyordu ve daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama bunu öğrenebileceğinden şüpheliydi. Paylaşımçı bir tip değildi, gerçi şimdi iş hakkında konuştuğuna göre söyleyecek çok şeyi vardı. Görünüşüne rağmen konuşkan, eğitilmiş ve kendine güvenen biriydi. Etrafına bir bakış ona

Tutsak bir izleyici kitlesi vardı. James Roth, babamın yardımı olsun ya da olmasın çok ileri gidecekti.

Piyasa trendlerini tartışmaya başladıklarında dikkati dağıldı. Elindeki not defteri onu çağırıyordu. Artık gizemli yabancının bir yüzü vardı. Adamın sesini hatırlamaya çalıştı ama tek duyabildiği Roth'un derin gürültüsüydü. Bir isme ihtiyacı vardı. Cesur, benzersiz, kolay unutulmayacak bir şey...

Roth.

Nasıl bir isimdi bu? Sıradışıydı ama ona yakışıyordu. İnsanların kolay kolay unutacağı bir isim değildi ve zaten önemli olan da buydu. Kimsenin sizi hatırlamayacağı kadar kibar olmaktansa akılda kalıcı olmak daha iyiydi. Roth rahat kıyafetleriyle bir izlenim bırakmıştı. Çoğu kişi onu bir kenara atabilirdi ama ona beş dakika ayırma zahmetine katlananlar, bir yerlere gelecek biriyle tanıştıklarını hemen anladılar.

On dakikadan kısa bir süre sonra Matthew döndü ve "Hey, Don!" diye seslendi.

Don Langdon yanlarına doğru ilerlerken yüzündeki gururlu gülümsemeyi engellemek büyük çaba gerektiriyordu. Çoğu hâlâ okulda ya da ailelerinin yönetimi altında olan arkadaşlarının aksine Don kırklı yaşlarının ortasındaydı ve kariyerinin derinliklerindeydi. Don farklı bir ligdeydi ve tam da umduğu gibiydi.

Matthew tanıştırma faslına başladığında memnun bir iç çekti. Buradaki işi bitmişti. Bir adım geri çekildi ve bir el bileğini kavradığında dondu kaldı. Bu sert elin kime ait olduğundan hiç şüphesi yoktu. Don'la derin bir sohbete dalmış olan Roth'a baktı. Deneysel bir çekiştirme yaptı ve karşılığında hafif bir sıkışma aldı. Bu da ne...

Don ona odaklandı. "Jasmine."

Ses tonu, iş konuşabilmeleri için yoluna devam etmesi gerektiğini düşündüğünü gösteriyordu.

"Don," diye onayladı ve tekrar çekiştirdi.

"Jasmine bu akşam çok değerli bilgiler verdi. Şüphesiz Maximus'un etkisi var," dedi Roth.

Don ona düşünceli bir bakış attı. "Yüksek lisans yapmadı, değil mi?" "Hayır, gitmedi. Ariana da öyle."

Başını eğdi.

"Colette yüksek lisans yapmadı, değil mi?" "Hayır, gitmedi. Ariana da öyle."

"Etkileyici," diye mırıldandı Don ve gülümsedi. "Kız kardeşlerine gününü göstermek istiyorsun, değil mi?"

Gözleri yuvarlaklaştı. "Hayır. Hiç de öyle değil-"

Bir elini kaldırdı. "Anlıyorum. Benim de dört kardeşim var." "Ama ben..."

Don tekrar Roth'a döndü. "Mevcut piyasa hakkında ne düşünüyorsun?"

Onlar tartışmaya devam ederken o şaşkın bir sessizliğe gömüldü. Herkesin, babasının onu ekstra puanlara ihtiyacı olduğu için yüksek lisansa gönderdiğini bildiğini düşünürken, diğerleri onun kız kardeşleriyle rekabet içinde olduğunu düşünüyordu. Sanki! Elini tekrar çekiştirdi ve nazikçe bir kez daha sıkıldı. Bu da neydi böyle? Roth içerideydi. Onun etrafta dolanmasına ihtiyacı yoktu. Matthew ve Lincoln artık konuşmaları dinlemiyor, Roth'un onu nasıl tuttuğuna odaklanmışlardı. Biraz panikle tekrar onun yanındaki yerini aldı ve Roth'un elini bırakmasıyla rahatladı. Anlaşılan onu yanında istiyordu. Bu konuda ne düşüneceğinden emin değildi.

Don, ortağı Simon Vogt'u çağırdığında Matthew ve Lincoln izin istemişti. Simon Roth'un adını duymuştu ama onunla daha önce hiç tanışmamıştı. Roth'un elini sıkıldığında, daha el sıkışma bitmeden Roth'un kesinlikle bu işe dahil olduğunu anlamıştı. Konuşmayı Don ve Simon devraldı. Roth aynı fikirde olmadığında gerildi ama iki adam da Roth'un cevaplarından memnun görünüyordu. Simon gruplarına katılmaları için iki adam daha çağırdı. Roth, Don ve Simon'la tanıştırıldığında gözünü bile kırpmadı.

Len Weinberg, bir emlak kralı ve şehrin en zengin adamlarından biri. Len, Roth'un elini sıkarken nefesini tuttu.

Len onaylayarak, "Bu adam sıkı çalışmaktan korkmuyor," dedi. "Hayır, korkmuyorum," diye onayladı Roth.

Len ona baktı. "Jasmine."

Başını eğdi. "Bay Weinberg."

Ortadan kaybolma isteği çok baskındı ama Roth'un onu bu adamların önünde yakalaması riskini göze alamazdı. İş konuşmaları devam ederken avuçları terlemeye başladı. Roth'un şimdiye kadar gösterdiği açık sözlülükle cevapladığı geçmişine dair ince sorular vardı. Tek çocukmuş ve bekâr bir anne tarafından büyütülmüş. Daha da etkileyiciydi. İş dünyasında başarılı olmak için ihtiyaç duyduğu değerleri aşıl原因an çalışkan bir babanın yanında büyüdüğünü varsayabilirdi.

Balo salonunun kapısının yanındaki hareketlilik kalbinin sıkışmasına neden oldu. Babası ve risk sermayedarları odaya yeniden girdiler. Anlaşmayı burada ve şimdi yapmayacaklardı; bu sadece ilk adımdı. Ayrıntıları belirlemek için daha sonraki bir tarihte herkes olmadan bir araya geleceklerdi. Kadınlar erkeklerine yöneldi. Bu, partinin sonunun başlangıcıydı, kaçabileceği bir zamandı ama sıkışıp kalmıştı.

Babası odayı tarayıp onların grubunda durakladığında, paniğin keskin ısırığını hissetti. Tüm yenilmezlik, neşe ve isyan duyguları babasının gözleri daraldığında parçalandı. Colette onun yanında belirdi ve hemen onlara odaklandı. Gözleri parlarken bile babam ilerlemeye başladı. Colette olduğu yerde kaldı ama sık sık sergilemediği gergin bir hareketle incilerine dokunmak için uzandı.

Babası kalabalığı yarararak öfkeli ev sahibine doğru ilerlerken Jasmine'in avuç içleri terlemeye başladı. Kendine özgü kırmızı ipek kravatıyla siyah bir takım elbise giymişti. Ağırbaşlı, kibirli ve korkutucu görünüyordu. Daha gençken, bir zamanlar

Bir hata yapmış ve dışarıda başka bir babası varmış. Normal, dokuzdan beşe kadar çalışan ve onu gerçekten seven biri. Bu hayalden vazgeçmişti ama Maximus yaklaştıkça yeniden canlandı. Maximus bir kızla yetinmeliydi. Colette onu tamamladı.

Len'in arkasında durduğunda şakakları endişeyle zonkladı, Len ondan yayılan sıcaklığı hissetmiş olmalıydı ki döndü.

"Maximus!" Len neşeyle babasının omzuna vurdu. "Ben de tam davet ettiğin genç adam Roth'la tanışıyordum. Yaptığı iş çok etkileyici. Bazı insanların hâlâ senin ve benim sahip olduğumuz açlığa sahip olduğunu duymak güzel, değil mi?"

Maximus Roth'u ya da Len'in söylediklerini kabul etmedi. Onun yerine arkadaşına burun kıvrarak baktı. "Jasmine'le konuşmam gerek."

Babasının karanlık ruh haline alışkın olan Len, "Acil yemek servisi mi?" diye takıldı. Maximus ona ters ters bakınca, Len ona baktı. "Gitsen iyi olur, Bayan."

Tüm gözler ona odaklandığında, Jasmine yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Olay çıkarmak en kötü kâbusuydu ve bu hayal ettiğinden on kat daha kötüydü. Roth'a bakmadan önce adamlara özür dileyen bir gülümseme verdi.

"Sizinle tanışmak bir zevkti," dedi ve geri çekilmeden önce başını eğdi.

Grubun etrafından dolanıp babamı balo salonunda takip ederken garip bir sessizlik oldu. Dans pistini yarıp geçerek konuklarının sözünü kesti ve öfkesine kimin tanık olduğunu umursamadı. Babam balo salonundan çıkarken Jasmine de etrafta koşuşturuyordu. Onunla göz göze gelmeyen Colette'in yanından geçti. Asansörlerin önündeki güvenlik görevlilerini geçti ve bir koridordan aşağı inmeye başladı. Babası seyircilerin çok yakınında durup onları rahatlatana kadar rahatlamıştı.

"Dikkatimi çekmek mi istiyordun, Jasmine? Şimdi sahipsin." "Ben istemedim-"

"Bir saat geciktin."

"Evet, ben-"

"Wharton'a giden birinin zamanı nasıl söyleyeceğini bileceğini düşünürsünüz."

Kızardı. "Zamanı söyleyebilirim."

"O zaman sanırım bu partinin programınıza sığdırabileceğiniz kadar önemli olduğunu düşünmüyorsunuz."

"Hayır, öyle değil-"

"Bana bahane üretme. Onlara inanmadığımı biliyorsun."

Bir garson elinde boş bir tepsiyle yanından geçti. Kadının gözleri karşıya sabitlenmişti ama Jasmine onun her kelimeyi duyduğunu biliyordu. Ona ders vermek için bir odaya götürmeye zahmet etmemiştir. Hayır, bunu açık açık yaptı. Bu da cezasının bir parçasıydı, herkesin önünde küçük düşürülmek. Yaşlandıkça bunun değişeceğini sanıyordu ama adam ona hâlâ sekiz yaşındaymış gibi ders veriyordu ve o da kendini her zamanki gibi telaşlı ve çaresiz hissediyordu. Kimse onu kurtarmak için devreye girmiyordu çünkü onlar da aynı sertlikte muamele görecektlerdi. Kimsenin babasına bulaşmamasının nedeni de buydu. Yoluna çıkan herkesi hemen indirirdi ve bu Warren, Parker Baldwin ya da onun için geçerliydi.

"Bana kalsa sizi Philadelphia'da bıraktırdım ama Parker gelmenizi istedi. Seni zaten Baldwin olarak görüyor ve senin zamanında gelebileceğini, prezentabl olabileceğini ve herkesi Ford'un büyük bir hata yapmadığına inandırabileceğini düşünüyor." Buzul mavisi gözler onun üzerinde gezindi.

"Her konuda başarısız oldun."

Yere baktı. "Özür dilerim."

"O aptal kelimeyi söyleme," diye bağırarak onu ve yanından geçen üç garsonu yerinden sıçrattı. "İnsanlar özür diliyor ve bunun her şeyi daha iyi yapacağını düşünüyor. Ama öyle değil. Bu sadece aptalca şeyler yapmaya devam etmek için bir bahanedir. Üzgün olduğunu kanıtlamak mı istiyorsun? En başta bunu söylemen için sana bir sebep verecek hiçbir şey yapma. Buna ne dersin?"

Adamın sözleri onu hırpalarken sözsüz bir savunma olarak elini kaldırdı. Adamın elini kavrayıp ışığa doğru tutmasına hazırlıklı değildi.

"Bu da ne böyle?"

Adamın sesinde duyduğu öfkeye tanık olmamak için gözlerini kapattı.

"Partime gelmek için kendini bile temizleyemedin ya da-"

Kolunun altında tuttuğu kavrama koparıldı. Gözleri dehşetle açıldı, hatta onu geri almak için öne doğru sıçradı ama adamın yüzüne bir kez bakınca olduğu yerde donakaldı. Adam çantayı açtı, içine uzandı ve kızın bütün gece çılgınca yazdığı defteri çıkardı. Onu lanetleyici bir kanıt gibi havaya kaldırdı. Çenesinde bir kas kasıldı.

"Nedir bu?"

"Önemli bir şey değil," diye
fısıldadı. "Öyle mi?"

Adam kitabı açıp sayfaları karıştırmaya başladığında kalbi durdu. Özensiz el yazısının onun okuyamayacağı kadar okunaksız olduğunu umuyordu. Orada dururken binlerce kez öldü, varlığının her zerresi o defteri kapıp koruması için haykırıyordu. Adam konuştuğunda, onu koruyan görünmez kalkan ortadan kayboldu.

"Bir kız, hiç tanımadığı annesinden güçler miras alır," diye aktarıyor.
"Bu onun olayları olmadan önce görmesini sağlar ve ona krallığını kurtarmak için ihtiyaç duyduğu yetenekleri verir."

Onun sert bakışlarına karşılık
veremedi. "Bunu aştığını
sanıyordum."

İrkildi.

"Sana ne kadar vefasız, ne kadar bencil olduğunu söylediğim halde annenle ilgili fanteziler kuruyorsun. Öykündüğün kişi bu mu?"

"Hayır, ben..."

"Onda olağanüstü hiçbir şey yoktu. Sıradan birinin yolunu mu takip etmek istiyorsun? Kolayca unutilan ve hafızalardan silinen birinin.

hiç olmamış gibi tarih mi? İstedığınız bu mu?"

Geri çekilme dürtüsüne direndi. Ona hiç vurmamıştı ama yine de vurmak zorunda değildi. Sözleri daha sertti ve bir darbeden daha fazla hasar bırakıyordu.

"Ayrıcalıklı bir hayat yaşıyorsunuz. Senin doğduğun fırsatların bir kısmına sahip olmak için kaç kişinin her şeyini verebileceğini biliyor musun? O kadar çok şeyi hafife alıyorsun ki. Annenin istediği olsaydı nasıl bir hayat yaşayabileceğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Yolunu mu buldu?" diye yankılandı ve sol omzunun üzerinden bir tabloya bakmaya geri dönmeden önce bir anlığına onun gözleriyle buluştu.

"Annen bir fırsatçıydı, şımarık bir veletti. Ne zaman duracağını bilmiyordu."

Kafasında sorular vızıldıyordu ama onları dile getirmeye cesaret edemiyordu. Ne kadar kızgınsa o kadar sessizleşiyordu ve hiçbir şey onu annesi kadar anında kızdıramazdı. Babası çoğu baba gibi Yasemin'i dizine oturtup ona masallar okumazdı. Hayır. Hayat derslerinin ejderhalar, büyüler ve kahramanlık masallarının arkasına gizlenmesine izin vermezdi. Bunun için fazla pragmatikti. Ona etraflarındaki herkesin, özellikle de annesinin hataları ve başarısızlıkları hakkında hikayeler anlatırdı.

"Eğitiminiz için harcadığım onca parayla yapabileceğinizin en iyisi bu mu? Fanteziler mi yazıyorsun? Bu seni nereye götürecek? Sen ve kız kardeşlerin kadın olarak zaten dezavantajlı durumdasınız. Kabul edilmek, saygı görmek için bir erkekten üç kat daha fazla çalışmak zorundasınız. Bunu anlıyor musun?"

"Evet."

"Hayır, yok."

Yanından geçen bir sunucuyu durdurdu ve defterini kirli bulaşıklarla dolu bir tepsinin üzerine attı.

"Kurtul şundan."

Jasmine'in gözleri yaşlarla doldu.

"Efendim?" dedi garson tereddütle.

"Şimdi."

Babam sesini yükseltmedi ama zaten yükseltmesine de gerek yoktu. Yumuşak emri işten çıkarma vaadiyle doluydu. Sunucu hemen topuklarının üzerinde döndü ve odayı terk etti.

Titreyen dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sana karşı çok yumuşak davrandım," dedi sessizce. "Tembelsin, kayıtsızsın, nankörsün."

Başını iki yana salladı. "Ben-"

"Bana ne olduğunu söylemiyorsun. *Ben sana* ne olduğunu söylüyorum," diye tısladı. "Büyümeli ve hayatı romantikleştirmeyi bırakıp ne olduğunu görmelisin. Bu bir savaş. Ben senin baban olmasaydım, sen kim olurdun?"

O söylemedi ama kız onun ne söylemek istediğini duydu. Eğer bir Hennessy olmasaydı, bir hiç olurdu.

"Ford sana teklifte bulunduğunda yolunun belli olduğunu sanıyordum ama böyle bir geceden sonra Parker'ın sana hâlâ olumlu baktığını mı düşünüyorsun? Geç kaldın, kirlisin ve emirlerimi yüzüme vuruyorsun?" Ellerini ceplerine soktu. "Konuk listesini ezberledin mi, ezberlemedin mi?"

"En son liste değil."

Eğer onun kızı olmasaydı, anında kovulurdu. "Yanına gittiğinizde kim olduğunu biliyor muydunuz?"

Başını iki yana salladı.

"Peki ya sonra?"

Yalan söylemeyi düşündü ama adamın onu bir kitap gibi okuyabildiğini biliyordu. "Colette'le konuşmanıza kulak misafiri oldum..."

Yanağında bir kas kıpırdadı. "Bunu neden yaptın?"

Ağzını açtı, kapattı ve sonra başını sallayarak bir adım geri çekildi.

"Onun için üzüldün mü?" Başını eğdi. "Bugün bulunduğumuz yere gelmemiz nesiller sürmüşken ona kucak açmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Buraya *iyi* davranarak mı geldiğimizi sanıyorsun? Çocuklarla kek oynayarak mı?"

Yanımızdaki adam da bizimle aynı şeyleri mi istiyor? Onu kendi yeri için çalıştırmanın zalimlik olduğunu mu düşünüyorsun? Kimse kolay olanı takdir etmez. Sen bunun kanıtısın."

Onun sözleri görünmez bir kırbaç gibiydi ve o kadar derine saplanmıştı ki, iyileşeceğinden emin değildi.

"Büyükbabanız, sizin ve kız kardeşlerinizin gelişebilmesi için yorucu bir çalışma ve fedakârlık temeli attı. O kişiyle yıllarca güven tohumları eken siz değilseniz cömert olmak kolaydır. Eğer dünyamızın bir parçası olması gerekiyorsa, ait olduğu yere, en dibe gelecektir. Eğer gerçekten burada olmak istiyorsa, ona ne verirsek verelim kabul edecektir. Bu dünyada hayatta kalmak için azim ve kararlılık gerekir. Anladın mı?"

Başını salladı.

"Asla alamayacaksın," dedi sertçe. "Bir gece için yeterince zarar verdin. Kovuldun."

Döndü ve asansörlerin önünde toplanmış, onları özenle görmezden gelen birkaç kişi olduğunu gördü. Utanç dişlerini geçirirse de çenesini kaldırdı ve ilerlemeye başladı.

"Jasmine."

Durdu ve isteksizce döndü. "Evet?" "Onların dikkatini nasıl çektin?"

Adamın neyi kastettiğinden hiç şüphesi yoktu ve cevabın onu daha da derine gömeceğini biliyordu ama yalan söylemenin bir faydası yoktu.

"Colette'e verdiğin istatistikleri kullandım."

Çenesinde bir kas kasıldı. "Git buradan."

BÖLÜM 7

Jasmine aniden uyandı. Kendini kıpırdamadan yatmaya zorladı.

Dün gece olanlar kapalı göz kapaklarının ardında oynuyordu. Kulakları herhangi bir ses duymak için gerildi. Yalnız olduğunu hissetmesine rağmen, bir gözünü açıp odanın etrafına bakmadan önce birkaç dakika bekledi. Yatak odasının kapısı kapalıydı, çatı katının geri kalanıyla bağlantısı kesilmişti ve perdeler çekilmişti, bu da onu neredeyse karanlıkta bırakıyordu. Tek aydınlık, kapısı aralık bırakılmış banyodan geliyordu.

Vücudu kurşuni ve ağırlı hissediyordu. İçindeki ezici temizlik ihtiyacı baskın çıkmasaydı orada sonsuza kadar yatabilirdi. Yataktan yuvarlanarak kalktı ve banyoya doğru ilerledi. Büyük banyo penceresinden süzülen gri ışık yine kasvetli bir günü gösteriyordu ama en azından yağmur durmuştu.

Duşa girdi ve muslukları ayarlamak için aşırı miktarda zaman harcadı. Bu sıradan iş onu, kabul edilmesini talep eden anılar yerine şimdi ve buraya odaklanmasını sağladı. Bir yanı adamın anlattığı her şeyi didik didik etmek istiyordu ama daha büyük bir yanı da yeterince güçlü olmadığını biliyordu. Ayakta duruyor olabilirdi ama içi onun sözlü şarapneliyle paramparça olmuştu. Düşman topraklarındaki bir asker gibi, olanları sindirecek zamanı yoktu.

Hareket etmeye devam etmeliydi. Her an pusuya düşebilirdi. Aralarındaki çatışmayı zihninin uzak köşelerine gönderdi ve yalnızlığının tadını çıkardı. Böyle anların çok az olacağına dair içinde sinsi bir şüphe vardı.

Isıtılmış şelalenin altına adım atmadan önce ayaklarının altındaki taş, etrafını saran buhar ve sırtındaki cereyan gibi küçük şeylere odaklandı. Saçları kabarcıklardan oluşan bir piramit haline gelene kadar titizlikle ovdu ve köpürttü. Yalnız olduğundan emin olmak için bu ıslak camı temizlemek üzere birkaç kez durakladı. Gıcır gıcır temizlendiğinde duştan çıktı. Yatak odasına tekrar girmeden önce kulağını kapıya dayadı ve kafasını içeri sokmadan önce dinledi. Odanın hâlâ karanlık ve boş olduğunu görünce rahatladı. Göğsünün etrafındaki görünmez bant hafifçe gevşedi.

Perdeleri açtı ve bavulunu aradı. Yatağın altına baktıktan sonra gözleri dolaba kayd. Dikkatle yaklaştı ve ışıkları yakmadan önce kendini destekledi. Onun karşısında asılı duran yetersiz eşyalarının görüntüsü, o sıkı bandın kopmasına neden oldu. Kot pantolonunu askıdan öyle bir güçle kaptı ki yere düştü, ardından makyaj çantasını raftan aldı ve kapıyı çarparak banyoya girdi.

Sağını şekillendirirken kendisiyle göz teması kurmaktan kaçındı ve ellerinde kontrol edemediği ince bir titreme olduğu için göz kalemiyle uğraşmadı. Giyindikten sonra bile banyoda oyalandı, kapalı yatak odası kapısının ardında ne olduğunu düşünüp dehşete kapıldı. Ancak aynada kendine bir göz attıktan sonra ne kadar acınası göründüğünü fark etti. Yıllardır tırnaklarını yememişti. Omuzlarını dikleştirerek banyodan çıktı ve ana odaya doğru yürüdü. Eli kapı kolunun üzerine kapandığında, adamın onu içeri kilitlemiş olabileceğine dair kısa bir düşünceye kapıldı ama kapı kolu kolayca avucunun içinde döndü. Koridorun boş oluşu hiç de hoş değildi. Ne beklediğinden emin değildi ama ürkütücü sessizlik

değildi. Adamın avantajını kullanmasını ve yenik düşüp dizlerinin üzerine çökerek merhamet dilenene kadar saldırmaya devam etmesini bekliyordu.

İçten içe titriyor olsa da, başı dik bir şekilde ileri atıldı. Varış noktasına ulaşmadan çok önce varlığını duyuran botlarının keskin sesi onu ürpertti ama yapacak bir şey yoktu. Kasıla kasıla yürümesi Daiyu'yu gururlandıracak olsa da, oturma odasına ulaştığında avuç içleri terlemişti. Bir başka boş odayı görmek de onu daha iyi hissettirmedi. Ne tür bir oyun oynuyordu?

Adamın ofisine giden koridora baktı. İçindeki her şey suç mahalline gitme düşüncesine isyan etse de, onun gibi bir adamla geri çekilmek bir seçenek değildi ve emin olmalıydı. Adamın ofisinin açık kapısında durdu ve anlamsızca boş masaya baktı. Daha fazla travmaya dayanacak durumda değildi ama adamın hiçbir şey olmamış gibi işine devam etmesi... Sıkıntılı bakışları ofisini taradı. Eğer ağırları olmasaydı, korkunç anılarının sonunda gerçeklikle bağını koparmış aşırı aktif bir hayal gücünün ürünü olduğuna ikna olabilirdi. Kırdığı bilgisayarın yerinde pırıl pırıl yeni bir bilgisayar vardı. Her şey o gelmeden önceki kadar temiz ve düzenliydi... Bir adım geri çekildi ve masasının üzerindeki bir nesnenin ışığı parlayınca durakladı. Telefonunu almak için hızla içeri girmeden önce sağına soluna baktı ve aynı hızla çıktı.

Bildirimlerini gözden geçirirken on kişilik oturma yeri olan resmi yemek alanına yöneldi. Roth'tan ne mesaj ne de cevapsız arama vardı. Geri çekilmişti. Neden? Yaralarını sarmasına izin vermek için mi? Hayır. Büyük olasılıkla, onu tamamen yıkıma uğratan şey vicdanında bile yer etmemişti. Her zamanki gibi işine devam etmiş ve olanları maceracı bir yatak oyunu olarak görmezden gelmişti. Titrek bir nefes aldı ve kendini toparlamaya çalışırken yüzünü ellerinin arasına aldı. Bu evliliğin üzerinden daha bir hafta bile geçmemişti ve şimdiden kendisinin sadece bir gölgesiydi. Bilmiyordu ki

Onun hakkında, eylemleri hakkında ya da acı gerçeklerinin daha büyük sonuçları hakkında nasıl hissedeceğimi.

Başını kaldırıp masanın ortasındaki çiçek aranjmanına baktı ve zihni hızla ilerledi. Yeniden toparlanabileceği güvenli bir yere ihtiyacı vardı. Ama burası değildi. Sanki duvarlar acısını emmiş ve ona on kat fazlasıyla geri veriyordu. Roth'un burada yaratmak istediği yeni anılar bunlar mıydı? Yemek odasından çıkıp oturma odasına giderken midesi çalkalandı ve ilk çalmanın yarısında açan Johan'ı ararken volta attı.

"Bayan Roth," diye onayladı.

Nezaketi bir kenara bıraktı. "Buradan çıkmam gerekiyor." "Ne zaman gitmek istersin?"

Tartışmaya hazır bir şekilde parmağını kaldırmıştı ama adamın cevabı onu hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

"Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız."

Bu ilk iyi şansını sorgulamayacaktı. "Artık gitmek istiyorum."

"Mo'dan arabayı getirmesini isteyeceğim. Birkaç dakika içinde gelirim. Olur mu?" "Evet," dedi kadın koridordan aşağıya, ana süite doğru koşarken.

"Teşekkür ederim."

Yatak odasındaki dolaptan iş çantasını aldı. Döndüğünde Johan onu bekliyordu. Eğer dikkat etmeseydi, Johan'ın gözlerinin onun üzerinde gezinirken hafifçe daraldığını fark etmeyecekti.

"Ne?"

Yüz ifadesi hemen karardı. "Özür dilerim?" "Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi hızla ve yana doğru adım atıp başını eğdi. "Önden buyurun."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Eğer bir şey doğru görünmüyorsa, söylemeniz yeterli."

Boynu donuk bir kırmızıyla kızardı. "Özür dilerim." Sonra elini uzattı. "Çantanızı alabilir miyim?"

"Ben hallederim," dedi onun önünde yürürken.

Asansörün önünde durdu ve kendini inceledi. Kapılar o kadar parlaktı ki, bir boy aynası görevi görüyorlardı. Yaralı olabilirdi ama en azından öyle görünmüyordu. Kot pantolon, botlar ve trençkot giymişti. Makyajlı olmasına rağmen yine de biraz fazla solgun görünüyordu. Gözlerinin çevresi biraz şişmişti ama bunu ancak onu iyi tanıyan biri fark edebilirdi.

Johan asansörü çağırmak için tuş takımına dokundu. Geçen saniyeleri sayarken parmakları paltosunun ceplerinde kıpırdandı. Bu kadar uzun süren neydi? Sabrı taşma noktasına gelirken iç dünyasında şiddetli rüzgârlar esmeye başladı. Buradan çıkmak zorundaydı.

Kapılar açıldığında kontrolü bozuldu. İleri atıldı, hatta dar açıklığa sığabilmek için yan döndü ve başka bir kod gerektiğini hatırlamadan önce lobi düğmesine bastı. Johan uçağa binip sakince ikinci sayıları girerken gözlerini dikip önüne baktı. Elleri aşağıya doğru inerken yumruk haline geldi. Adam ona bakmıyordu ama onunla ilgili her şeyi katalogladığını biliyordu. Mo ve Johan, babasının güvenlik görevlilerine hiç benzemiyorlardı; kaba saba, genellikle eski askerlerdi ve ona tepeden bakıyorlardı. Onu bir iş olarak görüyorlardı ve onunla yeterince ilgilenmemişlerdi, bu yüzden onları atlatıp Colorado'ya kaçabilmişti. Mo ve Johan kolay kolay kandırılmazdı. Hastanenin bekleme odasında çıkışını engelledikleri andan itibaren ona bir kaçış riski varmış gibi davrandılar. Hiçbir yere refakatsiz gitmedi ve kendi haline bırakıldığı tek zaman Roth'un kaçışı olmayan bölgesiydi.

Lobiye vardıklarında, fırlayıp kendini göstermekten kendini alıkoydu. Yine de hızlı yürüyüşü Johan'ı onun yanında kalmak için adımlarını hızlandırmaya zorladı. Teşekkür etmek için elini kaldırdı.

Dışarı çıkmadan önce personel resepsiyonda hazır olda bekliyordu. Mo kaldırımdaydı. Johan'ın kapıyı açmasına izin vermedi, kendisi açtı ve arka koltuğa oturdu.

"Bayan Roth," diye onayladı

Mo. "Sür," diye emretti.

"Nereye?"

"Herhangi bir yer. Sadece..." Johan ön yolcu koltuğuna eğilirken elini salladı. "Uzaklaş."

Johan'ın kemerini bağladığı anda binadan uzaklaştılar. Göğsündeki görünmez ağırlık kalktı. Yazmak için bir yere ihtiyacı vardı. Bu şehirde yüzlerce kahve dükkânı vardı ama doğru olanı bulması gerekiyordu. Aramaya başladığında, Angelica Hart'tan gelen bir telefonla bölündü. Aramayı sesli mesaja gönderdi ve Mo trafikte ilerlerken sosyal medya incelemeleri, resimler ve menülerden oluşan bir tavşan deliğine düştü.

Ön koltukların arasına eğildi ve telefonunu uzattı. "Bu iyi görünmüyor mu?"

Mo ve Johan aynı şekilde omuz silkmeden önce süslü latte sanatının resmine baktılar.

"Yemekleri çok beğeniliyor," diye sonradan ekledi.

Bu Mo için yeterli görünüyordu çünkü "Adres ne?" diye sordu.

O bunları sıralarken Mo başını salladı. "Notting Hill'den çok uzakta değiliz."

Angelica tekrar aradığında arkasına yaslandı. Altı yıldır konuşmadığı sınıf arkadaşının ne istediğini anlamak için cevap vermesine gerek yoktu. Babası öldüğünden beri, yatırım yapacak bir dava ya da fikir aradığını düşünen insanlar tarafından telefon bombardımanına tutulmuştu. Babası ona servet bahşederek bir hediye vermişti ama aynı zamanda sırtına bir hedef tahtası da çizmişti. Bir yazar olarak sakın bir hayat yaşayacağını sanıyordu ama babası mirasıyla onu tekrar spot ışıklarının altına itti. Colette bu parayla Hennessy & Co'yu büyütebilir ya da olağanüstü anlaşmalar yapabilirdi. Babası neden

her şeyini iş dünyasına hiç katılmamış kızına mı verdi?

Parmakları huzursuzca kapının koluna vurdu. Belki de yaklaşan evlilik duyurusu o kadar da kötü bir şey değildi. Roth'un ünü ondan önce gelmişti. Evlendiklerini öğrendiklerinde herkes geri adım atacaktı. Herkes kocasının mirası devralacağını ya da en azından mirası ne yapacağı konusunda söz sahibi olacağını varsayacaktı. Kimse onun gazabına uğramaktan korktuğu için müdahale etmezdi. Canavar diğer yırtıcıları savuşturuyor. Ne kadar uygun.

"Pek çok insanı kandırdım ama annem her zaman beni olduğum gibi gördü ve şimdi sen de görüyorsun."

İleri atıldı. "Daha ne kadar var?"

"Yaklaşık on dakika." Mo dikiz aynasından ona baktı. "Bir sorun mu var?"

Kapanıyormuş gibi hissettiği boğazını parmaklarken başını salladı. "Hayır."

İç organları kıvranırken kıpırdamadan duramıyordu. Enerjisini harcamaya çalışırken bacakları zıplıyordu. İçinde bir fırtına kopuyordu. Bir çıkışa ihtiyacı vardı, yoksa yanacaktı. Yazmak onun tercih ettiği başa çıkma mekanizmasıydı, ama evde olsaydı, gerginliğini atmak için gölün etrafında koşmaya giderdi. Bunun yerine, bu lanet arabanın arkasında oturmak ve kafeye varmadan önce kendini kaybetmemesi için dua etmek zorundaydı.

Kafasını dağıtmak için çaresizce telefonuna döndü ve sosyal medyaya girdi. Belki birisi komik bir meme ya da çayırdaki oynayan yavru köpeklerin videosunu paylaşmıştı. Beş dakikadan kısa bir süre sonra oturumu kapattı. Kendini olduğundan daha kötü hissetmesinin mümkün olmadığını düşünüyordu ama yanılıyordu. Sosyal medya bir çeşit Rus Ruletiydi ve bugün patladı. Okuyucular beşinci kitaptan haber alınamadığı için üzgündü. Birkaçı ondan vazgeçtiklerini söylemek için mesaj attı. Başka bir kişi onu etiketledi

tek yıldızlı bir yorumda bulunurken, bir diğeri de herkese açık sayfasında atıp tuttu. *Sen hastasın. Kitaplarınız romantik değil. Bu zehirli ve iyi, sağlıklı bir ilişkinin nasıl olması gerektiğine dair kötü bir örnek. Kitabınızı rapor ettim...* Elini yanan gözlerine götürdü. Bugün onun günü değildi. Yarının da öyle olmayacağını hissediyordu.

Pencereden dışarı baktı ama gözyaşları arasında hiçbir şey göremedi. Günü tek parça halinde atlatmak büyük bir mücadeleydi. Dünyası etrafında parçalanırken nasıl yazabilirdi?

Kafenin önüne geldiklerinde rahatlamıştı. Mo arabayı park ederken o ve Johan içeri girdi. Loş ışık, rahat mobilyalar, büyük boy kahve fincanları ve rahat ortam umduğu her şeydi.

Mo onlara katıldığında o ve Johan hâlâ menüyü inceliyorlardı. Tezgâha yaklaştığında, çalışanların tüm dikkatinin onların üzerinde olduğunu fark etti. Mo ve Johan normal takım elbiselerinden pantolon ve ceket giymiş olmalarına rağmen yine de birkaç meraklı bakış çekiyorlardı. Bunun her şeyden çok çarpıcı zıtlıklarıyla ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Mo koyu tenli, kıvrıkcık siyah saçlı, dolgun sakallı ve koyu kahverengi gözlüken, Johan kel, kaymaktaş tenli ve mavi gözlüydü.

Siparişini verdi ve muhafızlarına döndü. "Ben ısmarlıyorum."

Onlar menü hakkında sorular sorarken o kenara çekildi. Müşterilere baktı ve yetmişli yaşlarında iki kadına odaklandı. Biri mor tonlarında, diğeri ise gün ışığı sarısı renginde giyinmişti. Kız öğrenciler gibi kıkırdıyorlardı ve çok iyi vakit geçiriyor gibiydiler. Dudakları kıpırdadı ama onları gerçek bir gülümsemeye dönüştüremedi. Onların masasına oturup hayatlarının içinde kaybolmayı diledi, böylece kendi hayatını düşünmek zorunda kalmayacaktı. Hiç bu kadar mutlu olmuş muydu? Düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki, tekrar tezgâha baktığında Johan'ın siyah bir kredi kartını cebine attığını gördü. Bunun kime ait olduğunu tahmin edebilirdi.

"Sana söyledim, onu alacaktım," diye tersledi.

"Yol paranı o ödüyor," dedi Johan yumuşak bir sesle.

"*Ben* yolumu ödüyorum."

Johan onunla tartışmadı ama bir grup öğrenci içeri girerken onu kenara itti. Topuklarının üzerinde döndü ve Mo'nun arka tarafta köşedeki bir masayı kapıldığını gördü. Banktaki koltuğa oturdu ve defterini çıkarırken etrafındaki konuşmalara kulak kabarttı. İki masa aşağıda bir kadın arkadaşına kâbusu olan kayınvalidesinden şikâyet ediyordu. Jasmine'in kalemi, kadının mimiklerini ve renkli argosunu yakalamaya çalışırken sayfanın üzerinde hızla ilerledi. Daha sonra konsiyerj masasına uğraması gerekiyordu, böylece daha sonra bu cümleleri çözmesine yardımcı olabilirdi.

İçkileri teslim edildikten sonra, Mo'nun bardağından bir yudum aldıktan sonra yüzünü buruşturduğunu görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye homurdandı Mo.

"Çay konusunda çok titizdir," diye açıkladı Johan ve fincanından uzun bir nefes çekti. "Benim kahvem olağanüstüdür."

"İstersen benimkilerden birini deneyebilirsin," dedi.

Mo, matcha latte ve chai karşısında dudağını büktü. "Ben almayayım."

Defterine geri dönmeden önce latte sanatının fotoğraflarını çekti. Ne yazdığı önemli değildi. Önemli olan tek şey kelimelerin kaleminin ucundan akıp gitmesiydi. Çevresindeki konuşmaların temposuna ve ritmine ayak uydurdu. Herhangi birinin mali durumu, geçmişi veya ülkesi ne olursa olsun, hepsinin benzer sorunları olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Ne kadar önemsiz olursa olsun, sayfayı gözlemler ve ayrıntılarla doldurdu. Roth'un sesi bilincine vururken bile, bir kadının neon sarısı saçlarını tanımlamak için bütün bir paragrafı ayırdı, hatta 'canlı' kelimesinin yerine daha iyi bir kelime bulmak için telefonundaki eşanlamlılar sözlüğünü açtı. Boğazına kadar kaçınma moduna girmişti. Roth teknesinde bir delik açtı. Deliği onarmak yerine, denize kovalarla su atıyordu.

Eğer kısa süre içinde deliğin icabına bakmazsa batacaktı ama henüz bununla başa çıkmaya cesaret edemiyordu.

"Affedersiniz."

Yan masadaki gösterişli evlilik yüzüğüne şaşkınlıkla bakan kadına baktı. Elmas, yetersiz ışığı yansıtıyor ve milyon dolarlık bir mücevher gibi parlıyordu.

"Bu gerçek mi?" diye sordu kadın kısık sesle.

Jasmine ona acı dolu bir gülümseme verdi. "Keşke," diye yalan söyledi.

Kadının hayal kırıklığı çok açıktı. İçini çekti ve felsefi bir omuz silkme hareketi yaptı. "Hayal kurabiliriz, değil mi?"

"Doğru."

Kadın içkisini bitirip giderken Jasmine elini kucağına bıraktı. Çıplak eli ortaya çıktığında Mo kaşlarını çattı ama fikrini söylemedi. Buraya uyum sağlamak için gelmişti, dikkatleri üzerine çekmek için değil, ki bunu da kendine rağmen yapıyordu. Belki de insanların bakmasına neden olan şey konuşmadan birlikte oturuyor olmalarıydı.

"Konuş," dedi.

"Pardon?"

Elini salladı. "Normal davranın. Birbirinizle konuşun. Korumalar gibi görünmeyin."

Tam bir dakika boyunca ikisi de konuşmadı ve sonra Mo, "Ne hakkında konuşalım?" dedi.

"*John Wick*'i hiç izledin mi?" Johan sordu.

Derin gümbürtüleri beyaz gürültünün bir parçası haline geldiğinde, zihni serbest kaldı. Normalde gürültülü bir ortamda konsantre olamazdı, ancak bu durumda telaşlı ortam kendi zihinsel kaosunu iptal etti. Yazdıkça kendini daha iyi hissediyordu. Bir kalemle kendine, gerçekliğini unutabileceği alternatif bir evrene açılan bir portal inşa edebilirdi. Yemek geldiğinde onu görmezden geldi ve göğsündeki ezici ağırlığı hafifletmeye odaklandı.

Bir noktada, gözlemleri anılara dönüştü. Kendini çocukken Londra'da geçirdiği zamanı anlatırken buldu. Kız kardeşleri ve babası işleriyle ilgilenirken o zamanının çoğunu bir otel odasından şehri gözlemleyerek geçirmişti. Tek tük iş yemeklerine katılmaktan heyecan duyuyordu ama çoğunlukla görmezden geliniyordu. Bu yeni bir şey değildi. Ailesini sadece uçak yolculuğu sırasında görmüş olsa bile, herhangi bir sıfatla dahil edildiği için ne kadar minnettar olduğunu düşünmek garipti.

En başından beri babanın dünyasına uymadığını biliyordum. Kız kardeşlerinle boy ölçüşemiyordun ve mutsuzdun, ihmal edilmişin, yalnızdın... Sözleri kızın çürük zırhını delip geçerken kalem durdu ve zehir gibi içine sızdı.

Bu kadar yardımsever olmanı beklemiyordum.

Görüşünün kenarlarında siyah noktalar titreşirken gözlerini kapattı.

"Bayan Roth?"

Panik onu boğazından yakalayıp kalbini patlatmakla tehdit ederken iki eliyle masayı kavradı. Durduramadığı bir erime sürecine giren bedeninin kontrolünü ele geçirmeye çalışırken nefes nefese kaldı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

"Jasmine."

İçlerinden biri dili sürçmüş ve ona ilk ismiyle hitap etmişti. Eğer kalp krizi geçirmiyor olsaydı, bu konuda onlarla dalga geçerdi. Nefes nefese kaldı, bir el ensesine yapışıp başını eğmeye zorlamadan önce büyük nefesler aldı.

"999'u arayın," diye bağırdı Mo.

Gömleğini tuttu ve nefes alabilmesi için hava yolu yeterince açılmadan önce titreyerek nefes alırken çekiştirdi.

"Hayır."

Johan, "Onu bir doktora muayene ettirmeliyiz," dedi.

Tekrar başını salladı ve konuşmaya çalıştı ama ağzı kupkuruydu.

Mo onun ensesini serbest bıraktı ve yanına çömeldi. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Ellerini kalçalarının arasına sıkıştırdı ve ileri geri sallanma dürtüsünü kontrol etmeye çalıştı. Terapistler buna kendini yatıştırma diyordu. Babam buna zayıflık diyordu.

"Bayan Roth?"

Diz boyu suyun içinde teknenin dibine sinmiş ve her şeyin geçip gitmesini dilemiş.

Dizini sıkıca kavrayan biri onu şimdiki zamana zorladı.

Mo, bakışları Johan'a kaymadan önce beş saniyeden daha kısa bir süre onun gözlerini aradı. "Ara onu."

"Hayır!"

Onu durdurmak için çaresizce gardına uzandı ve masadaki bir tabağı devirdi. Sadece Mo'nun hızlı refleksleri tabağın yere düşmesini engelledi.

"I..." Vücudu acı veren sarsıntılarla sarsılırken düşüncelerini toparlamakta zorlanıyordu. "Yapma."

Gelgitle mücadele ederken sesi gerginlikten boğuk çıkıyordu. Başkalarının yanında olmanın sinir krizi geçirmesini engelleyeceğini düşünmüştü ama sadece bir saat erteleyebildi ve herkesin içinde olay çıkardı.

Mo onun önüne bir bardak su koyarken Johan kaşlarını çatmış, ne yapacağını bilemez bir halde ona bakıyordu.

"İç."

Kadın itaat etti, bardağı kaldırdı ve biraz döktükten sonra adam bardağı sabitledi.

On

u. "Ye," diye kırptı Mo.

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

Mo çenesini Johan'a doğru salladı. "Aramayı yap."

Küfretti ve sandviçe uzandı. Pastırmayı, marulu ısırdı, domates ve guacamole. Mo onun yanında dururken Johan yerine oturdu,

Yemek için mücadele ederken kollarını göğsünde kavuşturdu. Kadın üç ısırik alana kadar yerine oturmadi.

Sandviçini bırakmaya çalıştığında Mo dilini çıkardı. Kız ona ters ters baktı ama Mo elini cebine sokup sessizce Roth'u aramakla tehdit edince kız kendini yemeye zorladı.

O bölümün ne hakkında olduğunu ya da ona neler olduğunu sormadılar. Sormalarına gerek yoktu. Kocasını aramalarına izin vermemesi onlara bilmeleri gereken her şeyi anlatmıştı. Dört yıl boyunca Roth'un koruması olmak, onu herkesten daha iyi tanıdıkları anlamına geliyordu. Hangi sırlara vakıflardı? Roth'un neler yapabileceğini bildiklerine ve söylediği hiçbir şeye şaşırmayacaklarına dair bir his vardı içinde. Soru sormadıkları için acınacak halde minnettardı ama yoğun incelemeleri sinirlerini bozmaya başlamıştı.

"Bana bir şey söyle," dedi hoyratça.

"Ne?"

"Herhangi bir şey. Dikkatimi dağıt."

"Benim dokuz kardeşim var,"

dedi Mo. Çiğnemenin ortasında

durdu. "Ne?"

"Dokuz kardeşim var," diye tekrarladı. "Ben en büyükleriyim."

İsimlerini, eşlerini ve çocuklarını sıralamaya başladı. Yavaş yavaş, uğuldayan rüzgârın sesi azaldı ve kalbini kaplayan soğuk çözülmeye başladı.

"Kaç tane yeğeniniz var?" "Kırk iki."

Sandviçini düşürdü. "Doğum günlerini nasıl hatırlıyorsun?" "Takvimim çok dolu."

Bakışları Johan'a kaydı. "Peki ya sen?"

"Benim ailem yok."

"Oh."

Gözleri mizahla parlıyordu. "Mo'ya yardım ediyorum, o yüzden sanırım eşitleniyor."

"İkiniz de evli değil misiniz?" Başlarını salladılar. "Çocuk?" Bir kez daha salladılar. "Tatile çıkıyor musunuz?" Bir kez daha salladılar. "Neden olmasın?"

Mo, "Yaptıklarım ile kıyaslandığında bu *bir* tatil," dedi.

Bunun ne anlama geldiğini sormak için ağzını açtı ama adamın sert bakışları onu caydırdı.

"Olmak istediğim her yerde bulundum," dedi Johan. "Ben hazırım."

"Sandviçini bitir," dedi Mo.

Ona pis bir bakış attı ama emrine itaat etti. Adam ailesiyle ilgili hikâyelerle onun dikkatini dağıtmaya devam etti ve bir fincan Türk çayının nasıl demleneceği konusunda ayrıntılı bilgiler verdi. Telefonu çalmadan önce beş kardeşinin ismini hatırlamayı başarmıştı. Yüz ifadesi değişmese de kim olduğunu biliyordu.

"Cevap verme!" Kadın telefonu adamın elinden almaya çalıştı ama adam cevap verirken ayağa kalktı. "Efendim."

Dinledi, başını salladı ve sonra telefonu kapattı.

"Bir kahve daha?" diye sordu Johan'a, o da başını salladı.

Başka bir şey söylemeden başka bir sipariş vermek için tezgâha gitti. Omuz silkmış olan Johan'a baktı. Kalemmini kaptı ve Mo'nun ailesi hakkında hatırlayabildiği kadarını not aldı ve önüne dumanı tüten bir fincan koyduğunda başını kaldırmadı.

"Paris'te bir işi var. Bu akşam dönecek."

Onu duyduğuna dair herhangi bir işaret vermedi ama içindeki paniğin son damlası da akıp gitmişti. Refleks olarak fincana uzandı ve ne olduğuna bakmadan içti. Papatya çayı. Bitki çayı seçimi kasıtlı mıydı yoksa bir tesadüf mü? Her iki durumda da minnettardı.

Ellerine kramp girdiğinde dizüstü bilgisayarına uzanıyordu. Uzun uzun yazmak onun için bir ressamın tuvale boya sürmeden önce yaptığı eskiz çalışmasının ya da koşuya çıkmadan önce gerinmenin bir versiyonuydu. Bu onu gerçek işe hazırlamak için zihinsel bir egzersizdi. Bilgisayarı açılırken, bir adam ve kadının yakındaki bir masaya doğru ilerleyişini izledi. Kadının gülümsemesi odayı aydınlatırken

Gözleri yepyeni bozuk paralar gibi parlıyordu. Vücut dillerine ve kadının elindeki tek beyaz güle bakarak Yasemin ilk randevuları olduğunu düşündü. Kadın onun ağzından çıkan her kelimeye asılıyordu. Roth'a eskiden böyle mi bakıyordu?

Takma adın yok mu?

Gençliğinin hayaletini sanki yan masada oturuyormuş gibi net bir şekilde duyuyordu. Bir kafede Roth'un karşısına oturup ona dün gece çılgılık atmasına neden olan ismi vermesi sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Kimse sana Jamie demedi mi? Bence sana yakışıyor.

Anıları bir kenara kilitledi ve onları kalıcı olarak silebilmeyi diledi. Hepsi bir yalandı. O kadar saftı ki, onun gibi bir adamın kendisini kahve içmeye davet etmek için gizli bir nedeni olmadığına inanacak kadar *aptaldı*. Onu doğru tahmin etmişti. O kadar yalnızdı ki, onunla vakit geçirme fırsatına balıklama atlamış ve tüm zaman boyunca gevezelik ederek aslında ne kadar kolay bir av olduğunu pekiştirmişti. Ondan çok etkilenmişti. Onun ilgisinin kendisini ne kadar gururlandırdığını hatırlamak bile onu hasta ediyordu.

Kadının standartları o kadar düşüktü ki, adamın ona kur yapmasına bile gerek kalmadı. Güller yoktu, ay ışığında gezintiler yoktu... Tanıdıklıktan sikiş arkadaşlığına geçmişlerdi. İlişkileri sadece seks üzerine kuruluydu. Hiçbir şey değişmemişti.

El yazmasına erişip yeni bir sayfa açarken dişlerini sıktı. İyi bir ilk cümle ya da bu sahnenin hikâyesinin kurgusuna nasıl uyacağını düşünerek zaman kaybetmedi. Sadece yazmaya başladı.

Juliet Rex'e baktı. "Hepsi yalan mıydı?"

Gözleri yanıyordu ama gözyaşlarının onu ele geçirmesine izin vermedi. Gözlerini kırptırdı ve devam etti. Dün gece olanlarla başa çıkabilmesinin tek yolu, karakterlerinin ekranda bunun bir versiyonunu canlandırmasıydı. Onun ve Roth'un aksine, Juliet ve Rex başarısız evliliklerini geride bırakmışlardı. Ancak, çarpıcı bir dürüstlük anında, Rex geçmişçi gündeme getirerek her şeyi mahvetti.

Konuşmayı hızlandırdı, Roth'un itirafları üzerinde durmasına izin vermedi, daha çok Juliet'in tepkisine odaklandı - hissettiği şok, kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı.

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" Juliet bağırdı. "Ne anlamı var ki?" "Gerçek beni görmeni istiyorum," dedi Rex.

İrkildi. Onu gördü, evet, tüm kanlı ihtişamıyla. Dün gece, Roth'un taş duvar örmesini bekleyerek zorladı, ama gerçeği söyleyip son yanılsamalarını da yıktığında umduğundan fazlasını elde etti. Bir parçası onun yalan söylemesini diledi. Her şey onun art niyetli olduğuna işaret etse de, hâlâ ona karşı gerçek bir şeyler hissetmiş olma ihtimali vardı ve bunun nedeni para değildi. Dün gece, bu umudu yok etti. Onun zayıflıklarını katalogladığını ve bunları ona karşı kullandığını itiraf etti. Onun yalnız ve savunmasız olduğunu, kendisi gibi bir yabancı olduğunu biliyordu ve bunu izole etmek, baştan çıkarmak ve kendini beyaz atlı prens olarak göstermek için kullandı. Onun eserini Minnie Hess olarak okudu, hikayeye ilgilendiği için değil, onu manipüle etmek için yazan kişi hakkında toplayabileceği her şeyi toplamak istediği için. O kadar kolay bir hedef olmuştu ki. En başından beri kendisini bir amaç için araç olarak gördüğünü bile bile onun gözlerinin içine nasıl bakacaktı?

Parmakları tuşların üzerinde tökezledi. Dilindeki acı tadı yok etmek için papatya çayının kalanını içti. İnsanların gelip gittiğinin ve ışığın masanın üzerinde kaymasıyla zamanın geçtiğinin belli belirsiz farkındaydı ama kendini tamamen hikâyeye kaptırmıştı.

Bir el ekranının üst kısmını kavradı. Sarsıldı ve Johan'a baktı.

"Sanırım kapatmaya hazırlanıyorlar."

Etrafına baktı ve müşterilerin çoğunun dışarı çıktığını ve işçilerin onlara sert bakışlar attığını gördü. Olay yerine tekrar baktı. Rex ve Juliet kavgalarını Roth'la aynı şekilde bitirmişlerdi. Yatakta. Bunun olmaması gerekiyordu. Yazdıklarını silmeye başladığında Mo dizüstü bilgisayarını kaptı. Ondan kaptı ve kendi bilgisayarına koydu.

Çanta. Daha sonra yeniden yazması gerekecekti. Bir iniltiyi bastırarak ayağa kalktı ve uyuşmuş poposunu ovma dürtüsüne direndi.

Ayrılmadan önce baristalara cömert bir bahşış verdi, bu onların ruh halini iyileştirdi ve neşeyle ona tekrar gelmesini söylemelerini sağladı. Onlar çıkarken soğuğa karşı omuzlarını kamburlaştırdı ve güneşin yeni batmaya başladığını gördü.

"Biraz yürüyebilir miyiz?"

Johan onun iş çantasını aldı ve Mo ile birlikte arabaya doğru yürüdü. Rahatsız etmemek için biraz arkasından yürüyordu, ki bu iyi bir şeydi çünkü aklı hikâyesiyle meşguldü. Juliet'in Rex'le birlikte olmasına izin vermesine imkân yoktu. Roth/Rex'in saçmalıklarına kanmayacaklardı. Rex gizli kalması gereken şeyleri açığa çıkarmaya kararlıydı ve Juliet'in dünyasını alt üst eden bir heyelan başlattı. Juliet'i kışkırttı ve onun duygusal kırılganlığını kullanarak hamlesini yaptı ve Juliet'in asla vermek istemediği bir şeyi geri aldı.

Şirketleri devirecek, ilişkileri yok edecek, bir zamanlar bedavaya sahip olduğu şeyleri geri almak için milyonlar ödeyecek.

Adımlarını hızlandırdı. Roth ondan ne istiyordu? Onu incitmek mi? Onu kırmak mı? Onu terk ettiği ve babasının geçmişini araştırmasına neden olduğu için ödeşmek mi? İntikam ihtiyacını ne yatıştıracaktı?

Johan arabayı yanlarına çekene kadar ne kadar yürüdüğünü fark etmemişti. Roth'un binasına geri dönerlerken arka koltuğa eğildi ve camdan dışarı baktı.

Mo ona boş lobiden asansöre kadar eşlik etti. Duvara yaslandı ve Mo'nun geniş sırtına baktı. O an geçmiş olsa da, yaşadığı çöküşün hâlâ Mo'nun aklında olduğunu biliyordu. Kapılar açıldığında Mo kenara çekilerek onun geçmesine izin verdi. Kadın giriş holüne adım attı ve yüzünü Mo'ya döndü.

"Ona ne rapor ediyorsun?"

"Her şeyi."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bugün ona ne anlatacaksın?" Ona dikkatle baktı. "Seni ne zaman aldık, nereye gittik, nasıl davrandın." Tırnakları koluna battı. "Uslu durmak mı?" "Sizin iyiliğiniz bizim öncelikli görevimiz." "Bu onun işi değil mi, senin değil mi?"

"O katılmadığında, bu bizim görevlerimizin bir parçası," dedi yumuşak bir sesle.

"Peki bugünkü davranışım hakkında ne rapor edeceksin?" diye sorarken gözlerini kaçırdı.

"Gergindin, stresliydin, biraz maniktin." Kızın kafası tekrar ona döndüğünde, "Panik atak geçirdin" diye ekledi.

"Değildi."

"Neydi o zaman?"

Zihninin uzak bir köşesinde, asansör kapılarının kapanmamış olmasına hayret etti. Asansörün ortasında durmuş, ellerini arkasında kenetlemişti, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi.

"Astımım var," diye yalan söyledi. "Değilsin."

"Nereden biliyorsun?" diye tersledi kavgacı bir tavırla.

"Acil bir durumda tıbbi geçmişiniz hakkında bilgilendirildik. Kan grubunuz, alerjileriniz ve geçmişte kırdığınız kemikler. Astımınız yok."

Gözleri yarıklar halinde kısıldı. "Kimsenin tıbbi geçmişimi incelemesine izin vermedim."

"Bunu kocanızla görüşmeniz gerekecek."

Gözlerini kaçırdı. Bir iyilik istemek inandığı her şeye ters düşüyordu ama Roth'un dün gece ona ne kadar zarar verdiğini bilmesini istemiyordu. Düğün gecelerinde onu kıracağına yemin etmişti. Onunla başa çıkabileceğine o kadar emindi ki. Bir haftadan kısa bir süre sonra

Yıllardır ilk kez panik atak geçiriyordu. Umduğu kadar güçlü değildi ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sana ödeyeceğim," diye fısıldadı.

Bir saniye sürdü ve sonra gözlerinde anlayış belirdi. Adam başını sallamadan önce bir rahatlama hissetti. Biraz sempatik görünüyordu ama kız onun acımasını istemiyordu.

"Böyle bir sadakati hak edecek ne yaptı?" diye sordu gergin bir sesle.

"Belki bir gün sana söylerim," dedi ve kapılar kapanırken başını eğdi. kapandı ve onu yansımasına bakarken bıraktı.

Soyut fotoğraflar ve pırıl pırıl iki bank koltukla kaplı uzun giriş holüne baktı. O kadar sessizdi ki kalbinin atışlarını duyabiliyordu. Bıraktığı gibi duran ana yaşam alanına girmeden önce zihinsel olarak kendini kuşandı. Kulak kabarttı ama bir hareket ya da telefondaki sesinin mırıltısını duymadı. Umarım hâlâ Paris'tedir. Çok yorgundu ve onun saçmalıklarını kaldıracak durumda değildi. Eğer kavga etmek isterse, sözünden dönüp beyaz bayrak sallayabilirdi. Sahip olduğu her şeyi yazmaya kanalize etmişti ve geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Tekrar duş aldı. Şampuan almak için uzandığında rafta birkaç şişe görünce şaşırdı. En sevdiğini seçmeden önce seçkiye göz attı. Tanıdık koku, hayatın dalgalı sularında bir o yana bir bu yana savrulurken tutunabileceği bir can simidi görevi gören küçük bir yuva parçasıydı. Gerçekten de küçük şeylerdi...

Pijaması yoktu, bu yüzden bir bornoza sarındı ve büyük odaya geri döndü ve çarşafın değiştirildiğini gördü. Dizüstü bilgisayarını aldı ve yatağa tırmandı, taslağı açarken kendini yastıklara yasladı, Rex ve Juliet'in yatakta son bulmaması için sahneyi kesmek niyetindeydi. Rex'in itirafını onu Juliet'in hayatından sonsuza dek çıkarmak için kullanacaktı. Vasektomiye öğrendiklerinde okuyucuların da aynı fikirde olacağından emindi.

İki saat sonra dizüstü bilgisayarını kapattı. "Orospu çocuğu."

Rex, tıpkı gerçek hayattaki muadili gibi kontrolü ele geçirmişti. Onunla savaşacak kadar gl değildi, Juliet de yle. Bu çaba onu şiddetli bir baş ağrısıyla baş başa bıraktı. Odadan ıktı ve şık, kullanılmayan mutfağı bulana kadar etrafta dolaştı. Aradığı şeyi bulana kadar dolapları karıştırdı. Aspirin içti ve taze yemeklerle dolu buzdolabına baktı. Cevizli, peynirli, kırmızı dolmalık biberli ve yanında balzamik salata sosu olan bir kap karışık yeşil salata aldı. Tezgâha yaslandı ve huysuzca pencereden dışarı bakarken yemeğini yedi.

Kafede yazdıklarını düzenlemeye niyetlenmişti ama kendini sahneden bir şeyler eksiltmek yerine sahneye bir şeyler eklerken buldu. Rex de en az Roth kadar buyurgan ve tavizsizdi. Onun sesinin gürültüsünü iliklerinde hissediyordu ve daha da kötüsü, duygularını da hissedebiliyordu - Juliet'le konuşurkenki öfkesini, hayal kırıklığını ve içtenliğini, her şey belli bir şekilde başlamış olsa da bir araya geldiklerinde her şeyin değiştiğini anlamasını istiyordu. Bir cevizi vahşice ısırđı. Roth, kusurlarının sorumluluğunu üstlenen ve daha iyi bir adam olmak isteyen Rex'e hiç benzemiyordu. Roth değildi.

Ana süite geri döndüğünde baş ağrısı önemli ölçüde azalmıştı. İradesi dışında, kendini tekrar dizüstü bilgisayarına eline alırken buldu. Rex kulağına fısıldayarak anlayış göstermesi için yalvardı. İstemeye istemeye onun söylemesini istediği şeyi belgeledi, bir yandan da Juliet'in kendi ayakları üzerinde durmasını istiyordu. Bunu da atlatacaklardı. Onu bir kez atlatmışlardı.

Göz kapakları düştüğünde dişlerini fırçalamak için banyoya gitti ve telefonuna baktı. Saat sabahın biriydi ve Roth'tan haber yoktu. Ne bir mesaj, ne bir arama, ne de bir e-posta. En iyi yaptığı şeyi yapıyordu; ortadan kayboluyor ve para kazanıyordu. Yalnız olduğu için rahatlamış olmalıydı, ama dn gecedен sonra normal, günlük hayatına devam etmesi, bunun onu ne kadar etkilediğini gösteriyordu. Hiç de değil.

Gğş ağrınınca yorganın altında gerindi ve yüzünü yastığına sürttü. Titreyen bir nefes verdi ve gözlerini kapattı.

Juliet ona sürtündü. Juliet'in özlemini, üzüntüsünü ve filizlenen umudunu hissetti. Başını iki yana salladı. Rex'in Juliet için en iyi olanla hiçbir ilgisi olmayan bir gündemi vardı. Dersini almadan önce onu daha kaç kez incitecekti?

BÖLÜM 8

YEDİ YIL ÖNCE

Jasmine trudged geri için onu Daire.

Daire. Takım Çalışması ve

Liderlik dersi çoğu insan için çocuk oyuncağıydı ama onun için cehennem gibiydi. Geleceğin liderleri olarak rollerini oynamaya ve kafalarından yönetici kararları vermeye zorlandıkları için bu son derece interaktif sınıf daha çok drama gibi geliyordu. Akranlarının çoğu CEO'yu oynamaya gönüllü oldu ve o da not alırken onlara izin vermekten mutluluk duydu. Elon Musk, Yotaro Kobayashi, Ron Perelman, Peter Lynch, Sundar Pichai ve daha pek çok ünlü mezunla birlikte kimlerin listede yer alacağını şimdiden seçebiliyordu. En iyi okullara gitmesi, etrafının her zaman en yetenekli, hırslı ve zeki kişilerle çevrili olduğu anlamına geliyordu. Hiçbir zaman sınıfının en üstünde ya da en altında yer almamış, ortalarda bir yerlerde bulunmuştu. Her zaman idare etmeyi başarmıştı ama yüksek lisans okulu aradaki farkı önemli ölçüde açmıştı ve bunu fark eden tek kişi o değildi. Bugün, profesörü ona çözmesi için bir dizi CEO problemi verdi. Her bir karar için düşünce sürecinde tökezlerken, sınıfta fısıltılar yayıldığında midesinin çukurunda kötü bir his hissetti. Profesörü, her bir kararının neden iyi olduğunu ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başlamadan önce bitirmesine izin verdi.

ne yapılmaması gerektiğinin bir örneğiydi. Alay edilmek yeterince aşağılayıcıydı ama profesörü bununla da yetinmemiştir.

"Liderler ve takipçiler vardır, Bayan Hennessy. Eğer birincisi olmaya niyetliyseniz, yapacak çok işiniz var demektir."

Neyse ki profesörü işkencesini uzatmadı ve bir sonraki kurbanını çağırdı. Yerine oturduğunda Britta omzuna teselli edici bir vuruş yaptı ama bu onu daha da kötü hissettirdi. Dersin geri kalanında söylenen hiçbir şeyi duymadı ve ders bittiğinde kapıdan çıkan ilk kişi oldu.

Tek yapmak istediği evine gitmek, perdeleri kapatmak ve yatağa girmektir. Profesörünün onun yeterince çaba göstermediğini düşündüğü açıktı, oysa tam tersi doğrudur. Kitaplarını karıştırıyor ve her çalışma grubuna yazılıyordu ama... Ya elinden gelenin en iyisi yeterince iyi değilse? Kalbi midesinin çukuruna battı. Babası başarısız olacağını bildiği için mi onu yüksek lisans okuluna göndermişti? Neden kız kardeşleri gibi Hennessy & Co'da öğrenmek yerine onu bir sınıfta öğrenmeye maruz bırakmıştı? Kendileri için geçerli olmayan geniş, teorik problemler yerine gerçek dünyada uygulama yaparak daha hızlı öğrenebilirdi. Neden onu bu utanca maruz bıraktı?

Ben baban olmasaydım, sen kim olurdun?

Yüzünü güneşe doğru çevirdi ve onun acımasız sözleri üzerine yağarken derin bir nefes aldı. Eğer bir Hennessy olmasaydı, hiçbir şey olamazdı. Öte yandan, eğer bir Hennessy olarak doğmamış olsaydı, her şey olabilirdi. Temiz bir geçmişe sahip olmak nasıl bir şey olurdu? Kim olmak istiyorsa o olmak? Sınıf arkadaşları için sınır gökyüzüydü. Dağları onun için çoktan seçilmişti. Herkes ondan olağanüstü olmasını, hayatını başkalarının hayret edeceği bir şeye dönüştürmesini bekliyordu, ama ya yapamazsa? Ya bu onun içinde yoksa? Gitmesi gereken yol, kendisinden çok daha deneyimli ve yetenekli kişiler tarafından çoktan kat edilmişti. Babasının yüksek beklentilerini asla aşamayacak, sadece onu hayal kırıklığına uğratacaktı.

Telefonunu ıkardı. Ne bulacağını bilse de, kendisini bekleyen bir mesaj, sesli mesaj ya da cevapsız arama olup olmadığını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Bir ayı aşkın süredir ailesinden haber almamıştı... Avustralya'dan döndükten sonra onu yemeğe çıkaracağını söyleyen Lyle dışında. Partide olanları küçük bir olay olarak geiştirmişti ama ikisi de öyle olmadığını biliyordu. Açıkça hatalı olmasına rağmen, Lyle hâlâ onu savunmaya devam ediyordu. Kendisini savunmaya çalıştığında Colette'in vereceği tepkiyi hayal edebiliyordu. En başından beri Lyle kendisini Colette ve ailesi arasında konumlandırmıştı. Onların çok eleştirel ve kontrolü olduklarını düşünüyordu. Ailesi, Rami'nin de benzer bir tavır takınmasından, ne zaman babası ya da kız kardeşleri ona sataşmaya başlasa konuyu saptırmasından memnun değildi. Rami, Lyle gibi fiyaskoyu tartışmak için aramamıştı. Bu onun tarzı değildi. Bunun yerine onu neşelendirmek için capsler göndermişti.

Babasını arayıp özür dilemek için cesaretini toplaması bir haftasını aldı. Davranışlarını inceledi ve onun haklı olduğunu anladı. Kayıtsız ve tembeldi. Eğer böyle olmasaydı, kariyerinde daha ileride olurdu. Ivy League okulunda okuyarak ve toplumun en seçkinleriyle sosyalleşerek ayrıcalıklı bir hayat sürmüştü ama uzun vadede kendisine hiçbir faydası olmayacak bir hayal dünyasına sığınmayı seçmişti. Artık büyüme ve çocuksu fantezilerinden kurtulma zamanı gelmişti.

Cep telefonunu aramadan önce üç gün boyunca ne söyleyeceğinin provasını yaptı ve telefon hemen telesekretere düştü. Özür dilemeye kararlı bir şekilde ofisini aradı ve sekreterinden kendisinden gelen aramalara cevap vermeyeceğini öğrendi. Babam asla tedbiri elden bırakmazdı. Kadının eninde sonunda ofisini arayacağını bilmesi ve hatta sekreterine acımasız bir ret cevabı hazırlamış olması canını yakmıştı ama bu yeni bir şey değildi.

Babası ondan haber almak istemediğini açıkça belirtmesine rağmen, bir e-posta yazdı. O da görmezden gelinmiş. Babasını tanıyan biri olarak, onu kişi listesinden engellemiş ve e-posta spam'e gönderilmişti. Bunun sonuçları olacağını biliyordu ve kabullenmişti, ama babasının tepkisini hafife almıştı.

öfkesi ve buna verdiği tepki. Yirmi üç yaşında babasıyla on sekiz yaşında olduğundan daha iyi başa çıkabileceğini düşünmüştü. Yanılmıştı. Kaç yaşında olursa olsun, babam ona kendini küçük ve değersiz hissettirmeyi başarıyordu. Babasının sözleri zihninde tekrar tekrar çalıyor, uykusuna, konsantrasyonuna ve derslerdeki performansına zarar veriyordu.

Geçerken bir vitrine baktı ve yansımasına odaklandı. Gözleri otomatik olarak parmağındaki altın ışıltısına kayd. Elini kaldırdı ve güneş ışığında parıltıyan mütevazı safiri inceledi. Bu Ford'un büyükannesinin yüzüğüydü. Antika bir yüzüktü ve eğer söylentiler doğruysa, en az on karatlık bir pırlantada ısrar eden Tucker'ın karısı tarafından reddedilmişti. Jasmine bu mütevazı yüzüğe aldırımıyordu ama bu yüzük ona nişanlı olduğunu hatırlatıyordu. Ford'dan haber alamamıştı. Lyle hâlâ Avrupa'da olduğunu ve Tucker'ın hatalarını düzeltmeye çalıştığını söyledi.

Aralarındaki resmiyet duvarını yıkmak istiyordu. Şimdiye kadar Ford onunla sadece bir iş etkinliğine katılmaları ya da ailesiyle akşam yemeği yemeleri gerektiğinde iletişime geçmişti. Nişanlılık dönemlerini birbirlerini tanıyarak geçireceklerini sanıyordu. Şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı. Arkadaşlarının çoğu çoktan evlenmişti. Mutlu görünüyorlardı. O da bunu istiyordu ama bunu nasıl elde edeceğini bilmiyordu. Kız kardeşlerinden tavsiye isteyebilmeyi diledi ama kişisel alana girmesine nasıl tepki vereceklerini hayal etmek bile içini burktu.

İçlerinden biri ilk hamleyi yapmak zorundaydı. Ford'un cep telefonunu aramadan önce zamanı hesapladı ve caddeyi geçerken telefonu açmasını diledi. Arama sesli mesaja döndüğünde, mesaj bırakmadan telefonu kapattı ve kaldırımından aşağı yürüdü.

Muhtemelen meşguldü... Babam Ford'u arayıp ona bir ders vermek için ona soğuk davranmasını emreder miydi? Hayır. Ford kendi aklı olan bir yetişkindi. Kaşlarını çatı. Colette ve Ariana ondan on yaş büyük ve evliydi ama yine de babasının kontrolü altındaydılar. Onu itti

Lyle'in uyarısı zihninde tekrar tekrar canlanırken telefonu çantasına attı. Ford'la evlenmenin özgürlüğe giden bir bilet olduğunu düşünüyordu ama evlendikten sonra bile babasının onun hayatı hakkında söz sahibi olması mümkün müydü? Zihnini bulandıran iç karartıcı düşüncelerden sıyrılmayı umarak adımlarını hızlandırdı. Ford bunun olmasına izin vermezdi. Evlenebileceği onca uygun kadın arasından onu seçmişti. Bunun bir anlamı olmalıydı. Babalarının ilişkilerine müdahale etmesine izin vermezdi, değil mi?

Köşeyi döndü ve tuğladan bir duvara çarpmış gibi hissetti. Geriye doğru tökezledi ve iki el onu tutmasaydı kış üstü düşecekti. Büyük bir figür tepesinde belirirken gözlerini kısarak güneşe baktı.

"Jasmine?"

Gözlerini hızla kırıştırarak kulaklarının zaten tanımladığı şeyi doğrulamaya çalıştı. O kendine özgü gümbürtüyü yanlış anlamak mümkün değildi. Babasının partisinde olduğu gibi giyinmiş olan James Roth'a baktı. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca sık sık onu düşünmüştü. O kadar ki, halüsinasyon gördüğünden korkuyordu.

"James Roth?"

"Sadece Roth," dedi onu ayakları üzerinde sabitlerken o kısık sesiyle.

"Sen iyi misin?"

Başını salladı ve ona baktı, hâlâ onun gerçekten burada olduğuna ikna olmamıştı. "Philadelphia'da ne yapıyorsun?"

"Buraya bir toplantı için geldim ama ertelendi. Kahve içmek için bir yer arıyordum. Burada ne yapıyorsun?"

"Wharton'a gidiyorum." Belli belirsiz arkasını işaret etti. "Dersi yeni bitirdim."

"Nereden kahve alabileceğimizi biliyor musun?"

"Tabii. Sadece bu kaldırımdan aşağı inin ve sola dönün ve-"

"Neden bana göstermiyorsun?"

Gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Benimle kahve iç. Öldürmek için biraz zamanım var."

Kız cevap vermeyince, adam kaşlarını kaldırdı.

"Dersi yeni bitirdiğini söylemiştin."

"Evet, ama..." Zihni endişe verici derecede boştu.

Başını yana eğerek bir süre onu süzdü. "Eğer benimle vakit geçirmek istemiyorsan, buna mecbur değilsin. Sana bir şeyler ısmarlayayım, sonra yoluna gidebilirsin."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Hayır! Ondan değil. Ben sadece..." Başını iki yana salladı. "Boş ver. Gel, beni takip et."

James Roth yanına gelirken, sinirleri titreyerek kaldırımdan aşağı inmeye devam etti. Babasıyla yaşadığı o çirkin sahne o geceye dair anılarına hâkim olsa da, Roth'un o gittikten sonra neler yaptığını merak etmekten kendini alamıyordu. Sahip olduğu küçük fırsat penceresinden yararlanıp yararlanmadığını asla bilemeyeceğini kabullenmişti ve şimdi buradaydı.

Ona kaçamak bir bakış attı. Rahat giyinmiş olmasına rağmen, ağaçlarla çevrili bu sokakta babasının balo salonunda olduğu kadar yersiz görünüyordu. Onda neredeyse uhrevi bir şeyler vardı. Alışılmadık büyüklükteki cüssesi ve kaba saba yüz hatları onu yirmi birinci yüzyılda yaşayan bir iş adamından çok eski bir savaşçı gibi gösteriyordu. Zihninin en ücra köşelerine sürgün ettiği fantezi öyküsü yeniden canlandı. James Roth ete kemiğe bürünmüş gizemli bir yabancıydı ve işte buradaydı, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi onun yanında yürüyordu. Kaderin hangi garip cilvesinin yollarının tekrar kesişmesine neden olduğundan emin değildi ama dikkatinin dağılmasına minnettardı. Hayal gücü aşırı hızlanırken boktan ayını unutmuştu.

Kafeye vardıklarında, taze kahve kokusunun saldırısına uğramaya hazır bir şekilde kapıyı açtı. Ayini Roth tarafından yarıda kesildi, kapıyı başının üstünden tuttu ve ondan önce devam edebilmesi için tuttu. Bu hareket karşısında irkilerek bir saniye kadar tereddüt etti ve sonra insanlar geçit töreniyle çıkarken olduğu yerde kalmak zorunda kaldı. Gitmek için acele etmediler, giderken birbirlerini azarladılar ve gülüştüler. Aralarında sıkışıp kalan

ve kapıya bakarken, adamın kolonya sürmediğini fark etti. Bu o kadar olağandışıydı ki emin olmak için bir saniye daha oyalandı.

"Jasmine?"

"Burayı *seveceksin*." İçki bekleyen müşterilerin arasından sıyrılıp sıradaki yerini aldı ve menüyü işaret etti. "En iyi unlu mamuller burada. Ne tür bir kahve istersiniz?"

"Siyah."

Bu bir sürpriz değildi. Kadınların su gibi emdiği süslü karışımli içeceklerden hoşlanan bir erkekle tanışmamıştı. Mekân o kadar kalabalıktı ki, onun arkasında durmak zorunda kaldı. Menüyü inceledi ve gecikmeli olarak birinin yolundan çekilmeye çalışırken Roth'un ayağına bastı. Özür diledi ve yan adım atmaya çalıştı ama iki büyük el omuzlarına yerleşip sıkınca durdu. Bir sıcaklık dalgası onu içine çekti, kafa derisini karıncalandırdı, sonra eller çekildi ve Roth yanına geldi.

"Yiyecek bir şey alıyor musun?" diye sordu gözlerini dikmiş önüne bakarken.

"Hayır." Kolunu silkerek saatine baktı. "Bir fincan kahveden fazlasına vaktim olmayacak."

"Oh." Burrito yeme planını iptal etti. "Toplantına ne oldu?"

"Buluşmam gereken kişi başka bir toplantıda takılıp kaldı." "Buraya yakın bir yerde mi?"

"Hayır, Baltimore'da, ama şu anda buraya geliyor."

Kadın ona bakakaldı. "Nasıl...?"

"Helikopter."

"Ah. Elbette." Çok da h a kısa bir sürede uçmak varken neden iki saatlik bir yolculuk yapalım ki?

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Kirli çay alacağım."

Gözlerinin yarıklara dönüştüğünü görmek için tam zamanında ona baktı. "Kirli bir ne?"

Şüpheli ses tonu başını geriye atmasına ve gülmesine neden oldu. En sert tavrın bile, masumca da olsa, bazı kelimeler ortaya atıldığında nasıl parçalandığı şaşırtıcıydı.

Kolunu okşarken "Heyecanlanma," diye öğüt verdi. "Sadece çayın içine karıştırılmış bir shot espresso."

Kolundaki eline baktığında, elinin düşmesine izin verdi. Onu tekrar gördüğüne sevinmesine rağmen, hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediğini hatırlatmak için iyi bir fırsattı bu. Sokaktaki rastgele bir adam değildi ama çocukluk arkadaşlarından biri de değildi.

"Bir masa kapın."

Bundaki hikmeti görene kadar sert emir karşısında gözlerini kırıştırdı. Masalar, silinmelerinden daha hızlı bir şekilde talep ediliyordu. Kapının yanında bir masa kapmayı başardı. Orası trafiğin en yoğun olduğu yerdi; sohbet etmek için ideal bir yer değildi. Ama partideki etkileşimleri bir gösterge ise, Roth zaten konuşkan biri değildi, bu da şu soruyu akla getiriyordu... neden onunla kahve içmesini istemişti?

Çantasını sandalyesinin arkasına astı ve dönüp adamın ön tezgâha doğru adım atışını izledi. Barista kendine gelmeden önce bir adım geri çekildi ve siparişini alabilmek için kasaya geri döndü.

Bacağı zıpladı. Birini tanıyıp tanımadığını görmek için etrafına bakma dürtüsüne direndi. İçinde kaynayan suçluluk duygusunun hiçbir temeli yoktu. Yanlış bir şey yapmıyordu. Roth'un bir toplantıdan önce öldürecek zamanı vardı ve ona kahve ısmarlamayı teklif etmişti. Bundan daha masum bir şey olamazdı. Hoşbeş edecekler, belki sıradan bir sohbele dalacaklar, sonra Roth toplantısına koşacak ve onu bir daha görmeyecekti. Mantıklı düşünmeye çalışsa bile, babasının ne yaptığını bilse altına sıçacağını biliyordu. Çenesini kaldırdı. Ama bilmiyordu, değil mi? İstemiyordu

Ondan haber almak ve başka kimsenin onunla iletişime geçmesini de istemiyordu. Ayrıca, bir fincan kahvenin ne zararı olabilirdi ki?

Roth içki bekleyenlere katıldığında, erkeklerin bile ondan uzaklaştığını fark etti. Roth bundan habersiz görünüyordu, telefonunu çıkarıp herhangi bir üniversite öğrencisi gibi kaydırma yapıyordu, ama yetişkin bir erkeğe ait olduğu belli olan iri cüssesiyle öyle sanılmasına imkân yoktu. İşle ilgili olmadığı sürece kahve içmek gibi anlamsız şeylere zaman ayırmayan babasıyla daha çok ortak noktası vardı ve aile bağlantılarına rağmen o sadece bir üniversite öğrencisiydi ve onun gibi birinin zamanını almaya değmezdi. Yine de Roth, onun etrafında büyüdüğü erkekler gibi değildi. Kendi kendini yetiştirmiş bir adamdı, bu da onu yabancı bir varlık yapıyordu. Roth cam tavanı kırmayı başaran nadir insanlardan biriydi. Serveti nesilden nesile aktararak korumak, Roth'un yaptığı gibi bir ömür boyu biriktirmekten daha kolaydı. Bunun gerçekleşmesi için pek çok şeyin sıraya girmesi gerekiyordu ama yıldızlar onun için aynı hizaya gelmişti. Seçkinler, kendi rızaları olmadan birilerinin kendi topraklarına girmesini hoş karşılamazdı, özellikle de kurallarına uymuyorlarsa.

Roth kaşlarını çatarak telefonuna baktı. Kötü haber mi? İş arkadaşı beklediğinden erken mi gelmişti, yoksa toplantısı iptal mi edilmişti? Hiçbir şey babamı son dakikada yeniden planlanmak kadar kızdıramazdı. Roth adı anons edildiğinde başını kaldırdı. İçkilerini aldı ve ona doğru ilerledi. Masanın karşı tarafında durakladığında, kadın onun kısa bir özür dileyip kapıdan çıkıp gitmesini bekledi. Adamın önüne bir peçete koyup üzerine içkisini yerleştirmesini biraz şaşkınlıkla izledi.

"Teşekkür ederim," dedi adam karşısına oturup küçük yuvarlak masa ve sandalyeyi cüceleştirirken. İçkisini aldı ve soğuması için kapağını açtı.

"Bunu sana söylemem
gerekirdi." Darbenin ortasında
durdu. "Pardon?"

Karnına taklalar attıran o çarpıcı siyah gözleriyle onu mızrakladı.

"Langdon bana bir anlaşma teklif etti," dedi.

Bunu anlaması bir saniye sürdü ve sonra doğruldu, neredeyse içkisini döküyordu.

"Bu harika! Biriyle bağlantı kuracağını umuyordum." Elini salladı. "Babamla ya da Warren'la g r şebilseydin ideal olurdu ama odada başka g  odakları da vardı ve Don inanılmaz işler yapıyor."

"Bunu neden yaptın?"

Gülümsemesi yüzünde dondu kaldı. "Pardon?"

Adam öne doğru eğildiğinde, kız geri çekildi. Olduğu gibi duvara yaslanmıştı, köşeye sıkışmış hissediyordu, biraz korkmuştu ama garip bir şekilde heyecanlanmıştı.

"Baban beni kara listeye aldı. Neden benim için kendini tehlikeye atıyorsun?" enesini dışarı çıkardı. " nk  öyle hissettim."

Onun  fkesi beklediği son şeydi. Babasının onu azarlaması ve aşağılaması yetmiyormuş gibi, uğruna kendini tehlikeye attığı adam şikayet mi ediyordu? Erkekler ve onların aptal egoları...

"Bana yardım ettiğin için başın belaya girdi."

Yanakları utançtan yanıyordu. Sanki yirmi   yaşında değil de on iki yaşındaymış gibi konuşuyordu.

"Merak etme. Her zaman başım belada," dedi hissetmediği bir soğukkanlılıkla.

"Ne için başın belada?"

Midesi bu kez kızgınlık ve utançla yeniden bulandı. Bu konuşmak istediği son şeydi ama Roth'un konuşmayı sosyal olarak daha kabul edilebilir sulara yönlendirmesine izin vermeyeceğini hissediyordu. Hem ne faydası vardı ki? Eğer Roth babasının çevresindeki yerini korumayı başarırsa, Hennessy klanının yüz karası olduğunu ve toplumda ciddiye alınmadığını çok geçmeden öğrenecekti.

"Babam için büyük bir hayal kırıklığıym," dedi açıkça, adamın ipucunu yakalayıp konuyu değiştireceğini umarak.

Gözleri onun üzerinde gezindi. Ne gördüğünden emin değildi ama gözleriyle tekrar buluştuğunda bakışlarındaki kara ateş azalmıştı.

"Wharton'a mı gidiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Evet."

"Ve Langdon yüksek lisans yaptığından bahsetti. Ülkenin en iyi işletme okullarından birine devam ederken nasıl hayal kırıklığı yaratabilirsin?"

İçkisinden bir yudum aldı ve tatlı ve koyu tatların birleşiminin, yeniden alevlenen acısını dindirmesine izin verdi. Bir adam masalarının yanında duraklayınca gözleri kısa süreliğine yukarı kayd. Adam ona göz kırptı, bu da ona belli belirsiz bir gülümseme getirdi. Yeniden Roth'a odaklandığında, adamın kapıdan çıkışını izlediğini gördü.

"Mükemmel olmaktan çok uzağım," diye itiraf etti, o rahatsız edici bakışları tekrar kendisine çevirerek. "Babamın yüksek standartları vardır ve etrafındaki herkesten mükemmellik bekler. Buna iş yaptığı herkes ve tabii ki kızları da dahil. Bir Hennessy olmak için gereken asgari şartları zar zor karşılıyorum." Kızın ağzı, karşılık vermediği kendini küçümseyen bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Bulunduğun yere gelmek için bu kadar mücadele ettikten sonra adil bir şans hak ettin."

"Eninde sonunda bir tane alırdım."

"Ama kimin şartlarıyla?"

Gözleri kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Fincanını çevirerek ona ne kadarını söylemesi gerektiğini düşündü. Partiye müdahale ederek çizgiyi çoktan aşmıştı. Bu onu evlatlıktan reddedebilirdi. Dudakları hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu rahatlatıcı olurdu.

"Jasmine."

Ona düşünceli düşünceli baktı. Neden onu babası ve içine girmekte olduğu dünya hakkında uyarmak zorunda hissettiğinden emin değildi. Belli ki o

kendi başına gayet iyi gidiyordu ama oyunun kurallarını bilmeden bu ne kadar sürebilirdi ki? Roth, giyindiği gibi giyinerek ve yıldırma hareketlerini sineye çekerek cesur bir açıklama yapmıştı ama işin iç yüzünü bilmiyordu.

"Babam davetli listesi konusunda son derece seçicidir. Bu partiler haftalar, hatta aylar öncesinden planlanır. Senin son dakikada eklenmiş olman ne kadar değerli olduğunu gösteriyor." Adamın kaşları havaya kalkınca sıırttı. "Biliyorum, bunu göstermek için komik bir yolu var. Hızlı yükselişinizden etkilenmiş. Hatta senin hakkında araştırma yaptı. Daha önce hiç kimseyle kişisel olarak ilgilendiğini görmemiştim. Babamı etkilemek zordur ama sen bunu başardın... ve bu iyi bir şey değil."

Adam kıpırdamadı ama kadın onun içindeki gerginliği hissetti. "Açıkla."

Dudaklarını büzdü, ne kadarını söylemesi gerektiğini düşündü ama top zaten yuvarlanıyordu, o yüzden bitirebilirdi.

"Partideki herkes sana yapılan muameleyi fark etti. Babam söylemeden kimse sizinle iş yapmazdı. Babam bir olayla, onsuz ilerleyemeyeceğinizi garanti altına aldı. Sonunda, onun şartlarına göre bir anlaşmayı kabul edecektiniz ve bu da elbette onun lehine olacaktı." Babasının bu yöntemle yok ettiği sayısız kariyeri düşündükçe vicdanı sızlayarak huzursuzca kıpırdandı. "Senin hakkındaki algılarını değiştirmek için küçük bir fırsatımız vardı. Babamın ne yaptığını bir kişi bile görse, geleceğini kontrol etmesinin çok daha zor olacağını biliyordum."

Bir an için tepki vermedi ve sonra arkasına yaslandı. Kızgın görünmüyordu, her ne kadar kızmaya hakkı olsa da. Bu partiye hayatta bir kez eline geçecek bir fırsat için katıldığını sanıyordu. Babasının onu engellemeye ve kariyerini manipüle etmeye çalıştığını bilmiyordu.

"Lanetleneyeğim," dedi sessizce.

Babasının onu mahvetme planlarından rahatsız olmak şöyle dursun, ses tonu hayranlık uyandırıcı ve yanılmıyorsa biraz da eğlendiriciydi. Bunu nasıl karşılayacağından emin değildi.

"Yöntemlerini duymuştum ama bunun olacağını ben bile tahmin etmemiştim."

"Kimsenin yok. Babam..." Bunu bitirmenin iyi bir yolu olmadığını fark etti ve "Balo salonuna döndükten sonra sana bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Hayır, bana bakmadı bile."

Onun adına memnundu ama babası Roth'un Don Langdon'la anlaşmayı başardığını öğrendiğinde daha ne cezalar alacağı konusunda endişeliydi. Çayını yudumlarken parmakları huzursuzca masaya vuruyor ve masa arkadaşına dönüp bakmadan önce gözlerinin bir an için kalabalık kafede gezinmesine izin veriyordu. Kalbi kaburgalarına çarptı.

"Ne?"

"Eğer bir hayal kırıklığıysan, onun beklentilerini karşıladığında neler yapabileceğini öğrenmekten nefret ederim."

Bir an için dili tutuldu ve sonra başını geriye atıp güldü.

"Bu ay boyunca aldığım en iyi iltifat bu," diye hırıldadı akan gözlerini silerken. "Ama umutsuz olduğumu düşünen tek kişi babam değil. Profesörüm üzerinde çalışmam gereken çok şey olduğunu söyledi."

"O yanılıyor."

"O," diye düzeltti sırtarak. "O yanılıyor," diye papağan gibi tekrarladı.

"Keşke bu doğru olsaydı," dedi koltuğuna yığılırken. "Bana neden böyle söylediğini söyle."

Yüzü buruştu. "Bunu duymak istemezsin."

"Zamanım var."

"Toplantınız..."

Cebini yokladı. "Geldiğinde beni arayacak. Konuş."

Zayıflıklarından bahsetmek ona öğretilen her şeye ters düşüyordu ama nedense kendini sadece berbat gününü değil, tüm yüksek lisans deneyimini anlatırken buldu. İçinde bu kadar çok şey biriktirdiğini hiç bilmiyordu.

Konuşurken başını sallamadı ya da gülümsemedi; sadece onu gergin ama bir o kadar da sevinçli kılan değişmez bir yoğunlukla izledi. Nedeninden emin değildi. Birinin diğer her şeyi dışlayarak ona odaklanması garip bir deneyimdi. İnsanlar hep onun üzerinden bakardı. Babasının kim olduğunu öğrendiklerinde ilgileri kısa süreliğine çekilmişti ama ailesi gibi karizması ya da yetenekleri olmadığını fark ettiklerinde dikkatleri dağılmıştı. Roth'un ki öyle olmadı. Ne yanlarındaki masayı işgal eden öğrenciye ne de arkasındaki kapıdan geçen sürekli insan akışına baktı. Ona sırrını açtığı için kendini aptal gibi hissetmesi gerekirdi ama onunla oturdukça daha da rahatladı.

Saçmalıyor olsa da duramıyordu. Ancak adamın ağzı bir karış açıldığında garip bir şekilde durdu.

"Özür dilerim," diye inledi yüzünü ellerinin arasına gömerken. "Özür dileyecek bir şey yok."

Ona bakmak için ellerini indirdi. "Az önce seninle okul hakkında konuştum."

"Konuşmanı dinlemeyi seviyorum."

Yanaklarının hissettiği kadar parlak olup olmadığını merak etti. Onunla flört ediyor olamazdı, değil mi? Hayır. Sadece onu bir kız kardeş ya da küçük bir çocuk gibi şımartıyordu.

Kendini salladı ve çenesini ellerinin üzerine koydu. "Az önce söylediğim her şeyi görmezden gel. Bana Langdon'la yaptığın anlaşmadan bahset."

"Eğer ilgi alanınız iş değilse, nedir?"

Kadın sertleşti. "Öyle olmadığını sana düşündüren nedir?"

Gülümsemesi derinleştii ve kadının dikkatini dudağındaki yara izine çekti. Parmak uçları izi takip etme isteğıyle karıncalandı. Ona ne oluyordu böyle?

"O balo salonunda olup bitenlerle hiç ilgilenmiyordunuz. Milyon dolarlık anlaşmalar gözünüzün önünde yapılıyordu. Aklın başka yerdeydi."

"Okulu düşünüyordum."

"Hayır, düşünmüyordun."

"Nereden biliyorsun?" O kadar şeffaf mıydı?

"Kimse okul için bu kadar heyecanlı değildir."

"İyi bir ev sahibi olmaya odaklanmıştım. Henüz aile işine dahil olmadım."

"İçeri girmek isteyen kimse davet beklemezdi. Dalarlardı içeri."

Tartışmak için ağzını açtığında bile, onun sözlerindeki gerçeğı fark etti. Kelimeler. Babasına aile şirketinin bir parçası olmak istediğini gerçekten göstermek isteseydi, Roth'u tanıştırdığı güçlü kişilerden faydalanabilir ve hazır olduğunu kanıtlamak için kendi anlaşmalarını yapabilirdi. Ama yapmadı. Erken gelmedi, konuk listesini ezberlemedi ya da yemeğın amacının ne olduğunu sormadı. Ona söylenenleri kabul etti ve daha fazlası için zorlamadı. Babamın onun hazır olmadığını düşünmesine şaşmamalı.

"Jasmine?" Roth kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Doğruldu ve konuşmalarına odaklanmaya çalıştı. "Ne hakkında konuşuyorduk?"

"İlgi alanlarınız."

Yazdığını öğrendiğinde babasının nasıl tepki vereceğini hayal ederek irkildi. Babasına göre bu gereksiz bir uğraştı ve Roth'un da buna katılmayacağından emin değildi. Babasının bu konudaki fikrini paylaşması onu öldürürdü. Bunu kendine saklamak daha iyiydi. Partiden beri yazmamıştı. Rüyalari devam etse de, bir kez yazmaya başladıktan sonra

başladı, duramadı. Kurgusal bir dünyanın ve onu bu dünyadaki herkesten daha iyi anlayan insanların yasını tutarak birden fazla kez uyuyana kadar ağladı.

"Yüksek lisansımı bitirmek ve Hennessy & Co'da işe başlamak dışında başka bir ilgi alanım yok." Adam gözlerini kısıtığında, kadın el değmemiş kahvesine odaklandı. "İçecek misin onu?"

Sanki orada olduğunu unutmuş gibi önündeki kahvesine baktı. İlk yudumunu almak için fincanı kaldırdığında yüzünü buruşturdu. Artık kesinlikle ılıktı ve muhtemelen tadı sıcakken aldığı yarısı kadar bile güzel olmayacaktı. Roth fincanı masaya bıraktı ama adamın gözleri kahvesine kayınca gülümsedi.

"Güzel, değil mi?"

Cevap vermedi ama bir içki daha aldı. Çok az konuşan bir adamdı, bu da onun vücut diline ya da ifadesindeki küçük değişikliklere güvenmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Babam harika bir müzakereciydi, sadece zeki olduğu ve araştırma yaptığı için değil, onu bu kadar ölümcül kılan sözsüz ipuçları aracılığıyla rakibini doğru okuma yeteneğiyle. Duruşunu, hareketlerini ve ifadelerini kontrol etmesi gerektiğini sürekli söylerdi. Zamanının çoğunu katılmak yerine gözlemleyerek geçiriyordu. Bu, Roth söz konusu olduğunda ona iyi hizmet edecekti.

"Babam sana resmi bir akşam yemeği olacağını söyledi mi?" diye gevelemeden önce onun bardağının yarısını bitirmesini izledi.

"Evet."

Ağzı düştü. "Bilerek mi böyle giyindin?"

Omuzları spor ceketinin altında bir an kıpırdandıktan sonra, "Giyim tarzımın işle bir ilgisi olmamalı," dedi.

"Hayır..." diye mırıldandı.

Adam tek kaşını kaldırdığında, kadın yüzünü buruşturdu.

"Olmamalı ama oluyor," dedi hızlıca, açıklamak için acele ederken çayını salladı. "Bu insanlar sıkı ve materyalist. Çalışıyorlar

En iyinin en iyisine sahip olabilmek için çok çalışıyorlar. İstedığınız gibi giyinebilirsiniz, ancak onların başarı imajına uymadığınız için onlarla bağlantı kurmanız daha fazla çaba gerektirecektir."

"Onlar rahat hissetsin diye farklı giyinmeyeceğim. İşim kendi adına konuşmalı."

"Öyle de, ama bu seni bir yere kadar götürür." Onun hoşnutsuzluğunu hissederek başını yana eğdi. "Çoğu insan yapmadan önce numara yapar, değil mi? Senin imajını değiştirmen hiçbir şeye uymak anlamına gelmiyor. Sen *başardın*. Hayatın değişecek. Görünüşün değişecek. Bu kaçınılmaz. Ve sen de bunu istiyorsun, değil mi? Bu yüzden bu kadar çok çalıştın."

Adamın ona bakış şeklini yorumlayamıyordu ama vücudu tepki verdi. Avuçları terden ıslandı ve kalbi kulaklarında güm güm attı. Bir yanı oturduğu yerden fırlayıp kapıdan dışarı koşmak için delice bir istek duyarken, diğer yanı ona yaklaşmak için masaya doğru eğilmek istiyordu.

"Bu konuda haklı olabilirsin," dedi sonunda.

"Çok çalışmaktan bahsetmişken," dedi nazikçe ve bakışlarını adamın ellerine indirdi. "İş dünyasına girmeden önce ne yapıyordun?"

İri bir elini yumruk yaparken derisi belirgin damarların ve kemiklerin üzerine gerilmişti. "Çoğunlukla inşaat, ama çiftçilik, kasap dükkânında çalışma ve marangozluk da yaptım."

Gözlerini iki kez kırıştırdı. "Ama burs aldın ve borsa oynayacak yaşa geldiğinde hemen kâr etmeye başladın. O işlerde çalışmana hiç gerek yoktu, değil mi?"

Uzun bir süre ona baktıktan sonra şöyle dedi: "Fiziksel çalışmanın benim için bazı şeyleri perspektife oturtmak ve netleştirmek gibi bir yolu var. Yurtta, sınıfta ya da ofiste oturmanın asla yapamayacağı bir şekilde kafamı boşaltıyor. Eğer insanlar gerçek, yorucu bir iş yapsalardı, klimalı bir ortamda bilgisayar başında saatler geçirmekten şikayet etmezlerdi."

James Roth'un merak uyandıran bulmacasını incelerken çenesini elinin üzerine koydu. Matematik dehası bir milyonerdi.

Spor salonuna gitmek yerine kafasını boşaltmak için mavi yakalı işlerde çalışmayı mı tercih ediyordu? Daha önce hiç bu kadar tuhaf bir şey duymamıştı ama buna kesinlikle bayılmıştı. Babasının onu yola getirmek için bu kadar kararlı olmasına şaşmamalıydı. Roth, hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyen farklı türde bir adamdı.

"Neden Roth adını kullanıyorsun?" diye sordu dalgınca.

"İlk adı benimle aynı olan iki sınıf arkadaşım vardı." Omuz silkti. "Ben de soyadımı kullanmaya gönüllü oldum."

"Bir takma adın yok mu?"

Başını salladı.

"Hiç mi?"

"Ne gibi?"

"Kız kardeşlerim bana Minnie der." Yüzünü buruşturdu. "Ama insanlar tam adımı söylemek istemezlerse Jas demelerini tercih ederim. Sana hiç kimse ... demedi mi?" Dudakları kıpırdadı. "Jamie mi?"

"Hayır."

"Bence sana yakışıyor" derken yüzünü asmamaya çalıştı. Adam kahvesini kaldırarak soğuk bir ses tonuyla, "Öyle mi düşünüyorsun?" dedi.

Gülümsemesini engelleyemedi. Lakap ona hiç uymuyordu ama şiddetle itiraz etmemesi erkekliğine ne kadar güvendiğini gösteriyordu. Roth ona yakışıyordu. Dobra ve açık sözlüydü -tıpkı kendisi gibi. Ama herkesin bir takma adı olmalıydı, James Roth'un bile. Çıktığı kadınların ona hiç tatlım ya da tatlım diye hitap edip etmediğini merak ediyordu ama bunu hayal bile edemiyordu.

"Jamie," diye mırıldandı.

Adamın parmakları fincanın etrafında bükülürken yere bakmadı. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildi ama adamın gözleri dikkatini dağıtmıştı. Pencereden süzülen güneş ışığı sert yüz hatlarını yaldızlıyor ve gözlerinin kahverengiden eser olmayan gerçek bir sıvı siyah olduğunu ortaya çıkarıyordu.

"Hangi etnik kökenden geliyorsun?" diye sordu.

Eli yine esnedi ama ifadesi nötr kaldı.

"Kızılderili, Alman ve Danimarkalı."

Gözleri yuvarlaklaştı. "Vay canına."

"Vay canına mı?" diye yankılandı tehlikeli bir ses tonuyla.

"Ne kadar büyüleyici bir karışım," diye düşündü onun rengini ve yüz hatlarını incelerken. "Senin ne olduğunu anlayamadım. Asla tahmin edemezdim... Yunan ya da Brezilyalı olduğunu düşünüyordum." Öne doğru eğildi. "Halkınızın dilini konuşuyor musunuz?"

"Hayır."

"Oh." Adam detay vermeyince, kadın kaşlarını kaldırdı. "Ailen bu dili konuşmadığı için mi?"

"Annemin var ama bana geçmedi." "Çok yazık."

"Maximus sana bildiğin tüm dilleri öğretti mi?"

Yüz ifadesi donuklaştı. Babasının adı, Roth'un babasının dünyasının bir parçası olduğunu hatırlatan tatsız bir hatırlatmaydı; bu da bir dahaki sefere toplum içinde karşılaştıklarında muhtemelen onu tanımıyormuş gibi davranacağı anlamına geliyordu. Değişecekti. Değişmek zorundaydı. Kız da öyle.

"Hayır, bize o öğretmedi. Özel

öğretmenlerimiz vardı." "Ne

konuşuyor?"

"Sadece İngilizce."

Kaşları havaya kalktı. "Yine de sen ve kız kardeşlerin konuşuyorsunuz...?"

"En çok dili Ariana konuşuyor. Sanırım Colette ve ben berabere kaldık." Adam ona bakınca omuz silkti. "Kendisinin sahip olmadığı avantajlara bizim sahip olmamızı istedi."

"Yine de senin bir hayal kırıklığı olduğunu iddia ediyor."

"Öyleyim. Babamı ve kız kardeşlerimi olağanüstü yapan niteliklerden yoksunum." Ona cesur bir gülümseme verdi. "Ama bunun üzerinde çalışıyorum."

Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama titreşen telefonu dikkatini dağıtmıştı. Telefonu çıkardı ve bir süre ekrana baktı.

"Gitmem gerekiyor," dedi aniden.

Başını salladı ve ayağa kalkarken çantasına uzandı. Kapılardan geçip tekrar kaldırıma çıktıklarında, içi ezici bir kayıp duygusuyla doldu. Büyü bozulmuştu ve gerçek dünyaya dönme vakti gelmişti.

"Seninle konuşmak gerçekten güzeldi," dedi çantasıyla uğraşırken, böylece ona bakmak zorunda kalmayacaktı. O kafede ne olduğundan emin değildi ama sanki yirmi dakika değil de saatlerdir oradaymışlar gibi hissediyordu. En son ne zaman biriyle bu kadar içten bir konuşma yaptığını hatırlamıyordu. Umutsuzca ihtiyaç duyduğu terapi seansı en beklenmedik kaynak tarafından yerine getirilmişti. Sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti. Neden kendi nişanlısı yerine Roth'un, çok az tanıdığı bir adamın yanında kendini daha rahat hissediyordu?

"Yarın akşam yemeği için müsait misin?"

Başını kaldırdı. "Akşam yemeği mi?"

Telefonunu kaldırdı. "Her şey yolunda giderse yarın akşam dönmüş olurum."

"Peki ya iyi gitmezse?"

Omuz silkti. "New York iki saat uzaklıkta."

Kendini aptal yerine koyduğunu düşünüyordu ve o da onunla daha fazla zaman geçirmek mi istiyordu? Yükselişte olan bir adamdı. Onun gibi adamların boşa harcayacak vakti yoktu, yine de zamanını onun okulla ilgili şikâyetlerini dinleyerek geçirdi ve şimdi de onu yemeğe çıkarmak mı istiyordu? Onu incelerken başını yana eğdi. Yalnız mıydı? Kalbi onun için çarpıyordu. Onlar birbirlerine destek olmaları gereken iki uyumsuzdu ama...

"Nişanlı olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye sordu aceleyle ve boynundan yüzüne doğru tırmanan sıcaklığı görmezden geldi. "Ford Baldwin'le mi?"

Roth gözünü bile kırpmadı. "Ne olmuş yani?"

Sırıttı. Gerçekten garip olabilecek bir şeyi ağırdan aldı. "Ne zaman buluşmak istersin?"

BÖLÜM 9

"R_{ex}."

İhtiyaçtan boğuklaşan kendi sesi onu uyandırdı.

Güneşin sıcaklığı, uzaktaki dalgaların uğultusu ve ellerinin ve dizlerinin altındaki ince kum, içinde çekiçle dövülen şişman horozla birlikte kayboldu. Gözleri seks rüyasını kovarak açılırken amı sıkıştı. Yüzüstü yatağın üzerindeydi ve bacaklarının arasına bir yastık sıkıştırılmıştı.

Yastıktan boş havaya doğru yuvarlanırken kısık bir hırıltı çıkardı. Yatağın yanına sırtüstü yatarak bir viyaklamayla yere indi ve azgın bedenini kontrol altına almaya çalışırken gözlerini tavana dikti.

Perdeleri kapatmamıştı, bu yüzden oda ışıkla doluydu. Londra'daydı, tropik bir plajda Mai Tai'ler eşliğinde nefis bir şekilde becerilmiyordu. Kumsalda yüzükoyun yatarken bir adamın ona güneş kremi sürdükten sonra poposunu yana çektiğini hayal meyal hatırlıyordu. Adam sözlerini yerine getirmeye başlamadan önce onu ıslatmak ve hazır hale getirmek için pis şeyler fısıldadı.

Bana bir şans daha vermen için beş yıldır bekliyorum. Bunu boşa harcamayacağım.

Dişlerini sıkarak ayağa kalktı ve banyoya doğru yürüdü. Lanet olası Rex. Dün uyuyan bir devi uyandırdı.

o sahne. İşleyiş biçimi yazmaktı ve bunu Rex ve Juliet'ten daha iyi kim canlandırabilirdi ki? Bunun hikâyelerinin bir parçası olmasını istememişti ama Rex bir hamle yapma fırsatını kaçırmamıştı ve bunu yapmaya devam ediyordu.

Gün için hazırlandı ve Rex ile Juliet'in seks sahnesi zihninde devam ederken kendini bitirme ihtiyacına boyun eğmeyi reddetti. Dişlerini fırçalarken nefesinin altından mırıldandı. Görünüşe göre Rex Juliet'i romantik bir kaçamağa götürmüş ve bu sefer her şeyin farklı olacağına söz vermişti. Bunu daha önce nereden duymuştu? Juliet ve Rex imkânsızı başarmış ve boşandıktan sonra arkadaş olmuşlardı. Neden seks için bunu mahvediyorlardı? Aynada yüzünü buruşturdu. Tamam, evet, Colorado'da Roth'a atlamıştı ama bunun tek gecelik bir ilişki olması gerekiyordu. Ve şimdi... Şimdi, ailesini mahvolmaktan kurtarmak için bir yıl boyunca onun seks/çiğneme oyuncağıydı. Juliet'in böyle bir teşviki yoktu ama yine de Rex'in sonsuza dek mutlu yaşama vaatlerine kanıyordu.

Zihni, onaylamadığı ve yazıya dökmek istemediği bir hikâyeyle dolup taşıyordu ama o seks sahnesi o kadar ateşliydi ki vücudu hâlâ zonkluyordu. Belki ileride başka bir kitap için kullanabilirdi... ya da Juliet'i boşaltmak için farklı bir partner için kullanabilirdi.

Saçlarını kuruttu, bunun Rex'in sesini bastırmasını diledi ama Rex kafasının içindeydi.

"Nasıl başladığımızın gerçekten bir önemi var mı?" Rex sordu.

"Evet!" Jasmine böğürdü ve fön makinesini yere fırlattı.

Bu önemliydi çünkü ilişkilerinin temel dayanağı (onu *kendisi* için takip ettiği) yanlıştı. Her kelime, her hareket kasıtlı ve hesaplıydı. O herhangi biri olabilirdi... ve muhtemelen Roth için de öyleydi. Onu sahte bahanelerle elde etmiş olması umurunda değildi; onu sadece kendisine ait, onunla işi bitene kadar vazgeçmeyeceği bir mülk olarak görüyordu. Ellerini makyaj masasının üzerine koydu ve göğsündeki ve gözlerindeki yanmayla savaştı. Uсталıkla kandırılmıştı. Bu durum onu

ulumaya başladı. Bunun yerine, topuklarının üzerinde ileri geri sallandı ve acı, gün için hazırlanmayı bitirmesine yetecek kadar azalana kadar kendini yatıştırdı.

Rex kulağına güvenceler fısıldamaya devam etti ve toplum içinde görünmesini sağlayacak kadar makyaj yaparken kalbine ağırlık verdi. Görünmez ellerin üzerinde gezindiğini hissettiğinde hayal gücüne lanet okudu. Hatta üstünü iliklerken karnının üzerinde gezindiğini hissettiği sert avuç içini fırçalamak için durakladı.

Rex'e o kadar odaklanmıştı ki, yatağı görene kadar onun gerçek hayattaki karşılığı hakkında endişelenmek aklına gelmedi. Örtülerin her iki tarafı da tamamen parçalanmış olmasına rağmen, içgüdüsel olarak onun dün gece burada uyumadığını biliyordu. Paris'teki işini bitirmemişti. İyi olmuş. Haftanın geri kalanında da orada kalmasını umuyordu. İhtiyacı olan son şey, adamın içeri girip onu cinsel yoksunluk içindeymiş gibi mastürbasyon yaparken görmesiydi. Bundan sonra ona dokunmaya cüret ederse...

Bu düşünceyi yarım bırakıp komodine doğru yürüdü ve telefonunun yanıp söndüğünü gördü. Eğildi ve ekrandaki isme baktı. Cevap vermek istemiyordu ama dün hiç kontrol etmemişti ve sadece kısa mesajla cevap verirse şüphelenebilirlerdi. İhtiyacı olan tek şey buydu, Lyle'dan bir nasihat daha. Son zil sesinde telefonu açtı. "Selam."

"Ari ve ben," dedi Colette.

Botlarını bulmak için odayı tararken tekrar "Selam," dedi.

"Nasılsın?" Ariana sordu.

"Peki," derken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve sesinin ikna edici çıktığını umdu.

"Bildiğini sanmıyorum," diye mırıldandı

Ariana. Kalbi küt küt atmaya başladı. "Neyi bilmiyor?"

Colette, "Gazetede ilan var," dedi.

"Fark ettin mi?" diye yankılandı ve sonra fark etti. "Ah."

Colette, "Bu sabah çoğu açıklama isteyen gazetecilerden oluşan bir düzine telefon aldım," dedi.

Pencereden dışarı baktı ve görünürde tek bir bulut bile olmayan güzel bir gün olduğunu gördü. "Ne dedin sen?"

Colette, "Bu kez törenin bir parçası olmaktan onur duyduğumuzu ve her ikinizi de çabalarınızda desteklediğimizi belirtmek isterim" dedi.

"Çok uygun," diye belirtti.

"Fotoğraflar çok güzel," dedi Ariana.

"Evet, öyleydiler."

Roth'un hangi fotoğrafları seçtiğini merak ederken Colette, "Sana duyuruyu gönderdim ve hatıra olarak saklamak istersin diye gazetenin bir kopyasını aldım," dedi.

"Teşekkürler."

"İncelemek istersiniz diye bazı makaleler de gönderdim."

Kız kardeşleri bir şeylerin çok yanlış gittiğini bilmelerine rağmen destek olmaya çalıştıklarında omuzları çöktü. Bir sırdaşa her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı ama Roth onunla dünyanın geri kalanı arasına görünmez bir bariyer dikerek onu yalnızlaştırdı ve kimsesi olmadığını fark etmesine neden oldu.

Kararsız duygularını bir kenara bırakarak, "Görünüşe göre bir dergide de yer alacağız, muhtemelen bununla ilgili de telefonlar alacaksınız. Daiyu elbisesini öne çıkarmak istedi."

"Elbiseni kastediyorsun."

Bunu duymazdan geldi ve "Polara nasıl?" diye sordu.

Colette'in işle ilgili ses tonu belirgin bir şekilde yumuşadı. "Daha uzun süre ayakta kalmaya başladı. Gülümsemesi sadece..." Colette iç çekti. "Onu çok seviyorum."

Ariana kıkırdadı. "Çok fazla sevgi diye bir şey yoktur."

"Ona Londra'dan bir şeyler alacağım," dedi Yasemin. Zaten alışverişe gitmesi gerekiyordu ve en güzel kıyafetleri burada bulabilirdi.

"Ne kadar süre uzak kalacaksın?" Ariana sordu.

"İki hafta dedi." Garip bir sessizlik içinde, "Sanırım New York'ta olmamam iyi bir şey, yoksa gazeteciler peşimi bırakmazdı," dedi.

"Bu doğru," dedi Colette biraz fazla hevesle ve sonra, "Penelope duyuruyu duymuş ve numaranızı almak için beni aradı. Ona Londra'da olduğunuzu söylediğimde sizi görmek istedi. Onunla buluşabilecek misiniz?"

"Penelope Davies?"

"Evet."

Cevapsız çağrılarına bakabilmek için kız kardeşlerinin sesini hoparlöre verdi. Colette'ten Penelope'nin numarasını söylemesini istedikten sonra, arkadaşının son iki saat içinde yetmiş dokuz kişiyle birlikte altı kez aradığını gördü.

"Onu ara," diye ısrar etti Ariana. "Sana yetişmek istiyor."

Bu, kız kardeşlerinin iyi olduğundan emin olmak için birinin gözle kontrol etmesinin bir yolu muydu? Omuz silktilti. Bunun bir önemi yoktu. Planları olsa bile, Penelope için onları iptal ederdi.

"Arayacağım." Telefonu bipledeğinde ekrana baktı ve "Yine arıyor" dedi.

"Tamam. İyi eğlenceler. Bizi haberdar edin," dedi

Colette. Telefonları değiştirdi. "Penny?"

"Açıklamanız gereken çok şey var küçük hanım!"

Arkadaşının keskin İngiliz aksanını duyunca sırtıttı. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Yirmi dakika içinde Remy's Castle'da buluşalım. Bir espresso bar."

"Ya yapacak bir işim varsa?" diye takıldı. "Seni avlamak zorunda bırakma beni."

"Orada görüşürüz," dedi ve telefonu kapattıktan sonra Johan ve Mo'ya mesaj attı, onlar da hemen cevap verdiler.

Çantasını hazırlarken bilgisayarına göz attı. Rex'in beklemesi gerekecekti. Gerçek hayat çağırıyordu ve belki de bu iyi bir şeydi. Belki de bu iyi bir şeydi.

Karakterlere gittikleri yolu yeniden gözden geçirmeleri için zaman tanıyın ve umarım hikayenin gidişatını değiştirin.

Yatak odasından çıkıp koridora doğru ilerlerken e-postalarını kontrol etti ve basından röportaj talepleri aldığını görmekten memnun olmadı. Hay sikeyim. Üniversitede yazdığı e-posta adresini nasıl ele geçirmişlerdi? Lanet olsun. Kişisel sosyal medya hesaplarına gelen endişe verici sayıdaki bildirimlere bir göz attı ve oturumu kapattı. Elini o ayı tuzağına sokacak değildi. Sesli mesajları kontrolden çıkmıştı ama Daiyu'nun bir saat önce bıraktığı mesajı dinlemeye karar verdi.

"Kızım, benim elbisemi giyince muhteşem görünüyorsun. Fotoğraflar Vogue'a gönderilmeyecek kadar çarpıcı. Editörle arkadaş olduğumu biliyorsun. Bana kızma. Sonra bana teşekkür edersin. Bu arada, düğünle ilgili detayları duymak istiyorum! Ama ondan önce senden bir iyilik isteyeceğim. Hayır demeyi aklından bile geçirme. New York Moda Haftası'nda bir yerim var ve senin de orada olmanı istiyorum. Ölçülerini aldım ve tam olarak ne giymeni istediğimi biliyorum. *Harika* görüneceksin! Senin sayende gelinlik koleksiyonum hazır. Beni ara."

"Hayatta olmaz," diye
mırıldandı. "Bayan
Roth."

Birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen Johan'a gözlerini kırıştırdı.
"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Binada personel odalarımız var." Tabii
ki vardı.

"Başka bir kafe mi?" Johan asansöre girdiklerinde sordu.

"Evet."

"Bilgisayarınız yanınızda değil."

"Hayır."

Arabayı hareket ettirmek için kodu girerken ona baktı. "Yazmayacak mısın?"

"Hayır, bir arkadaşımın buluşacağım."

Ceketinin içine uzandı. "Haber vermeliyim-"

Kadın onun bileğini kavradı. "Penny bir tehdit değil."

"Yine de."

"O meşgul. Dün gece Paris'te kaldı."

"Hayır, kalmadı. Onu bu sabah gördüm."

Elini çekti. "Gördün mü?"

Kapılar açıldı ve aklı Roth'un erken bir uçuş yapıp yapmayacağına ya da çatı katına geri dönmek yerine bir yerde bir oda tutup tutmayacağına takılıp kaldığında onu takip etmesi bir saniye sürdü. Kapıcıyı hatırlayana kadar lobiye yarılanmıştı. Hazırolda duruyorlardı ve senkronize bir şekilde el sallıyorlardı. O da aynı şekilde karşılık verdiğinde, karşılığında ısıltılı gülümsemeler aldı. Kapıdan içeri girdiklerinde Mo'yu kaldırımında gördü.

"Bayan Roth."

"Jasmine," diye düzeltti otomatik olarak. "Nereye?"

Penny'nin gönderdiği adresi okudu ve onun güçlü profiline baktı. Raporunu dün gece Roth'a vermiş miydi yoksa bu sabah ona bizzat mı söylemişti? Her şey sözlü mü yoksa yazılı olarak mı aktarılmıştı? Roth'un raporu çoktan aldığını ve bunun onun için bir fark yaratmadığını fark edene kadar bu konuda endişelendi. Yarım milyar dolar değerinde anlaşmalar yaparken neden fark etsin ki?

Dikkatini Colette'in kendisine gönderdiği makalelere verdi. Çeşitli medya kuruluşlarından iki düzineden fazla haber vardı. Colette basında adları her geçtiğinde haberdar olmayı kendine iş edinmişti. Bugün, düğün duyuruları nedeniyle endişe verici sayıda uyarı vardı. Onun ve Roth'un isimlerini manşetlerde görmek geçmişte yaşadıkları skandalları hatırlamasına neden oluyordu.

Kitleler Roth'un bu tanıtım gösterisini kabul edecek miydi? Çoğu durumda, kamuoyu algısı onlarınki gibi bir evliliği etkilemezdi, ancak Roth'un geçmişi nedeniyle

Ailesi ve bu arenadan uzun süre uzak kalması nedeniyle, doğru notla dönmesi çok önemliydi. Roth, onu koluna takmaktan ve bir zamanlar kendisini kınayan ailesinin desteğini almaktan daha iyi bir geri dönüş planlayamazdı. Ama kısa süre önce Hennessy & Co. şirketinin çoğunluk hissedarı olduğu düşünüldüğünde, herkesin bu kadar kolay ikna olacağından şüpheliydi. Ve babası öldükten sonra Amerika'ya geri dönmesini kimse garip bulmayacak mıydı?

İlk makaleyi açtı, gözlerini kırptırdı, kaşlarını çattı ve bir sonrakine geçti. Ve bir sonrakine. Dördüncü makaledeydi ki ağzı açık kaldı. Sonuçlar gelmişti ve buna inanamıyordu. Asırlık bir aşk hikayesi olarak etiketleniyorlardı. Skandallarla dolu geçmişleri -ilişkisi, bozulan nişanı, ailesinden uzaklaşması ve yeniden bir araya gelmeleri- modern bir peri masalı olarak selamlanıyordu. Hayatı, muhabir ve blog yazarı kılığına girmiş bazı özenti aşk yazarlarının merceğinden anlatılıyordu. Çoğu kişinin, babasının ölümünden sonra bu kadar çabuk evlenmelerini tatsız bulacağını düşünmüştü. Efsanevi babasının boşanmalarındaki ve yeniden bir araya gelmelerindeki rolüne dair yaygın spekülasyonlar bir yana, bu açıkça görmezden gelinmiş, hikâyelerinde sadece bir dipnot olarak kalmıştı. Çoğu kişi ilk ayrılıklarına aile baskısının neden olduğunu, Maximus'un kötü adam, Roth'un ise ikinci bir şans için kanatlarda bekleyen sabırlı, sadık Beyaz Atlı Prens olduğunu varsayıyordu. Eğer gazetenin fiziksel bir kopyasına sahip olsaydı, onu konfetiye çevirirdi.

Roth'un zengin olma hikayesi ön plandaydı ve genellikle Hennessy & Co. şirketini kısa süre önce satın alması gibi ayrıntıları gölgede bırakan uzun bir başarı listesi eşlik ediyordu. Bu gerçekten bahseden bir avuç makaleye ise Colette'in Roth'un katkılarına ne kadar minnettar olduklarına ve birlikte ne kadar iyi çalıştıklarına dair bir açıklaması eşlik ediyordu. Dudağı kıvrılmıştı. Roth'un Colorado'daki yetişme tarzından ve bekar bir anne tarafından nasıl büyütüldüğünden kısaca bahsedildi. Kimse babasından ya da geçirdiği kazadan bahsetmedi. Saygılı mı davranıyorlardı yoksa dava edilmekten korktukları için mi bundan kaçınıyorlardı?

Böylesine hassas ve tabu bir konudan bahsetmenin yaratabileceği tepkiyi düşündünüz mü? Roth medyanın incelemesini davet etmişti ve gazetecilerin geçmişini ve geçmişini araştırmasından endişe duymadığı açıktı. Sırrının ortaya çıkmasından endişe etmediğine göre, aldığı önlemler kurşun geçirmez olmalıydı.

Çoğu makale onun ve Roth'un düğün günlerinde duvaklarına dolanmış görüntülerini öne çıkarmayı tercih etti. Fotoğrafçının, birbirlerine hançer gibi bakmadıkları bir anı yakalamayı nasıl başardığını asla bilemeyecekti. Hem Daiyu hem de fotoğrafçı bu gizli düğündeki rolleri hakkında çok ayrıntılı bilgi verdiler. Daha fazla dayanamayınca telefonunu çantasına attı ve midesi çalkalanırken pencereden dışarı baktı.

Roth kazanmaya devam etti. İhtimaller onun lehine değildi ama bu onu denemekten alıkoymadı. Sanki kader onun cesaretinden çok etkilenmiş ve bunun için onu ödüllendirmeye karar vermiş gibiydi. Yıldızlar hâlâ onun için aynı hizadaydı. Eli yumruk haline geldi. Dünyanın her yerindeki kadınların yaltaklanma üzerinde Fotoğraflar onlar ve veren onlar hashtag'ler gibi #couplegoals, #HEA, #loveneverquits, #onlyonewomanforthisbillionaire, ve *ona bakma şekli* gibi yorumlar. Aman *Tanrım*, içini sızlattı.

Kolayca kandırılan kitleler onu kızdırmıştı. Herkes tasarımcı elbisesi, rüya gibi ortamı ve göz kamaştırıcı yüzüğüyle büyülenmişti... tam da Roth'un istediği gibi. İnsanların bu saçma romantizme inanması onu rahatlatmalıydı, bu Roth'un dedikoduları bastırmak için başka bir entrikaya girişmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu ama... Kimse şatafatın ve cazibenin ötesinde her şeyin ne kadar hesaplanmış olduğunu göremiyor muydu? Ne kadar önceden planlanmış? Babasının entrikacı, usta bir kuklacı olduğunu düşünüyordu ama Roth'un yanında hiçbir şeyi yoktu. Babası aşağılama, gözdağı verme ve kişinin kendi hırslarını onlara karşı kullanıyordu ama Roth istediğini elde etmek için çok daha tehlikeli duyguları, korkuyu, sevgiyi ve umudu kullanıyordu.

Göğsünde acı veren kasılmalar başladığında başını öne eğdi. Mide bulantısı ve sersemlikle savaştı, kendini nefes almaya zorladı ve korkunç hisler geçene kadar dizlerini sıkıca kavradı. Doğrulduğunda, Mo'nun onun küçük çılgınlığını fark edip etmediğini görmek için dikiz aynasına bakmadı. Zaten bir önemi de yoktu.

Araba yavaşlayıp varış noktasına ulaştıklarında nemli avuçlarını kalçalarına sürttü ve kendini çıplak sol eline bakarken buldu. Yüzüğü almak için çantasına uzandı ve Johan dışarı çıkması için kapıyı açarken yüzüğü taktı. Gösteri zamanı.

Johan'ın bir adım gerisinden içeri girdi. Remy'nin Şatosu, U şeklindeki bir barın arkasında kahveli içki servisi yapan barmenlerin etrafındaki yüksek taburelerle kafe ve pub'ın eşsiz bir karışımıydı. Kalabalık odaya göz gezdirirken bir kadın ayağa fırladı ve aceleyle yanına geldi. Penelope'nin beline kadar uzanan yakut rengi saçları, burun köprüsünde çilleri ve ela gözleri vardı. Rahat bir ortam olmasına rağmen Penelope, siyah taytlı ve topuklu erik rengi bir etek takım giymişti.

"Jas!" Penelope ona coşkuyla sarıldı. "Burada olduğuna inanamıyorum! Şehirde olduğunu bana haber vermediğin için sana yazıklar olsun." Penelope onun elini tuttu. "Gel, sana espresso martini söyledim. Olağanüstüdürler!"

Jasmine, Penelope birlikte olduklarını fark etmeden önce geri çekilen Johan'a baktı. Çok daha kısa boylu kadını bir masaya kadar takip etti ve martini bardağındaki kahverengi köpüğe şüpheyile baktıktan sonra bardağı alıp yudumladı.

"Eh?"

Kafasını kaldırdı ve Penelope'nin onu merakla izlediğini gördü. "Bu iyi."

"İyi mi? Tüm söyleyebileceğin bu mu? Bu devrim niteliğinde. İkinci içkini içtiğinde anlayacaksın. İç bakalım."

O da kabul etti ve bir yudum daha aldı. "Bu beni yere serecek, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Mükemmel." Bardağı yere bıraktı ve etrafına bakındı. "Henüz bir şey yemedim. Neleri var?"

"Birazdan bize servis yapacaklar." Penelope onun elini iki eliyle kavradı. "Jasmine, baban için üzgünüm."

Roth zorla hayatına girdiğinden beri keder ikinci planda kalmıştı ama Penelope'nin sesindeki gerçek sempatiyi duymak boğazının düğümlenmesine neden oldu. Kendini kaybetmeden önce gözlerini kaçırdı. "Teşekkür ederim."

"Hastanedeydim, o yüzden-"

"Hastane mi? Neden? Ne oldu?"

Penelope'nin yüz ifadesi eridi. "Sonunda bebeğime kavuştum."

Penelope'nin ince bedenine kaşlarını çatarak baktı. "Yeni bir bebeğin mi oldu?"

Penelope telefonuna sarıldı. "Hayatında görebileceğin en sevimli şey o. Gitmeden önce uğramalısın."

Penelope fotoğraflara göz gezdirirken kızarmış pide, humus ve salatalarla birlikte bir peynir tepsisi geldi. Penelope telefonunu kaldırırken hemen pideye uzandı ve bir ısırık aldı. Kızıl saçlı, eksik dişli iki çocuk okul uniformaları içinde kameraya sırtıyordu.

"Çok tatlılar. İkiz mi bunlar?"

"Sadece bir yıl arayla. Teddy ve Zach. Mariah üçüncü çocuğum." Penelope, koyu renk gözleri ve saçları olan bir bebeği gösteren bir sonraki fotoğrafa geçti. "Babasına çekmiş. Çok güzel değil mi?" Penelope ona cevap vermesi için zaman tanımadı ama göğsünü dramatik bir şekilde sıktı. "Frederick'i bir çocuk daha yapmaya ikna etmeye çalışıyorum. İki erkek, iki kız ideal olur, sence de öyle değil mi?"

"Tabii."

Penelope'nin gülümsemesi soldu. "Bana bak, sen bu kadar şey yaşamışken bir bebek daha yapıp yapmamaktan bahsediyorum."

Penelope onun kolunu tekrar kavradığında, arkadaşının her zaman ne kadar dokunsal olduğunu zorla hatırladı. Ne zamandan beri

Biri onunla konuşurken elini mi tutmuştu? İçini rahatlatmak için içkisinden biraz daha içti.

"Babanızın vefatı ve şimdi de bu olayla uğraşmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum... Acı tatlı bir zaman, değil mi?"

Yüzünü çevirdi. "Yapma bunu Penny. Pamuk ipliğine bağlıyım."

Penelope onu dinlemedi ve ona yandan sıkıca sarıldı.

"Ben ve kızlar aramaya çalıştık ama hiçbirimiz ulaşamadık. O dönemin ne kadar kaotik olduğunu biliyoruz ve hiçbirimiz şu ya da bu nedenle gelemedik. Hamileliğimde bu kadar ilerlememiş olsaydım cenazeye gelirdim. Kız kardeşlerinle ve o kalabalıkla hiç yakın olmadığınızı biliyorum..." Penelope tutuşunu sıkılaştırdı. "Keşke senin yanında olabilseydim."

Gözlerini hızla kırptırdı. "Ben iyiyim."

Penelope yanağını onunkine bastırdı. "Evet, öylesin. Her zaman çok güçlü oldun."

Düzensiz bir kahkaha attı. "Bundan emin değilim."

"Baban bunu biliyordu. Bu yüzden sana çok sert davranıyordu. Beni ölümüne korkuturdu ama Colette ve Ariana buna cesaret edemezken bile sen ona karşı çıktın. Sen her zaman bir asi oldun."

Makyajının akmaması için gözlerinin kenarlarına dokunurken kaşları kalktı. "Asi mi? *Ben mi?*"

"Her zaman kendi aklın vardı. Yaptığın şeylere bir bak!" Penelope ona muzip bir göz kırptı. "Sen asiydin, bense tatlı olan. Bu yüzden babam aynı yatılı okula gitmemize izin vermedi." Penelope duraksadıktan sonra, "Babam Maximus'la sondan önce barıştığınızı söylüyor," dedi.

Başını salladı.

"Buna sevindim." Penelope kendini toparlaması için ona zaman tanımak amacıyla bir dakika boyunca anaç bir tavırla sırtını sıvazladıktan sonra, "Shelly, Kira,

ve Clara bu sabah beni aradı." "Neden?

Ne oldu?"

Penelope ona bön bön baktı. "Ciddi değilsin, değil mi?"

"Ne?"

Penelope ellerini kalçalarının üzerine koydu. "James Roth ile evlenebileceğini mi düşünüyorsun?"

ve kimse bunu duymayacak mı?"

"Duyuru New York gazetelerinde yayınlandı ve bazı blog yazarları hikayeyi alıp kullandı. Elbiseyi Daiyu yaptı, bu yüzden *Vogue bir haber* yapmak istiyor..."

Penelope iki elini de havaya kaldırdı. "Hayır Jas, *herkes* bunu konuşuyor, sadece New York'ta ve bazı Amerikan bloglarında değil. Singapur, Tokyo, Dubai, Zürih, Frankfurt, Şangay, Moskova'da manşet haber..." Penelope ellerini havaya kaldırdı. "Kocalarımızın çoğu bunu bizden önce biliyordu!"

"Frederick biliyor muydu?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ama neden...?"

"Biliyorsun, çevremizde evlenen herkesi her zaman dikkate alırız, ama *yine* sen ve onun olması akıllara durgunluk veriyor. Sen bir Hennessy'sin ve o da zamanının en etkili iş adamlarından biri haline geldi." Penelope ona düşünceli bir bakış attı. "Seni hiç güçlü, sessiz bir tip olarak hayal etmemiştim. O... en hafif tabiriyle korkutucu biri."

"Onunla tanıştın mı?"

Penelope onun koluna vurdu. "Tabii ki. Frederick'le birlikte çalışıyor. Onunla birkaç kez karşılaştım. Birbirimizi tanıdığımızdan hiç bahsetmedim elbette, ama şimdi..." Penelope'nin gözleri şakacı bir şekilde parladı. "Eminim birbirimizi daha çok göreceğiz. Yippee!"

Roth, Frederick Baldacci ile mi çalışmış? Davies ve Baldacci'ler eski bir aileden geliyorlardı ve lekesiz bir itibarları vardı. Züppe değillerdi ama seçilmiş birkaç kişiyle iş yapıyorlardı. Onun ve Penny'nin büyükbabaları arkadaştı, bu arkadaşlıkları babalarına ve şimdi de Penny ve ona geçmişti. Nasıl oldu da

Roth yılların geleneğini bozup babasıyla bu kadar yakın bağları olan varlıklı bir aileyle iş yapmaya mı başlayacaktı?

"Jas?"

Penelope'ye odaklandı. "Özür dilerim. Ne diyordunuz?" "Siz ikiniz Abby'nin düğününe gelmelisiniz."

Gözlerini büyüterek kendini Penelope'yi taklit ederken buldu.

"Küçük Abby evleniyor mu? Kiminle?" diye sordu, bademli ve tavuklu ıspanak salatasını yerken konu değiştiği için minnettardı. "Kız kardeşim artık o kadar da küçük değil. Benden daha büyük. Nişanlısı Adı Jin. Hong Konglu. Daiyu ile uzaktan akraba." "Dai ile akraba mı olacaksın? İyi şanslar."

Penelope güldü. "Onu seviyorum." "Ben de öyle," diye mırıldandı.

"Abby elbiseni gördü ve hemen Dai'yi aradı."

Bir servis elemanı çeşitli hamur işleri getirdiğinde dikkati dağıldı. Penelope kız kardeşinin yaklaşan düğününden bahsederken hemen bir parça çikolatalı kek aldı, ki bu abartılı bir olay olacaktı.

Penelope, "Frederick'in ortağı olduğu için Roth'u davet edecektik," diye devam etti, "ama o hep reddediyor. Onun da katılması büyük bir başarı olurdu. Seni de tabii ki."

"Biliyorsun, ben halktan biri değilim-"

"Sen onun içinde büyüdün, Jas. Bunu uykunda bile yapabilirsin," diye azarladı Penelope. "Ama istemiyorum." Sesi çocukça geliyordu ama umurunda değildi.

Penelope, yıllar önce skandal patlak verdikten sonra aldığı yoğun kınama ve ayıplamalara maruz kalmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Roth'un statüsünün yükselmesi bu kez birlikteliklerini daha saygın hale getirmişti ama bu geçmişlerini değiştirmiyordu. Hâlâ küçümseyici sözler ve fısıltılar olacağından emindi. Bunları hayatı boyunca yeterince yaşamıştı. Birlikte ne kadar az görünürlerse o kadar iyiydi. Katılmak

Abby'nin yüksek profilli düğünü felaket için bir reçeteydi. Bir yıl dolduğunda, herkes ona sadece iki kez boşandığı adamı soracaktı.

"Bu tür toplantıların meslektaşlar arasında yakınlık kurmak için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun." Jasmine yüzünü buruşturunca Penelope kıkırdadı. "Hiç değişmemişsin."

"Beni suçluyor musun?"

"Hayır, ama o yanınızdayken kimse sizi küçümsemeye cesaret edemez."

Penelope onu bir parçası olmak istemediği yaklaşan etkinliklerin bir listesini yapmaya ikna etmeye çalışırken yemeğini yedi. Cevap vermek zorunda kalmamak için ağzını kapalı tuttu ama sıkıştırıldığında topu Roth'un sahasına attı.

"Kimse ona istemediği bir şeyi yaptıramaz," dedi.

"Ama o sana aşık. Senin için her şeyi yapar..." Penelope onu sırtından alkışladı. "Jas? İyi misin?"

Bir bardak suya uzanırken "Bu yanlış boruya gitti," diye hırıldadı.

Daha iyi bilmesi gereken arkadaşları bile basındaki romantik tantanaya inanıyorlardı. Penelope sadece Roth'u tanımakla kalmıyor, çevrelerinde mantık evliliklerinin ne kadar yaygın olduğunu da biliyordu ama o bile bunun bir aşk evliliği olduğunu düşünerek kandırılmıştı. Neden düşünmesin ki? Roth birlikteliklerini duyurmak ve herkesi Roth'un ailesiyle arasının iyi olduğuna inandırmak için elinden geleni yapmıştı. Evliliklerini, kendisi de dahil olmak üzere ona yanlış yapan herkesi cezalandırmak için bir paravan olarak kullandığına kimse inanmayacaktı.

Penelope irtibatını kaybettiği ortak arkadaşlarının muhasebesini yapmaya başlarken o da yemeğini yedi. Penelope evlilikleri, boşanmaları, iflasları, iş birleşmelerini ve ölümleri sıralarken Jasmine de zihnindeki devasa ağı güncelledi.

Penelope'nin hareketli yüzünü ve çocukluğundan kalma bir özellik olan abartılı el hareketlerini incelerken

Yolları son kez kesiştiğinde. Ford'la nişanlandıktan kısa bir süre sonraydı. Roth'tan önceydi, ailesi ona sırt çevirmeden ve boşanmadan önceydi. Penelope yeni evlenmişti ve bir masada oturuyorlardı, aynı yaşlarda çocukları olacaktı ve onlar gibi birlikte büyüyeceklerdi. İçkisinin sonuncusunu da geri attı, bu onun yaygaracı hislerini köreltmmişti ama yeterli değildi. Gelecekte o kadar umutluydu ki, o kadar parlak ve ışıltılıydı ki, birkaç ay içinde hayatının sonsuza dek değişeceğinden habersizdi.

Taze bir martini espresso içmeye başladığında, kendini Ford'la kalsaydı hayatının nasıl olacağını düşünürken buldu. Ford çok kibardı ama zamanla birbirlerini tanıyıp yakınlaşacaklardı, değil mi? Olmasa bile, birlikteliklerinden çocukları olacaktı, bu da neredeyse her şeyi telafi edebilirdi. Roth'la bunu asla yapamazdı. Sandalyesinde kıpırdandı, kendine biraz zaman tanımak için Penelope'den kısa bir süre uzaklaştı ve bu fırsatı kullanarak bir içki daha getirmesi için garsona el salladı ve Johan'ın kaşlarını çatmasını yakaladı.

"Birbirimizi görmemizin üzerinden yedi, neredeyse sekiz yıl geçtiğine inanamıyorum. Ne kadar yol kat ettiğimize inanabiliyor musun?"

Hiçbir yere gitmemiştir ama "Her zaman istediğin aileye sahip oldun."

Penelope'nin ifadesi yumuşadı. "Yaptım. Daha mutlu olamazdım."

Çocukken Penelope, hayali seyircilere nezaketle gülümserken ona koridorda eşlik etmesi için damat rolü oynaması için yalvarırdı. Arkadaşı evlenip çocuk sahibi olmaktan başka bir şey istemiyordu ve dileğine kavuşmuştu. Frederick onun için mükemmeldi. Belki Ford onun tüm beklentilerini karşılamayacaktı ama Penelope'nin sahip olduğu mutluluğun bir parçasına bile sahip olsaydı, buna değerdı. Bunun yerine, kendisini bir amaç için araç olarak gören bir adam için bunu bir kenara atmıştı. Çok fazla martini espresso içtiği için midesi bulanıyordu ama bu onu bir tane daha içmekten alıkoymadı.

Roth'un yaptığı her şey sistematik ve kasıtlıydı. Frederick Baldacci ile iş yapması tesadüf değildi. Ve Davies'le de, çünkü aileler birbirlerine bağlıydı. Penelope'yi beş yaşından beri tanıyordu. Roth'un Londra'da seçebileceği sayısız önemli kişi vardı, öyleyse neden böylesine yakın bir aile dostunun içine sızındı?

Odaklanmaya çalışırken parmakları huzursuzca kalçasına vuruyordu ama Penelope'nin hızlı konu değişiklikleri bunu zorlaştırıyordu ve arkadaşı da fazla bir şey istemiyordu... Roth evliliklerini duyurmak için neden medyada bu kadar yer almakta ısrar etmişti? Bu duyuru ona bir anlaşmada koz mu verecekti, yoksa gelecekte onu kontrol etmek, cezalandırmak ve küçük düşürmek için mi kullanacaktı?

Penelope'nin telefonu çaldığında ekrana baktı ve gülümsedi. "Tahmin et Frederick kiminle birlikte."

"Hiçbir fikrim yok."

Penelope kıkırdadı ve onun omzuna vurdu. "Çok komiksin. Kocanla birlikte, şapşal, bir iş yemeğinde. Biz de katılalım mı?"

"Hayır."

Penelope parayı masaya bıraktı ve Jasmine'i sandalyesinden çekti. "Frederick'i görmelisin ve eminim kocan da seni görmek için can atıyordur. Ne de olsa birkaç saat oldu." Penelope onun yan tarafına dirsek attı. "Bir ay sürecektir bir balayı için ısrar eder ve Freddy'nin hiçbir iş yapmasına izin vermezdim ama..." Penelope ona düşünceli bir bakış attı ve başını salladı. "Belki de siz ikiniz gerçekten birbiriniz için yaratılmışsınızdır. Onun olduğu kişi olmasına izin veriyorsun ve sen de her zaman yalnız kalmayı sevdin, sanırım bu işe yarıyor, değil mi?"

"I..." Penelope onu kapıya doğru götürürken düşünceleri karmakarışık. Jasmine ayaklarını yere bastı ve Penelope'nin şaşırtıcı derecede sıkı tutuşuyla geri çekildi.

"Bayan Roth?" Mo, Johan'la birlikte yakındaki bir masadan kalkarak Penelope'nin dikkatini çekerken sordu.

"Jasmine," diye sinirli bir şekilde tersledi.

Penelope adamlara baktı ve "Korumalarınız mı var?" diye fısıldadı.

"Evet."

Penelope, Mo ve Johan'a parlak bir gülümseme vermeden önce, "Siz Amerikalılar ve güvenlikleriniz," diye mırıldandı. "Bizi bırakabilir misiniz?" Penelope onların onayını beklemeden kolunu Jasmine'in koluna doladı ve onu çıkışa doğru götürdü. "Çocukları okuldan almak için zamanında dönemeyeceğimi bildirmek üzere dadıyı aramam gerekiyor."

"Hayır, gerçekten onların yanında olman gerektiğini düşünüyorum," dedi ciddiyetle ama Penelope onu duymazdan geldi.

Arabaya bindiklerinde Penelope dadıyı aramadan önce Mo'ya bir adres verecek kadar durakladı. Jasmine bu fırsattan yararlanarak telefonunu kontrol etti; telefonunda Roth'tan gelen herhangi bir mesaj ya da cevapsız arama yoktu.

Penelope konuşmasını bitirdiğinde, "Toplantılarını bölmememiz gerektiğini düşünüyorum," dedi.

"Saçmalama. Erkekler güzel kadınlar tarafından işlerinin bölünmesinden her zaman mutlu olurlar."

Gözlerini kırıştırdı. Benzer çevrelerde büyümüş olabilirlerdi ama farklı dünyalarda büyümüşlerdi. Bir iş yemeğine davetsiz gelse babası aklını kaçırdı ama Penelope her zaman hoş karşılanacağı gerçeğinden emindi. Bu nasıl bir duyguydu? Babası ona ayak altında dolaşmamasını öğretmişti ve Roth da farklı değildi. Artık onu parmağı altına aldığına göre, onu görmezden gelmeye geri dönmüştü, ki Penelope başından beri bunun olacağını biliyordu. Flörtleri sırasında onunla ilgilenmişti ama evlendikten sonra taşındı ve onu iki ayda bir görebildiği için şanslıydı. Belki de bu sefer rol yapmak zorunda kalmamak için onu manipüle ettiğini itiraf etmiştir. İsteyeceği son şey onun ortaya çıkmasıydı.

iş yaparken. Bu açıdan, o ve babası birbirlerine benziyorlardı. Sürprizleri ya da dikkat dağıtıcı şeyleri sevmezlerdi.

Ağzını açtı ama telefonu çaldığında Penelope parmağını kaldırdı.
"Kiminle olduğuma *inanamayacaksın!*" diye cevap verdi.

Jasmine parmağını boynunda gezdirince Penelope kıs kıs güldü.
Penelope, "Şu anda yeni evliyle birlikteyim," dedi ve telefonu uzattı.
Jasmine ondan uzaklaştı ve "*Kim o?*" diye mırıldandı.
Penelope arayanın sesini hoparlöre verdi. "İşte burada."
"Bunu dünyanın geri kalanıyla birlikte öğrenmek zorunda kaldığıma inanamıyorum." Asık suratlı Rus tonu onu doğruldu. "Kira?"

"Demek beni hatırlıyorsun," dedi Kira alaycı bir tavırla. "Igor'a bunun sen olamayacağını, başka bir Jasmine olması gerektiğini söyledim çünkü en iyi arkadaşımın bana haber vermeden evlenmesine imkân yok."

Beş yıldır konuşmamışlardı ama onunla tartışmayacaktı. "Her şey çok hızlı oldu."

"Ve sen bize bir mesaj atmadın mı?" Kira karşı çıktı. "Penny'yi aradım, biri biliyorsa onun da bileceğini biliyordum. Teyit için *kız kardeşlerinizi* aramak zorunda kaldı. Bu kabul edilemez."

"I..." Başıyla onaylayan Penelope'ye ters ters baktı.

"Ses getirmek istediysen başardın," diye devam etti Kira kısıp bir ses tonuyla. "Telefonum durmadan çalışıyor. Tabii ki herkes bunun nasıl ortaya çıktığını öğrenmek için beni aradı çünkü bunları bilmem gerekirdi. Bunun benim için ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun?"

Jasmine'in cevap vermesine fırsat vermedi.

"Hırsızlar kadar kalın kafalıydık." Kira'nın aksanı kalınlaştıkça daha da heyecanlandı. "Dünyayı yönetecek olan prensesler, hatırladın mı?"

O, Penelope, Kira, Daiyu ve birkaç diğeriyle birlikte, milyarderlerin kızlarından oluşan ve birlikte büyüyen küçük bir kulübün parçasıydı. Birbirlerini yılda bir ya da iki kez önemli etkinliklerde görüyorlar ve birbirlerinin sırdaşı oluyorlardı. Birbirlerinin ülkesine gittiklerinde ziyaret etmeye çalıştılar ama mezun olduktan sonra birbirlerinden uzaklaştılar. Birçoğu hemen evlenirken, diğerleri üniversiteye gitti. Tamamen farklı hayatlar sürdürdüler ama birbirleri hakkında başka kimsenin anlayamayacağı şeyleri anladılar.

Maximus, Kira'nın petrol, bankacılık ve telekomünikasyon alanlarında servet edinmiş, kendi kendini yetiştirmiş bir Rus milyarder olan babasına oldukça düşküdü. Kira, skandala rağmen babasının isteklerine karşı gelerek Jasmine'i düğününe davet etmişti. Yasemin kibarca reddetmişti ama Kira'nın kız kardeşleri bile ondan kaçarken yanında durarak gösterdiği sadakat anını asla unutmamıştı.

"O pembemsi sözler senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?" Kira talep etti.

Penelope kıkırdarken yüzüne yayılan sırıtışa engel olamadı. "Özür dilerim."

"Olman gerektiği gibi," diye tersledi Kira. "Roth geçen ay Igor'la buluştu ama birlikte olduğunuzdan bahsetmedi! Siz ikiniz neden her konuda bu kadar ketumsunuz? İlk seferinde *de* bu sefer de. Yani, en azından o zaman bize söylediniz, ama bu... Bu doğru değil, özellikle de onun dönüştüğü kişiyi düşünürsek... Senin için heyecanlandığımızı biliyorsun. Her zaman öyleydik çünkü o seni mutlu etti."

Ailesinden uzaklaştığında bu insanları da geride bırakmıştı. Artık onların dünyasının bir parçası olmadığı için umursamadıklarına inanmak kolaydı ama Kira ve Penelope onun yanıldığını kanıtlıyordu. Gülümsemesi soldu. Roth'un babasının bir başka yakın arkadaşıyla iş yapıyor olması tesadüf müydü?

"O elbise..." Kira derin bir nefes aldı. "Daiyu'nun başardığına inanamadım." Sesi bozuldu. "İyi olduğunu biliyordum ama *bu kadar* iyi olduğunu bilmiyordum.

İyi. Onu aradım ve bir randevu ayarlamam gerektiğini söyledi. *Benden!*
Buna inanabiliyor musunuz? O her zaman böbürlenen biri olmuştur."

"İkinizin konuşmasına sevindim," diye araya girdi Penelope, Kira lanetini bitiremeden. "Siz ikiniz uzun zamandır konuşmuyordunuz."

Kira tıslayan bir kedi gibi ses çıkardı. "Igor'a asıldı."

"Roth'a da asıldı," dedi Jasmine omuz silkerek. "O küçük-" diye başladı Kira.

"Hepimizin yeniden bir araya gelmesi çok güzel," dedi Penelope, Kira'nın atıp tutmasını engellemek için parlak bir sesle.

"Her neyse," dedi Kira soğuk bir ses tonuyla. "Birbirimizi Şubat ayında görebiliriz. New York'a seni desteklemeye geliyorum, onu değil. O gelinliğin bir şans eseri olduğuna inanmak istiyorum ve o kendini utandıracak."

Jasmine'in bu yorumun kendisine yöneltildiğini anlaması bir saniye sürdü. "Beni ne için destekliyorsun?"

"Daiyu onun gösterisinde yürüyeceğini söyledi."

Jasmine'in ağzı açık kaldı. "Ne? Yapacağımı söylemedim ki! Birazcık

."

Penelope okşandığını DİZ içindur onu itibaren Küfür.
"Bu a

harika bir fırsat, Jas! Bunu bana söylememiştin!"

"Bunu yapmayacağım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Yapmamalısın," diye kabul etti Kira. "Senin basınıni kendi moda serisini tanıtmak için kullanıyor. Sosyetedeki yerini geri almak için ne güzel bir yol, en uygun bekarı ikinci kez kapmak. Tüm gözler senin üzerinde. İstedğin her şey senin -en özel partilere davetler, istediğin dergiye kapak olmak, röportajlar... Dürüst olmak gerekirse biraz kıskandım."

"Bunu topluma geri dönmek için yapmadım."

"Tabii ki yapmadınız, ama dünya parmaklarınızın ucundaysa, neden bundan faydalanmıyorsunuz?"

Penelope ona yavru köpek gözleriyle baktı. "Bence gerçekten Daiyu'nun şovunda yürümelisin. O bizim arkadaşımız ve gerçekten Jas, o elbise harikaydı."

"Kocama asıldı!" Kira bağırdı.

Penelope telefonunun sesini kısarken, "Eminim Daiyu Jas'ın zararını bir şekilde telafi edecektir," dedi. "Yeni bir gardırop ya da giyebileceği muhteşem bir şey-"

"Aklıma gelmişken," diye araya girdi Kira. "Sanırım geç bir resepsiyon vereceksiniz. Ne zaman olacak? Bahar mı? Yılın o zamanlarında Amerika'ya gelmeyi hep sevmişimdir. Ya da belki yazın yapabilirsiniz?"

"Ben-"

"Belki tropikal bir şeyler?" Penelope ekledi. "Bahamalar? Hawaii?"

"Kenya'da bir tatil köyü satın aldık! Resepsiyonu orada yapabiliriz," dedi Kira.

"Ben-"

"Ya da yatı kullanabilirsiniz," diye devam etti Kira. "Abartılı ve özel, böylece herkes bir davetiye için ölecek. Igor ve ben de dahil olacağız elbette. Konuk listesinden çıkarılması gerekenler olursa Daiyu'dan başlayabiliriz."

Kira ve Penelope'nin var olmayan resepsiyonu için mekân planlamalarını şaşkın bir sessizlik içinde dinledi. Bu sabah tek uğraşması gereken Rex'ti ve şimdi hayatı kontrolden çıkmaya başlamıştı. Tek bir kelime bile edemiyordu. O kadar yıpranmıştı ki araba yavaşladığında, nerede olduklarını hatırlayana kadar bir rahatlama hissetti. Tanıdık binaya bir kez baktı ve her şey su gibi geri geldi.

"Kira, gitmemiz gerek. Sonra görüşürüz," dedi Penelope.

"Artık sürpriz yok!" Kira tersledi. "Ve yatı ya da bahsettiğim mülkleri kullanmak isterse bana haber ver."

Bir vale kapısını açarken Penelope, "Tamam," dedi.

"Penny, ben..." Jasmine başladı ve arkadaşı kapıyı çarpıp arabanın etrafında döndüğünde dişlerini sıktı.

Kapısı açılıp bir adam dışarı çıkmasına yardım etmek için elini uzattığında başını iki yana salladı. "Hayır, yapmayacağım..." Mo ve Johan'ın kaldırımında durduğunu görünce sesi soluğu kesildi. "Ne yapıyorsunuz?"

Bir adam arabayı almak için direksiyona geçtiğinde, kapıyı açık tutan vale "Bayan?" diye sordu.

Penelope onu kenara itti ve ona baktı. "Peki, hadi o zaman."

Herkes onu bekliyordu. Bu tam bir kâbustu. Penelope'nin elini tutmaktan ve ailesinin otele giden yolu göstermesine izin vermekten başka çaresi yoktu.

"Bayan Baldacci," dedi komilerden biri başını arkadaşına doğru eğerek.

Penelope lobinin hemen dışındaki dünyaca ünlü restorana girdi ve şef garsonu selamladıktan sonra özel bir odaya doğru ilerledi. Penelope çift kapıyı bir hamleyle açtı ve uzun bir masanın etrafında oturmuş, içkilerini yudumlayan ve purolarını tütüren on işadamını ortaya çıkardı. Başları hep birlikte döndü. Penelope kapı aralığında dramatik bir poz verirken, Jasmine geri çekilme isteğine direndi. Roth masanın başında, Penelope'nin babasının yanında oturuyordu. Doğrudan ona bakmasa da bakışlarının ağırlığını hissetti.

Penelope, Jasmine'i odaya çekerken, "Kusura bakmayın beyler, umarım sakıncası yoktur ama Frederick ve babamın görmesi gereken uzun zamandır görüştüğüm bir arkadaşım var," dedi.

İlk kalkan Frederick oldu. "Jasmine, çok uzun zaman oldu."

Adam ona sarılınca biraz rahatladı. "Seni görmek güzel Freddy."

Frederick, Roth'a doğru bir bakış atarak, "Evliliğinizi kutlarım," dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı kibarca ve dikkatini başka bir tanıdık yüze yöneltti. "McKee."

Yatırım bankacısı onun yanağından öptü. "Dış tellerini çıkardığından beri seni görmemiştim."

Gülümsedi. "Kulağını deldirdiğin ve babanın çılgına döndüğü zamanlardı."

Sırıttı ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadı, "Dövme yaptırdıktan sonra ne yaptığını görmeliydiniz."

Babasını tanıdığı için kıyametin koptuğunu tahmin edebiliyordu. "Keşke orada olabilseydim. Hey, Charon." Ailesi bir marketler zinciri ve emlak şirketi kurarak servet edinmiş olan Yunan milyarderin iki yanağına da birer öpücük kondurdu.

"Lyle burada olduğunu söyledi."

Bunu söyleme şeklindeki bir şey onu duraksattı. Lyle'in bunu daha da açıp açmadığını merak ederek yüzüne baktı ama Charon bunu göstermeyecek kadar kültürlüydü.

Kadın ona üzgün bir gülümseme verdi. "Düzgün bir balayı geçirmemi istedi ama bazı işler bekleyemez, değil mi?"

"Sanırım değil," diye mırıldandı.

Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordu, bu yüzden diğer erkeklere geçti ve sadece ikisiyle tanıştırmak zorunda kaldı, bu da yıllar içinde işlerin ne kadar az değiştiğini gösteriyordu. Roth'un bu adamların arasında eşit olarak oturuyor olması, onların dünyasının ne kadar kısa bir süredir bir parçası olduğu düşünüldüğünde, şaşırtıcı olmaktan başka bir şey değildi.

Penelope'nin babası William'a ulaştığında, sanki Penelope uzun zamandır kayıp bir kızıymış gibi kollarını iki yana açtı.

"Tatlı Yasemin!"

Kollarını ona doladıktan sonra, sanki hâlâ küçük bir kızmış gibi onu bir o yana bir bu yana salladı. Yüzünü onun elbisesine gömdü ve tanıdık kokusunu içine çekti. Yine, pek bir şey değişmemişti.

Geri çekildi ve onu çenesinin altından kucakladı. "Nasılsın aşkım?"

Gözleri yaşlarla doldu ama ona parlak bir gülümseme verdi. "Beni son gördüğünden daha iyi."

William cenazeye gelebildi. O gün kulağına fısıldadığında yıkılmamak için kendini zor tuttu.

Bir kolunu kızın omuzlarından geçirdi ve onu Roth'a doğru eğdi. "Sana geleceğinde güzel şeyler olduğunu söylemişim, değil mi?"

Gözlerini onun üzerinde tuttu. "Evet, yaptın."

"Ve haklıydım, değil mi?" Ona sinsi bir bakış attı. "Onu dürüst bir adam yapmaya karar verdin, ha? Ellerin dolu."

"Kesinlikle öyle."

Onu Roth'a doğru itti. "Ona bir öpücük ver, tatlım. Bugün burada iyi iş çıkardı."

Onun sandalyesinin yanında durdu, bakışlarıyla buluşmaya cesaret edemedi. *Bu kadar uzlaşmacı olmanı beklemiyordum.* İçinden utanç ve öfke pompalanırken ellerini iki yanında kavuşturdu. Adamın göğsünden daha yukarı bakmaya cesaret edemedi. Adam kravat takmamıştı. Bunun onu neden rahatsız ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Orada öylece oturmuş bekliyordu. Her zaman onun bir hamle yapmasını beklerdi, böylece ona karşılık verebilirdi. Herkes onun yeni evli çiftler gibi kollarına atlamasını bekliyordu ama o bunu yapamıyordu. Aynı kadınla iki kez evlense bile, hangi aklı başında insan Roth'un şefkatli bir kocaya dönüşmesini beklerdi?

Yüzünde sabit bir gülümsemeyle ona doğru döndü, bir şaka yapmaya hazırdı ki bir el ceketinin arkasını kavradı ve sert bir çekiş yaptı. Kadın sendeleyerek geri çekildi ve adamın kucağına düştü. Dengesini yeniden sağlamak için kollarını savururken, bir kol sırtına dayandı ve büyük bir el yüzünü kavradı. Adamın başı aşağıya inmeden önce bir saniyelik bir uyarı süresi vardı. Seyircileri yatıştırmak için bir öpücük için hazırlandı. Beklediği son şey, adamın dilinin istila etmesiydi. Kadın sıkıntılı bir nefes verdi ve adam da bundan sonuna kadar yararlandı. Karıncalanma hissi veren bir sıcaklığın içine gömülürken kendini sabitlemek için adamın elbisesini avuçladı.

Normalde ağırbaşlı olan iş adamlarının tezahüratları, alkışları ve bağırışları ona nerede ve kiminle olduklarını hatırlattı. O

Bayılan bir kadın kahraman gibi kucağına uzanmıştı ve tabii ki o da fetheden bir kahraman gibi görünüyordu. Bu görüntü ona ağzını William'ın ağzından çekip alma gücü verdi. Sıcak yüzünü onun omzuna gömdü ve yavaşça William'ın gürültülü sesinin farkına vardı.

"Janis bunu görmeli," dedi William. "Siz ikiniz bu akşam yemeğe gelmelisiniz."

"Ben-" diye başladı ve başını kaldırmaya çalıştı, ama adamın eli saçlarına gömüldü ve "Orada olacağız" derken onu yerinde tuttu.

"Mükemmel, mükemmel."

William'ın gürleyen sesi uzaklaşırken, Roth'un elinin çekilmesini bekledi. Roth'un bunu yapmaya niyeti olmadığını anlaması için otuz saniye geçti.

"Bırakın gideyim."

"Tadın kahve ve çikolata gibi."

Eli adamın omzunda yumruk oldu. "Bu da neydi böyle?"

"Beklenen şey."

"Ne zamandan beri birilerinin beklentilerini karşılamakla ilgileniyorsun?" "Umurumda değil."

"O zaman neden o gösteriyi yaptın?" "Çünkü ben istedim."

Uzaklaşmaya çalıştı ama adamın tutuşu onu yerinde tuttu. "Sen bir pisliksin."

"Karımı öptüğüm için mi?"

Sertleşti. "Bana öyle deme."

Saçlarını karıştıran parmakları durakladı. "İşte sen busun."

"Hayır."

"Nesin sen?"

"Bir piyon."

"Hepimiz piyonuz."

Buna bir saniye bile inanmadı. O lanet bir piyon değildi. O satranç ustasıydı. "O yemek davetini neden kabul ettin?"

"Evde kalmamızı mı tercih edersin?" "İptal edebilirim ve bunun yerine zamanımı seninle geçirebilirim" diye mırıldanırken dudaklarını kızın şakağına bastırdı.

Tırnaklarını adamın boynuna geçirdi ve "Git kendini becer" diye tısladı. "Sen varken neden yapayım ki?"

Başını kaldırdı. Erimiş ela ile uçsuz bucaksız siyah çarpıştı. "Bu sefer, o kadar *uzlaşmacı olmayacağım*."

"Meydan okumayı sevdiğimi biliyorsun." "Sen *anne*-"

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Penelope neşeyle yanlarında belirirken. "Babam yemeğe geleceğinizi söyledi?"

Söylemek istediği kötü şeyleri yuttu ve aşık bir kadın gibi görünmeye çalıştı ama... bu neye benziyordu ki? Adam ona yem atarken doğru düşünmek zordu.

"Evet, öyleyiz ve bir kıyafete ihtiyacım var," dedi, gözleri öfkesinden hiç etkilenmeyen Roth'a ateş püskürüyordu.

"Alışveriş mi?" Penelope'nin sesi heyecanlanmış gibiydi. "Buralarda harika yerler var. Size gösterebilirim."

"Mükemmel."

Tırnaklarını Roth'un boynundan çekti ve ayağa kalkarken ona ölümcül bir bakış attı. Uzaklaşmaya çalışıp aniden durana kadar bileğini hâlâ tuttuğunu fark etmemişti. Dikkatle onun pençesine baktı.

"Yapacak işlerim var," dedi sert bir ifadeyle.

Adam onu kendine çektiğinde dişlerini sıktı. Adam onun ensesini kavradı ve onu aşağı çekti. Onu öptüğünde, ikisi de gözlerini açık tutuyor, diğerinin kırılıp kırılmayacağını ölçüyordu.

"Ne alırsan al, sonra seni onun içinde becereceğimi bil," dedi dudaklarına karşı.

Öfkeyle buruşan yüzünü korumak için adamın yanağını kavradı. "Bana dokunursan seni öldürürüm."

Onun kışını okşadı. "Deneyebilirsin."

Dönerek uzaklaştı ve ağzı açık kalan Penelope ile yüz yüze geldi. Kolunu arkadaşının koluna doladı ve çıkışa doğru yürüdü, ancak Roth'un akranları tarafından engellendi ve katılmaya hiç niyeti olmadığı daha fazla sosyal toplantı için davetiye uzattılar.

Restorana doğru yürüdü ve daha da hızlı gidebilirdi, ama Penelope yetişebilsin diye yavaşlamak zorunda kaldı. Kaldırımı çıktıklarında Penelope soğuk havayı içine çekti.

Penelope onu sokağın aşağısına götürürken, "Siz ikiniz yanıyorsunuz," diye ciyakladı. "Sizi izlerken bile ateş bastı. Sana karşı hep böyle mi?"

"Hayır."

Penelope ona yan gözle baktı. "Siz ikiniz kavga mı ediyorsunuz?"

"Her zaman."

"Bazı çiftlerin bundan hoşlandığını biliyorum. Bu onların ön sevişme versiyonu."

Kaşlarını çattı. "Bunun ön sevişmeyle bir ilgisi yok. Çünkü o bir göt."

"Ama sen onu *seviyorsun*," diye şarkı söyleyen Penelope, ona çocukluklarını o kadar çok hatırlatmıştı ki, hıncı azalmaya başlamıştı.

"Sevmesi kolay bir adam değil."

"Eğer sen onu sevemezsen, kimse sevemez." Penelope koluna vurarak ilerideki bir dükkân tabelasını işaret etti. "Burayı görmelisin! İhtiyacın olan her şeyi bulacaksın."

Penelope onu çekerken, Mo ve Johan da peşlerinden giderken, arkadaşının sözleri ve Roth'un düğün gecelerinde söylediği bir şey kafasında dönüp duruyordu.

Bana kimsenin sahip olmadığı bir şey verdin. Beni ben olduğum için kabul ettin. Kimse beni seçmezken sen beni seçtin.

Onu kabul etti çünkü olmadığı biri olduğuna inanmasına izin verdi. Londra'da onu şaşırtana kadar ona bu soğukkanlı kontrolün altında ne olduğunu göstermedi. O gece, ona gerçek doğasını tattırdı ve bu da onu hayallerinden kurtarmaya ve zaten her zaman sahte olan bir evlilikten uzaklaşmaya yetti.

Penelope'nin tezgâhtarla konuşmasını yarım kulakla dinledi; tezgâhtar onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra kararlı bir şekilde başını salladı ve onları mağazanın diğer ucuna götürdü.

Roth onun sevgisini istemiyordu ve hiçbir zaman istiyormuş gibi davranmamıştı. Bu konuda yalan söylememişti. Başından beri hiç var olmamış bir şeyi hayal ederek kendini kandıran Jasmine'di. Bir kez bile böyle bir şey söylememişti. Belki de Kaia haklıydı ve o bunu yapabilecek kapasitede değildi. Çocukluğunda her ne gördüyse onu o kadar kötü yaralamıştı ki duygularını kapatmış ve kalıcı olarak köreltmışti... Ya da gerçekten antisosyal kişilik bozukluğu vardı ve en başta geliştirecek bir şey yoktu.

Roth insanları kendi çıkarları için manipüle edilecek şeyler olarak görüyordu. Kız, onun için kâr getirmeden önce kaçan kullanışlı bir araç ve oyuncaktı. Bu sefer parasının karşılığını alacak ve sonra yoluna devam edecekti. Onu ilkesiz, sinsi bir düşmandan başka bir şey olarak görmek duygusal intihar olurdu. Her türlü zayıf noktasını ona karşı kullanacaktı. Tek istediği onun şehveti ve itaatiydi. Her ne kadar onun üzerindeki etkisini yok etmek için elinden geleni yapacak olsa da ilkinde yardım edemezdi ama ikincisini yapmasına imkân yoktu.

BÖLÜM 10

Yeni kıyafetine bakmak için aynanın önünden çekildi. Giydiği orta uzunlukta siyah deri bir eteğin içine sokulmuş bordo balıkçı yaka bir kazak ve uyluk yüksekliğinde açık burunlu botlar. Görünüşe göre, Daiyu neyin kendisine daha çok yakışacağını bilen tek kişi değildi. Sade ama Davies ve Baldacci klanıyla bir akşam yemeği için yeterince şıktı.

O ve Penelope alışverişte o kadar eğlenmişlerdi ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardı. Çatı katına geri döndüğünde Roth'la karşılaşmayı umuyordu ama Roth ortalıkta yoktu. Gevşek buklelerini kabarttı, Penelope'nin onu almaya ikna ettiği yeni tasarım debriyayı aldı ve aceleyle koridordan aşağı indi. Johan ellerini önünde kavuşturmuş, sabırla bekliyordu. Asansöre doğru ilerlerken ikisi de tek kelime etmedi. Lobiyi geçene kadar sessizliği o bozdu.

"Nerede o?"

"Bazı işlerini halletmesi gerekti. Sizinle orada buluşacak," dedi Johan.

Arka koltuğa eğildi ve sinirlerini kontrol etmeye çalışırken ellerini kucağında birleştirdi. Davies'lerle akşam yemeği yemek başka koşullar altında bir zevk olabilirdi ama Roth'un varlığı her şeyi değiştirmişti. William'ın davetini neden kabul etmişti? Penelope'ye göre Roth her kişisel daveti geri çevirirdi, öyleyse bu toplantıya neden katılmıştı? Gizli bir nedeni olmalıydı. Belki de Roth

William ve Frederick'ten başkalarının yanında alamayacağı ek bilgiler mi? Sırf onları mahvetmek için babasının arkadaşlarıyla dost olmazdı, değil mi?

Mo sıkışık sokaklarda gezinirken bacakları zıpladı. Ne bekleyeceğini bilmiyordu. Piç herif halıyı altından çekip duruyordu. Restoranda o abartılı öpücükle onu şoke etmişti. Küstahlığı sınır tanımıyordu. Belli ki, onu kullandığını ortaya çıkarması önemsizmiş gibi devam etmeyi umuyordu.

Öfkesi kabarıp onu boğucu bir sıcaklığa boğarken huzursuzca yer değiştirdi. Dövüşmek istiyordu ama bunun nasıl biteceğini biliyordu. O, galip ve o, yaralı kaybeden. Bir yanı onun tam olarak ne planladığını ve manipölasyonunun ne kadar derin olduğunu bilmek isterken, diğer yanı bununla başa çıkabileceğinden emin değildi. Bu yıllar önce olmuştu. Önemli olmamalıydı... ama oldu.

Araba William Davies'in lüks konağının önünde durduğunda rahatlamıştı. Arabadan çıktı ve öfkesini dindiren soğuk tokat için minnettar oldu. Kaldırımında durdu ve Buckingham Sarayı'na bir taş atımı uzaklıktaki Chapel Sokağı'na baktı. Pek bir şey değişmemişti. Buraya birkaç kez gelmişti. William babasını iki ayrı olayda yatıya kalmasına izin vermesi için ikna etmişti. Penelope onun en güzel çocukluk anılarından bazılarında yer almıştı ve bugün, yıllar geçse de bozamayacakları bir ritme girmişlerdi. Birkaç değerli saat için, hayatındaki karmaşayı unutmuş ve omuzlarında muazzam bir sorumluluk yükü olan yetişkinler yerine gençlermiş gibi bir arkadaşıyla giyinip alışveriş yapmıştı.

Bu sokakta soyulma ihtimali olmamasına rağmen Johan ona konağın merdivenlerine kadar eşlik etti ve kapı zilini çalarken aşağıda bekledi. Kapı açıldığında, girişi dolduran heybetli adamın uşak olduğunu anlaması bir anını aldı.

"Merhaba, ben Jasmine," diye söze başladı ama uşak William tarafından kenara itildiği için daha fazla açıklamaya gerek kalmadı.

"İşte buradasın!" diye gürledi ağzının köşesine sıkıştırdığı yanmamış purosuyla. "İçeri gel!"

Giriş holüne girdi ve hemen sıcaklığın içine çekildi. Aşağıdaki mutfaktan yayılan kokular ağzını sulandırdı. Giriş holü hiç değişmemişti. Küçük bir kızken imrenerek baktığı oval ayna hâlâ asılıydı ama... Gözleri başının üzerinde asılı duran süslere kaydı.

"Burada Noel'i çok sevdiğimizi biliyorsun," dedi William onun ceketini alırken. "Janis'in istediği olsaydı, ev bütün yıl boyunca süslü olurdu."

İlerledi ve en alt dallarının altına hediyeler yığılmış devasa bir Noel ağacının bulunduğu salonun girişinde durdu. İnsanlar, çelenkler ve çoraplarla süslenmiş siyah mermer şöminenin önünde uzanıyordu. Ortasına bir şey çarpmadan önce yetişkinlerin hiçbirinin hediyesinin bir futbol oyuncusu büyüklüğünde olmadığını fark edecek zamanı ancak bulabildi. Sendeleyerek geri çekildi ve beş yaşından büyük olmayan küçük bir çocuğa baktı. Kızıl saçları onu ele veriyordu.

"Şey, merhaba," dedi.

Çocuğun gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Komik konuşuyorsun!"

"Teddy, bu hiç kibarca değil." William sert görünmeye çalıştı ama bunu başaramadı.

Onun saçlarını karıştırdı. "Sorun değil. Tuhaf konuşuyorum. Buna aksan deniyor." "Aksan," diye tekrarladı ve başını eğdi. "Nerelisin sen?"

"Amerika."

"Hiç Pop- tart denedin mi?" demeden önce ağzı bir O harfi oluşturdu.

Sırıttı. "Yaptım."

"Pop-tarts'ı *seviyorum!*"

Onun göz hizasına kadar eğildi. "Amerika'ya döndüğümde sana bulabildiğim her aromadan bir kutu göndereceğim."

Topuklarının üzerinde döndü ve "Zach, *Amerika'dan Pop-tarts* alıyorum!" diye bağırarak koltuklara koştu.

Kadın doğrulurken William, "İşte şimdi başardın," dedi.

"Başka ülkelerden arkadaşlar ne içindir?" Adam kıkırdarken, "Keşke bir Pop-tart beni bu kadar mutlu edebilseydi" diye mırıldandı.

"Çok doğru."

"Jas!" Penelope kolunda küçük bir bohçayla ona doğru koştu. "Çok güzel görünüyorsun. Bu kıyafetin sana yakışacağını biliyordum." Penelope, Jasmine'in kızının melek yüzünü görebileceği şekilde kendini eğdi. "Mariah Baldacci ile tanışın."

Eğildi ve "Merhaba tatlım, sana da biraz Pop-tart göndereceğim" diye mırıldandı.

Penelope kıs kıs güldü ve arkasına saklanmış olan en büyük oğlunu ortaya çıkardı. "Ve bu da Zach."

"Selam, Zach."

Zach, "Twinkies'i severim" demeden önce annesine baktı.

"Tanrı aşkına!" Jasmine başını geriye atıp gülerken Penelope haykırdı.

Penelope'nin annesi Janis ona sarılmak için öne çıktı. "Seni görmek harika, canım."

"Sen de."

Janis arkasına baktı. "Kocan nerede?"

Elini salladı. "Görmesi gereken bazı şeyler varmış." Hiç başaramamasını umuyordu.

"Ah." Janis kaşlarını çatı. "Akşam yemeğini erteleyelim mi?"

"Hayır, bunu istemezdi," dedi havalı bir şekilde, sonra tanıdık bir yüz daha gördü. "Abby mi?"

Penelope'nin kız kardeşi kollarını ona doladı. "Jas! Senin adına çok mutluyum!"

Abby nişanlısı Jin'i tanıttıktan sonra onu ateşin önünde bir koltuğa oturttu. Kısa bir süre sonra elinde bir bardak sonbahar baharatlı tonik vardı ve Teddy yanına sokulmuş, Abby ve Janis yeni evliliği hakkında sorular sorarken daha fazla Amerikan tatlısı hakkında fısıldaşıyordu. Bebek öfkeli bir ulumayla uyandığında Penelope izin istedi ve Frederick kaşlarını çatarak odaya girdi.

Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildiğinde, "Kocan ne zaman bırakacağını bilmiyor," diye mırıldandı.

Gülümsemesi yüzünde dondu kaldı. "Özür dilerim?"

Onun yanına oturmadan önce kendine bir içki doldurdu. "Hiç uyuyor mu?"

"Nadiren. Neden?"

"Charon bugünkü toplantıda bazı endişelerini dile getirdi. Roth bununla ilgileneceğini söyledi. Onu ciddiye almadık."

William purosunu çiğnerken kıkırdadı. "Anladı, değil mi?" "Görünüşe göre." Frederick bunu söylerken kayınpederine acımasızca baktı, "Charon az önce Başbakan'la telefonda görüştü."

Teddy onun kolunu çekiştirmeyi bıraktı ve oda sessizleşirken etrafına bakındı. "Baba?"

Onun bacağını okşadı. "Her şey yolunda. Başka hangi tatlıları denemek istersin?"

Dikkatini Teddy'den ayırmamaya çalışıyordu ama William'ın alaycı bir tavırla, "Bizim tarafımızda olması iyi bir şey," demesi aklının karışmasına neden oldu.

İş ve siyasetin el ele gittiğini biliyordu. Babası her zaman, ihtiyaç duyduğunda kendisine yol açabilecek güçlü politikacılarla arkadaş olmaya özen gösterirdi. Maximus değişen yasa ve yönetmeliklerden yürürlüğe girmelerinden çok önce haberdar olur, böylece iş uygulamalarını ayarlayabilirdi. Babası geniş bağlantı ağıyla büyük gurur duyardı. Bu

bankalar kredilerini geri çağırana ve iş ortakları projelerinden vazgeçmeye başlayana kadar Roth'un hafife aldığı bir şeydi. Anlaşılan Roth dersini almış ve kendi ağını oluşturmuştu. Colorado'nun vahşi doğasında yetişmiş bir çocuk nasıl olmuştu da bu ortamda başarılı olmak için yetiştirilmiş olanları geride bırakabilmişti? William ve Frederick'in tepkilerinden, onun Başbakan'la olan bağlantısından haberdar olmadıkları anlaşılıyordu. Onun hakkında bilmediği başka ne vardı?

Penelope onlara katıldıktan kısa bir süre sonra resmi yemek salonunda akşam yemeği servis edildi. Yeni arkadaşı Teddy ona tutkal gibi yapışmıştı. Janis kız kardeşlerini sordu, Abby ise yaklaşan düğününün ilhamını gösterdi. Resmi ortama rağmen iş konuşulmadı. Erkekler spordan ve yaklaşan gezilerden bahsederken, kadınlar da ortak tanıdıklar hakkında konuştular. Akşam yemeği kahkahalar ve ilgi çekici sohbetlerle keyifli bir havada geçti. Personel hızlı ve verimli bir şekilde servis yaparken ve tabakları temizlerken yemekler geldi ve gitti.

Roth odaya girdiğinde beş yemeğin dördüncüsündeydiler. Toplanan üç adam doğruldu, bölgelerine izinsiz giren bir alfa erkeğine tepki olarak bilinçsizce göğüslerini şişirdiler.

Sessizliği bozan Teddy oldu ve sandalyesinin arkasından Roth'a bakarak, "Rugby oynuyor musun?" diye sordu.

"Teddy!" Penelope uyardı.

Jasmine kahkahalarını bastırmak için yüzünü Teddy'nin sırtına gömdü.

Roth uzun bir süre çocuğa baktıktan sonra, "Ben hiç rugby oynamadım," dedi.

"Yapmalısın! Harika olursun."

"Belki de yaparım," diye mırıldandı ve Jasmine'in ensesini kavramak için uzandı.

Gözyaşlarını sildi ve başını kaldırıp baktı. Yüzünde bir gülümseme vardı. Denese de silemezdi. Teddy'nin durmadan şekerden bahsetmesi ve sansürsüz gözlemleri kızgınlığını, utancını ve kırgınlığını yok etmiş, onu kaygısız ve umutlu hissettirmişti. Teddy eğildiğinde gerilmesine rağmen

Adam dudaklarını onunkilere bastırduğında kadın geri çekilmedi. Hafif bir öpücük, restoranda yaptıklarına kıyasla uygun bir selamlamaydı. Belki de kadınların ve çocukların varlığı onu Neandertal davranışlarını azaltmaya zorlamıştı. Gelecekte bunu hatırlamak zorunda kalacaktı.

"Geç kaldın," diye
mırıldandı. "İş," dedi adam
kısaca.

Daha fazlasını bekledi ama alacağının bu kadar olduğunu fark etti. Başbakan'la yaptığı telefon görüşmesi o kadar sıradan mıydı ki, bundan bahsetmeye değmeyeceğini mi düşündü, yoksa böylesine üst düzey bir hükümet yetkilisini aramanın neden gerekli olduğunu tartışmak istemiyor muydu? Roth yaygara koparan soruları duymazdan geldi ve masadaki tek boş koltuğu işaret etti. Roth masanın etrafında dönmeden önce onun ensesini sıktı. Roth onunla ilgilenen kadınların arasına yerleşirken Janis dudağını ısırıldı. Janis, yetişebilmesi için dört yemeği de aynı anda getirtti ve reddetmesine rağmen ona bir kadeh şarap doldurdu. Janis, Roth'la sohbet etmeye çalışırken Teddy'nin çikolatayı neden sevdiğini anlatmasını yarım kulakla dinledi.

"Akşam yemeği davetimizi kabul etmenize çok sevindim. Her zaman başımızın üstünde yeriniz olduğunu biliyorsunuz," dedi Janis.

Roth başını salladı.

"Artık evli olduğunuza göre, umarım sizi daha sık görürüz. Yasemin'i çok sevdiğimizi biliyorsun."

Bunun kabalık olarak algılanabileceğini fark etmeden önce tekrar başını sallamaya başladı. "Evet," dedi.

"İyi seçim yapmışsın."

Göz ucuyla Janis'in Roth'un kolunu okşadığını gördü, tıpkı Penelope'nin günün erken saatlerinde ona yaptığı gibi.

"O çok tatlı bir kız. Daha iyi bir ortak seçemezdin."

Roth cevap vermeyince ona baktı ve gözlerinin onun üzerinde olduğunu gördü. Onun her kelimeyi dinlediğini biliyordu. Kirpiklerini kırıştırdı ve kaşlarını beklentiyle kaldırdı.

"Hayır, yapamazdım," dedi sessizce. "Bu yüzden onunla iki kez evlenmek zorunda kaldım."

Abby ve Janis sanki bu romantik bir cümleymiş gibi göğüslerini sıktılar ama o daha iyi biliyordu. Bu kez, ilk seferinde elde edemediği tüm avantajlardan yararlanacaktı. Elindeki ekmeği ona fırlatma isteğine karşı koydu ve Teddy'ye döndü ama arkadaşının dikkati Jin'in telefonundaki bir şeyle dağılmıştı. Onun yerine Penelope'ye döndü ve Mariah'nın uyandığını görünce ona doğru eğildi.

"O çok değerli," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Penelope içini çekti. "Çocuklar başıma gelen en güzel şey."

"Hey!" Frederick itiraz etti.

Penelope, "Çocuklar ve kocam," diye düzeltti ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Tatlıdan sonra salona çekildiler. Penelope ve Frederick uyuyan oğullarını üst kattaki büyükanne ve büyükbabalarının onlar için tuttuğu odalara taşıırken, Jasmine Mariah'nın velayetini aldı ve kucağında bebekle kanepenin köşesine kıvrıldı. Mariah'nın çok sayıdaki sese tepki verirken gözlerinin etrafta uçuşmasını izledi. Bebeği kucağına almak onu garip bir şekilde sakinleştirmişti... yoksa bu sadece mükemmel yemek, arkadaşlık ve alkolün bir sonucu muydu? Mariah parmağını kavrarken, o minik parmaklardaki güce hayret etti.

Bir telefon sesi duydu ve açık kapı aralığında duran Roth'u görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı. Bir saniye sonra, Roth dışarı çıkarken ön kapı kapandı. Başını salladı ve dikkatini bebeğe verdi.

"Ee?" Penelope onun yanına yerleşirken konuştu. Arkadaşına şöyle bir baktı. "Ne olmuş?"

"Çocuklar mı?"

"Kimin?"

Penelope ona dirsek attı. "Senin tabii ki."

"Belki bir gün," diye yalan söyledi.

Birini ararken bile, ciddi olarak çıkmaya değer birini bulamamıştı. Onlar kaçamaklar ve takımlardı. Geçici olarak eğlenceliydi ama kimse birkaç aydan uzun sürmemişti. Ve bundan sonra, tekrar evlenmeyi hayal bile edemiyordu. İki kez yeterliydi. Erkekler söz konusu olduğunda muhakeme yeteneğine güvenmiyordu ve bir servet de işin içine karışmışken, birinin onu kendisi için istediğine nasıl güvenebilirdi ki?

Penelope bilmiş bir gülümsemeyle, "Birinin bebek ateşi olduğunu anlayabilirim," dedi.

Roth odaya geri dönmek için o anı seçti. Dikkatini tekrar Penelope'ye çevirmeden önce gözleri kısa bir an için buluştu.

"Çocuk istemiyor."

Penelope'nin yüzü düştü. "Ne? Ayrı kaldığınız onca zamandan sonra hemen ilişkiye girmek isteyeceğini düşünmüştüm."

"O bir aile babası değil." Bu yetersiz bir ifadeydi.

"Başlangıçta bütün erkekler böyledir," diye teselli etti Penelope. "Fikrini değiştirecektir."

"Belki," dedi, onun yapmayacağını bildiği halde. Ve ilk kez, onun bu çizgiyi kuma çizmiş olmasından memnundu. Bu karmaşa içindeki ilişkiye bir bebek getirmek felaket olurdu. Vazektomiye kendisi için yapmıştı ama bu süreçte onu da kurtarmıştı.

Yanındaki tekli koltuğa yerleşirken Abby, "Siz ikiniz düğünüme geliyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Ne zaman?" diye
sordu. "Önümüzdeki
Ocak ayında."

Roth'un kendisini izlediğini bilmesine rağmen ona bakmadı. Sessizlikleri herkesin dikkatini çekmişti. Abby'nin heyecanının acıya dönüştüğünü görebiliyordu ama daha kök salamadan gülümsedi.

"Orada olacağız."

Abby'nin yüzü anında aydınlandı. "Harika!"

Jin ve Abby'nin düğünü yaklaştığında, Abby iki kez boşanmış olacaktı. Umarım o zamana kadar onlara olan ilgisi azalmış olurdu. O sırada ruhsal durumunun nasıl olacağından emin değildi ama bir tatile şiddetle ihtiyacı olacağını biliyordu. Abby'nin düğününden sonra, Roth'la geçirdiği yılın etkisinden kurtulmak için uzak ve tropik bir yere gidecekti.

Yumuşak dilli Jin'e doğru eğilirken ona baktı. Jin düğüne katılacağını söylediğinde ona karşı çıkmamıştı ama aynı fikirde de değildi. O orada olmayacaktı ama Jin olacaktı. Bu tür davetlerin ne kadar sık geldiğinin farkında mıydı? Ne kadar çok sosyalleşirlerse, o kadar çok insan onları gelecek planlarına dahil edecekti. İnsanlar onlardan yerine getiremeyecekleri şeyler beklemeye başlayacaktı.

Çay servis edildiğinde Mariah'yı, huysuz bebeği sakinleştirmek için odanın içinde volta atan babasına verdi. Ellerini fincanın etrafına sardı ve Penelope, Janis ve Abby'nin konuşmalarını dinledi. Anne ve kızları o kadar uyumluydu ki birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı. Herkes karanlıkta kalırken onlar birbirlerini mükemmel bir şekilde anlıyorlardı. O aldırmadı. Onların hareketli yüzlerini gözlemlemekten memnundu. Gözleri, Noel ağacının yanında durup parıldayan ışıkların kızını eğlendirmesine izin veren Frederick'i takip etti.

Davies ve Baldaccis'ler babasının çevresindendi ama Maximus ve Roth'tan daha farklı olamazlardı. Onu ve Roth'u yemeğe davet etmeleri hesaplanmış bir hareket değildi. William'ın Roth'a gülümseme şekli samimiydi ve Frederick biraz şüpheli görünse de, o bile Roth'un cevaplarını duymak için yaklaştı. Roth'un söylediği bir şey üzerine başını sallayan Frederick'in kuşkulu hayranlığını okumak kolaydı. O da bunu anlayabiliyordu. Roth başkalarının aklına bile gelmeyecek şeylere cesaret ediyordu.

Şenlikli süslemeler, köşedeki masa oyunları yığını... Bu şehir evi bir yuvaydı, başkalarını etkilemek için pahalı bir dekor değil. Janis müstakbel damadı Jin'le dalga geçerken gülümsedi. Burada görücü usulü evlilik olmadığı açıktı. Penelope ve Abby kendi yollarını seçmekte özgürdüler ve görünüşe bakılırsa onlar da ailelerini örnek almış ve uyum sağlayacak iyi adamlar bulmuşlardı. Kalbi özlemle sızladı. Küçük bir kızken Davies'in bir parçası olabilmeyi dilemişti. Yıllar sonra bile hâlâ aynı dileği taşıyordu. Aileleri skandallarla, gayrimeşru çocuklarla ya da şantajla lekelenmemişti ve mutluydular. O neden buna sahip olamıyordu?

Boş fincanını bir kenara bıraktı ve kanepeye uzanma isteğine direndi. Ateşin sıcaklığı göz kapaklarının düşmesine neden oldu. Cesurca uyanık kalmaya çalıştı ve birden fazla konuşmayı dinlerken yanağını yumruğuna dayadı. Gecenin bitmesini istemiyordu. Umarım kimse gözlerinin kapalı olduğunu fark etmezdi.

Havaya kaldırılırken uyandı. "Uyandım," diye mırıldandı.

"Hayır, değilsin," dedi Roth herkesin kahkaha sesleri arasında.

"Sadece gözlerimi dinlendiriyorum," diye mırıldandı omzuna, adam onu giriş holüne taşıırken.

"Çok yorgunsun."

"Bunun nedenini merak ediyorum," dedi alaycı bir tavırla ve kapı koluna uzanan Roth'un omzuna vurdu. "Roth, bekle."

"Ne?"

"Veda etmeliyiz." Adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama onun izni olmadan hiçbir yere gitmiyordu. Ona kederli bir bakış attı ve omzunun üzerinden işaret etti.

Arkasını döndü ve herkesin onları takip ettiğini görünce şaşırmış gibiydi. Onu bıraktığında kollarını Penelope'ye doladı.

"Seni özledim. Eğer Daiyu'nun gösterisinde yürürsen, Kira ve ben New York'a geleceğiz. Eminim diğerleri de gelecektir. Eğlenceli olmaz mı?"

"Öyle olurdu," dedi arkadaşına sıkıca sarılırken.

Yarının ne getireceği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen kendini pervasızca sözler verirken buldu. Bağlanma dürtüsü güçlüydü ama yakın gelecekte arkadaşını göreceğini bilmek, kendini bırakmasını mümkün kılıyordu.

William'ın Roth'a sarıldığını görmek için tam zamanında döndü. Bu o kadar tuhaf bir görüntüydü ki durakladı. Roth sarılmaya karşılık vermedi ya da William'ın sırtına vurduğu sevgi dolu alkışı taklit etmedi. William geri çekildiğinde, Roth'un delici bakışları ona William'ın ilk kez böyle bir şey yaptığını söyledi. Frederick ve Jin Roth'un ruh halini doğru okuyarak ellerini uzattılar ve kısa bir tokalaşma gerçekleştirdiler.

Arabanın arkasına yerleştiklerinde, pencereden dışarı baktı ve kapı aralığında kalabalıklaşan aileyi gördü. O el salladığında, onlar da el salladı. Onlarla geçirdiği birkaç saat insanlığa olan inancını tazelemişti. Arabayla uzaklaşırlarken gözleri yaşlarla doldu.

"Daiyu'nun gösterisinde yürümen de neyin nesi?" Roth sordu.

Koltuğuna yığılıp gözlerini kapatırken, "Gelmeyeceğim," dedi.

"Ama Penelope dedi ki..."

"Daiyu istedi ama ben
yapmayacağım." "Neden
yapmıyorsun?"

Karanlıkta pek etkili olmasa da ona ters ters baktı. "Bir defilede yürümek istemiyorum."

"Bu nadir bir fırsat."

"Yani, iyi bir reklam olur." "Seni bunu
yapmaya zorlamayacağım." "İyi, çünkü
yapamazsın," diye tersledi.

Bir elin kalçasına inip onu sıkmasıyla sarsıldı.

"İyi vakit geçirdin mi?"

Adamın eline vurdu ama el olduğu yerde kaldı. "Yaptığımı biliyorsun." "Güzel."

Mo'dan uzaklaşıp kapıya yaslandı ve kolunu geçici bir yastık olarak kullandı ve Mo'nun daha hızlı sürmesini diledi çünkü yatağına ihtiyacı vardı.

Koltukta sürüklenirken ve kutup sıcaklığını andıran bir havada ayağa kaldırılırken inledi. Rüzgâr ve sağır edici bir kükreme birleşince ellerini kulaklarına götürdü.

"Bu ses de ne?"

"Jet," dedi Roth onu kucağına alırken.

Soğuktan kaçmak için yüzünü onun omzuna gömdü. "Ne jeti?"

"Bizim jet."

Kaşlarını çattı. "Benim jetim yok."

"Artık var."

Uzak bir yanı bir yere gittikleri için telaşlanması gerektiğini biliyordu ama umursamayacak kadar yorgundu. Kabine girdiklerinde o korkunç gürültü kayboldu. Adam koridorda yürürken bacakları sandalyelere çarpıyordu. Adam o kadar sıcaktı ki, onu soğuk deri koltuğa oturttuğunda inledi. Adam onu koltuğa oturturken gözleri kamaşmış bir halde etrafına bakındı. Johan ve Mo, Colorado'da tanıştıklarında giydiği beyaz parkanın aynısını giyen Sarai ile birlikte çoktan oturmuşlardı. Sarai ona sırtıttığında kaşlarını çattı. Roth onun yanındaki koltuğa yerleşirken, jet hareket etmeye başladı.

Göz kapakları kapanırken "Nereye gidiyoruz?" diye mırıldandı.

"Danimarka'ya."

Bu onun ilgisini çekti ama gözlerini açmasına yetmedi. Kaşlarının **k a l k t ı ğ ı n ı** hissetti. Yapabildiği tek şey buydu. "Ama..." O

doğru düşünmek için mücadele etti. "Eşyalarım ne olacak?"

"Hepsi burada. Sarai saatlerdir jetle birlikte bekliyor."

"Saatlerdir mi? Neden bir şey söylemedin?"

Motor çalıştığından onun cevabını duyamadı. Ona doğru eğildi ve yanlışıyla başını omzuna yasladı. Doğulamayacak kadar yorgundu.

"İyi vakit geçiriyordun," diye gürledi.

Kaşları birbirine çarptı. Bu konuda doğru olmayan bir şeyler vardı ama ne olduğunu anlayacak enerjisi yoktu. Jet ileri doğru fırladı. Kalkış sırasında midesi bulanırken bile, adamın kokusu duyularını bulandırırken çoktan ihtiyacı olan uykuya dalmıştı.

BÖLÜM 11

Jasmine gözlerini açtı ve gölgeli tavana baktı. A

Yumuşak, yapay bir parıltı odayı aydınlatıyordu. Ayaklarını lezzetli bir esnemeyle uzatırken çıkardığı iniltiden başka ses yoktu. Kalın örtüleri çenesine kadar çekiştirdi ve iç çekti. Zihni tamamen boştu. Nerede olduğunu, ne zaman olduğunu ya da kiminle olduğunu bilmiyordu. Sıcakken ve bulut gibi hissettiren bir şeyin üzerinde uzanırken hiçbir şeyin önemi yoktu.

Gözlerini kapadı ve bacakları yorganın altında sallanırken aklına gelen mutlu bir melodiyi mırıldandı. Üzerinde sadece iç çamaşırı olduğunu fark edene kadar durgunlaştı. İçinde yüzdüğü hoş boşluk, dünyasının parçaları kendilerini bir araya getirmeye başladıkça hemen boşalmaya başladı.

Babasıyla tatilde ya da kendi seçtiği bir inzivada değildi. Babası gitmişti ve o...

Yavaşça başını çevirdi ve yanındaki boşluğa baktı. Yastığın üzerinde bir girinti vardı, bu da bir noktada yanında birinin uyuduğunu gösteriyordu. İçindeki huzuru yok eden ve yerine korku ve dehşeti getiren daha fazla anı süzülürken gözlerini kapattı.

Dün gece Davies ve Baldaccis'lerle yemek yemişler, sonra da uçakta uyuyakalmış. Uyandırıldığını ve bir arabaya bindirildiğini hayal meyal hatırlıyordu. Roth onu bir otele mi götürmüştü, yoksa bu da

Rastgele bir rüya mı görmüştü? Onun kendisini soyduğunu hatırlayamaması sinir bozucuydu. Uyluklarını birbirine sürterek kontrol etti... Hayır, adam o baygınken ondan faydalanmamıştı.

Doğrulup odayı taradı, gözleri yakındaki bir sandalyenin üzerine örtülmüş olan kıyafetlerinde durmadan önce loş ışıklı avizeye kaydı. Sütyenle uyumayı tercih etmese de, adamın sütyenini çıkarmış olması hoşuna gitmemişti ama kızmanın ne anlamı vardı ki?

Yataktan çıkıp ceketini giyerken ayakları yemyeşil halıya battı. Kapalı Fransız kapılarının önünde durdu ve dinledi. Sessizlik. Kapılardan birini çekip açtı ve başını içeri uzattı. Filtrelenmemiş güneş ışığını içeri alan pencerelerle kaplı görkemli bir oturma odası onu karşıladı. İçinde iki şişe şampanya bulunan erimiş buz kovanını, mevcut her yüzeydeki güzel çiçek aranjmanlarını görmezden geldi ve muhteşem manzarayı seyre daldı.

Otel, Noel sezonunun zirvesindeymiş gibi dekore edilmiş hareketli bir şehir meydanının karşısındaydı. Yüksek Noel ağacını, pankartları ve stantları daha iyi görebilmek için terasa açılan kapıyı açtığı anda soğuk havayı fark etti ve neredeyse çıplak olduğunu hatırladı.

Kapıyı kapattı, topuklarının üzerinde döndü ve ana süite geri koştu. Roth'un onu tüm kreasyon boyunca sürüklemesinden memnun olmasa da, yeni bir şehri keşfetme fırsatından heyecan duyduğunu inkâr edemezdi. Danimarka'ya hiç gitmemişti ve Roth'un işlerini nasıl yürüttüğünü bildiğinden, kaybedecek bir dakikası bile yoktu.

Başka bir zaman olsa, muhteşem banyoyu takdir etmek için duraksayabilirdi ama şimdi bu odanın ötesinde ne olduğuna dair bir fikir edindiğine göre, tek istediği tesisleri kullanmak ve buradan çıkmaktı. Dün geceki makyajını temizlerken, Londra'dan aniden ayrılmalarına neyin sebep olduğunu merak etti. Üç gün içinde Reed & Sons'ı satın almış, başbakanla konuşmuş ve uluslararası güç merkezleriyle bir öğle yemeğine katılmıştı,

çoğunun babasıyla öyle ya da böyle bir bağlantısı vardı. Charon'un ondan hoşlanmadığı ya da ona güvenmediği açıktı, ancak Roth bağlantılarını kullanarak onun için bir şeyi halletti. Bunun nedeni Charon'un Lyle'in bir arkadaşı olması ve Roth'un onu bir müttefike dönüştürmek istemesi miydi, yoksa gücünün ve nüfuzunun bir göstergesi miydi?

Duşa girdi ve suyu açtı. Yıllar boyunca Roth'un yüzünü dergilerde görmüştü. Onun servetini biriktirdiğini ve güç kazandığını biliyordu ama hiçbir şey onu buna hazırlamamıştı. Roth Amerika'yı babasına teslim etmiş olabilirdi ama dünyanın geri kalanı üzerinde hak iddia etmeye özen gösteriyordu. Uluslararası kadrosu kendi adına konuşuyordu. Kira'nın Roth'un Rus kocasıyla iş yaptığından bahsetmesi tüylerini diken diken etti. Roth'un Daiyu'nun babasıyla New York'ta akşam yemeği yediğini düşününce. Neden Roth'un dünyanın dokunulmadık hiçbir yerini bırakmadığı hissine kapılmıştı?

Duştan çıkıp havluya sarınırken yaldızlı aynadaki yansımasına baktı. Kaşları çatılmıştı ve bunun iyi bir nedeni vardı. Açıkça görülüyordu ki, Roth bölge için babasına meydan okuyabilirdi, peki neden yapmamıştı? Kaçınılmaz sonuca ulaştığında arkasını döndü. Roth'u uzak tutan şey para ya da güç değil, gömülü tutmak için her şeyi yapabileceği o karanlık sırdı. Her şey dönüp dolaşıp buna geliyordu.

Banyodan çıktı ve Londra'dan aldığı her şeyi koyduğu iki yeni bavul buldu. Zihninin tekrar o tavşan deliğinden aşağı yuvarlanmasını engellemeye çalışırken aceleyle kat kat kışlık kıyafetlerini giydi. Parçaları bir araya getirmeye çalışmanın faydası yoktu. Olayı çözmek için tek umudu babasının mektubuydu ve o da yakılmıştı. Onun ya da sırlarının üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Zamanını onun varlığını görmezden gelerek ve yoğun çalışma programının getirdiği fırsatlardan en iyi şekilde yararlanarak daha iyi değerlendirebilirdi.

Çoraplarını giymek için yatağın kenarına otururken telefonunu omzuyla kulağı arasına sıkıştırdı.

"Bayan Roth," dedi Johan.

"Jasmine," diye düzeltti otomatik olarak. "Neredeyiz?"

"Kopenhag."

"Buralı mısın?" "Evet."

"Bana şehri gezdirebilir misin?" "Sen

hazır olduğunda ben de hazırım."

Saçlarını kurutmak için banyoya koştu. "On dakika içinde hazır olurum." "Kapıda olacağım."

Johan sözünün eri bir adamdı. Kapıyı açtığı anda, Johan'ı sırtı ona dönük, her an bir saldırıya uğrayacakmış gibi boş koridoru izlerken buldu. Johan'ın yanına yaklaştığında, geç de olsa Danca olduğunu anladığı yabancı bir dilde konuştu.

"Bunu bir daha söyle," dedi.

Adam kendini tekrar ederken dikkatle dinledi. Kız onu taklit ettiğinde, adam gülümsedi.

"Fena değil."

"Ne dedim ben?"

"Kopenhag'a hoş geldiniz," dedi onu koridora götürürken. "Bana Danca öğretir misin?"

"Nasıl istersen."

Başını salladı. "Mo nerede?"

"Lobide bekliyor."

"Yapmanız gereken bir şey var mı?"

Büyük merdivenden inerlerken ona yan gözle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Burası senin geldiğin yer. Görmek istediğin biri var mı? Bugün yapman gereken bir şey var mı?"

"Hayır."

Kaşlarını çattı ve başka bir soru sormak için ağzını açtı ama büyük lobiye dolduran devasa Noel ağacı dikkatini dağıttı.

"Bir şey mi kaçırıyorum? Noel'i bir ay erken mi kutluyorlar?" diye sordu.

"Kasım ayında açılan ve dünyanın dört bir yanından insanları
getiren Noel pazarlarımız var."

"Meydanda olup biten bu mu?" Başını

salladı. "Bu birçoğundan sadece biri."

"Hepsini görmek istiyorum," dedi. "Bu
zaman alacak."

"Mükemmel." Boş durmaktan kaçınmak istiyordu.

Mo merdivenlerin dibinde bekledi. Johan gibi o da tetikteydi ve turistlere öylesine şüpheyile bakıyordu ki bazıları biraz gergin görünüyordu. Johan kapılardan geçip sokağa çıkarken Mo da Johan'ın yanında yerini aldı. Kalabalık caddelere asılmış çelenkleri ve kaldırımları kaplayan ağaçlardan sarkan süsleri incelemek için durakladı. Davies'lerin konağında yaşadığı erken Noel bütün bir şehre yayılmış gibi görünüyordu.

"Plan nedir?" Mo sordu.

Johan'a döndü. "En iyi Kopenhag deneyimini yaşamak istiyorum. Bana ne yiyeceğimi, ne içeceğimi, Danimarkalıların nasıl yaşadığını anlat. Kaç gün kalacağımı biliyor musunuz...?" Onlar başlarını sallayınca ellerini iki yana açtı. "O zaman o gitmeye karar vermeden önce mümkün olduğunca çok şey sığdırmamız gerekiyor."

Johan başını eğdi. "Sen bir yazarsın, değil mi?"

Ona dudaklarının seğirmesine neden olan donuk bir
bakış attı. "Sadece Hans için soruyorum."

"Kim?"

"Hans Christian Andersen'i duydun mu?"

"*Küçük Deniz Kızı*'nın yazarı mı? Tabii ki. Peki ya o?"

"O buralı. Şehirde onun bazı heykelleri ve bazı turlar var-"

"Evet, onu da yapalım."

Ünlü yazarların eski uğrak yerlerini ziyaret etmeden duramazdı. Yazarların ünlü eserlerini kaleme aldıkları pek çok malikâneyi, oteli ve barı ziyaret etmiş, onların dehasının bir kısmının kendisine de bulaşmasını ummuştı. Yüzyıllar sonra bile olsa onların yerinde yürümek, kendisini büyük bir şey başarmaya bir adım daha yaklaştırmış gibi hissettiriyordu. Etrafındaki çarpıcı, tarihi binalara baktı ve Hans'ın çevresinin ve kültürünün onu en trajik masallardan birini kaleme alan yazar olarak nasıl şekillendirdiğini merak etti.

"Nereden başlayalım?" diye sordu

Johan'a. "Kahve?"

Kolunu onunkine doladı ve Mo'nun telaşla kaskatı kesilmesine aldırmadı. "Danimarkalıları şimdiden sevdim," dedi neşeyle ve onu kaldırım boyunca çekiştirirken Mo başını sallayarak bir adım geriden takip etti.

HİÇBİR ZAMAN bayramlara bu kadar önem vermemişti ama parıldayan ışıkların, hoparlörlerden çalan Noel müziğinin ve döndüğü her yerdeki şenlikli süslemelerin cazibesine kapılmamak imkânsızdı. Kalabalığın arasında kulaktan kulağa sırtarak ilerledi. Yabancılar da aynı baş döndürücü sevinç duygusuyla gülümseyerek karşılık verdi. Kopenhag, Noel mucizelerine umutsuzca inanmak isteyen içindeki çocuğu uyandırdı.

Her köşede bir Noel pazarı, keşfedilecek bir tarih parçası ya da araştırılması gereken bir lokanta vardı. Johan sabırlı, hoşgörülü ve bilgilendirici bir rehberdi ve ülkesini çok sevdiği belliydi. Görülecek çok şey vardı ve bir anını bile boşa harcamak istemiyordu, ancak Johan onu mola vermeye zorladı, onu kafelere ve restoranlara götürerek

Dinlen. Kız itiraz ettiğinde, ona Danimarkalılar gibi yaşamak istediğini hatırlattı. Onu İngilizce'de rahat anlamına gelen Hygge ile tanıştırdı, ancak bu kelime ateşin önünde kıvrılmaktan biraz daha derine iniyordu. Johan'a göre bu, rahatlatıcı bir atmosferde hayatın basit zevklerinin tadını çıkarmak için yavaşlamakla ilgiliydi. Tivoli Bahçeleri'ndeki ısıtılmalı öpüşme bankını, bir kafedeki masa oyunlarını ve dışarıda oturup ısıtılmalı lambaların altında insanları izlemek isteyenlere sunulan battaniyeleri gösterdi. Johan ona kendi kültürünü anlattıkça, Roth'u dünyanın dört bir yanında takip etmek için neden kültürünü terk ettiğini daha çok merak ediyordu.

Onun tavsiyesine kulak verdi ve yavaşlamak ve anı yaşamak için bilinçli bir çaba sarf etti. Neşeli kaptanın binaları ve simge yapıları işaret ettiği ve onları Kopenhag'ın tarihi ile eğlendirdiği bir tekne turuna katıldılar. Şehirde bisiklete bindiler, Black Diamond Kütüphanesini ziyaret ettiler ve Christiansborg ve Amalienborg Saraylarının yanı sıra Kopenhag Opera Binası ve Kral IV William'ın zevk sarayı Rosenborg Slot'u gezdiler. Son iki gecedir yatağa yığılmadan önce, ziyaret ettiği her yerle ilgili notlar aldı ve gelecekteki hikayeleri için kullanmak istediği ayrıntıları not etti. Kopenhag bir ilham hazinesiydi.

Gümüş rengi bir ayın aydınlattığı bulutlu gökyüzüne bakmak için başını arkaya doğru eğdi. Havada nemli bir serinlik vardı ama pazarlardan aldığı trikolar ve Johan'ın onu sıcak tutmak için sağladığı sürekli sıcak içecekler sayesinde rahattı. Johan sürekli onun yanında belirliyordu; elinde bir tutam viski ile sıcak çikolata, İrlanda kahvesi, çay ya da badem ve kuru üzümle servis edilen sıcak şarap Gløgg. Kalabalık meydanda etrafına bakındı ve tatil ruhu onlara da bulaşmış olan korumalarını gördü. Kahvelerini içerken ve kutlamaları izlerken sırtlıyorlardı.

Beş kişilik bir aile, yüksek bir Noel ağacının önünde poz vermiş. Hepsinin yüzü gülüyordu, kollarını birbirlerine dolamışlardı. Ağacın fotoğrafını çekiyormuş gibi yaptı, ama onların pembe yanaklarını, yüzlerinde parlayan neşeyi yakalamak istedi.

Gözler ve içinde özlem duygusu uyandıran bir yakınlık. Normalde boş manzaraları, sokakları ve mimariyi tercih ederdi ama Kopenhag'da kendini insanlara odaklanırken buldu. Onlarda onu büyüleyen sessiz bir memnuniyet vardı. Sessiz masa oyunlarından ateş çukurlarının etrafında durmaya, ısınırken dostça sohbet etmeye ve arabalardan çok bisikletlerin olduğu gerçeğine kadar, bu şehirde tüm kalbiyle benimsediği bir sadelik vardı. Kopenhag, modern yaşamın karmaşasının dokunmadığı alternatif bir evren gibiydi. Kendini, yürüyüşünü yavaşlatarak ve geleceği tahmin etmeye çalışmak yerine anın tadını çıkararak yerel halkı taklit etmeye çalışırken buldu.

Noel pazarına girmeden önce Mo ve Johan'a işaret etti. New York'un aksine, kalabalıkla mücadele etmek zorunda kalmadı. İnsanlar kalabalık stantlarda ona yer açıyor, o da şekerleme, Nepal'den el yapımı yün süsler, Polara için örgü bir battaniye ve diğer ıvır zıvırları satın alabiliyordu. Yabancı dillerin çarpışmasından keyif aldı ve burnunu takip ederek cazip kokuları araştırdı.

Kar kürelerini gördüğünde hemen standa yöneldi. Seyahatleri sırasında birkaç tane almıştı ve koleksiyonuna daha fazlasını eklemek için her zaman hevesliydi. Beklenen tatil temalı küreler vardı

-Kardan adamlar, Noel ağaçları ve kızaklı çocuklar... Ama onun dikkatini çeken Kopenhag'a özgü olanlar oldu. Kopenhag'ın ikonik sahili Nyhavn'ın bir minyatürü, masal kitaplarından fırlamış gibi görünen kaleler, bir dağın tepesine tünemiş bir Noel kalbi ve günün erken saatlerinde ziyaret ettiği Küçük Deniz Kızı heykelinin bir kopyası vardı.

Cam küreyi aldı ve bir kayanın üzerine tünemiş yalnız, kederli figürü inceledi ve onunla garip bir yakınlık hissetti. Tek taraflı bir aşkın insanı nasıl yok edebileceğini ilk elden biliyordu. Küreyi salladı, denizkızının parıltı ve girdap beyazı içinde yuttu. Karın sahneyi yumuşatması gerekirdi, ama sadece denizkızının umutsuz, mutsuz kaderini güçlendirmiş gibi görünüyordu.

Başparmağını camın üzerinde gezdirdi, içeride hapsolmuş kıza ulaşabilmeyi diledi ama o sonsuza dek ulaşamayacağı bir yerdeydi. Onun hayatı farklı mıydı? Roth onu cam bir kafese koymuştu. İnsanlar görünmez bariyerin arkasından onunla konuşabiliyordu ama onun sesi yoktu. Kimseye güvenemiyor ya da yardım isteyemiyordu. Dışarıdan bakıldığında her şey göz alıcı ve romantik görünüyordu ama içeride, başka birini seçen bir adam için her şeyini feda eden denizkızı kadar yalnız ve yıkılmış olduğunu kimse bilmiyordu.

"Bayan Roth?"

Hemen arkasında Mo'nun sesini duyunca sıçradı. O kadar uzun süredir küreye bakıyordu ki, küre bir kez daha kristal berraklığındaydı ve üzerinde tek bir kar zerresi bile yoktu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Kadın boğazını temizledi. "Hayır, uh..."

Burnunu çekti ve denizkızını masaya geri koydu ve Johan'ı görmek için soluna baktı. "Bunlar yerel kaleler mi?" diye sordu, iki kar küresini eline alarak.

Başını salladı. "Bunlar Frederiksborg ve Kronborg."

"Peki beni bu harikaları görmeye götürmeyecek miydin?" demeden önce bir süre ona baktı.

"Shakespeare'in Hamlet'i yazdığı yer olduğu için seni Kronborg'a götürmeyi planlıyordum." Kızın nefesi kesilince adamın dudakları seğirdi. "Bir saat uzaklıkta, o yüzden yarın burada olursak gezimiz bu olacaktı. Dönüş yolunda Frederiksborg'da durabiliriz."

Tatmin olmuş bir şekilde dudaklarını büzdü ve yeğenlerinin her biri için birer tane seçti. Kendisi peri masallarına inanmıyordu ama bu onların inanamayacağı anlamına gelmiyordu. Şatolar, Güzel ve Çirkin'e kendi yorumunu yazma fikrini uyandırdı ama bunun beklemesi gerekecekti. Renkli Nyhavn kürelerinden birini aldı ve bir müşteriye bu kadar çok sattığı için heyecanlanan satıcıya gülümsedi. Johan parasını saymasına yardım ederken, gözleri

kederli denizkızları. Kardan adamlar ya da Noel ağaçları kadar iyi satmamalarına şaşırılmamıştı. Kar kürelerinin iç karartıcı değil, tuhaf olması gerekiyordu ama onu geride bırakmaya gönlü el vermedi. Johan ve Mo'nun denizkızını alma teklifini elinin tersiyle itti ve onu kolunun altına sıkıştırdı, sanki ona tutunarak kızı rahatlatabilirmiş gibi. Gezintisine devam ederken, denizkızını bilgisayarının yanına koyacağına yemin etti; bu, dışarıda biraz umuda ihtiyaç duyan tüm kalbi kırık kadınlar için mutlu şeyler yazmayı hatırlatacaktı.

Biraz neşeye ihtiyacı olduğu için, uzun sakallı ve sivri şapkaları gözlerini kapatan Noel cücelerini incelerken durakladı ve aklına Kye ile Bailey geldi. Etrafta Johan'ı aramak yerine, öğrendiklerini kullanarak iletişim kurup kuramayacağını görmek için satıcıya yaklaştı. Yerlilerin çoğu İngilizce konuşuyordu ama Johan'ın ona öğrettiği Dancayı denemeye hevesliydi.

Kadın konuşurken adamın gözleri parladı. Kadın ne istediğini anlatmaya çalışırken adam son derece sabırlıydı. Başını sallayarak bakmak istediği cüceleri işaret etti ve ardından Polara için istediği yün ren geyiği süsünü almak için tezgahın altına girdi. Aldıklarını poşetlerken sohbete devam etti, nereli olduğunu sordu ve yetersiz kaldığında ona bazı kelimeler öğretti. Hatta Danimarka kronunu saymasına yardım etti ve ona bir fatura uzatırken nazikçe gülümsedi.

Adam, aralarında karar vermekte olduğu süs eşyalarından birini çantaya attığında kadın itiraz etti. Ona daha fazla para vermeye çalıştığında, adam ellerini kaldırarak geri çekildi. Adam onun yakalayamayacağı kadar hızlı bir şeyler söyledi ama kadın ana fikri anladı. Sonunda pes etti ve dönüp birine doğru yürümeden önce ona bir öpücük kondurdu.

"Üzgünüm-" diye başladı ve sonra gülümsemesi kayboldu. "Burada ne yapıyorsun?"

Roth'un soğuk bakışları ondan satıcıya kaydı. Bir elini onun göğsüne koydu ve itti. Adam kıpırdamayınca, kolunu onun kolunun arasından geçirdi.

ve onu hareket ettirmek için kalçasına vurdu.

"Onu rahat bırakın. O hiçbir şey yapmadı," diye tısladı.

"Bu da neydi şimdi?"

"İyi davranıyordu. Belki sen de denemelisin!" Adamın yüz ifadesi değişmeyince çantasına uzandı ve cücelerinden birini çıkardı. "Bu kadar sevimli bir şeyi satan bir adamın gerçekten kötü niyetli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Roth cüceye baktı ve kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Çocuklar için bir hediye," dedi sabırsızca ve sonra kaşlarını kaldırdı. "Belki de ofisiniz için bir tane almalıyız."

Şapkayı çekiştirdiğinde, kadın onun eline bir tokat attı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Gözleri yok mu?"

Kendini sarımsadan önce uzun bir süre ona baktı. "Cidden, burada ne işin var?"

"Sarai toplantımı yarın sabaha erteledi."

Daha fazlasını bekledi ve hiçbir şey alamayınca, "*Ve?*" diye sordu.

"Bizim için zaman ayırdı."

Siktiğimin Sarai'si. Roth son iki gündür ortalıkta görünmüyordu, bu da ona bu kış harikalar diyarının tadını gerçekler araya girmeden çıkarma fırsatı vermişti. Onunla aynı odayı paylaştığına dair tek işaret, kendisinininkinin yanında asılı bulunduğu nemli havlu ve havada asılı kalan kolonyasıydı. Bu Roth'tu, bir hayalet gibi hayatına girip çıkıyor ama ardından gelen her şeyi geri dönülmez bir şekilde değiştiriyordu. Görünmez olmasını tercih ederdi. Sarai'nin boynunu kıracaktı. "Buna hiç gerek yok. Tek başıma gayet mutluyum."

Gözleri kızın yüzünde gezindikten sonra, sanki daha önce hiç böyle bir yer görmemiş gibi pazarda dolaşmaya başladı. Ve muhtemelen de görmemişti.

"Kopenhag'a kaç kez geldiniz?" diye sordu. "Son üç yılda bir düzineden fazla kez. Neden?"

"Hiç kış aylarında geldin mi?" "Evet."

Elini şenliğe doğru salladı. "Ve sen tüm bunları fark etmedin mi?"

"Var," dedi. "Ve bundan kaçınıyorum."

Gizlice uzaklaştı ve onun peşinde olduğunu biliyordu çünkü herkes aceleyle geri çekildi. Bir fincan Gløgg aldığında, istemeye istemeye ona da bir tane verdi ve yürümeye başlamadan önce tek kelime açıklama yapmadan eline sıkıştırdı. Mo ve Johan'ı gördüğünde, onların mesafelerini koruduklarını görünce şaşırdı. Onlara ters ters baktı ama onlar sadece sırtlamakla yetindiler ve içtikleri her neyse onunla kadeh kaldırdılar.

Çubukta ızgara et için sırada beklerken, Roth'un içkisini bitirdiğini ve boş bardağının dibindeki kuru üzüm ve bademleri kaşıkladığını gördü. Ondan dört çubuk etin parasını ödemesini istememişti ama o ödemişti. Ona kendi payını vermemek çocukça olurdu. Kalabalığın içinde onu kaybetmeye çalışmadan önce teklif ettiği iki taneyi de geri çevirmedi.

İki dakika sonra adam tekrar yanına geldi ama etli çubuklar gitmişti. Gözlerini devirdi ve aebleskiver aldı, Danimarka krepleri, çörek deliklerine benziyordu ama çok daha lezzetliydi. Kadın Danimarka böreği paketini uzattığında tereddüt etmedi, elini daldırıp bir tanesini yedi. Bir diğerine uzandığında henüz ilkinin bitirmemişti.

Alışverişe devam ederken onu görmezden gelmeye çalıştı ama adam bunun için fazla büyüktü. Birkaç kez telefonunu çıkardı. Kadın, adam meşgulken kaçmaya çalıştı ama adam her seferinde kalabalığın arasından onu takip etmeyi başardı.

Daha fazla ıvır zıvır satın alırken yerlilerle Danca pratiği yapmaya devam etti ve Roth çantayı ondan aldığında başka bir çantayla geri dönüyordu.

"Danca konuştuğunu bilmiyordum."

"İstemiyorum," dedi kısaca ve arkasını dönecekti ama adam ceketinin arkasından tutarak onu yerinde tuttu.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Ne?"

Gözleri onunkileri araştırdı. "Hâlâ kızgınsın."

Elini adamın elinden kurtardı ve agresif hareketinin dikkat çektiğini fark edince sakinleşti. Dişlerini sıkarak gülümsedi. "Sonsuza kadar kızgın olacağım."

"Öfkeli kalmak çok fazla enerji gerektirir." "Sen bilirsin," diye tersledi.

Uzandı, ensesinden yakaladı ve onu kendine doğru sürükledi. "Biliyorum," diye mırıldandı. "Ve bunun için gerekenlere sahip değilsin."

Adam eğildiğinde, kadın yüzünü çevirdi. Adamın yanağını okşamak için kullandığı el, kadının sıçramasına neden oldu.

"Donuyorsun!" Adamın çıplak elini iki eliyle kavradı ve paltosu ve atkısı yüzünden ensesindeki eli hissetmediğini fark etti. "Eldivenlerin yok mu?"

O zaman adamın ceketinin altına takım elbise giydiğini ve boynunu açıkta bıraktığını fark etti. Kıyafeti Londra için uygundu, çünkü soğukta geçirdiği en uzun zaman arabasından ofisine kadar olan mesafeydi. Bu sıcaklıkta saatlerce dolaşmaya dayanacak şekilde yapılmamıştı.

"Gel."

Onu deri eldivenlerin olduğu bir standı sürükledi ve satıcıdan en büyük çiftini istedi, ardından atkısını satın aldığı dost canlısı triko satıcısını tekrar ziyaret etti. Roth için açık gri bir tane seçti ve boynuna doladı.

"Bu nasıl bir his?" diye sordu.

"Aşırı tepki veriyorsun," diye hırladı. "Bundan daha soğuk havalarda da bulundum, unuttun mu?"

Gözleri çarpıştığında, karnında bir sıcaklık patladı ve boynuna kadar yükseldi. *Isıt beni prenses.* Bu sıcaklık daha fazla ilerleyemeden,

daha güçlü ve etkili olan başka bir anı tarafından bastırıldı. Colorado'da karda yürüdükten sonra onu nasıl ısıttığını hatırlamasını istiyordu. Kadın o arayı hatırlıyordu ama nasıl bittiğini de hatırlıyordu. *Vazektomi oldum.*

Kontrolünü kaybedip ona tokat atmadan önce dönerek uzaklaştı. Kendini sert bir adam sanıyordu. Onu kendi haline bırakıp zatürre ya da en azından kötü bir soğuk algınlığına yakalanmasına izin vermeliydi ama bunu yapamazdı. Elinde bir bereyle ona döndüğünde kaşları birbirine çarptı.

"Eğil," diye emretti.

İlk başta, bunu yapmayacağını düşündü, ama ona giydirmesi için yeterince eğildi. Uygun olana karar vermeden önce üç tane denedi. Onu içine almak için geri çekildi. Bere ve kalın atkı, kıyafetini dar görüşlü bir iş adamından modern ve modaya uygun bir hale getirmişti. Triko onu birkaç kademe aşağı indirip daha cana yakın ve davetkâr yapmalıydı ama sadece güçlü yüz hatlarını ve o keskin gözlerle onu saran yumuşak malzeme arasındaki zıtlığı vurguluyordu.

Bereyi kulaklarının üzerinden çekiştirdi ve henüz dokunmadığı için atkıyı düzeltti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sıcak" demeden önce bir an düşündü.

En iyi kararına rağmen, yığınları karıştırmaya başladı. On beş dakika sonra kalabalığın arasından iki büyük çantayla çıktı. Roth'un kaşlarının çatıldığını görene kadar yaptığı alışverişten oldukça memnun hissediyordu. Olduğu yerde durdu. Ne halt ediyordu bu kız? New York'ta bunu giyse olmazdı. Babası Tuxedo Park'ta emekli olduktan yıllar sonra bile hâlâ her gün ofise gidiyormuş gibi giyiniyordu ve Roth da farklı değildi.

Roth Londra'ya taşındığında değişti. Başarılı olmak için uyum sağlamaya zorlanmıştı ve o zamandan beri takım elbise giyiyordu. Arada bir örgü kazak giyse bu kadar pislik olmayacağına yarı yarıya inanıyordu ama

Bu onun için sadece hüsnükuruntudan ibaretti. Giysileri geri vermek ve parayı hediye olarak saklamasını söylemek için satıcıya döndüğünde bile Sarai tarafından yolunun kesildiğini gördü.

Jasmine'in Colorado'da giydiğini gördüğü beyaz parkayı giymiş olan Sarai hayran bakışları üzerine çekti. Kürklü kapüşonu yukarıdaydı, güzel yüzünü ve geniş gülümsemesini çerçeveliyordu.

"Burası *büyük* değil mi?" Sarai yarısı yenmiş bir churro'yu sallarken sevinç çılgınlıkları attı. "Tivoli Bahçeleri'nden yeni geldim! Hiç gittiniz mi?"

"Evet, dün." "Ata bindiniz mi...?"

Sarai'nin sesi Roth'u gördüğünde kesildi. Koyu kahverengi gözleri irileşirken, Jasmine sessizce ona bir şey söylememesini tembihledi.

"Sen...?" Sarai'nin söyleyecek söz bulamadığı belliydi. Jasmine'e döndü. "Sen...?" Gözleri Yasemin'in elindeki torbalara takıldı. "Daha fazlası mı var? Bir bakayım!"

Çantaları arkasına sakladı. "Hayır."

"Noel hediyeleri mi?"

İsteksiz bir "Evet" demeden önce tereddüt etti.

Mo arkasından çantaları kaptığında irkildi.

"Bekle! Emin değilim-" diye söze başladı ama Sarai kollarını birbirine bağladı ve onu ters yöne doğru çekti.

"Roth'u örgü içinde göreceğimi hiç düşünmezdim. Ona çok yakıştığını söylemeliyim." "Uygun giyinmemişti," diye mırıldandı.

"Daha önce onun için bir şeyler almayı teklif ettim ama reddetti. Onu giydirmene izin vermesi çok şirin."

İçten içe kıvranarak ona ters ters baktı. "Bir toplantıyı yarın sabaha ertelediğinizi söyledi."

Sarai onun elini okşadı. "Bir şey değil."

Durdu ve yüzünü ona döndü. Göz ucuyla Johan ve Roth'un onların ardından geldiğini gördü. Johan hızla konuşuyordu. O konuşmaya başladığında

ona doğru işaret edince dikkatini tekrar Sarai'ye çevirdi.

"Bunu yapmamalıydın."

"Biri yapmak zorunda. Bir daha boşanmayacaksın, benim gözetimimde olmaz." Elini yumruk yaptı. "Bizi bir arada tutamazsın, Sarai."

"Deneyebilirim."

"Önceliğim ben olsaydım, zamanı kendisi yaratırdı," diye tısladı.

Sarai onun omzunu kavradı. "O kadar uzun zamandır aynı modda ki, başka bir şey bilmiyor. Hiçbir şey için zaman ayırmaya alışık değil, kendisi için bile. Artık başka sorumlulukları da olduğunu hatırlatmak için biraz dürtülmeye ihtiyacı var."

"Bu senin haddin değil," dedi sert bir sesle.

Sarai omuz silkti. "Belki, ama beni azarlayabilir ya da toplantıyı bu akşama erteleyebilirdi. Ama yapmadı. Sadece nerede olduğunu öğrenmek için Mo'yu aradı ve gitti." Sarai'nin ifadesi yumuşadı. "İkinizin birlikte vakit geçirmeye ihtiyacı var."

Bu düşünceyi şiddetle reddetti ve tepkisini gizlemek için başka tarafa baktı. Ne yazık ki gözleri onu izleyen Roth'a takıldı.

Sarai, "Ona biraz zaman tanı," diye öğüt verdi. "Yeniden birlikte olmaya alışmanız zaman alacaktır. Seninle ne kadar çok zaman geçirirse, uyanık olduğu her saati işle doldurması gerekmediğini o kadar çok anlayacak ve bunu kendisi yapmaya başlayacak. Göreceksiniz."

Sarai'nin sesi kendinden o kadar emin geliyordu ki... "Ve sen bunu deneyimlerinden mi biliyorsun?"

Sarai kızardı. "Şey, hayır, ama..." Jasmine'e mahcup bir gülümseme verdi. "Mantıklı, değil mi?"

"Gerçek hayat mantıklı değildir ve bu bir aşk romanı değildir. İşler her zaman daha iyisi için yürümez."

Sarai'yi şaşırttığını düşünerek birkaç adım uzaklaştı. Ama yanılmıştı.

"Babanla barış yapmışken bunu nasıl söylersin?"

Olduğu yerde durdu.

"Ve her Şeye rağmen bunu yazılı hale getirdin." Sarai hala churro'yu tutan eliyle onu dđrttü ve devam ederken ceketindeki Őekerin tozunu aldı. "Bunca zaman sonra ikinizin Colorado'da buluşma olasılığı nedir?"

Sarai'nin yđz ifadesi hem kızgın hem de trajik bir Şekilde umutluydu.

"Hayatın kitaplarda anlatıldığı gibi olmadığını biliyorum ama gerĕek bir peri masalına en yakın Şey sensin." Jasmine ağzını aĕtıđında Sarai elini kaldırdı. "Mükemmel olmadığını biliyorum. Bunu beklemiyorum ama istediğin Şey iĕin savaşmaya istekliysen ona sahip olabileceğine inanmak zorundayım." Sarai'nin bakışları arkasındaki bir Şeye takıldı ve "Hâlâ ĕözmeniz gereken Şeyler olduğunu biliyorum ama birbirinizden kaĕarsanız bunu yapamazsınız" dedi.

Jasmine gözleri yaŐarırken başka tarafa baktı. "Bazı Şeyleri yalnız bırakmak daha iyidir."

Sarai kolunu onun omuzlarına attı. "Oraya varacağız." "Biz mi?"

"Ben senin iyilik perinim." Sarai elindeki churro'yu bir asa gibi salladı. "Programında ona zaman ayırmamı istiyorsan bana haber ver, ben de bunu gerĕekleŐtireyim."

"Bu asla olmayacak," diye mırıldandı.

"Asla asla deme. Oh! Şu kalp süslerine bak!"

"Julehjerter." Sarai'nin boş bakışları karşısında, "Bir Yule kalbi. Ben de birkaç tane almıŐtım."

Tek başına alışveriş yapmaktan memnun olsa da Sarai'nin yanında olmasının ne kadar keyifli olduğunu inkâr edemezdi. Sarai'nin dikkatinden hiçbir Şey kaĕmıyordu ve önüne ĕıkan her Şeyi tüketiyordu. Önceleri kalabalığın iĕinde fark edilmeden süzölüyor, diğer herkesi gözlemliyordu. Sarai onun yanındayken, ilgi odağı onlardı. Gözleri üzerine ĕeken sadece egzotik yakıŐıklılıđı değil, Sarai'nin en sıradan Şeylere bile hayret eden aşırı coŐkusuydu. Sarai'nin ĕocuksu coŐkusunu izlemek tuhaftı.

telefonu çaldığı anda kayboldu. O zaman tamamen işine odaklandı. Görünüşe göre Roth'un programını avucunun içi gibi biliyordu çünkü hiçbir şey yazmamıştı.

Çok fazla yedikten ve iki bardak daha Gløgg içtikten sonra Jasmine'in başı hoş bir şekilde dönmüştü. Kopenhag'ın ikonik, pitoresk sahili Nyhavn'a doğru yürüdüler. Burayı gündüz de görmüştü ama rengarenk evler ve kanalın sakin sularına yansıyan ışıklarla geceleri daha da güzel buluyordu. Birkaç fotoğraf çekmek için telefonunu çıkardı ama hiçbirini Nyhavn'ın hakkını veremedi.

Roth yanına geldiğinde, "Bunu yapmasına neden izin verdin?" diye sordu. "Ne yapmasına?"

"Sarai'nin programını yeniden düzenlemesine neden izin verdin?" Adam hemen cevap vermeyince ekledi: "Bizi bir arada tutmanın kendi sorumluluğu olduğunu düşünüyor. Şimdi, bunu her zaman yapabilir."

"Gücünü idareli kullanacağı konusunda ona güveniyorum."

İçine bir kıskançlık saplandığını hissetti. "Ona bu kadar mı güveniyorsun?" "Sadakatini defalarca kanıtladı." "Ve ben yapmadım mı?"

Bir cevap beklemiyordu ve alamadı da. "Biliyor mu?" diye fısıldadı.

"Hayır."

Bunun kendisini neden daha iyi hissettirdiğinden emin değildi ama hissettirmişti. "Mo ve Johan?"

"Hayır."

"Kimse yok mu?"

"Hayır."

Uzun bir nefes verdi ve kanal suları kadar sakin olmayı diledi ama bu basit sorular her şeyi yeniden gündeme getiriyordu.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Sarai esnemeye çalışarak. "Yarınki toplantı için hazırlamam gereken çok şey var."

"Sanırım alışverişı bitirdim," diye onayladı Jasmine.

Geldikleri yoldan geri dönerlerken Sarai, "Otelde bir spa var," dedi. "Sizin için bir randevu ayarlayabilirim."

"Ben iyiyim. Döndüğümüzde muhtemelen yatacağım."

Sarai sesini alçalttı. "Şampanya mı istersiniz yoksa..." Jasmine tıslama sesi çıkardığında gözleri yuvalarından fırladı. "Ne?"

"Bırak onu," diye hırladı.

"Şimdilik." Jasmine itiraz edecekti ama "Johanna Ledger'ın son romanını okudun mu?" sorusu dikkatini dağıttı.

"Çıktı mı?"

Sarai heyecan içinde zıpladı. "Bu çok iyi, aman Tanrım. Fırsat buldukça gizlice telefonuma bakıyorum. Çalışmak için otele dönmem gerekiyor ama bu bölümü de bitirmem gerekiyor."

"Ne oldu?"

"İkinci bir şans, zorunlu yakınlık, yavaş yanan ve endişeli bir düşman-aşık üçgeni."

"Ooh."

"Biraz da yapmacık olmayan şeyler var ama..." Sarai kaşlarını kaldırdı ve onu şakacı bir şekilde dürttü. "Buna aldırmiyorsun, değil mi?"

Kızın yanaklarına mahcup bir renk gelmişti ama o cevap vermeden Roth, "Bu da ne demek oluyor?" diye homurdandı.

İkisi de arkalarında ne kadar yakın olduğunu fark etmeden sıçradılar.

Sarai, Jasmine ile kollarını birleştirirken, "Bunlar romantik mecazlar," diye açıkladı.

"Tropes."

Roth kelimeyi tekrarladı ama söyleyiş tarzından bunun ne anlama geldiğini bilmediği anlaşılıyordu. Tanrı'ya şükür.

Sarai ona muzip bir göz kırptı. "Son zamanlarda bir şeyi başaramadın mı?" Otele vardıklarında, gülmemek için gösterdiği çabadan dolayı çenesi ağrıyordu. Sarai'nin stenografi konusunda çok bilgili olduğu belliydi,

romantik okuyucuların internette kullandığı kısaltılmış dil. Kendisi bile zaman zaman kayboluyordu ama bunun bir önemi yoktu çünkü Roth, Mo ve Johan'ın ters harem ne demek olduğunu anlamaya çalışırken yaptıkları yorumları dinlemekle meşguldü.

Sarai asansörden inip kendi katına çıkana kadar, Roth'la Londra'daki çatı katında geçirdikleri o geceden beri ilk kez yalnız kalacaklarını fark etmemişti. Asansör yükseldikçe Sarai'nin maskaralıkları karşısında duyduğu şaşkınlık azaldı. Kapılar kendi katlarında açıldığında kımıldamadı. Hepsinden önce davrandı. Mo arkasına baktı ve kapıların üzerine kapanmasını engellemek için elini kapılara vurmaya zorunda kaldı.

"Sorun ne?" diye sordu.

Roth dönüp ona baktı. Asansörden inerken elini yumruk yaptı.

"Hiçbir şey."

Çatı katına doğru ilerlediler. Mo ve Johan, başlarını öne eğip ayrılmadan önce kızın son çantasını gün boyunca teslim ettiklerinden oluşan küçük bir yığının yanına yerleştirdiler. Roth'un sürgüyü kaydırıldığını duydu ve bir korku dalgası hissetti. Bir sonraki savaşın başlamasını beklerken kalbi çarparak görkemli oturma odasının ortasına geçti.

Roth ona bakmadı bile. Süitin diğer ucuna geçti, açık bir kapıdan içeri girdi ve bir ışığı yaktı. Kalp atışlarının sesi arasında, bilgisayar tuşlarının hafifçe vurulduğunu ve ardından Roth'un sessizce, "Roth." dediğini duydu. Durakladı. "Evet, rakamlar bende."

Omuzları çöktü. Topuklarının üzerinde döndü ve banyoya çekildi, kapıyı kilitledi ve uzun bir nefes verirken alnını kapıya dayadı. Bu ertelemenin kendisini ne kadar rahatlattığından utandı. Aralarında çözülmemiş o kadar çok şey vardı ki, ama geçmişini konuşmak sadece daha fazla acı ve öfke uyandırır ve o bunlardan bir ömür boyu yetecek kadarına sahipti.

Soyundu ve duşa girdi. Kapiya bakmaya devam etti, kapının alınmasını ya da yatak odasından bir ses gelmesini bekledi ama hiçbir şey yoktu. İşini bitirdiğinde büyük boy otel bornozuna sarındı ve kapiyı açmadan önce kulağını kapiya dayadı. Boştu. abucak pijamalarını seçti ve onları giydi. İşini bitirdiğinde, oturma odasında unuttuğunu hatırlamadan önce defterini aradı. Yatak odasından çıktığında Roth'un hâlâ derme çatma ofisinde olduğunu gördü. Defterini aldı ve süite geri dönmeden önce görünmez hizmetçilerin her gece yaktığı ateşe baktı. Tereddüt etti, kanepenin bir ucuna yerleşmeden önce ofisin açık kapisına baktı ve defterinde yeni bir sayfaya geçmeden önce parmaklarını ıslak saçlarında gezdirdi. Sıcak battaniye gergin ve ağrıyan kaslarını gevşetti ve göz kapakları sarkmaya başladı. Cesurca uyanık kalmaya çalıştı ama kendini rahat kolağın içinde erirken buldu. Sadece bir dakika gözlerini dinlendirmesi gerekiyordu ve sonra yatağa girecekti. Ateşin tanidik ıtırtılarını ve patlamalarını dinlerken memnuniyetle i çekti.

Aklı ateşin önünde geçirdiği bir başka geceye kaydı.

Seni sistemimden atmak ve kendimi suçlu hissetmemek için son bir gece istiyorum.

Başka bir şey düşünmeye çalıştı ama kulbedeki o gece kapalı göz kapaklarının ardında oynaşıyordu. Rüzgâr kulaklarında uğuldarken, vücudu güçlü anılara ve kitaplarında belgelediği sayısız diğerlerine tepki verirken huzursuzca yer değiştirdi, ayak parmakları kıvrıldı. Tırnakları derisini ısıırıyordu. Sanki ona doyamıyormuş gibi onu tüketme şekli bir yalandı. Herhangi bir zengin adamın kızı da olabilirdi ve ona aşık olduğuna inandırmak için bu şekilde tepki verirdi.

Senin gibi bir kocam olduğu için nasıl bu kadar şanslı oldum? Her arzumu yerine getiren bir adam, hatta sahip olduğumu hiç bilmediklerimi bile?

O hayranlık uyandıran ses tonuyla fısıldanan sözlerinin yankısı içinden bir acı şaftı gönderdiğinde irkildi. Zihnindeki kanalı değiştirmeye çalıştı.

Sekse geri dönmüştü ama çok daha yıkıcı anılar akın akın geliyordu. Onları bastırmaya çalıştı, ama şimdi kapıyı araladığında, sahne açan bir çiçek gibi açıldı ve başka hiçbir şey kalmayana kadar zihninin kenarlarını doldurdu. Silemeyeceği ve onu asla affetmeyeceği bir geçmişe teslim olurken gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.

BÖLÜM 12

ALTI YIL ÖNCE

Çok güzel bir gündü, güneş binlerce insanın üzerine vuruyordu. Pennsylvania Üniversitesi'nin mezuniyet töreni için toplanmıştı. Daha iyi bildiği halde, tribünlerde tanıdık bir yüz aradı. *Herhangi bir tanıdık* yüz. Lyle dün arayıp Almanya'dan zamanında dönemeyeceğini söylemişti ama aile üyelerinden birinin törene katılma ihtimali her zaman vardı. Her gün üniversiteden mezun olmuyordu. Aslında, bu sadece bir kez olacaktı ve hepsini kendi başına yapmıştı. Bu da bir şey sayılırdı, değil mi?

Mezunlar, tek kelimesini bile duymadığı destansı ve ilham verici bir konuşma yapan bu adam için tezahüratlara ve alkışlara boğuldu. O da alkışladı ve orada olmayanlara değil sahnede olanlara odaklanmaya çalıştı. Tribünlerde onun için kimsenin olmaması önemli olmamalıydı. Diplomasını, bunu yapabileceğini kendine kanıtlamak için almıştı ve almıştı da. Büyük günlerinde aile desteği olmayan başka mezunların da olduğundan emindi. Önemli bir şey değildi. Boğazındaki yumruyu yuttu.

Roth'a iki ay önceki mezuniyet töreninden bahsetmiş ve iki kez daha tesadüfen buluşma konusunu açmıştı ama duyduğundan emin değildi. İlk seferinde bağlantı kötüydü, ikincisinde ise gümrükten geçmek için telefonu kapatmak zorunda kaldı. Üçüncü seferde ise başka bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kalmıştı. Roth'un katılamaması önemli değildi. Elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Üniversitenin son yılında ona destek olmuştu. Altmış bin dolarlık okul harcını, barınma masraflarını ve ihtiyacı olan diğer her şeyi hiç şikâyet etmeden ödemiş, kendisi de gece gündüz çalışmıştı. Suçluluk duygusu onu en iyi şekilde ele geçirdiğinde, ona işi bırakacağını söyledi, ancak o ona para için endişelenmemesini söyledi ve diplomasını bitirmesi için onu teşvik etti. Hangi koca böyle bir yükün altına girer ki? Başına gelen en iyi şey oydu. Bu sabah telefonu açamamış olsa da, onunla gurur duyduğunu biliyordu. Bu kadarı yeterliydi. Ya da Lyle'in burada olması gerektiğine göre öyle olacağını düşündü.

Hayal kırıklığına uğradığını söylemek hafif kalırdı. Sesine yansımış olmalıydı çünkü Lyle hatta kalıp Colette'le konuşacağını söyledi ama ikisi de bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordu. Bunu bir şekilde telafi edeceğine söz verdi. Ama yapamadı. Bu günün telafisi yoktu. Tribünleri tekrar taradı ve titremeye başladıklarında dudaklarını birbirine bastırdı. Lyle'la telefonu kapattıktan sonra, sesini duymak için umutsuzca Roth'u aradı ama telefonu doğrudan sesli mesaja dönünce yıkıldı. Bunu onu üç aydır görmemiş olmasına, finallerden sonra yaşadıklarına ve şimdiye kadar ailesiyle arasını düzeltmiş olacağına dair aptalca umuduna bağladı.

Başka bir konuşmacı kürsüye yaklaşırken derin ve güçlendirici bir nefes aldı. Yakında her şey bitecekti. Uzun mesafeli ilişkileri geçmişte kalacaktı. Sonunda Amerika'yı ve ailesini geride bırakabilecekti. Ailesinin arabayla iki saatten daha az bir mesafede olması ve bugünü görmezden gelmeyi seçmesi, bu yıl katlandığı her şeyin üzerine bir başka acı katmanı daha ekliyordu. Onların küçümsemeleri onu

Çalışmalarını tamamlamak ve onların yanıldığını kanıtlamak. Şiş gözlerini gizlemek için taktığı koyu renkli, büyük boy güneş gözlüklerini düzeltti. Amacına ulaşmıştı ama zafer ya da sevinç hissetmiyordu. Tek hissettiği acıydı. Neden ailesi onun gördüklerini göremiyordu? Eğer Roth onu ismi için kullanıyor olsaydı, babam şirketinin peşine düştüğü anda onu terk ederdi. Onun için her şeyi riske atmıştı ama ailesi için hiçbir şey fark etmiyordu. Tek umursadıkları, babasının Baldwin'lerle ilişkisini mahveden nişanının bozulmasıydı ve bunun için onu asla affetmeyeceklerdi. Belki de asla bir uzlaşma olmayacaktı. Belki de bundan sonraki hayatı böyle olacaktı. Dünyaya karşı sadece o ve Roth vardı.

O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, etrafındaki herkes ayağa kalkıp keplerini fırlatana kadar törenin bittiğini fark etmedi. Mezunlar vedalaşmak ve fotoğraf çektirmek için birbirlerine dönerken seyirciler tezahürat yaptı ve sahaya inmeye başladı. Kalabalığı kampüse kadar takip etmeden önce gözü yaşlı birkaç yabancıнын sarılmalarını kabul etti. Yüzünü okul kameramanından sakladı ve arkadaşına doğru ilerledi.

"Anika."

"Jasmine!" Anika kollarını ona doladı. "Bittiğine inanabiliyor musun?"

"Evet," dedi ve ardından "O partiye davetiyeniz hâlâ geçerli mi?" diye sordu.

Anika gözlerini kırptırdı ve bulaşmış rimelini temizledi. "Tabii ki. Bir şey mi oldu?"

Elini salladı. "Bazı planlar suya düştü, ben de seninle takılayım dedim."

Anika dehşete düşmüştü. "Kocan gelmedi mi?"

"Gelemedi."

"Kayınbiraderin sanıyordum-"

"O da gelemedi." Omuz silkti. "İş, bilirsin işte..."

"Jasmine..."

"Ben iyiyim.

"

Anika, anne ve babası olmas ı gereken bir çifte işaret etmeden önce dilini şaklattı. "Bu Jasmine Hennessy."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ellerini sıkarken.

Anika'nın babasının kaşları çatılınca, Anika arkadaşını düzeltti. "Aslında adım Jasmine Roth. Bir yıl önce evlendim."

"Ve ben onunla henüz tanışmadım," dedi Anika. "Yurtdışında çalışıyor, değil mi?" "Evet. Çoğunlukla İngiltere'de."

"İşte oradalar." Anika gruptaki diğer kızları işaret etti. "Jasmine bizimle geliyor. Ailesi gelmedi."

Kızlar üzgün ifadelerle ona dönerken, o sempati trenini durdurmak için ellerini kaldırdı. "Ben iyiyim." Ve hareket etmeye devam ettiği sürece de iyi olacaktı.

"Hadi fotoğraf çekelim," dedi Anika'nın annesi.

Yapacak bir şey bulduğu için minnettar olan Anika, kızlarla birlikte sıraya girdi ve ağaçların altında poz verdi. Anika'nın ebeveynleri tek tek fotoğraf çekmek için herkesin telefonuyla uğraşırken insanlar akın akın geçiyordu. Bir adam kalabalığın arasından sıyrıldığında Anika ona bakmadı. Onlar fotoğraf üstüne fotoğraf çekerken gülümsemesini korumak için tüm çabasını harcadı. Adam Anika'nın ailesinin üç metre solunda durdu. Arkadaşları birbirleriyle fısıldaşmaya başlayana kadar onun kızların erkek arkadaşlarından biri olduğundan emindi.

"Kim o?"

"Neredeyse bitirdiler. İki telefon daha," dedi ağzının kenarından.

"Onu daha önce hiç görmedim," diye mırıldandı

Anika. "Gözler buraya!" Anika'nın babası bağırdı.

"Orada öylece duruyor. Kime bakıyor?"

Merakı onu ele geçirdi ve gözleri yabancıya kayd ı. Gördüğü şeyi algılaması bir saniye sürdü. Roth bir ağacın yanında duruyordu.

siyah takım elbiseli, elleri ceplerinde, sanki görünüşü sıra dışı bir şey değilmiş gibi sabırla bekliyordu. O kadar şaşırmıştı ki, sersemlemiş bir halde arkadaşlarının yanına sendeleyerek gitti.

"Jasmine? Sen iyi misin?" Anika sordu.

Cevap vermedi. Gözyaşları yüzünden akarak ona doğru koşmaya başladı ve kendini ona doğru fırlattı. Onu kollarının arasına aldığı anda, kollarını ve bacaklarını olabildiğince sıkı bir şekilde ona doladı.

"Büyük gününü kaçıracakmışım düşünmedin, değil mi?" diye mırıldandı.

Onun göğsüne doğru hıçkırarak ağladı. Adam onun sırtını sıvazladı ve sonra saçlarını okşadı. Bu onun daha da yüksek sesle feryat etmesine neden olunca, "Sanırım insanları korkutuyorsun" diye mırıldandı.

Başını kaldırıp adamın yüzünü öpücüklere boğmadan önce boğuk bir kahkaha attı. Acı sanki hiç orada olmamış gibi yok oldu. İhtiyacı olan tek şey oydu. O kadar çılgınca mutluydu ki, onları bir gösteri haline getirdiğini fark etmesi biraz zaman aldı. Roth gösteriş meraklısı biri değildi. Onun yüz ifadesini inceledi. Kırılmış ya da utanmış görünmüyordu, daha ziyade şaşkıındı. Yüzündeki ruju silerken sırtıttı.

"Beni şaşırttığı anda başına gelecek olan bu," diye uyardı onu düzgün bir şekilde öpmeden önce.

"Bunu daha sık yapmalıyım," dedi onu yere bırakmadan önce. Gözleri arkasındaki bir şeye takıldı. "Merhaba."

Jasmine döndü ve Anika'nın birkaç adım ötede durduğunu

gördü. "*Bu* senin kocan mı?"

"Evet." Kendini Roth'un yanına yaslarken elini göğsüne koydu.

"Sonunda tanışacaksın-"

"*O mu?*" Anika neredeyse gücenmiş görünüyordu. Kaşlarını çatı. "Sorun nedir?"

"Onun gibi biri olacağını düşünmüştüm..." Anika elini sınıf arkadaşlarından bazılarına doğru salladı.

Kaşları havaya kalktı. "Onun güzel bir çocuk olduğunu mu düşündün?"

Anika sonunda nasıl görüldüğünün farkına varmış gibiydi ve iki elini birden havaya kaldırdı. "Beklediğim bu değildi ama sonunda sizinle tanışabildiğim için mutluyum. Ben Anika."

Onun elini tuttu. "Roth."

Anika onun elini bırakmadı ama inceleme fırsatı buldu. Jasmine önce Roth'un donuk yüz ifadesine, sonra da elini sert avucunun üzerinde yumuşatan Anika'ya baktı.

"O bir sanatçı," diye açıkladı Jasmine.

"Anika'nın annesi araya girdi ve kızını Roth'un elinden zorla çekip aldı. "Her zaman çok meraklı olmuştur."

"Çok güzel ellerin var," dedi Anika. Roth omuz silkmeden önce Jasmine'e baktı.

Ona doğru eğildi ve kollarını ortasına dolayarak, "İngiltere'den yeni geldi. Sanırım biz..."

Anika'nın yüzü güldü. "Evet, arayı kapatıp kutlama yapmalısınız! Roth, eğer bana poz vermek istersen lütfen haber ver. Harika hatların ve gözlerin var..." Anika öne doğru bir adım atmaya çalıştı, ancak sinirli annesi tarafından engellendi. Anika elini salladı. "Jasmine'de numaram var."

Kızlara öpücükler dağıtırken, Roth onun fark etmediği bir çantayı aldı ve omzuna astı.

"Havaalanından doğruca buraya mı geldin?" Adam başını sallayınca, kadın onun sert karnına bir şaplak attı. "Neden bana söylemedin?"

"Gelebileceğimden emin değildim. Dün gece varmam gerekiyordu ama geciktim." Geldikleri yoldan geriye doğru baktı. "İlginç bir arkadaş."

Sırıttı. "Babamın yurttta kalmamı istememesinin nedeni o. İlk yılımda oda arkadaşımdı. Kiminle iletişim kurduğumu kontrol edememek hoşuna gitmedi, bu yüzden dikkatim dağılmasın diye bana bir daire aldı."

Adamın ifadesi sertleştiğinde bunu söylediğine pişman oldu.

"Gelmedi mi?"

"Hayır."

"Yapmasını istedin mi?"

Gözlerini kaçırdı. "Gelmesini beklemiyordum."

"Ben bunu sormadım."

şenlikleri geride bıraktıklarında yavaşladı ve başını onun göğsüne yasladı. "Yine fel geçirdi."

"Duydum."

Sertçe yutkundu. "Hastaneye gittim." Adamın gerildiğini hissetti ama konuşmadı.

"Odasına alınmamam için emir verdi." Göğsü sıkıştı ama bunu görmezden geldi ve ona odaklandı. Roth elindeydi. nemli olan tek şey oydu. "Yüksek lisans yapmanın bir fark yaratacağını düşünmüştüm. Bu onun hayaliydi, benim değil, ama..." Gergin bir kahkaha attı. "Sanırım bu benim açımdan saflıktı, değil mi?"

"Baban bir piç."

Bunu duymazdan geldi ve "Uçakta hiç uyudun mu?" diye sordu.

Adam başını salladı.

"Eve gidip dışarıdan sipariş vereceğiz."

Kaşlarını attı. "Bu pek de kutlama sayılmaz. Seni şık bir akşam yemeğine gtrecektim."

Bu söz kalbini ısıtsa da başını salladı. "İhtiyacım olan tek kutlama sensin."

Kaldırımın ortasında durdu ve onu öpmeden önce yüzünü iki eliyle kavradı. Onun kolayca tutuşturduğu ateşin alevleriyle yıkandı. Bir pck. Bağımlısı olması için gereken tek şey buydu. Her şeyini onun üzerine oynamıştı ve o da onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Bir yıl olmuştu ve hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyorlardı. Aralarındaki tutku her zamanki gibi güçlüydü.

Hatta daha güçlüydü. Kendini onun vücudunun sert hatlarına uydurdu ve ereksiyonunu hissettiğinde gülümsedi.

Onun dudağını ısırdı. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Üç ay boyunca uzak kalan sendin." "Bana yapmanı istediğim her şeyi düşünerek kaç gece kendime dokundum biliyor musun?" diye mırıldanırken elini göğsünde gezdirdi.

Çoğu kadın onun sabit bakışlarından korkardı ama o daha da yaklaştı. Sıcaklık, ona dokunduğu andan itibaren olduğu gibi onu pervasızlaştırdı. Onda vahşi ve evcilleşmemiş bir şeyler vardı, çoğu insanın içgüdüsel olarak uzak durmasına neden olan bir şey, onları bu kadar huzursuz eden şeyin ne olduğunu tam olarak belirleyemeseler bile. Kontrolün kişileşmiş haliydi, ama kadın onun canavarını nasıl serbest bırakacağını biliyordu. Onu birkaç kez serbest bırakmıştı. Anılar amcığının sıkmasına neden olmuştu. Çok uzun zamandır iyi bir kız olmuştu. Sorumluluk sahibi, itaatkâr bir kız olmaktan bıkmıştı. İlişkilerini zorlasa da eğitimine devam etmişti. Roth da o da köle gibi çalışıyordu, peki ne için? Babası için hiçbir şey fark etmiyordu. Hiçbir şey değiştirmezdi, o halde neden mücadele ediyordu? Babasının onu olmakla suçladığı kadın olmanın zamanı gelmişti; saf, ahlaksız ve onun kadını. Roth'un gözleri karanlık ve açtı. Onu uçurumun kenarına itmek için fazla bir şey gerekmeyeceğini görebiliyordu. İkisi için de çok uzun zaman olmuştu.

Eli adamın göğsünden aşağı kaydı ve daha da aşağı indi. Güpegündüz, herkesin içinde, ana şenliklerin yapıldığı yerin hemen köşesindeydiler. Bu tür şeyler burada yapılmazdı. Bu törenlere diğer prestijli ve önde gelen isimlerle birlikte başkanlar da katılırdı ama parmakları adamın aletinin dış hatlarında gezinirken umursayacak iradeyi kendinde bulamadı. Ona sahip olmak için daha fazla skandalı ve okulun yeni kazandığı diplomayı geçersiz kılmasını göze almıştı. Hiçbir zaman kural çiğneyen ya da risk alan biri olmamıştı ama onun yanındayken kendine engel olamıyordu. Onunla ilgili bir şey onda isyan etme, kıskırtma ve

Zar. Onun buz gibi soğukkanlılığının kırılmasını ve medeni kıyafetler giymiş kurdun ortaya çıkmasını izlemek hoşuna gidiyordu.

Elini bacaklarının arasına daldırıp onu sıkıca kavradığında çenesindeki bir kas esnedi. "Sana ihtiyacım var."

Adamın gözleri şehvetten kör olmuşken, adam kızın kolundan tuttu ve onu kaldırımından aşağı çekti.

"Çok hızlı yürüyorsun," diye yakındı ve onu yavaşlatmak için şakacı bir şekilde kolunu çekti.

Adamın dönmesine, eğilmesine ve onu omzunun üzerinden atmasına hazırlıklı değildi.

Histerik bir şekilde güldü, bunu ona yapabildiği için çok mutluydu. "Şaka yapıyordum. Yürüeyebilirim." Adam durmayınca ona vurdu. "Bebeğim? Yürüeyebiliyorum."

Cevap yok.

"Beni eve geri taşıyamazsın. Çok uzak." "Hareket etmeyi kesersen oraya daha hızlı varırız."

"Roth!"

Onun kışını tokatladı. "Bunu atmam lazım, yoksa seni burada beceririm. Kimin gördüğü umurunda değil."

Yüzünü adamın sırtına gömdü ve adam caddeye döndüğünde kıkırdadı. Yabancıların onu bu şekilde görmesinden utanç duyması gerekirdi ama umurunda değildi. Önemli olan tek şey onun burada olmasıydı ve bu sefer veda etmek zorunda kalmayacaktı. Onunla birlikte gidebilirdi.

"Hey!"

Roth durakladı ve döndü. Onun sırtına sarıldığı için hiçbir şey göremiyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Bir araca ihtiyacımız var," dedi Roth sertçe.

"Müsait misiniz?" Bir duraksama ve ardından,

"Hanımefendi iyi mi?"

Roth sesini yükseltip "Evet," demeden önce "Olacak," diye mırıldandı.

İleri doğru yürüdü ve onu ayağa kaldırdı. Roth yoldan çekilmiş mavi bir hatchback'in arka koltuğuna doğru eğilirken kız ona baktı. Roth bileğinden tutup onu içeri çekmeden önce camdaki Uber etiketini fark etti. Mezuniyet cüppesini düzeltti ve yüzünde endişeli bir ifadeyle koltuğunda dönen şoföre baktı, ta ki onun gülümsediğini görene kadar. Otomatik olarak o da gülümsedi. Ondan en fazla beş yaş büyük olabilirdi.

"Sizi nereye götürebilirim?" diye sordu.

Roth elini kadının kalçasına koydu. Adam öne doğru bakmadan önce o tescilli ele baktı. Kadın adresini verdi ve trafiğe girdiklerinde Roth'a ters bir bakış fırlattı.

"Yeni mi mezun oldunuz?" diye sordu şoför radyoyu kapatırken.

"Evet." Gözleri dikiz aynasında buluştu. "Kenara çektiğin için teşekkürler." "Sorun değil," dedi kolayca. "Uh, neden seni taşıyordu?"

Roth siyah önlüğünü ve elbisesini düzeltti. Kalçalarını birbirine kenetledi ve sürücüye odaklanmaya çalışırken onun bileğini kavradı.

"Ayaklarım," diye söze başladı.

Roth'un parmakları kadının bacaklarının arasına daldığında şoför "Topuklular mı?" diye tahmin etti.

"Evet." Şoförün yüzünü görmemesi için başını eğdi ve Roth'a ters ters baktı. "*Burada olmaz*" diye mırıldandı.

Parmakları iç çamaşırının köşebentine takıldı ve keskin bir çekişle kumaş koptu. Adam iki eliyle bacaklarını ayırmaya çalışırken kadının gözleri yuvalarından fırladı. İki adım ötedeki şoföre baktı. Oh, Tanrım. Eğer şoför arkasını dönerse...

Roth klitorisini ovarken panikten başı döndü.

"Derecen ne?" diye sordu şoför.

Aklını bir arada tutmaya çalışırken gözlerini deli gibi kırpıştırdı. "Biz..." diye hırıldadı ve Roth'unkini iki eliyle çekip çıkarmak zorunda kaldı, "*İş!*"

"İş, ha? Belki bana yardım edebilirsin," dedi sürücü alaycı bir ifadeyle.

"Yardım etmek mi?"

Kadın elbisesini aşağı çekmeye çalıştı ama Roth elbiseyi tekrar yukarı kaldırdı ve onunla oynamaya devam ederken elini savurdu.

"Parayla aram iyi değildir," dedi şoför neşeyle. "Bunu ek iş olarak yapıyorum."

Adam dikiz aynasına tekrar bakarken taş kesilmek yerine dikkatli görünmeye çalıştı. Teşhirci bir yanı vardı ama daha önce hiç böyle bir şey yapmamışlardı. Onunla dalga geçerken aklından geçen bu değildi. Arabanın arkasında bir adam onunla karısı ve çocuğu hakkında konuşuyor, birkaç ay içinde üçüz bebek beklediğini söylüyor ve Roth iş tavsiyesi isterken...

Bir zevk dalgası paniklemesine neden olurken başı geriye düştü.

"Kırk beş bin kazanıyorum ve karım şu anda çalışmıyor. Yatağa bağlı," diye devam etti şoför kırmızı ışıktaki dururken. "İşini seviyordu ama patronunun onu çok çalıştırdığını düşünüyordum."

"Öyle mi?" diye sordu boğuk bir nefesle ve pencereden dışarı baktı.

Roth ona kötü şeyler yaparken insanlar sadece birkaç metre ötedeki kaldırımında yürüyordu. Camların renkli olup olmadığını anlayamıyordu. Öyle olmasını umuyordu çünkü... Roth iki parmağını içine soktu. Adam yavaşça geri çekilmeye başlamadan önce nefesini kesecek bir titizlikle keşfederken nefesini tuttu. Adam klitorisiyle oynarken, daha fazlası için geri kaymadan önce onu içine çekerken, kadın adamın kalçasını kavradı.

Roth'un kendisine ne yaptığına o kadar odaklanmıştı ki, araba çaldığında irkilmedi. Sürücü tekrar dikiz aynasına baktı.

"Üzgünüm, karım arıyor."

"Cevap ver," dedi dengesiz bir gülümsemeyle. "Hey, bebeğim," dedi şoför.

"Hey, tatlım," dedi parlak, neşeli bir ses arabanın hoparlörlerinden.
"Ögle yemeği için eve geliyor musun?"

"Hiç sanmıyorum. U Penn bugün mezun oluyor ve sanırım onlara şoförlük yaparak bir sürü para kazanacağım." Jasmine'e göz kırptı. "Alınma ama."

"Ha?"

"Üzgünüm bebeğim, şu anda arabamda insanlar var." "Oh, üzgünüm."

"Hayır, iyiler. Şu anda mezunlardan birinden iş tavsiyesi alıyorum."

"Herhangi bir tavsiyeye minnettar olurum." Kadın iç çekti. "Buna ihtiyacımız olduğunu biliyorsun."

"Ben de öyle dedim."

Roth amının duvarlarına masaj yaparken gözleri doldu. Şoför birkaç öpücük sesi çıkarıp telefonu kapatmadan önce karısıyla ufak bir konuşma yaptı.

"Karımı seviyorum," dedi aynada ona gülümserken.

"Sesi..." Dişlerini gösterdi. "Çok güzel."

"Öyle. Dördüncü sınıfta tanıştık ve o zamandan beri birbirimizden hiç ayrılmadık."

Adam çocukluk aşkından bahsederken, kadın uzanıp elini Roth'un gömleğinin içine soktu. Işık yeşile döndüğünde, ileri atıldılar. Roth ona işkence ederken kadın kıvranıyordu.

"Karım olağanüstüdür," diye devam etti şoför. "O çok sakın. Ben endişeliyim. Sadece bir çocuk daha dedim ve sonunda üç çocuğumuz oldu. İkizler ve üçüzler ikimizin ailesinde de yok. Şansımız nedir ki?"

Roth'a doğru döndü, artık umursamayacak kadar kendinden geçmişti. Bacağını Roth'un bacağına geçirerek ona kendisini bitirmesi için izin verdi. Elini emniyet kemerine sardı ve orgazmı arttıkça kemerin kilitlendiğini duydu. Sağa doğru eğildi, baş desteğinin arkasına eğildi ve sürücü kötü mali durumunu açıklarken dikiz aynasından görünmedi. Şimşek çakarken, Roth'un şoförden radyonun sesini açmasını isteyerek örtbas ettiği vahşi bir inilti çıkardı

Çünkü şarkıyı seviyordu. Şoför hemen şarkının sesini açtı ve kızın dayandığı kapının, orgazm olduğu zamanki kadar titreşmesini sağladı.

Gücünü yeniden kazandığında bacağını onunkinden ayırdı ve Roth'a yaslanmadan önce elbisesini sıyırdı. Şoförleri binanın önünde durduğunda, Roth arabadan inmesine yardım etti ve şoförlerinin yanına dönüp yolcu camından içeri eğilmeden önce onu binaya yasladı. Roth yanına gelene kadar ne kadar zaman geçtiğini fark etmemişti ve Roth'un etkisinin geçmeye başladığını fark etti.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu adam elini tutup binaya doğru yürürken.

"Tavsiye istedi."

Ona baktı. "Şoför mü?"

Başını salladı. Başka bir şey söylemeyince elini sıktı.

"Ve?"

"Ona biraz verdim."

"Aww." Asansöre bindiklerinde kollarını ona doladı. "Çok yumuşaksın."

"Ben değilim."

Onun göğsünü okşadı. "Hayır, değilsin ama bazen tatlı olabiliyorsun."

"Yardıma ihtiyacı var," dedi kısaca.

Şoförün, her neyse, onun tavsiyesine uyduğunu umuyordu. Asansör kendi katına çıkarken Roth etrafına bakındı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Kaşlarını çattı. "Burada mı yaşıyordun?"

Sertleşti. "Diğer dairenin kira kontratı bitmişti. Bu daha ucuzdu."

Kaşları bir araya geldi. "Sana para konusunda endişelenmemeni söylemiştim."

"Biliyorum." Kapısına doğru ilerledi ve anahtarını çıkardı. "Burayı sevdim."

"Diğer yer daha güzeldi."

Dairesine girdi ve kollarını iki yana açtı. "Ama şu ışığa bak! Komşularım da çok iyi. Bu binada yanlış bir şey yok."

"Böyle bir yerde olmamalısın."

Kaşlarını çattı. "Ne demek bu?" "Daha iyisini hak ediyorsun."

"Sorun değil," dedi geceliğini başının üzerinden geçirip ikinci el eşya satan bir dükkândan bulduğu sandalyenin üzerine atarken. "Ayrıca, burası amacına hizmet etti."

"Ne?" dedi dalgınca çantasını yere bırakırken, hala onaylamayan bir kaşla etrafa bakıyordu.

Dikkatini daireden uzaklaştırmak için kollarını ona doladı. "Okulla işim bitti."

Homurdandı.

"Bu da seninle gelebileceğim anlamına geliyor." "Sen neden bahsediyorsun?"

Onun keskin ses tonu karşısında başını eğdi. "Okul için burada kaldım. Artık işim bittiğine göre Londra'ya taşınabilirim. Artık ayrı yaşamamıza gerek yok."

"Burada kalıyorsun."

"Ne?"

"Gece gündüz çalışıyorum." "Bunu biliyorum."

"Anladığımı sanmıyorum."

Bir adım geri çekildi, bir eli bugün taktığı annesinin kolyesini kurcalamak için boynuna gitti. "Ben Maximus'un babasıyla büyüdüm. Bir imparatorluğu yönetmek için ne gerektiğini biliyorum." Yüz ifadesi sertleştiğinde, dilini ısırması olmayı diledi.

"Londra'da işler iyi değil."

Kanın yüzünü terk ettiğini hissetti. "O... o mu?" "Evet."

Kadın daha da geri çekilecekken, adam kolundan tutup onu kendine çekti. Adam onu kollarının arasına aldığı anda kadın kaskatı kesilmişti.

"İnşa ettiğim her bloğu yıkmaya çalışıyor. Bırakın karımı aramayı, uyumaya bile vaktim yok." Kadın ağzını açtığı anda, adam onu susturmak için saçını çekiştirirdi. "Benimle birlikte olmak istediğini biliyorum ama şu anki hayatım... Bir hayat değil. Burada kalmanı istiyorum."

"Ama..." Tüm bunları geride bırakma hayalleri parçalanmaya başladığında gözleri çaresizlik gözyaşlarıyla doldu. "Seni her üç ayda bir görmek... Bu beni öldürüyor."

"Jasmine."

"Hayır!" Adamın gömleğini avuçladı ve onu sarırmaya çalıştı. "Yardım edebilirim! Diplomamı yeni aldım. Kayıplarınızı geri kazanmanıza yardımcı olabilirim."

Ellerini kadının omuzlarına koydu. "Çalışmıyorsun." "Ne?"

"İşletme diplomanı alarak kendini kanıtladın. Şimdi başından beri sahip olman gereken şeye odaklanacaksın." Kız şaşkınlıkla ona baktığında, adam elini hafifçe salladı. "Yazarlık."

"Yazmak mı?"

"Evet," diye homurdandı. "Yazmak. Senin hayalin." "Sana yardım etmek istiyorum."

"Bana yardım ediyorsun."

Ellerini havaya kaldırdı. "Nasıl? Burada bile kullanamayacağım bir diploma için okul harcımı sen ödedin."

Ondan uzaklaşıp buzdolabına doğru yürüdü ve bir kutu meyve suyu aldı.

"Bir iş bulmaya çalıştım," dedi sırtını ona dönerek. "Jasmine..."

"Yanında ıraklık yaptığım bir CEO tarafından yönlendirildim. Ayrılmadan önce biraz para kazanabileceğimi ve uygulamalı deneyim kazanabileceğimi düşündüm. Mülakatım harikaydı. Ertesi gün başlamamı istediler." Ağzındaki acı tadı mango ve ananas suyuyla bastırdı. "İçeri girdiğimde her şey değişmişti. Beni işe alan kadın profilimde bir şey çıktığını ve pas geçmek zorunda kalacaklarını söyledi. Kafam çok karışmıştı. Bunun arkasında babamın olduğunu anlamadan önce bu üç kez daha oldu."

"O bir piç," dedi tekrar.

Aynı fikirde değildi ama onunla tartışmadı da. "Burada hiçbir şey yapamam. Onun çok fazla etkisi var."

"Yazman için bir sebep daha."

Elini havaya doğru savurdu. "Yazmak faturaları ödemeyecek!"

"Buna gerek yok."

"Kıçını yırtarak çalıştığını bildiğim halde nasıl yazabilirim? Bu hiç adil değil-"

Adam ona doğru yürümeye başladığında, kadın aptalca bir hareketle sanki onu uzaklaştıracakmış gibi bardağını uzattı. Adam bardağı elinden kaptı, onu tezgâhın üzerine kaldırdı ve ellerini iki yanına koydu.

"Adil mi?" Yüzleri birbirlerinden birkaç santim uzakta olacak şekilde eğildi. "İyi makyaj yapmışsın prenses, ama bugün beni görmeden önce bile ağladığını saklayamazsın."

Kız başka tarafa bakacakken, adam çenesini kavradı ve onu alev alev yanan gözleriyle buluşmaya zorladı.

"Benim için nelerden vazgeçtiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Bugün senin için ne kadar farklı olabilirdi? Bütün ailen burada." Kan çanağına dönmüş gözünün yanında bir kas kıpırdadı. "Ve Baldwin'ler de. Gazeteler için fotoğraf çekmeyi ihmal etmeyen muhabirler de gelirdi. Baban senin onuruna bir parti verirdi ve sen de o partide yer alırdın.

nişan partinizi planlıyor." Parmakları kadının kalçalarında esnedi. "Seni güzel bir hayattan mahrum bıraktım."

Ellerini onun boynunun arkasında birleştirdi ve alnı kendi alnına dayanana kadar çekti. "Seçimimden pişman değilim."

Cevap vermedi ama vermek zorunda da değildi. Kuduz enerjisi, uçucu duygularla dolup taşarak onu dövüyordu. Bacaklarını onun etrafına doladı ve onu olabildiğince yakınına çekti. Yanağını onunkine bastırdı ve elini saçlarında gezdirerek onu rahatlatmanın ve yatıştırmanın bir yolunu aradı.

"Bu hayatımın en kötü yıllarından biri oldu." Adam geri adım atmaya çalıştığında onu yerinde tuttu ve yanağından öperek sözünü bitirmesine izin vermesini istedi. "Ama aynı zamanda senin sayende hayatımın en iyi yılı oldu. Bana herkesten daha fazlasını veriyorsun. Bugün tüm ailemin gelmesi bile senin yerini tutamazdı." Gözleri yaşlarla doldu. "Vazgeçecek fazla bir hayatım yoktu. Beni sadece iş ilişkilerini geliştirmenin bir yolu olarak gören bir babadan mı? Beni ailesinin ona verdiği gelinler listesinden seçen bir nişanlı mı? Ford *beni* istemedi; o bir Hennessy istedi. Seni mi?" Sesi kırıldı. "Her şeyini kaybettin ve hâlâ benim yüzümden hayatta kalma mücadelesi veriyorsun." Yüzünü onun boynuna yasladı. "Lütfen sana yardım etmeme izin ver."

"Bana yardım ediyorsun."

Eli aralarına girdi. Adam onu kenara çekene ve aleti kalçalarının arasından kayana kadar ne yaptığını bilmiyordu.

"Bana uğruna savaşabileceğim bir şey veriyorsun, bir yuva." Kollarını ona doladı ve onu kendine doğru çekti. "Bana sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim her şeyi veriyorsun. Burada olup beni bekleyerek bana yardım ediyorsun."

"Ama-"

Onu öptü, sözlerini ve itirazlarını çaldı. Tezgâhların yüksekliğinden hoşlanmadığını fark etmesi ve onu kaldırması iki dakikadan az sürdü. Onu yatak odasına taşıırken kendisine bağlı tuttu. O

onu yatağın kenarında becerdi ve göğüslerinin serbest kalması için elbisesini aşağı çekti. İlerlerken birini kavradı, gözleri açgözlülükle onun üzerinde geziniyordu.

Ona doğru uzandı ve o da buna karşılık vererek dudaklarıyla buluşmak için aşağı indi. Ellerini onun ulaşabildiği her santiminde gezdirdi, hâlâ onun burada olduğuna tam olarak inanamıyordu.

"Seni seviyorum," dedi onun dudaklarına karşı.

Adamın temposu hızlandı ve kadın onun almasını zevkle seyrederken ahlaksız bir kahkaha attı. Adam üzerine yığıldığında, onu sırt üstü yatırıp soymadan önce bir süre ona sarıldı. Giysilerini bir yığın haline getirdikten sonra döndü ve onun pembe, kraliçe boy yatağına hükmeden görüntüsüne baktı. Onu orada görmek onu hâlâ hayrete düşürüyordu, tıpkı bekâretini aldıktan sonra yatağına ilk kez çıtırçıtır uzandığında olduğu gibi. Yeterince sık gelmediği için daha büyük bir yatağa geçmemişti. Tüm bunlara veda edeceğini sanıyordu ama onun başka planları vardı...

Kadın yatağa tırmandığında, adam ayağa kalkmaya çalıştı ama kadın onu güçlkle yere indirdi, bunu sadece adam izin verdiği için başardığını biliyordu. Onun nefes alış verişini dinledi. Vücudu rahatlamış olsa da zihninin hızla çalıştığını biliyordu. Her zaman öyleydi. Nasıl rahatlayacağını bilmiyordu.

"Gitmek istiyorum," diye fısıldadı. "Jasmine."

Ayağa kalktı ve ona baktı. "Günün her saati çalıştığını biliyorum. Beni alışverişe götürmek için izin almanı beklemiyorum. Çalışmak zorunda olduğunu biliyorum. Anlıyorum."

Gözleri kısıldı. "Ya oraya taşınırsan ve beni şimdikinden daha az görürsen?"

Kaşlarını çatı. "Anlamıyorum. Bu nasıl olabilir?"

Kendini yatak başlığına yasladı. Adamın esneyen kasları dikkatini dağıtmıştı ama söylediklerine dikkat etmeye çalıştı.

"Bu ziyaretler beni molaları planlamaya ve işlerimi bitirmeye zorluyor, böylece her seferinde bir ya da iki haftalığına buraya gelebiliyorum. Londra'da yaşıyor olsaydınız

her zaman çalışıyor
olacağım."

"Sorun değil."

Gözleri onun üzerinde gezinirken başını salladı. "Sen etrafımdayken odaklanamıyorum."

Gözlerini devirdi. "Yoluna çıkmayacağım."

"Aynı şehirde olduğunuzu, binlerce kilometre uzakta olmadığınızı bilmek çok dikkat dağıtıcı."

"Roth."

Onu kucağına çekti. "Gelmen için iyi bir zaman değil. Bu projelere odaklanmam gerekiyor. İyi olacağını söylüyorsun ama eninde sonunda bana kızacaksın." Kadın itiraz edecekken, adam onun ağzına bir öpücük kondurdu. "Bana biraz daha zaman ver. İşler yoluna girdiğinde seni ağırtacağım."

Dudağı titredi. "Ne kadar süre?" "Bilmiyorum."

"Bir yıl daha mı?" Başını iki yana salladı. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Adamın göğsüne vurdu. "Beni yanında istemiyor musun?"

Adamın cevap vermesi uzun sürünce kız ondan uzaklaşmaya başladı ama adam onu yerinde tutmak için kolunu beline doladı.

Adamın omuzlarını itti. "Bırakın beni!"

"Seninle tanıştığımda bu kadar öfkeli olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı kendini okşarken.

"Tekrar seks yapacağımızı sanıyorsan, delirmişsin! Lavaboda otuzbir eksen iyi olur çünkü bu amcık kapalı!"

"Senin de küfür bilmediğini sanıyordum," diye mırıldandı göğüslerine doğru.

Onun omuzlarına vurdu. "Beni yanında istemiyorsun, ha?" "Sana söyledim," diye hırladı. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Ben bir şey yapmıyorum ki!"

"Zorunda değilsin. Sen etrafımdayken doğru düzgün düşünemiyorum." Yüzünü onun göğsünden kaldırdı ve yukarı baktı. "Senin mutlu olmanı istiyorum. şu anda bunu sana veremem, anlıyor musun?"

Bunu söyleme şeklindeki bir şey dikkatini çekti. Adamın yüzünü incelediğinde, aslında endişeli olduğunu fark etti.

"Seninle gelirim ayrılacayı mı düşünüyorsun?" diye tahmin yürüttü. "Ayrılmak yok," dedi adam ona hafıfe sokulurken.

Adam onu doldururken nefesini içine çekti. "Burada kalıp yazmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

"Ama... size borcumu nasıl ödeyeceğim?"

"Ben senin kocanım. denecek bir şey yok."

Bu adam gerçek olamazdı. Onun çalışmasını istemiyor ve vazgeçtiği bir hayalin peşinden gitmesi için ısrar ediyordu. Onu öperken yüzünü avuçlarının arasına aldı.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?" diye fısıldadı. "Göster bana."

Ellerini yatak başlığına dayayarak ona pratik yaptığı becerilerin bir n gösterimini yaptı. Adam onun kalçalarını kavradı.

"Bunu nereden ğrendin?"

"Kocam burada olmadığı için kendimi oyalamak zorunda kaldığım tüm o geceler," diye mırıldandı gğslerini adamın yüzüne bastırırken ve bir tanesini ağzına aldığında ödüllendirildi. "Senden sonra kitap zevkim değişti. Bazı müstehcen şeyler okuyorum ve senin üzerinde deney yapabilmek için eve gelmeni bekliyorum."

Kadın kalçalarını sallarken, adam inledi ve kadının göğsünü ısırdı. "Londra'ya gelmiyorsun."

"Tamam. Sadece beni daha sık görmeye gelmeyi unutmamayı sağlayacağım." Kulağına doğru nefes nefese fısıldadı, "Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

Senin gibi bir kocam var mı? Her arzumu yerine getiren bir adam, hatta sahip olduğumu hiç bilmediklerimi bile?"

BÖLÜM 13

Jasmine gerinirken inledi, kolları ve bacakları kapakları. Vücudu ağırlaşmış ve biraz ağrıyordu ama son üç gündür katıldığı aktivite seviyesi düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi. Aklının bir köşesinde acil bir şey vardı ama garip bir ertesi gün ışığı endişelerini bastırdı. O anın tadını çıkardı. Kopenhag onun üzerinde olağanüstü bir etki yaratıyordu. Kendini harika hissediyordu.

Yatağın kenarına oturup bir cereyan hissedene kadar çıplak olduğunu fark etmemişti. Yatakta değil kanepede uyuyakalmış ve pijamalarını giymiş...

Dönüp yatağın *onun* tarafına baktı. Tabii ki boştu. Onun orada uyuyup uyumadığını anlayamadı. Rahmi sıkışırken bir elini karnının alt kısmına bastırdı. O yapmazdı...

Ayağa kalkarken başını salladı ve denge için bir elini uzattı çünkü biraz sersemlemiş hissediyordu. Bugün Gløgg içmeyecek ve kakao ya da çayla idare edecekti. Banyoya girdi ve duşa doğru ilerlemeden önce gözlerini ışık patlamasından korudu. Duş kapısına uzanmadan önce gözleri aynaya değdi ve dondu kaldı. Arkasını döndü, ileri atıldı ve aynaya mümkün olduğunca yaklaşmak için parmak uçlarına bastı. Biri boğazında, diğeri göğsünde olan iki koyu lekeyi ovuşturdu. Hickeys? O garip parıltı şimdi anlam kazanmıştı. O değildi

Dün geceki şenliklere aşırı düşkünlükten dolayı uyuşuktu; bilgisi dışında tamamen kullanılmış olmanın etkilerini hissediyordu.

Duşa girdi ve suyu olabildiğince sıcak yapmak için kadranı vahşice çevirdi. Önce onu uyandırmaya mı çalışmıştı, yoksa ona sahip olduğunu düşündüğüne göre rızası gereksiz miydi? Görünüşe göre, ateşin önünde koma halinde yatması kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı. Şerefsiz. "Kabul ediyorum" dedi, adamın ondan ne istediğini biliyordu - Hennessy & Co'yu kurtarması karşılığında vücudunu kullanmak. Anlaşma buydu, öyleyse neden bu kadar ihlal edilmiş hissediyordu?

Kendini ovarken tırnakları kalçasını kesiyordu. Şampanya ve güller beklemiyordu ama adamın bu kadar kurnaz olmasını da beklemiyordu. Burada olmaması iyi bir şeydi. Ona saldırmaktan kendini alıkoyamazdı. Şiddet içeren fanteziler kurarken bile, onun iyi bir atış yapmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Ona göre, sadece kendisinin olarak gördüğü şeyi alıyordu - satın alınmış ve parası ödenmişti. Onun duygularının bir önemi yoktu. Sabun kalıbı avuçlarının arasından kayıp giderken küfretti. Sadece seksle ilgili kaçamakları vardı. Partnerlerini Roth'un onu kullandığı kadar bencilce kullanmıştı ve hiç pişmanlık duymuyordu. Neden Roth'u bu şekilde göremiyordu? Neden onun söz konusu olduğu durumlarda duygularını kapatamıyordu?

Saçlarını kuruturken yansımasına ters ters baktı. Daha önce ona hiç morluk yapmamıştı. Neden şimdi? Onunla alay etmek için mi? Midesi çalkalandı. Belki de bu karşılaşma boyunca uyuması en iyisiydi. Kendini buna ikna etmeye çalışsa da karanlıkta kalmanın daha kötü olduğunu biliyordu. Gerçekliğin ne kadar çirkin olduğu önemli değildi. Gerçeği cehalete tercih etti. Kafasını kuma gömmek geçmişte ona çok pahalıya mal olmuştu ve geçmişteki hataları tekrarlamaktan kaçınmak istiyordu.

Ellerini saçlarında gezdirirken parmağını kızarmış yanaklarına götürdü. Kızarmaya gerek yoktu ve bunun nedeni sıcak duş değildi. İçindeki Colette öfkelenirse de, içindeki şıfıntı çok iyiydi-

Sabahın erken saatlerinde olan bitenden memnundu. Zihni karmakarışık bir haldeyken vücudu hayatla dolup taşıyordu.

Yatak odasına girdi ve her ne kadar rahatlığa ihtiyacı olsa da pazardan aldığı bir yığın örgü kazağı görmezden geldi. Bunun yerine kot pantolon, krem rengi balıkçı yaka ve gösterişli dik yakalı tüvit alpaka bir frak giydi. Ceket hava ne kadar sıcak olursa olsun onu sıcak tutacaktı ve erkek giyiminden esinlenen sert ceket, hiçbir şey bilmemesine rağmen ne yaptığını bildiği izlenimini veriyordu.

Ana süitten çıktığında, yalnız olduğunu anlamak için etrafına bakmasına gerek yoktu. Hiç oyalanmadı. Gözleri çalışma çantasına kaydı. Parmakları hissettiği her şeyi bir günlüğe dökmek için kaşınıyordu, böylece bunu bütün gün yanında taşımayacaktı ama Johan onu şatoları görmeye götüreceğini söylemişti... Telefonuna uzandı ve Kopenhag'ın kasvetli ruh halini iyileştirmesini ve onu Noel mucizelerine inandırmasını umdu.

Frederiksborg Kalesi'nin etrafında sersemlemiş bir halde yürüyordu. Gölün ortasındaki şatoya ilk kez baktığında kalbi durdu. Kar küresindeki şatonun bir önizlemesini görmüştü, ama gerçeklik buna yaklaşamıyordu. Burası onun çocukluk fantezilerinden fırlamış gibiydi.

Önce nefes kesici Kronborg Kalesi'ni ziyaret ettiler. Shakespeare'e neden ilham verdiğini anlayabiliyordu. Danimarka'yı İsveç'ten ayıran Ses'e bakan sivri kuleleri olan devasa bir kaleydi. Bununla da yetinebilirdi ama Frederiksborg Kalesi her yönden onu aşıyordu.

Kaleyi saygılı bir sessizlik içinde keşfetti. Her oda bir öncekinden daha görkemliydi. Şapel o kadar görkemliydi ki gözleri yaşardı. Mo ve Johan bir kenarda durmuş, eski dostlar gibi onun hakkında dedikodu yapıyordu.

Kadınlar. Onları görmezden geldi ve yoluna devam etti. Büyük Şövalye Salonu'na girdiği anda zihninde hikâyeler dans etmeye başladı. Güzelliğini yakalamak için çekebildiği kadar çok fotoğraf çekti. Sanki hayatı boyunca hayalini kurduğu bir yerin koridorlarında yürüyormuş gibi hissediyordu.

Arka planda Frederiksborg Kalesi'nin yer aldığı Barok Bahçeleri'ne bakan bir banka yerleşti. Bir masal kitabından fırlamış gibi görünüyordu. Mo yanında belirttiğinde ne kadar zamandır orada oturduğundan, gözleri açık hayal kurduğundan emin değildi.

"Hans'ın neden bu kadar çok peri masalı yazdığını anlayabiliyorum," diye mırıldandı. "Bu arka planla başka ne yazabilirsin ki?"

"Jasmine."

Ona baktı. "Ne?"

Onu ayağa kaldırdı. "Gitmemiz gerek." "Ne?"

Neden?"

"Jete hazırlatıyor. Kopenhag'a geri dönmek zorundayız." Paniğin yerini mutluluk aldı. "Oteldeki eşyalarım ne olacak?"

"Jete naklediliyor." "Bu acele niye?"

Omuz silkti. "Sanırım işleri beklediğimden daha erken bitti."

Topuklarını sıktı. "Daha bitirmedim! Daha fazla zamana ihtiyacım var!"

Elini cebine attı ve Roth'u araması için telefonunu uzattı. Kadın geri çekilince, adam bileğinden tuttu ve onu dolambaçlı yol boyunca çekiştirdi. Omzunun üzerinden Frederiksborg Kalesi'ne özlemle baktı. Burada günlerini geçirebilir, böylesine güzel bir ortamda kaybolabilirdi. Gelecek yıl, dilediğini yapmakta özgür olduğunda, geri dönecek ve gönlünce keşfe çıkacaktı.

Havaalanına giden bir buçuk saatlik yolu bir kitapçıdan aldığı defterlerden birine bir şeyler karalayarak geçirdi. Deneyimini yakalamaya çalıştı

Danimarka'nın uyandırdığı neşe ve merak buharlaşmaya başladığında, mümkün olduğunca ayrıntılı bir şekilde. Onu görmek istemiyordu. Yaptığı şeyi görmezden mi gelmeliydi yoksa onunla yüzleşmeli miydi? Bunun bir önemi var mıydı?

Duyguları onu ele geçirdikçe yazıları daha özensiz hale geldi. Havaalanına vardıklarında midesi düğüm düğüm olmuştu. Johan arabadan inmesine yardım ederken saçlarını savurdu ve merdivenlerden yukarı doğru yürüdü. İşaretini ondan alacaktı. Eğer kavga etmek isterse, her şeyin anasını yaşayacaklardı... Diğer koltukların boş olduğunu görünce koridorda durdu.

Çoktan aramayı yapmış olan Mo'ya baktı.

"Evet," dedi, sonra başını salladı ve telefonu kapattı. Kadın ona kaşlarını kaldırdığında, "Yolda," dedi.

Soru sormadan tüm bunları nasıl öğrendiğinden emin değildi ama bunun bir önemi yoktu. Koltuklardan birinde bekleyen çalışma çantasını gördü ve her şeyin hesaba katıldığından emin olmak için üzerine atladı. Kısa süre içinde dizüstü bilgisayarını açtı ve fikirlerini not almak için olabildiğince hızlı yazmaya başladı. Diken üstünde Roth'un gelmesini bekliyordu ama on dakika ve ardından yirmi dakika geçtikçe hiç gitmeyeceklerini ummaya başladı. Ya da daha iyisi, belki de onu önden gönderirdi ve yüz yüze gelmeden önce kendine daha fazla zaman ayırabilirdi.

Telefonu cebinde titrediğinde görmezden gelmeyi düşündü ama kız kardeşleri olabilirdi... Telefonu çıkardı, ekrandaki isme baktı ve ayağa fırladı. Bir saniye sonra çıkışa ulaşmak için koridordan aşağıya doğru koşmaya başladı.

"Jasmine!"

Merdivenlerden hızla inerken Mo ve Johan'ı görmezden geldi, son üç merdiveni kendisini bile şaşırtan bir sıçrayışla atlayarak piste indi ve son zil sesinde gelen telefonu cevapladı. "Thea?"

"Hanımefendi."

Diğer uçtaki hırıltılı ses neredeyse tanınmaz haldeydi. "Thea? Sen misin?"

"Özür dilerim hanımefendi, çağrınıza cevap vermek istedim ama..." Thea, "Sesimi kaybettim," diye sözlerini bitirmeden önce korkunç bir öksürük çıkardı.

Umutsuzca tutunduğu neşenin son kalıntıları da yok olmuştu. Merdivenlerin yarısına kadar inmiş olan Mo ve Johan'a sırtını döndü. Onun kaçmadığını fark ettiklerinde durdular.

"Thea, çok üzgünüm. Nereden başlayacağımı bilemiyorum. I..." Roth'un yaptıklarını telafi edecek bir açıklama ya da özür bulmaya çalışıyordu ama onun yaptıklarını haklı çıkarabilecek hiçbir şey yoktu. "Ne yapabilirim? Bunu sana nasıl telafi edebilirim?"

"İşime devam etmek istiyorum," diye hırıldadı Thea.

"Sende kalsın...? Çalışmana gerek yok. Sana kıdem tazminatı vereceğim ve

."

"*Hayır! Ben...*"

Thea her ne söyleyecekse, öksürük krizine girdiğinde kayboldu.

uy

gu "İyi misin? Doktor çağırayım mı?"

n. Thea zayıf bir sesle, "Ben iyiyim hanımefendi," dedi.

"İyi değilsin." Sesi titriyordu. "Seni öldürebilirdi." "Yağmur gibi iyiyim."

Thea'nın durumu hafifletme çabası epik bir başarısızlıktı çünkü o öğürmeye başladı.

"Konuşma. Durumu daha da kötüleştiriyorsun," diye söyleniyordu. "Endişelenmen gereken son şey işin. Yıllar önce emekli olmalıydın ve onun yaptıklarından sonra... Geri dönmek isteyeceğini düşünemiyorum."

"Ben de tam olarak bunu yapmak istiyorum."

"Sana geçinebileceğin bir emekli maaşı vereceğim. Yapmak zorunda değilsin-" "İşimden başka bir şey istemiyorum bayan."

"Neden?" Jasmine Smokinli Park'ta olanlarla ilgili kâbuslar görüyordu ama travma geçirmesi için her türlü nedene sahip olan kişi hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. "Thea, onun yaptığı şey..."

"Riskleri biliyordum."

Kadın olduğu yerde durdu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Thea içini çekti. "Otuz yılı aşkın bir süredir babanızın yanında çalışıyorum. Onun için pek çok görevi yerine getirdim. Yapmamam gereken şeyler, ama babanız karşı gelinirse tehlikeli bir adamdır. Kocanız da farklı değil. O paketi sana teslim etme zamanının geçtiğini biliyordum ama yine de yaptım."

Thea korkunç bir öksürük çıkardı. Jasmine onun devam etmeden önce bir şeyler yuttuğunu duydu.

"O zarfın içinde ne olduğunu bilmiyordum ama şüpheleniyordum... Baban senin ve kız kardeşlerinin kendi kararlarınızı vermenize nasıl izin vereceğini asla öğrenemedi. Karışmaması gereken bir şeye karıştı ve bunun bedelini ben ödedim."

"Senden başka ne yapmanı istedi?" Cevap vermeyince eli telefonda sıkıştı. "*Thea*?"

"Tamamdır."

"Hayır, öyle değil. Bununla yaşıyorum." Mo ve Johan'ın duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Roth babamın sana başka bir şey verip vermediğini sordu. Verdi mi?"

"Bana bıraktığı tek şey o mektuplardı."

"Mektuplar mı?" diye sertçe yineledi ve sonra bağlantıyı kurdu. "O mektupları Colette ve Ariana'ya *sen* mi gönderdin?"

"Evet, bayan."

"Neden... Neden bana söylemedin?"

"Kesin talimatlar verdi. Kız kardeşlerinizle aranızda bir anlaşmazlık olduğuna dair işaretler olmadığı sürece mektuplar gönderilmeyecekti. Üçünüzü cenazede gördüğümde dediğini yaptım ve mektupları göndermek için eyalet dışına çıktım."

Yüzünü ellerine gömdü. "*Thea*..."

"İşe yaradı," diye mırıldandı Thea. "Ariana'nın ailesi seninle vakit geçirmek için Tuxedo Park'a geldi ve Colette ile telefonda konuştuğunu duydum. Hayatta başaramadığını ölümde başardı ve bu iyi bir şeydi. Ben her şeyin

iyiydi ve siz düğün gününüzde ortaya çıkana kadar size o paketi vermeme gerek kalmayacaktı."

Thea'nın sesi gizli bir panikle doluydu.

"Annesi geldiğinde onu karşıladım."

Thea'nın telefonda tereddüt ettiğini hissetti ve "Ve?" diye sordu. "O tuhaf bir kadın."

Kaşları çatıldı. Thea'nın hiç kimse hakkında söyleyecek kötü bir şeyi olmamıştı ve buna şu anki durumu için suçlamadığı Roth da dahildi. Thea'nın Kaia hakkındaki düşünceleri hizmetçisine göre alışılmadık derecede açık sözlüydü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onunla sadece birkaç dakika geçirdim ama onda öyle bir şey vardı ki..." Thea tereddüt etti. "Daha fazlası olduğunu, başının belada olabileceğini hissettim. Maximus'un bana verdiği son görevlerden birini yerine getirmenin risk almaya değer olduğunu düşündüm."

Kadın gerildi. "Sonunculardan *biri* mi?

Başka var mı?" "Sadece bir tane."

Kalbi iki kat hızlı atıyordu. "Ne?"

"Sana göz kulak olmam gerekiyor," diye homurdandı Thea. "Ama bunu yapmam için bana emir vermesine gerek yoktu."

Sertçe yutkundu.

"Sen iyi bir kızsın. Sana kötü bir el dağıtıldı ve bu senin hatan değil."

Gözleri yaşlarla dolarken hızla kırıştırdı.

"Benim için endişelenme. Ben çetin ceviz bir ihtiyarım." "Thea," dedi hırıltılı bir sesle.

"Hiçbir yere gitmiyorum, bayan. Birinin size göz kulak olması gerekiyor." Thea'nın kararlı sadakati karşısında dizlerinin üzerine çökmek istedi. Roth'un yabancılaştırdığı bir başka kişiye daha veda etmek zorunda kalacağını düşündü. Thea Roth'un en kötü halini görmüştü ama yine de kaçmayı ya da korkutulmayı reddetti.

Jasmine hayretler içindeydi. İkisi de Roth'un dengi değildi ama Thea'nın yanında olduğunu bilmek ona arkasında bir ordu varmış gibi hissettiriyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum. Her zaman sevdim."

Burnunu çekti. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Tekrar ayağa kalkmana yardım edecek bir hemşire? Para?"

"Hayır, ben iyiyim canım. Tek ihtiyacım olan dinlenmek. Benim için endişelenme. Senin yeterince işin var."

Thea'nın sesi her geçen dakika daha da zayıflıyordu. Belli ki konuşmanın etkisi altındaydı. Sormak istediği o kadar çok şey vardı ki, ama bir tanesi diğerlerinden çok daha önemliydi.

"Bana sadece bir mektup mu bıraktı?" "Evet."

"Başka bir şey yok mu?" diye bastırdı. "Hayır, bayan."

Colette ve Ariana'ya bıraktığı mektuplarda, onu neden tek varis olarak seçtiğini, gizli bir yazar olduğunu ve kız kardeşlerinin zeytin dalı uzatmasına yetecek kadar zorlayıcı diğer nedenleri açıkladı. Ama ona gelince, tek mesajı Roth hakkında bir uyarıydı. Neden fikrini değiştirdiğini ve servetini ona bıraktığını söylememişti? Gerçekten aralarında konuşacak bir şey kalmadığını mı düşünüyordu? Neden onu, ihtiyacı olan kapanışı sağlayacak son bir vedadan mahrum bırakmıştı? Asla cevaplanamayacak sorular zihnini meşgul ediyordu ama onları şimdilik bir kenara bıraktı.

"Teşekkür ederim, Thea. Seni hak etmiyorum."

Diğer taraftan zayıf bir kıkırdama duyuldu. "Baban bana iyi ödeme yaptı. Sen daha da fazlasını. Ailenize hizmet etmeyi her zaman büyük bir onur olarak gördüm."

Gözlerini ovuşturdu. "Biraz dinlen. Seni arayacağım."

Thea kırık bir fısıltıyla veda etti. Telefonu kapattı ve aklında bir sürü ima dolaşırken piste baktı. Mektupları kız kardeşlerine avukatların, kişisel bir asistanın ya da başka bir otomatik hizmetin gönderdiğini varsayıyordu ama babasının mektupları izleyecek birine ihtiyacı vardı.

Kehanet gerçekleşti. Onu her gün gören bir hizmetçiden daha iyi kim olabilirdi? Kız kardeşlerinin ve Roth'un tepkilerini tahmin etmişti. Babası, asla kabul etmediği damadı gibi titizlikle plan yapmıştı. Birden fazla sonuç için mi plan yapmıştı, yoksa kendinden o kadar emin miydi ki sadece bir tane için mi plan yapmıştı?

"Bayan Roth?"

Döndü ve Mo ile Johan'ın beklemekten vazgeçip birkaç adım ötede durduklarını gördü.

"Bir sorun mu var?" Johan sordu.

"Hayır," dedi ve güçlü rüzgara karşı omuzlarını kamburlaştırdı.

Onu jete kadar takip ettiklerinde gözlerini üzerinde hissetti ama soru sormadılar, bunun için minnettardı. Kendini jetin arka tarafındaki banyoya kilitledi ve rimelinin akmadığından emin olmak için yansımasını kontrol etti.

Bugünlerde pek çok şeyde olduğu gibi, nasıl hissedeceğini bilemiyordu. Thea'nın iyileşmesi ve yanında kalmakta ısrar etmesi onu rahatlatmış olsa da, Thea'nın sadakatinin onu daha da fazla tehlikeye atacağından endişeleniyordu. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Tüm dikkatini Roth'a ve onun saklamaya çalıştığı ktlklere vermişti ama Thea'yla konuşması dikkatini tam tersi yöne çevirdi. Babası yıllar boyunca hizmetçisine başka hangi görevleri vermişti? Babasının ne kadar soğuk ve duygusuz olabileceğine dair ilk elden deneyimleri vardı ama bu, Roth'a yaptıklarının yanında soluk kalıyordu. Roth'un şirketlerini parçalamış ve toz haline getirmişti, böylece yeniden inşa etme şansı kalmamıştı. Babası hakkında hiçbir yanılsaması yoktu. O bir aziz değildi ama aynı zamanda onun bir canavar olduğunu da keşfetmek istemiyordu. Babasının yaptığı tek yasadışı şey Roth'a şantaj yapmak mıydı, yoksa bilmediği başka bir yönü de var mıydı?

Elini rüzgârda savrulan saçlarında gezdirdi, solgun yanaklarını ve çalkantılı ela gözlerini inceledi. Neden herkesten çok sevdiği bu iki adam ondan bu kadar çok şey saklıyordu? Her ikisi de

ona karşı tamamen dürüsttü. Thea'nın Roth'u suçlamaması, Maximus'un çizgiyi aştığını ve Roth'un tepkisinde haklı olduğunu bildiğini gösteriyordu. Bunu nasıl karşılaması gerekiyordu?

Kabine geri döndüğünde Roth'un geldiğini görmekten memnun olmadı. Ondan mümkün olduğunca uzak bir yere oturmayı planlamıştı ama Sarai uçağın ön tarafında iki kişilik bir koltuk kapmış ve karşısındaki koltuğu bagajla doldurmuştu. Jasmine'in uçağın arkasındaki dörtlü kümede Roth'un karşısındaki koltuğa oturmaktan başka çaresi yoktu.

Telefonda konuşuyor ve eski okul muhabirlerinin yanlarında taşıdıkları kapaklı defterlerden birine bir şeyler yazıyordu. Kadın otururken başını kaldırmadı ama diğer uçtaki kişiyi dinlerken kalemine dokundu. Neden hiç konuşan o olmuyordu? Patron o değil miydi? Emirleri onun vermesi gerekmez miydi? Neden bilgi vermek yerine her zaman bilgi alıyordu?

Roth'un gözleri yukarı kayınca, uçak hareket etmeye başladığında Sarai dizüstü bilgisayarını kapatıp çalışma çantasına yerleştirdi. Roth, telefonuyla konuşan ve Arapça konuşurken dizüstü bilgisayarında çılgınca bir şeyler yazan Sarai ile arka arkaya oturdu. Mo ve Johan koridorda Sarai'nin karşısına oturdular. Johan dumanı tüten fincanından bir yudum alırken Mo çoktan uyuklamaya başlamıştı. Sarai dikkatini pencereye ve pozisyon almak için yarışan diğer uçaklara çevirdi. Roth konuşmasını bitirdiğinde, yüz ifadesini sakın tutmaya çalıştı ama bunu başaramadığını biliyordu. Onun yakınındayken hissettiği son şey huzurdu.

Onun bir şey söylemesini ve uçuşun gidişatını belirlemesini bekledi. Masanın altında elini yumruk yaptı. Eğer gece yarısı sevişmelerini gündeme getirirse, ona bir yumruk indirebilirdi. Adamın bakışlarının ağırlığını hissetti ama konuşmadı. Bu onu rahatsız etti. Bastırılmış hüsrânının bir kısmını boşaltmak istiyordu ve hıncını bu karmaşanın en başında olmasının sebebinden daha iyi çıkarabileceği kimse yoktu.

Uçak pisti terk etti. Tırmanmaları ve sonra düzlüğe çıkmaları asırlar alacak gibi görünüyordu. Açılış yayılım ateşini yapmak için kendini toplarken Sarai koltuğunu terk etti ve Roth'un yanına çömeldi. Onu duyabilmek için kişisel asistanına doğru eğildi ama bakışları Jasmine'in üzerindeydi. Yasemin kararlı bir şekilde onu görmezden geldi ve Sarai'nin siyah üzerine siyah görünümüne baktı -siyah skinny jean, botlar, nervürlü örgü panço ve büyük boy bir atkı. Sarai'nin bir pançoğu şık hale getirmeyi nasıl başardığını asla bilemeyecekti.

Roth başını salladığında Sarai ayağa kalktı ve Jasmine'e odaklandı, endişeli ifadesi yerini sıcaklığa bıraktı. "Bugün kaleleri görebildin mi?"

"Evet."

"Karar?"

Roth dinlerken bunu söylemek ona acı veriyordu ama yalan söylemek istemiyordu. "Olağanüstü. Hayal ettiğimden daha iyiydi. İlham vericiydi."

Sarai gülümsedi. "Beşinci kitap için sana ilham mı verdi?" Jasmine ters ters bakınca güldü. "Kendime engel olamadığımı biliyorsun."

"Aslında yapabilirsin," dedi test edercesine.

Sarai ona zayıf bir gülümseme verdi. "Evet, ama istemiyorum. Keşke seninle gelebilseydim. Bir dahaki sefere gideceğim."

İlk kez Sarai'nin gözlerinin uykusuzluktan cam gibi olduğunu fark etti. "Ne oldu?"

"Çok fazla." Sarai iç çekti. "Ama artık bitti. Kulaklığımı ve göz maskemi takıp bugünlük bu kadar yeter diyeceğim. Bulgaristan'a indiğimizde bana macerayı anlatabilirsin."

Sarai arkasını döndüğünde Roth'un sabit bakışlarıyla karşılaştı. "Ne oldu?"

"Komplikasyonlar."

"Ne tür komplikasyonlar?"

"Artık bitti," dedi umursamaz bir tavırla.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bulgaristan mı?"

"Bulgaristan'ı sevmiyor musun?"

Daha önce oraya hiç gitmediği için bu konuda ne öyle ne de böyle bir hissi vardı. "Bizi bugün yaptığınızdan daha fazla uyaramaz mısınız?"

"Tüm bunları ne kadar çabuk halledersem, New York'a o kadar çabuk dönebiliriz."

Sarai koltuğuna bir battaniye serip oturmadan önce kulaklıklarını takarken gözleri onun ötesine kaydı. Roth'un uyumasını ve kendisini düşünceleriyle baş başa bırakmasını diledi. Onunla daha fazla konuşmamak için pencereden dışarı baktı ve Danimarka'yı son kez seyretti. Geri dönecekti. Bir dahaki sefere, Danimarka'nın sunduğu her şeyi iyice keşfetmeden buradan ayrılmayacaktı. Belki de bir peri masalı yazmayı deneyecekti... Kirli bir masal.

"Şanslıyım."

Onun cümlesini bitirmesini bekledi. Uzun duraklama onun dikkatini çekmek için tasarlanmıştı. Kararlılıkla onu görmezden geldi ve gözlerini manzaradan ayırmadı. Bundan sonra ne söylerse söylesin, tepki vermeyecekti.

"Smokinli Park'ta Thea'nın doğruyu söylediğine ikna olmamıştım." Kaskatı kesildi.

"Bunu benim için açıklığa kavuşturman çok iyi oldu. Umalım da doğruyu söylemiş olsun ve Maximus sana başka bir hediye bırakmamış olsun."

Öfke onu tüketirken boğazı daraldı. "Sen..."

"Sadakat çoğu kişi için yabancı bir kavram," dedi sessizce. "Elbette Maximus, kirli işlerini yapmak için her şeyi riske atmaya hazır tek bir çalışan bulmayı başarıyor."

"Boğazına kadar kendi günahlarına batmışken konuşmak için hiçbir gerekçen yok." "Olabilir, ama babanla benim aramdaki fark şu ki, ben emirlerimi yerine getirmek için masumları kullanmıyorum. Her şeyle bizzat ilgilenirim."

"Bundan etkilenmem mi gerekiyor?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Sadece babanla benim aramdaki farklara dikkat çekiyordum."

Babasını olumsuz bir şekilde resmetmeye çalışıyordu, böylece o kadar da kötü görünmeyecekti, ama inancını kaybetmeyecekti. Henüz değil. Babası sahip olduğu tek kaleydi. Onu da kaybederse, geriye ne kalırdı?

"Thea'ya bakmaları için bir sağlık ekibi tuttum. Kimsenin yanında kalmasına izin vermedi, bu yüzden her gün uğrayıp ona ihtiyacı olan her şeyi getiriyorlar. Ona tazminat teklif ettim ama o bunu reddetti."

"Ona ödeme yapmaya çalıştın."

"Parayla ilgili hiçbir koşul yoktu. Lyle onu polise gitmeye ikna etseydi, müdahale etmezdim."

"Çünkü suçlamaların düşmesi için para ödeyeceksin," diye tısladı.

Omuz silkmedi ama silkmesine de gerek yoktu. Her şeyi satın alabilirdi. Adamın vurdumduymaz ifadesi, kadının kendini masanın diğer tarafına fırlatıp onu boğazlamak istemesine neden oldu. Bu tür konuları tartışırken soğukkanlılığını nasıl koruyabiliyordu? Gerçekten hiçbir şey hissetmiyor muydu? Ondan bir tepki alma ihtiyacı onu pervasızlaştırdı.

Tırnaklarını kayıtsızca masaya vurarak, "Babamın elindeki tek kopyayı Thea'ya vereceğini sanmıyorum. Bence bir tane daha var."

Ne beklediğinden emin değildi ama onun sakın bir şekilde "Katılıyorum," demesi ağzının kurumasına neden oldu.

"Sence bir kopya mı var?"

"Thea ne kadar güvenilir ve tedbirli olsa da, yanında bir destek olmadan ona bu kadar önemli bir şey vereceğini sanmıyorum."

Adrenalin ve ezici korkuyla karışık umut. Babam başka bir kopya bıraktıysa, onu nereye bırakacaktı? Avukatlar ona miras kalan her şeyin ayrıntılarını içeren bir defter verdiler. Birkaç kiralık kasanın anahtarlarını hayal meyal hatırlıyordu ama babasının kurumlara karşı güvensizliği biliniyordu. Kendi ayarlamalarını yapmış olmalıydı. Kişisel bir kasa mı? Tuxedo Park'ta iki tane vardı. Biri kütüphanede, diğeri de şarap mahzeninde. Evrakları almak için ikisine de girmişti ve sıra dışı bir şey görmemişti... o sırada bir şey aradığından değil.

"Maximus'un diski neden kız kardeşleriniz yerine hizmetçiye bıraktığını hiç merak ettiniz mi?"

Kaşlarını çatarak yukarı baktı.

"Görünüşe göre onlara güvenmemiş." "Elbette güveniyordu," diye tersledi.

"Yine de Colette yerine seni vekil tayin etti ve şirketin kontrolünü yeniden ele geçirmek için o paraya çok ihtiyaçları varken servetini sana bıraktı. Neden?"

Dikkatini dağıtacak bir şey bulmak için kulübenin etrafına bakındı. Güneş erken inmeye başladığı için perdelerin çoğu çekilmişti ve herkes yaklaşmakta olan bok fırtınasından habersizdi. Sarai kulaklıklarını takmış, onlara arkasını dönmüştü ve sağa doğru yatışından Jasmine onun gitmiş olduğunu anladı. Mo onlara dönüktü ama derin bir uykudaydı. Johan'ın profilini görebiliyordu ama bilincinin yerinde olup olmadığını anlayamıyordu. Kâğıt oynamak isteyip istemediğini öğrenmek için ona seslenmeyi düşündü ama Roth'un bir sonraki sözleri donup kalmasına neden oldu.

"Maximus sana bu mirası, koruma önlemlerinin başarısız olması durumunda kendini kurtarabilmen için verdi. Kız kardeşlerinin seni her zaman olduğu gibi soğukta bırakacaklarını biliyordu."

Sözleri kadının içine öyle bir saplandı ki, nefes almayı bıraktı.

"Disk de aynı şekilde. Eğer kız kardeşlerin seninle şirket arasında bir seçim yapmak zorunda kalsalardı, Hennessy & Co'yu gözlerini kırpmadan seçerlerdi."

Adamın yüzünde kasıtlı olarak onu incitmeye çalıştığına dair bir işaret aradı ama adamın soğukkanlı ifadesi hiçbir şey ele vermedi. Kayıtsız ses tonu sanki gerçekleri söylüyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu, kızın elinde kalan tek ailevi bağı yok etmeye çalışıyormuş gibi değil.

"Şu anda seni kontrol etmelerinin tek nedeni beni mutlu ettiğinden emin olmak, böylece kızılarını kurtarabilirim."

Eğer masanın üzerinde bir şey olsaydı, onu adamın suratına fırlatırdı.

"Siktir. Sen," dedi kolçağı ölümüne kavrarken belirgin ve kesin bir şekilde. "Kız kardeşlerime güveniyorum."

"Bu akıllıca olmaz. Onlara ihtiyacın olduğunda ne zaman yanında oldular?"

"Kapa çeneni!" Sesi utanç verici derecede kararsızdı.

"Eğer sizi eşit olarak görüyorlarsa, neden Hennessy & Co'nun bir hissesini size teklif etmediler?"

Gözlerini kırptırdı. "Paylaşmak istemiyorum."

"Yine de hiçbir çıkarınız olmayan bir şeyi kurtarmak için mirastan vazgeçmeye hazırdınız."

Midesi bulandı ama elini havada gezdirirken bu hissi görmezden geldi. "Bunu onlar için yapmadım! Büyükbabamın ve babamın emekleri boşa gitmesin, yeğenlerime kalsın diye yaptım."

"Kız kardeşlerinizin çocuklarına babalarından kalan miraslar var. Hennessy & Co olmasa bile kız kardeşlerinizin net serveti yüzde birin içinde olacak." Bir bulutun içinden uçtular, aksi halde acımasız olan yüzündeki ışığı yumuşattılar. "Tam da babanın öngördüğü şeyi yaptılar ve gururlarını ve egolarını kurtarmak için seni feda ettiler."

Kulaklarında tiz bir çınlama vardı. "Bunu bilmiyorsun," dedi ama sözlerinde ne bir sıcaklık ne de bir inanç vardı.

"On yıla yakın bir süredir aileniz üzerinde çalışıyorum. Onları senin tanıyabileceğinden daha iyi tanıyorum çünkü aşk ya da sadakat gözümü kör etmedi."

Hayır, olmayacaktı çünkü hiçbir şey hissetmiyordu. Hayatını zorunluluk, suçluluk ve utanç hissetmeden sürdürmek nasıl bir şey olurdu? Yanan gözlerini parlak masaya indirdi.

"Motivasyonlarına karşı dikkatli olmalısınız."

"Ve ben seninkine karşı dikkatli olmamalı mıyım?" Masanın üzerindeki bir lekeyi ovaladı. "Beni manipüle etmeye çalışıyorsun."

"Öyle miyim?"

"Gizli bir amacın olmadan hiçbir şey söylemiyor ya da yapmıyorsun." "Bariz olanı söylüyorum."

Ayağa fırlayıp dışarı fırlama dürtüsü o kadar güçlüydü ki, bacakları kalkmaya hazırlanırken sandalyeye çarptı, ama kendini oturmaya zorladı. Kaçacak bir yeri yoktu ve göstermek istediği son şey de adamın sözlerinin onu ne kadar etkilediğiydi. Kavga etmek istiyordu. Görünüşe bakılırsa adam da ona uyum sağlamaya hazırды. Sadece konunun kız kardeşleriyle beslemeye çalıştığı kırılğan bağ olmamasını diledi. Hennessy & Co'nun kontrolünü kimin ele geçirdiğini söylediklerinde kendisini feda etmesine zemin hazırlamak için mi özür dilemişlerdi? Bu düşünce zincirini daha kök salmadan kapattı. Zayıflıklarından faydalanan birinin yanında böyle düşünceleri aklından geçiremezdi. Bunu daha sonra, yalnız ve güvende olduğunda halledecekti.

"Hennessy & Co'yu kurtarmamın anlamsız olduğunu söylemen davana zarar veriyor, değil mi?" Sesi eşitti. İçi titrerken bundan gurur duyuyordu. "Yürüyeblirim."

"Hayır, yapamazsın."

Ses tonu onunki kadar yumuşaktı ama altında yatan çelik gibi bir ton dikkatini çekmişti.

"Bir anlaşma yaptık. Artık buna değmeyeceğine karar vermeniz anlaşmanın bittiği anlamına gelmez."

Ona doğru eğildi, ihanet ve ezici belirsizlik yerine düşmanlık ve saldırganlığı kucaklayarak ısrarla kapıyı çaldı, içeri girmeyi talep etti. "Eğer gidersem ne yapacaksın?"

Onun tehdidine herhangi bir tepki göstermedi. Bunun yerine bir dakika geçmesine izin verdi ve tek omzunu silkmeden önce ona ilgisiz bir şekilde baktı.

"Eğer sözünden dönersen, yapmamaya yemin ettiğim şeyi yaparım. Hennessy & Co'yu yok ederim ama orada durmam. Yeğenlerinin babalarından kalan mirası da alırım ve o çocukların da benim gibi en alttan başlamalarını sağlarım. Sence bu mücadeleye hazırlar mı?"

Uçak türbülansa girdiğinde masayı kavradı. Titreyenin uçak değil de kendisi olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. "Sırrının ne olduğunu öğrendiğimde, seni mahvedeceğim!"

Dudakları kıvrıldı ama kara gözlerinde en ufak bir eğlence izi yoktu. "Yapacağını biliyorum, bu yüzden her aramanı, her mesajını, aldığın her nefesi izliyorum."

"Ve işimiz bittiğinde ve aramak için dünya kadar zamanım olduğunda, ne yapacaksın?" diye hırladı.

"O zamana kadar bir önemi kalmayacak."

Şantajının bir zaman sınırı mı vardı? Ne oluyor lan? Daha fazla bilgi almak için baskı yapmalıydı ama tartışamayacak kadar sarsılmıştı. Emniyet kemerini çekip ayağa fırladı ve ondan uzaklaşmak için aceleyle masaya çarptı.

"Jasmine."

Uçağın arkasına doğru üç adımdan fazla atmamıştı ki bir el kolunu kavradı ve onu etrafında döndürdü.

"Benden ne istiyorsun lan?" diye bağırdı, sesi jet motorlarının sağır edici uğultusunda kayboldu.

"Bunu seni hayal kırıklığına uğratmak için söylemiyorum."

Ağzı açık kaldı. *Hayal kırıklığı mı?* Kız kardeşlerinin şirketlerini kurtarması için onu duygusal olarak kandırmış olabileceğini duymak *hayal kırıklığı değildi*; bu lanet olası bir yıkımdı ve yetersizlik, aşağılanma, reddedilme ve yalnızlık duygularını geri getirdi. Sanki insanların nasıl işlediğini anlamıyordu.

"Kız kardeşlerine
güvenemezsin." "Peki ben
sana güvenebilir miyim?"

Yüzü tanıdık soğukkanlı hatlarına geri dönmeden önce adamın yüzünde tanımlayamayacağı kadar hızlı bir şey geçti.

"Evet."

"Bunu gerçekten de dürüst bir yüz ifadesiyle söyledin," diye hayret etti.

Başını eğerek onun gözlerinin içine baktı. "Kız kardeşlerinin senden faydalanmasına izin vermeyeceğim."

"Ama senin için sorun değil mi?" Onu iki eliyle itti ve geriye doğru sallandığında öfkeleni, ancak yerinde durdu. "Beni *kullandın*!"

"Bu sefer senden ne istediğim konusunda dürüst davrandım."

Elini göğsünde gezdirdi, dokunuşuyla bembeyaz yanan damgasını giysi katmanlarının altından hatasız bir şekilde buldu. Kadın adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Lafı açılmışken, bir dahaki sefere canın seks yapmak istediğinde, önce benim bilincimin açık olduğundan emin ol," dedi, sesi tiksinti içindeydi.

Kadın onu göğsünden bıçakladığında gözleri kısıldı.

"Daha da iyisi, kadınlarınızı habersiz ve cansız seviyorsanız, bu silikon bebekler sizin için mükemmel olur-"

Kolunu onun irkilmesine neden olacak kadar sert kavradı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"*Senden* bahsediyorum..." Onu itmeye çalıştı ama hiçbir yere varamadı. "Benden faydalanıyorsun!"

"Senden faydalanmadım."

Şu anda onlar hakkında konuştukları için canlanmış gibi görünen ve sanki o yaratıyormuş gibi zonklayan morluklarını gösterdi. Sanki emiyormuş gibi etinde hafif bir çekilme hissediyordu... Titredi ve ellerini saçlarında gezdirerek tepkisini gizledi. "O zaman bunu ben hayal etmiş olmalıyım."

"Sen başlattın."

"Başlatıldı...?" diye kekeledi. "Kafan mı iyi senin? *Bilincim* yerinde değilken nasıl bir şey başlatabilirim ki?"

Adamın eli kızın üzerinde esnediğinde duygusuz görüntüsü kırıldı. "Dün gece senin yanında çalışıyordum. Dizüstü bilgisayarımı kenara ittin, elimi tuttun ve bacaklarının arasına aldın."

Adamın gözlerinde şaka yaptığına dair bir işaret aradı ama tabii ki hiçbir şey yoktu. "Sana inanmıyorum."

Gömleğini yırttı, düğmeler uçtu. Kadın geri çekilmeye çalıştı ama adam yakasını kenara çekerken onu yerinde tuttu. Kadın ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adamın boynundaki izi görünce sakinleşti.

"Bu da ne böyle?"

"Sen söyle." Başparmağı taze morluğunun üzerinde gezindi; gözleri onunkilere dikilmişti. "Onu oraya sen koydun."

Aklı karıştı. Bunu yapmış olamazdı, değil mi? Onun kucağına tırmandığını ve boynunu emdiğini hatırlıyor olmalıydı, değil mi? Ama oradaydı, gün gibi ortadaydı. Eğer o yapmadıysa, o zaman kim...? Adamın elinden kurtuldu. "Sen hasta bir orospu çocuğusun."

Onu incelerken başını yana eğdi. "O kafanın içinde neler oluyor?"

Adamın göğsüne baktı ve keşke karate bilseydim de ona hak ettiği dayığı atabilseydim diye düşündü. Adam etrafını sardığında, yanan gözlerini onunkilere dikti. Adam gerçekten de tanıdığı en üçkâğıtçı adamdı. Onu istediğine inandırmak için her şeyi yapabilirdi, hatta onu uykusunda baştan çıkardığı gerçeğini bile uydurabilirdi. Bu çok saçmaydı.

"Ona ne kadar ödedin, Roth?"

Bir an için tepki vermedi ama sonra yüz hatları buruşmaya başladı. Smokinli Park'ta gördüğü deliliğin bir parıltısı yüz ifadesini işgal etti. Bir adım geri çekildi, ama adam onu d ö n d ü r ü p kucağına almadan ve çığlık atmayı düşünmeden önce bir eliyle ağzını kapatmadan önce ancak bu kadar ileri gidebildi. Onu uçağın arka tarafına götürdü.

Adam banyoya girerken, kadın kapının pervazına tutundu ama bu onu durdurmadı. Yürümeye devam etti. Ya omzunu yerinden çıkaracaktı ya da bırakacaktı. Kapıyı kapatması için onu serbest bıraktı. Kadın yardım istemek için ağzını açtığında bile adam kapıyı çarptı.

Yüzünü ona döndüğünde, kalbi boğazında düğümlendi. Sakin görüntüsü gitmişti. Banyoya bir göz attığında kaçacak bir yeri olmadığını hatırladı. Duş odanın bir köşesini, makyaj masası ve tuvalet ise geri kalanını kaplıyordu. Duşun tam karşısında büyük bir pencere vardı. Daha fazla bulut örtüsünün içinden geçtikçe, öğleden sonra ışığını boğuyor, muhteşem aydınlatmaya ve pırıl pırıl yüzeylere rağmen obsidyen banyoyu tekinsiz gösteriyordu.

Makyaj masasına doğru geri geri giderken ellerini kaldırdı. "Roth."

Kalçalarını kavradı ve onu sert vücuduyla aynı hizaya getirdi. "Aramızdakini inkâr etmeye o kadar kararlısın ki, beni istediğini itiraf etmektense seni aldattığıma inanmayı mı tercih ediyorsun?"

"Seni istemiyorum!"

"Hayır mı?" diye alaycı bir şekilde mırıldandı. "Bana işaretini koyan kadını hayal etmiş olmalıyım."

"Bu değildi-"

Cümlesini bitirmesini engellemek için yüzünü ısırıcasına kavradı. "Senin gibi birinin benim gibi birini isteyemeyeceğine inanmak istiyorsun ama beni arzuluyorsun." Bir eliyle onu kaldırdı ve sonra yavaşça indirdi, böylece aşağı inerken pantolonundaki sert çıkıntıyı sıyırdı. "Uykunda, ilkel içgüdülerin seni ele geçirdi ve istediğini aldın, tıpkı eskiden yaptığın gibi."

Tırnakları adamın göğsünü tırmalıyordu. Onu durdurmaya çalışmadı, ama vahşi bir niyetle ona karşı sallanırken onu kendisine kilitledi.

"Elimi istediğin yerde tuttun ve sana ne yapmamı istediğini söylerken parmaklarımı becerdin."

İradesi dışında rahmi sıkıştı. Gözleri boş ve cansız kalsa da, dudaklarının düz kenarı sanki onun hain bedenindeki değişimi hissetmiş gibi köşeden kıvrıldı.

"Sen ne istediğini bilmiyor olabilirsin prenses, ama vücudun biliyor. Onu bir kadına dönüştüren adamı istiyor. Onu tatmin edebilecek tek erkeği.

onu."

Başını sallamaya çalıştığında eli yüzünde sıkılaştı. Adam kot pantolonunu yırtmadan bir saniye önce elini belinde hissetti ve üst düğmeyi uçurdu.

"Roth!"

Eli pantolonunun içine kaydı ve fermuarı ona uyacak şekilde açmaya zorladı. Kadın adamın kolunu tutarken bile, adamın parmakları klitorisini öyle bir isabetle buldu ki kadın sarsıldı.

"Benim için çoktan ıslanmışsın bile," diye homurdandı, eli kızın kıkındaydı, daha iyi girmesi için ona aç veriyordu. "Şimdi kimmiş yalancı?"

"Senden nefret ediyorum," dedi ve parmakları içinde makaslanırken bir çılgılığı bastırdı. Bileğini sıkarak o lanet eli içinden çıkarmaya çalıştı ama adam vazgeçmedi. Vücudu ona yetişmek için çabılıyor, adamın acımasız saldırısını hafifletmek için parmaklarına su basıyordu.

Parmakları kadının duvarlarında gezinirken, "Bu ateşle birlikte gelirse nefreti de kabul ederim," dedi. "Sonunda halüsinasyon göreceksin kadar fazla çalıştığımı düşünmüştüm."

Parmağı onu mızraklarken nefesi kesildi.

"Gördüğüm en güzel şey," diye mırıldandı adam, kızın başı solan bir çiçek gibi öne düşerken. "O ateşin önünde bana biniyorsun. Bunu benden almana izin vermeyeceğim."

"I..." Zihni ona durması için bağırıyordu bile, onun eline karşı sallandı.

"Seni becerdikten sonra bile daha fazlasını istedin. Çılgılık atana kadar yüzüme bindin."

Bir rüyanın parçaları zihninde bir araya gelirken, kaskatı kesildi.

"Hayal dünyana çekilmene izin vermeyeceğim. Bunu istiyorsun.

Beni istiyorsun. Kendine yalan söylemeyi bırak."

İçinde zevk ve umutsuzluk çarpışırken, gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. Adam gözyaşını kaymadan önce dilinin ucuyla yakaladı.

yanağından aşağı süzüldü. Tuzlu tadı çikolata kadar nefismiş gibi mırıldandı.

"Hatırlıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. Kız cevap vermedi.

Kadın titreyene kadar onunla uğraştı ve sonra kemerini çözüp pantolonunu indirmeden önce kotunu dizlerine kadar çekti. Onu sikebilmesi için makyaj masasının üzerine çıkarmasını bekliyordu ama adam onu kendine doğru çekti ve sikini kaygan kalçalarının arasına kaydırđı, amına sürtündü ama içine girmedi.

"Başlangıçta öğrenmeye, benimle eşleşmeye çok hevesliydin. Eşimi yarattığımı bilmiyordum."

Onun vahşî bakışlarını tutarken gözleri yaşardı.

"Bana musallat olan kadın elimdeyken neden başka bir kadına gideyim ki? O bana her şeyi verirken?" Eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırđı, öpmedi ama hırlarken sözlerini içine çekmeye zorladı, "İnsanların içini görürüm. Numara yapmaktan hoşlanmam. Sende ise her şey ortada. Nefretini alacağım. Şehvetini alacağım. Gerçek olan her şeyi alırım."

Bir eli boğazını kavramak için kışından ayrıldı.

"Bu kayganlığı hissediyor musun?" diye tısladı, daha da fazlasıyla yıkanırken. "Vücudun seni almam için bana yalvarıyor. İnkâr mı ediyorsun?"

Zihin ve beden üstünlük için savaşıırken birbirlerini kana buladılar, adam onun kalçalarını becerirken onu dilsiz ve titrer halde bıraktılar. Bulutları aştıka banyo aydınlandı ve etrafında parlak bir hale oluşturdu, bir seks tanrısı ödülünü almak için buradaydı.

"Beni al," diye emretti.

Otomatik olarak bacaklarını açmaya çalıştı ama ateşli beyni ne anlama geldiğini anlayamadan kot pantolonu tarafından engellendi. Adam onun son adımını atmasını, uykusunda olduğu gibi teslim olmasını istiyordu. Böyle bir şey olmayacaktı.

Yüz ifadesinden inkârını okumuş olmalı ki, onu makyaj masasına sabitlerken eli saçlarına dolandı ve onu iterken vahşi bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Kıçındaki el onu parmak uçlarında duracak şekilde kaldırdı. Kalçalarını eğip onu zonklayan yerine sokmamak için tüm kontrolünü kaybetmesi gerekti. Adam inledi, döllerini bacaklarının arkasından akarken sıcak nefesi kadının yüzünde gezindi. Alnını onunkine yasladı, kendini harcarken parmakları kıkına gömüldü, kendini kontrol altında tutmak için mücadele ederken yüzünden geçen her duyguyu katalogladı.

Adam doğruldu ve kadının kalçalarının ön tarafına daha fazla sıçrattı; bu, kadının dişlerini gıcırdatmasına neden olan bir ifadeydi. Adam lavaboya gidip elini yüzünü yıkarken kadın bir heykel gibi hareketsizdi. Onu tekrar sertleştirmek için dizlerinin üzerine çökmesini engellemek için gözlerini kapattı, böylece onu kurutabilirdi. Bir ses duymadı, bu yüzden yanağını avuçladığında sıçradı. Adam ona cinsellik içermeyen bir öpücük kondurunca gözlerini açtı.

"Seni rüyanda göreceğim prenses."

Bununla birlikte, kapıyı açtı ve onu tamamen açığa çıkardı. İstese bile hareket edemezdi. Roth kapıyı arkasından kapatmakta acele etmedi ve onu dizlerinin bağı çözülmüş ve titrer halde bıraktı. Aynaya doğru döndü ve gözlerinin tanıdık bir ateşle parladığını gördü. Banyoda etrafına bakınırken, nasıl rahatlayacağına dair grafik seçenekler aklından geçti, ama onun yanıldığını kanıtlama ihtiyacı vücudunun ihtiyaçlarından daha güçlüydü. Bir bez kaptı ve soğuk suyla ıslattı. Adamın arkasında bıraktığı pisliği temizledi... ve kendi pisliğini. Gözleri duşa ve çıkarılabilir duş başlığına kaydılar ama adamın bunu beklediğine dair kötü bir his vardı içinde. Sonunda pantolonunun fermuarını çekti ve kulübeye döndü. Roth kanepeye uzanmış, ceketini ve paltosunu çıkarmış, üzerinde sadece gömleği ve pantolonu vardı. Gömleğinin üst yarısı açıkta kalmış, o lanet olası morluğu ve arkasında bıraktığı kızgın çizikleri gösteriyordu.

Koltuğuna yaslandığında o karanlık rüyadan daha fazlası aklına geldi. Alpaka paltosunun altına sokuldu ve gözlerini kapatarak her şeyi engellemeye çalıştı ama adamın aletinin kalçalarının arasında kaydığını ve yüzünü sürerken dilinin onu kırbaçladığını hissedebiliyordu. Kontrolünü kaybetmişti. Ellerini açık kot pantolonunun içine kaydırđı. Gözleri parlayarak açıldığında parmakları tam amına batmak üzereydi.

Roth hâlâ kanepedeydi ama gözleri açıktı ve ona bakıyordu. Adamda sarmal bir gerginlik vardı. Kadının uzun süre direnemeyeceğini biliyordu ve saldırmak için uygun anı bekliyordu. Bunu yapmak neredeyse onu öldürüyordu ama titreyen ellerini geri çekti ve kasıtlı olarak ceketinin üstüne katladı. Gözlerini kapadı ve titreyen uzuvlarını görmezden gelmeye çalıştı. Tanrım, çok yaklaştı. Birkaç dakika içinde bu korkunç gerginlik ortadan kalkacak ve tatlı bir rahatlama yaşayacaktı. Bunun yerine, sonsuzluk gibi gelen dakikalar geçtikçe görünmez bir deli gömleğinin içinde yattı. Turuncu gölgelerin tavanda dans edişini izledi. Neden zina yapan figürlere benziyorlardı? Gece bastırıp da kabindeki loş ışıklar dışında her şeyi yok ettiğinde rahatladı.

İnişlerinden yirmi dakika önce uykuya dalmayı başardı. Roth onu sarsarak uyandırdı ve zorla koltuğundan kaldırdı. Herkes eşyalarını toplarken gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Roth iğrenç derecede dinlenmiş görünüyordu ve bir ara duş almıştı. Kızın ters ters baktığını fark edince ona nadiren gülümsedi.

"Bana duymak istediklerimi söyle," diye mırıldandı elini göğüslerinin üzerinde gezdirirken, elinin arkasını pençelemeden önce sertçe sıktı. "Ve sana tatlı rüyalar vereceğim."

"Bana sadece kâbus gördürüyorsun," diye karşılık verdi.

Elini ceketinin altından geçirip onu kendine doğru bastırırken dudaklarını şakağına bastırdı. "İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz."

Onu itti, iş çantasını kaptı ve uçaktan dışarı çıktı.

BÖLÜM 14

Büyük **bir** patlama sesi Jasmine'i uykusundan uyandırdı. Sarsıldı ve sonra

yatak çarşaflarına doğru homurdandı. Eğer bu bir hizmetçiyse, o... Sütte ilerleyen ağır, kasıtlı ayak seslerini fark etti. Hizmetçi değildi. Bu, ona alışması ya da bir rutine oturması için zaman tanımadan onu dünyanın dört bir yanına sürükleyen orospu çocuğuydu.

Beş günde üç ülke. Babası bile bu kadar acımasız bir tempo tutturmamıştı. O kadar jet-lag olmuştu ki, zar zor iş görebiliyordu. Yeni yerlere seyahat etmenin heyecanı azalmaya başlamıştı. Bu keşif ve eğlence için değildi; tamamen iş içindi. Roth'un düzenli mesai saatleri yoktu, sık sık gecenin bir yarısı onu uyandırıp uçağa yetiştiriyor ve birden fazla zaman dilimi arasında mekik dokuyordu. Bu kadar az uykuyla bu kadar yoğun bir programı nasıl yürütebildiğini asla bilemeyecekti.

İlk kez birlikte olduklarında, onun fazla uyumadığını fark etmişti, ama bu yeni işe başlayan bir işadama için sıra dışı bir durum değildi. Ama bunca yıl sonra bile hiçbir şey değişmemişti. Üç saatten fazla uyumaktan aciz görünüyordu. Roth hiçbir rahatsızlık ya da yorgunluk belirtisi göstermiyordu, çalışanları da öyle. En az çalışan oydu ve en çok yıpranan da oydu. Bu durum kendine olan saygısını zedeliyor ve bu yaşam tarzı için ne kadar donanımsız olduğunu ortaya koyuyordu. Ne olduğunu biliyordu

meşguldü. Maximus'un kız kardeşlerinin öykündüğü çılgın iş ahlakını izleyerek büyümüşü. Rami ve Lyle da tembel değildi. Aşırı başarılı insanların arasında büyümüşü ama Roth bambaşkaydı.

Ne kadar uyursa uyusun, kendini hâlâ bok gibi hissediyordu. Kısa günler ve uzun kış geceleri ona yardımcı olmuyordu. Farklı bölgelerden gelen yiyecekleri tatmak bir avantaj olsa da, çözülmeye başlamıştı. Bir dayanağa, onu ayakta tutacak küçük bir normal parçasına ihtiyacı vardı. Ne yazık ki Roth, rahatlık ve yuva duygularını uyandırma ihtimali en düşük kişiydi.

Bir başka çarpma sesiyle sırtüstü döndü ve kapıyı duvara çarpıp titretecek bir güçle tekmeleyen, varlığının baş belasına ters ters baktı. Ona sorununun ne olduğunu sormak için ağzını açtı ama kravatını çekip yere atması donup kalmasına neden oldu. Adam sabırsızca, vahşice kıyafetlerini yırtıp sanki onu bir şekilde rahatsız etmişler gibi dikkatsizce yere atarken ona baktı. Ne oluyor be?

Çırılçıplak kaldığında yatağın ayak ucuna kadar geldi. Onun huysuzca soyunması sırasında kaçması gerektiğini geç de olsa fark etti ama şok ve kafa karışıklığı onu yavaş ve aptal yaptı. Adam ayak bileklerinden tutup onu kendine doğru çekti ve geceliğini beline doladı. Kız neler olup bittiğini anlamaya çalışırken, adam bacaklarını ayırdı, dizini yatağa koydu ve sikini kavradı.

Yapmayacaktı...

Yapıyordu işte.

Dirseklerini kullanarak yatağı birkaç santim yukarı kaydırıp, sadece içine girilmesini önlemeye yetecek kadar. Adam ona ters ters baktı ve onu tekrar yerine çekmeye çalıştı ama kadının onu uzak tutmak için göğsüne koyduğu ayağıyla dikkati dağıldı.

"Ne halt ediyorsun?" diye tersledi. "Neye benziyor bu?"

"Ben senin fahişelerinden biri değilim! Buraya gelip beni öylece beceremezsin-"

Adam onu yemeye hazır bir şekilde başını eğdiğinde, kadın ikinci ayağını adamın göğsüne koydu.

"Hayır."

Sıcak gözler onunkilere dikilmişti. "Seni beklemekten bıktım."

Aptal rolü yapmadı. Yapması anlamsız olurdu. O bir kilometre yüksekliğindeki sikişten beri, onu sürekli bir uyarılma durumunda tutmak, uykusunda aldığı aynı inisiyatifi almaya zorlamak için elinden geleni yapıyordu. Şimdiye kadar dayanmayı başarmıştı ama zar zor.

Birkaç gece önce uyandığında yanağını adamın kalçasında, elini de sikinin etrafında bulmuştu. Yatakta oturmuş, ışığı açık, dizüstü bilgisayarı yan masanın üzerinde, kızın bir sonraki adımında ne yapacağını görmek için bekliyordu. Kadının uykudayken böyle davranıyor olması dehşet vericiydi. Bildiği kadarıyla bunu başka biriyle yapmamıştı, öyleyse neden o? Roth yatağa hiçbir şey giymeden girerek onun kötü davranışlarını teşvik etmişti.

Bu sabah, adamın eli tümseğinin üzerindeyken uyandı. Yarı uykulu ve biraz da azgın olduğu için adamın parmaklarını istediği yere yerleştirmiş ve işe koyulduklarında hemen ödüllendirilmişti. Bunun bir halüsinasyon olmadığını ve gerçekten gerçekleştiğini fark ettiğinde, kendini kontrolü paramparça olmuştu. Yuvarlanıp gitmek ve adamın çekici misk kokusunu duymazdan gelmek için harcadığı güç onu titretmişti. Roth kendini inkâr etme ihtiyacı hissetmiyordu. Roth ona sarılmadan önce onun sevişme sesini dinlemek zorunda kalmıştı. Kalçasını kaldırıp sikini yarığına sürterken kulağına iğrenç şeyler fısıldamış ve onu uçurumun kenarına itmişti. Kendisini alması için ona yalvarmamak için yastığını ısırılmıştı. Neyse ki adam, kadın teslim olmadan önce kırılmıştı.

"Kendini inkâr etmiyorsun," diye işaret etti.

Elinin arkasını dizinin arkasına kaydırmadan önce baldırını kavradı ve kadın tekme atıp onu geri çekilmeye zorlamadan önce aşağı indirdi.

Yatak.

"Aynı şey değil." Adam kendini okşamaya başlarken gözleri kadının bacaklarının arasındaki boşluğa odaklandı. "Neye ihtiyacın var?"

Göğsüne yayılan ve boynuna doğru ilerleyen kızarıklığı görmezden geldi. "Yalvarmadığım sürece beni almayacağını söylemiştin."

Yatağa tırmanırken, "İnatçılığını hafife almışım," diye
h o m u r d a n d ı .

Kadın geri çekilmeye başladığında, adamın eli parladı. Kadının kalçasını, üzerinde gezinirken onu hareketsiz kılacak kadar sert bir şekilde kavradı.

"Bundan daha fazla kendine hâkim olduğumu sanıyordum," diye alay etti adam kalçalarından birini iyice sıkıştırırken.

"Sana bir yıllığına sahibim. Kendimi kontrol etmek için bir günümü bile boşa harcamayacağım."

Adam kendisini ona doğru bastırırken ellerini göğsüne dayadı. "Ben hazır değilim!"

"Ağzımı üzerinde istemedin. Bırakalım da vücudun kendini hazırlasın."

"Sen ne-?"

Adam geri çekilmeden önce daha fazla derine inemeyinceye kadar onu gererek iterken nefesini içine çekti. Adam özenle onun içinde çalıştı. Kadının vücudu kendini savunmak için salgılayarak adamın geçişini kolaylaştırdı. Yarıya kadar girdiğinde, dirseklerinin üzerinde durdu ve kabzasına kadar kılıflanana kadar sertçe sallandı.

Elleri yatağa düşüp çarşaflara sarılmadan önce onun yanlarında çırpındı. Ona gereğinden fazla dokunmak istemiyordu, bu yüzden bacaklarını iki yana açmış ve onu kendine doğru çekmiyordu. Adam hareket etmedi. İçinde uzun ve sertti. Prekumun geçişini kolaylaştırdığına yemin ediyordu, o halde ne diye bekliyordu ki?

Gözleri kızın yüzünde gezindikten sonra dudaklarına kondurdu ve kız onu öpmediğini bile fark etti. Onu azdırmak için hiçbir şey yapmamıştı ama yine de vücudu onu kabul etmişti. Mazoşist sorunları için bir terapistle görünmesi gerekiyordu.

Gözleri tekrar onunkilere döndü. Ne halt arıyordu acaba? Bir dakika ve ardından bir dakika daha geçerken, bu yakınlığa dayanamayarak gözlerini kaçırdı. Seks bir şeydi. Bedenleri iç içe geçmişken birbirlerinin gözlerinin içine bakmak, birbirlerinin nefesini ve titreyen kaslarını hissederken her ikisi de diğerine karşı içsel bir savaş vermek başka bir şeydi. Onu ele geçirmek için tek kelime etmesine gerek yoktu. Hayvani manyetizması onu bir pervane gibi kendine çekiyordu ve bunu biliyordu. Şerefsiz.

Adam saç tellerini karıştırırken saçında bir çekiştirme hissetti. Ona bu işi bitirmesini emretme dürtüsüne direndi. Onu durduran tek şey, bunun onu daha da sapkın olmaya teşvik edeceğini bilmesiydi. Ne yapmaya çalışıyordu? Adam ona karşı sallandığında rahat bir nefes aldı ama tekrar durduğunda dişlerini sıktı. Sinirini yatak çarşaflarını tırmalayarak çıkardı. Adam tam bir pislikti.

Onunla oynadı, sakalını yanağının ve boynunun aşırı hassas derisine sürttü, ona hiçbir şey yapmayan sığ itişlerle ona doğru sallandı. Çığlık atmak istiyordu. Daha fazla dayanamadığında tırnaklarını adamın sırtına geçirdi. Adam ellerini başının üzerinde kenetledi ve onu yavaşça uçurumun kenarına sürüklerken tehditlerini görmezden geldi. Kadın vahşice çırpınarak kendini ona bıraktığında, adam sonunda pes etti. Ayağa kalktı ve kalçalarını onun kıcının altına kaydırarak kalçalarını göğsüne yapıştırdı. Onu acımasızca becerdi, günlerce süren ucuz orgazmları kovdu ve onu canlı, şiddetli bir zevkle doldurdu.

Bir el boğazını yakaladı ve onu yukarı çekti, böylece ona sarılmıştı. Hâlâ kafası güzeldi. Kollarını adamın boynuna doladı ve akılsız bir hezeyanın peşinden giderken ona sertçe asıldı.

"Bana bak."

Onun emrine itaat etti ve boşalırken göz bebeklerinin büyüdüğünü ve ağzının gırtlaktan gelen bir iniltiyle açıldığını gördü. Onu her şeyini alması için zorladı, kollarını beline dolayarak onu istediği yerde tuttu.

tamamen tükenmişti. Bütün bu süre boyunca gözleri onunkilerde kaldı. Titriyorlardı, ter onları birbirine yapıştırdığı için tenleri yapış yapıştı.

Adam ona doğru eğildiğinde, kadın yüzünü çevirdi. Adamın çenesinden tutup onu kendisine bakmaya zorlamasına hazırlıklı değildi.

"Bir tur daha atmak ister misin?" diye sordu karanlık bir sesle. "Hayır," diye nefes nefese kaldı.

Bu kez, adam dudaklarına bir öpücük kondurduğunda kıpırdamadı. Bu, ne yapacağını bilemediği cinsiyetsiz bir öpücüktü. Adam çenesinin kıvrımını ve sonra köprücük kemiğini öperken elleri onun üzerinde gezindi. Bir tur daha *mı* atacaktı? Buna dayanamayabilirdi. Adam onu üzerinden indirdiğinde rahatladı. Yatağa yığıldı ve adam onu çekiştirdiğinde hırladı.

"Şimdi ne halt istiyorsun?"

"Duş ve ardından akşam yemeği," dedi onu yataktan kaldırıp banyoya götürürken.

"Aç değilim," diye homurdandı ve ısınmaya başlamadan önce bir soğuk su patlamasıyla karşılaştığında çığlık attı. "Sen bir sadistsin! Senin neyin var böyle?"

Hakaret yağmuruna cevap vermedi ama onu sıcak spreyin altına itti ve yıkadı. Kadın karşı koymaya zahmet etmedi. Çok yorgundu.

Önce onunla işini bitirdi. Makyaj masasının önündeki tabureye sendeleyerek oturdu ve saçlarını kurularken dengesini yeniden sağlamaya çalıştı. Gözleri tekrar tekrar buharlı cam duştaki karanlık figüre kaydı. Böyle zamanlarda alternatif bir evrene düşüp düşmediğini merak ediyordu. Bu gerçek hayat olamazdı. *O* gerçek olamazdı. Ama gerçektir. Vücudu bunu kanıtlayabilirdi.

Zihni karlı bir sersemlik içindeyken saçlarına fön çekmeye devam etti. Roth'un duştan çıktığını ve kapıdan çıkarken hızlıca kurulandığını belli belirsiz fark etti. Başının yarısını kurulamayı henüz bitirmemişti ki Roth pantolon ve beyaz bir ceketle yeniden ortaya çıktı.

elbise gömleği. Tarağını almak için onun yanında durdu ve on hareketten daha kısa bir sürede saçını şekillendirdi. Hayat adil değildi.

Kurutma makinesinin gürültüsünden sesini duyurabilmek için ona doğru eğildi. "Bekliyor olacağım."

Bununla birlikte, kolonyasının kokusu havada asılı kalarak dışarı çıktı. Kadın onun ardından bakakaldı, davranışları karşısında şaşkındı. Eğer amacı onun dengesini bozmaksa, bunu başarıyordu. Adamın bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu.

Başını salladı ve saçını bitirdi. Adamın ağır ellerine rağmen şimdi açlıktan ölüyordu. Valizini karıştırırken duraksadı. Bu bir iş yemeği miydi? Büyük ihtimalle. Yoksa onu dışarı çıkarmazdı. Sınırlı gardırobunu karıştırırken yüzünü buruşturdu ve siyah bir kot pantolon, krem rengi düğmeli bir bluz ve bir blazer cekette karar kıldı. İşe yaramak zorundaydı.

Oturma odasına girdiğinde Roth'u telefonla konuşurken buldu. Tül beyaz perdelerle çerçevelenmiş büyük pencereler altın rengi öğleden sonra ışığını içeri alıyordu. Çift kapı, bir kafe masası ve iki sandalyenin sığabileceği genişlikte dar bir balkona açılıyordu. Bunun ötesinde pişmiş toprak çatılardan oluşan bir deniz ve parıldayan mavi bir sahil vardı. Lizbon, Portekiz. Hiç ziyaret etmediği ama hakkında harika şeyler duyduğu bir başka ülke. Gözleri sanki daha önce hiç görmemiş gibi odanın içinde dolaştı, ama görmemişti. Geldiklerinde tam bir sis içindeydi, yatak dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Roth toplantı için yeni bir takım elbise giymeden önce yatak odasını karartmış ve uykuya dalmıştı.

"Evet."

Odaya girdiğinden beri ilk kez konuşan Roth'a baktı. Roth başını kapıya doğru salladı ve kadın onu koridordan asansöre kadar takip etti. Kapılar açılıp içeride iki çift daha belirdiğinde tereddüt etti ama Roth içeri girip onu tam karşısına oturttu. Kapılar kapanırken kadın karnını içine çekti.

"Evet," dedi Roth garip bir sessizlik içinde.

Kapılar lobiye doğru açıldığında öne doğru atıldı ve adamın kalçasından tutup onu kenara çekmesiyle kısa düştü. Başını kaldırdı ve adamın lobiye onu gelecek şekilde taradığını gördü. Adam kalçasını sıktı ve elini çekmeden önce birine başıyla işaret etti. Döndüğünde Mo ve Johann'ın kot pantolon ve düğmeli gömlek giymiş olduklarını gördü. O anda Roth'un ceket giymediğini ve hâlâ beyaz gömleğinin üst düğmesinin açık olduğunu fark etti. Lobide etrafına bir göz gezdirdiğinde fazla giyinmiş olduğunu doğruladı. Üstünü değiştirmeyi teklif edemedi Roth elini tutmuş ve onu otelden dışarı çıkarıyordu; Mo ve Johan da onu yakından takip ediyordu.

Sıcaklığı hemen fark etti. Bulgaristan ve İsviçre'de yaşadığı soğuk ve yağışlı havaya kıyasla burası düpedüz ılıktı. Burada kış gibi hissetmiyordu. Belki de ilkbaharın sonu, sonbahara doğru ilerliyordu. El yapımı kireç taşından yapılmış dar kaldırımlar boyunca yürüdüler. Roth onu sıkışık patika yol boyunca yönlendirirken, sıcak renkler dikkatini çekti. Kırmızı ve turuncunun yanı sıra parlak pembeler, maviler ve sarılar da bolca bulunuyordu.

Roth, onu başka bir otelin lobisine çevirmeden önce, "Evet, sonra," diyerek görüşmesini sonlandırdı.

Etrafına bakındı ama Roth bir görevde olduğu için etrafı inceleme fırsatı bulamadı. Onu başka bir asansöre götürdü, en üst katı seçmeden önce diğer yolcuları kendilerine yer açmak için karıştırmaya zorladı. Çatıdaki restorana çıktıklarında neden bu kadar kalabalık olduğunu anladı. Ev sahiplerini masalarına kadar takip ettiklerinde, Roth'un elini iki eliyle kavradı, heyecanı çekincelerini bastırdı. Cam bir bariyer Lizbon'un silüetinin ve Tagus Nehri'nin nefes kesici manzarasını bozmuyordu. Terasın bir kenarı boyunca uzun bir bank koltuk uzanıyordu. Oturdu, Roth masanın karşısına yerleşirken sırtarak yastıkları kenara kaydırıldı. Menüü aldı ve akşam için spesiyallerin bir listesini yapan sunucuyu dinlemeye çalıştı, ancak manzara ve

Etrafındaki koşuşturma. Roth ona Porto şarabı, kendisi için bir Portekiz konyaağı ve başlangıç olarak da bir peynir tabağı sipariş etti. Güneşin batışını izlemek için döndü ve peynir tabağı masaya iner inmez üzerine atladı. Menyi incelerken şarabını yudumladı ve turşu soslu geleneksel Portekiz bifteği Pica-Pau'da karar kılarken, Roth da kızarmış ton balığını seçti.

Gece çökerken garsonlar her masada bir mum yaktı. Sıcak, rahat ve memnun bir şekilde minderlere yaslandı ve telefonuyla ilgilenen Roth'a odaklandı. Gülümsemesi soldu. Daha otuz dakika bile olmamıştı, Roth onun göz temasını kesmesine izin vermemişti ama şimdi gerçek dünyaya geri dönmüşlerdi ve Roth o dalgın, mesafeli haline geri dönmüştü. Tipik bir durum.

"Sarai geliyor mu?" diye sordu.

Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Hayır. Neden yapsın ki?"

Çenesini barda oturan Mo ve Johan'a doğru salladı.

"alışıyorlar."

"Hiç izin alıyorlar mı?"

"zel hayatları olmaması için maaş alıyorlar." Kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Amerika'ya döndüğümüzde daha fazla güvenlik alacağız."

"Daha fazla mı? Bu gerekli mi?"

Adamın gözleri ekrandan kadına kaydı. "Hayatıma son vermekle tehdit edenler sadece Lyle ve baban değil."

Midesi buz ke sti. Kadehini yle sert bıraktı ki şarap bir o yana bir bu yana sallandı. "Yapmazlar."

Ona cevap vermedi ama telefonunu yüzüstü bıraktı ve brendisini yudumladı.

"Roth, kimse...?"

"Birçok düşman edindim."

Masaya doğru eğildi, sesi kısıktı. "Mo ve Johan'ın seni takip etmesi gerekmiyor mu? Neden onları peşime taktın?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Onun gündelik kıyafetlerine baktı. "Baldırlarınıza bıçak falan mı bağladınız?"

"Çoğu zaman öyle ya da böyle silahlıyım."

Gözlerini kırptırdı. "Ne? Nasıl? Seni daha önce hiç silahla görmedim." "Rahat değilsin, bu yüzden onları açıkta bırakmıyorum."

"Rahatsız değilim. Taşrada büyüdüm ama..." Limanı eline alıp yudumlamadan önce elini salladı. "Temkinliyim. Daha önce hiç elime almadım."

"Atış yapmaya gidebiliriz."

Kaşları havaya kalktı. "Yapabilir miyiz?"

"Silah kullanmayı bilmenin sana bir zararı olmaz. Ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsin."

Kulağa uğursuz geliyordu. Hayatına kastedilip edilmediğini sormak istedi ama adam dönüp restoranı taradığında, bunun bir iş yemeği olduğuna dair daha önce yaptığı varsayım aklına geldi.

"Misafir mi bekliyorsunuz?"

Ona geri döndü. "Ne tür bir şirket?"

"Sadece senin uğraştığın türden." Kaşlarını kaldırdı. "İş." "Hayır.

Onunla sabah ilgileneceğim."

Portekiz'le bağlantısı olan işadamlarıyla ilgili zihnindeki dosyaları gözden geçirdi. Eğer Roth babasının bağlantılarıyla iş yapma alışkanlığını sürdürüyorsa, "Lourenco Silva'yla mı g r ş yorsun?" diye sormuş olmalıydı.

Soruya hiçbir tepki göstermedi, ama onu incelerken konyak bardağını yavaşça çevirdi.

"Yoksa yönetimi devralan oğlu Tiago mu?" "Tiago."

Başını salladı ve bir kraker seçerek, "Babamın bağlantılarından kaç tanesini toplamayı başardın?" diye sordu.

"Yeter."

Servis görevlisi yemeklerini getirirken elleri kucağında yumruk oldu. Sunucuya teşekkür ederken ve şu ana kadar her şeyin mükemmel olduğuna dair güvence verirken gözlerini Roth'tan ayırmadı. Servis elemanı uzaklaşır uzaklaşmaz, "Seninle iş yapmalarını nasıl sağladın?" diye tısladı.

"Ye."

"İstemiyorum-"

"Ye."

Sert tonu ona bu konunun tartışmaya açık olmadığını söylüyordu. Öfkesini dizginlemeye çalışırken şehre baktı. Roth'un kendi bölgesine ne kadar derinden sızdığını bilmek istiyordu ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Olan olmuştu. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu ve onun iş uygulamaları ve bağlantılarıyla ilgilenmemesi gerekiyordu. Kendi işine bakması ve kendi kulvarında kalması gerekiyordu. Çaba sarf ederek düşüncelerini yeniden düzene soktu ve çatalına uzandı. Lezzetli yemek, ikinci kadeh şarap ve tiramisu onu oldukça yumuşatmıştı. Minderlere yaslandı ve gecenin durgunluğunda uzaktan gelen müziğin tadını çıkardı. Telefonuna geri dönmüş olan Roth'a baktı, rahat atmosfere ve güzel ortama tamamen bağlıydı.

Telefonu cebinde titredi. Colette:

Hâlâ İsviçre'de misin?

Daha önce kız kardeşlerinin günlük kontrolleri onu rahatlatıyordu ama Roth'un kız kardeşleri üzerindeki çarpık etkisi, Colorado'dan döndüğünden beri onlarla olan her sözünü ve etkileşimini ölçmesine neden olmuştu. Kız kardeşleri Roth'un New York'a geri döndüğünü biliyorlardı ama bunu onunla paylaşmamışlardı. Ve paparazziler fotoğraflarını çekene kadar kız kardeşleri ona zeytin dalı uzatmamıştı... Onu yumuşatmak için mi, hisselerini geri alamazlarsa Roth'la konuşmak zorunda hissetmesi için mi? Colette'in sık sık gönderdiği mesajlar, şirketini kurtarmak için küçük kız kardeşini istismarcı bir ilişkiye zorladığı için duyduğu suçluluktan mı kaynaklanıyordu?

Şüphelerini bir kenara itti ve çektiği gün batımı fotoğraflarını ve masadaki boş tabaklarından birini gönderdi.

Colette: *Lizbon mu?*

Jasmine: *Evet.*

Colette: *Harika bir şehir. Roth'un Lourenco Silva ile görüşmesi?*

Roth'a kaçamak bir bakış fırlattı ama o ekranındakilere dalmıştı. Colette de onunla aynı sonuca varmıştı. Kız kardeşinin sorusu masumdu, doğal bir varsayımdı ama Roth'un bunu nasıl yorumlayacağından emin değildi. Kız kardeşini telefonunun izlendiği konusunda uyarmak isterdi ama bu yepyeni bir kurtlar sofrası açardı. Colette'in, Roth'un ağlarına ne kadar sızdığına dair bir fikri var mıydı?

Jasmine: *Tiago devraldı.*

Colette: *Tabii ki. Onlara selamlarımızı iletin. Silvalar'la görüşmeyeli çok uzun zaman oldu. Lizbon'daki zamanınızın tadını çıkarın ve benim için biraz Pastéis de Nata yiyin.*

Colette mesajını Polara'nın içini ısıtan birkaç fotoğrafıyla takip etti. Telefonunu bir kenara koymadan önce Polara'nın parlak gözlerini ve dişsiz gülümsemesini yakınlaştırdı. Kız kardeşleri geçmişte pislik gibi davranmışlardı. Soğuk ve kalpsizdiler. Maximus onları böyle olmaları için eğitmişti ama deniyorlardı. Colette'in umurunda olmasaydı, Lyle'a şirketin durumu hakkında bilgi vermezdi, değil mi? Eğer kurtarılabilmek şansı varsa Roth'un ilişkilerini zehirlemesine izin vermezdi. Suçlu oldukları kanıtlanana kadar masumdular.

"Kız kardeşlerim hakkında yanılıyorsun," dedi.

Telefonundan başını kaldırdı. Ona karşı çıkmadı, sadece bekledi, bu da onu tartışmasından daha çok sinirlendirdi.

"Bu sadece Hennessy & Co. ile ilgili değil. Onlar beni önemsiyor." "Ve sen iyi bir karakter yargıcısın."

Alay ya da iğneleme olmadan, sadece sıradan bir gözlem olarak söylenmişti, ama kelimeler uyuşmadan önce midesini delip geçti.

"Haklısın. Kötü bir karakter yargıcıyım," dedi ve gözlerini yemeklerinin nasıl olduğunu soran sunucuya çevirdi. Gerçekten de beş yıldızlı bir deneyim olan yemek için uygun bir coşku toplamaya çalıştı, ancak bastırılmış monotonu sunucunun şaşkınlıkla kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Kahve ister misiniz yoksa-?"

"İşimiz bitti. Hesap lütfen," dedi elinden geldiğince kibarca.

Servis görevlisi başını eğmeden önce Roth'a değerlendirci bir bakış attı. "Hemen döneceğim."

Bakışlarını mum alevine çevirdi, görüşü odaklanmadığı için şekilsiz bir leke haline gelmişti. Roth'un hesabı ödediğinin belli belirsiz farkındaydı. Roth ayağa kalktığında, o da kalktı. Bir otomat gibi hareket ediyor, Roth restoranda gezinirken onun peşinden gidiyordu. Asansörde alçak sesle konuşturlarken Mo ve Johan'ın arkasında durdu. Lobiye vardıklarında Roth onun elini tuttu. Kız geri çekilmedi ama eli onunkinde gevşediğinde Roth elini daha sıkı tuttu. Otellerine geri dönerlerken konuşmadılar ve Roth sütlerinin kapısını açtığında kadın yatak odasına yöneldi. Pijamalarını giymeden önce kıyafetlerini çıkarıp bir yığın halinde yere attı. Gece rutinini yaptı ve dişlerini fırçalarken gözlerini yansımasından uzak tuttu. Yatak odasına girdiğinde, yumuşak ay ışığını içeri almak için perdeleri geri çekti ve onların yokluğunda değiştirilmiş olan yorganın altına girdi. Gözlerini kapadı, uykunun onu boşluğa sürüklemesini istedi ama zihni kapanmayı reddetti.

Kötü bir karakter yargıcıydı. Roth onu sayısız kez kandırmayı başardı. Babası da öyle. Neden kız kardeşleri onun saflığından faydalanmasın ki? Değerli hiçbir şeye sahip değilken, kız kardeşleri onun varlığını görmezden gelmişti. Şimdi çeyrek milyar dolar değerinde ve şirketlerini ele geçirmek isteyen adamın eski karısı olunca, birdenbire ilişkilerini düzeltmek mi istiyorlardı? Şansları neydi ki? Bu kadar çaresiz miydi

Değişen iki ay için otuz yıllık kanıtı bir kenara atacak kadar sevilir mi?

Midesinde kek ve şarap çalkalandı. Kimse onu kim ve ne olduğu için istemiyordu. Herkes bir açıyla oynuyor ve bir gündemi vardı. Bu yüzden bu dünyadan uzaklaşmıştı. Onların oyununda bir piyon olmaktansa yalnız kalmayı tercih ederdi ama babası onu arenaya geri getirdi. Ona para verdi ama bu tehlikeli sularda gezinmesi için bir harita ya da destek vermedi. Kimseye güvenemiyordu, kendine bile.

Değersizlik ve yalnızlık duygularıyla boğuşurken yüzünü yastığa gömdü, dizlerini yukarı doğru kıvırdı. Cenin pozisyonuna geçme dürtüsüne boyun eğmeyi reddetti. Boşanmasının en kötü yanı Roth'un onu kullandığını fark etmesi değil, kendi muhakemesine olan güvenini kaybetmesiydi. İçgüdülerine güvenmekten korkuyordu, başka bir feci hata yapmaktan korkuyordu, uğruna her şeyden vazgeçebileceği başka bir adama aşık olmaktan korkuyordu, ancak her şeyin onun için bir oyun olduğunu keşfetmekten korkuyordu. Bu yüzden ilişkilerini yüzeysel düzeyde tutuyordu. Kendini kaybedeceği başka bir ilişki aramıyordu. Roth onu en başa döndürdüğünde kendine yeniden güvenmeye başlamıştı.

Adam yatak odasına girdiğinde gözlerini kapattı ve banyoya girdiğinde titrek bir nefes verdi. Suyun aktığını, kapıların kapandığını ve sonra yatağın eğildiğini duydu. Sık sık yaptığı gibi yatakta çalışabilmek için başucu lambasını yakmasını bekledi ama oda karanlık kaldı.

"Yanılıyor olabilirim," dedi sessizliğin içinde.

Kadın hiçbir şey söylemedi.

"Ama temkinli ve gerçekçi olmakta fayda var. Çoğu insan değişmez."

Yüzü acı içinde buruştu. Bunu çok iyi biliyordu.

İkisi de konuşmadı. Adam ona dokunmaya çalışmadı, bunun için minnettardı. Sırtını ona dönmüş, zihni ve kalbi savaşıırken aya bakıyordu.

Bir saat geçti. Adamın uyuduğunu sanıyordu, bu yüzden omzuna bir el indiğinde irkilerek bir çığlık attı.

"Çok fazla düşünüyorsun," dedi onu sırt üstü yatırıp altında sürüklerken.

"Bak kim konuşuyor," diye hırıldadı ve ağırlığını ona verdiğiinde omzunu tokatladı. "Beni boğmaya mı çalışıyorsun? Eğer öyleyse, bunu hızlı ve klas bir şekilde yap ve beni boğ. Bu bir işkence."

Bu bir *kahkaha* mıydı?

"Tuxedo Park'ta ağırlık battaniyeni gördüm."

Sertleşti. "Onun ne olduğunu biliyor musun?"

"Uyumakta hep zorlanmışımdır. Zihnim kapanmıyor. Psikologlardan biri ağırlıklı battaniye önerdi ama bende işe yaramadı. Onun yerine egzersiz yapıyorum."

Tereddüt etti ve sonra "Yorulana kadar egzersiz mi yapıyorsun?" diye sordu. "Çoğu bağımlılıktan daha sağlıklı görünüyor."

"Bu yüzden her zaman bu kadar kaslısın," diye mırıldandı. "Ve neden bu kadar ağır fiziksel emek gerektiren işler yapmayı seçiyorsun?"

Homurdandı. "Git uyu."

"Hâlâ inşaat yapmıyorsun, değil mi?"

Uzun bir sessizlik ve ardından, "Hayır, ama yine de avlanmayı seviyorum." "Ne zaman-"

Dudaklarını onun şakağına bastırdı. "Uyu."

Kadın yer değiştirdi ve adam da ağırlığını yeniden dağıttı, böylece kadın daha rahat nefes alabildi. Yerleştiklerinde, adamın ağırlığı hemen etkisini göstermeye başladı ve aşırı aktif duyuları bastırdı. İçindeki gerginlik azaldı ve göz kapakları sarktı. Bilincini kaybetmemeye çalışarak adamın pazusunu kavradı. Düşmanından, kendi planlarını ilerletmek için onu kullandığını ve iki kez evlendiğini itiraf eden adamdan teselli almaması gerekiyordu ama kafatasının arkasını kavrayıp nazikçe masaj yaptığında daha da derine düştü.

"Seni anlamıyorum," diye fısıldadı.

Cevap vermedi ama başparmağını kızın yanağında gezdirdi. Bunun neden gözlerini yaşarttığını bilmiyordu. Eli adamın pazusundan kaburgalarına doğru kaydı.

"Beni kullandıklarına inanıyorsun." Açıklamaya ihtiyacı yoktu.

"Evet."

"Peki neden yanılıyor olabileceğinizi söylüyorsunuz?"

Hemen cevap vermedi ama kızın nefesi derinleşene kadar masajına devam etti. Adam konuştuğunda kadın kendinden geçmeye başlamıştı.

"Onları hatalarından korumak için her şeyi feda etmeye hazırken içlerinde iyi bir şeyler olduğuna inanmak istemen tehlikeli." Durakladı ve uyanık kalmaya çalışan kızın kirpiklerinin titremesine neden oldu. "Ama her zaman bir hata payına izin veririm ve olasılıklar onların lehine olmasa bile onlara inanman gerektiğini biliyorum."

"Sahip olduğum tek şey onlar," diye mırıldandı üzüntüyle, eli ondan uzaklaşmadan önce.

"Hayır."

Onun cevabını anlamadı ama konuşmaya devam edemeyecek kadar yorgundu. Adamın dudaklarının kapalı göz kapaklarının üzerinde gezinmesi hissine yenik düştü.

BÖLÜM 15

"

Beyler, resepsiyon falan vermeyeceğim!"

On dakikadır kendisini görmezden gelen arkadaşlarına sesini duyurabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı.

"Neden olmasın?" Kira talep etti. "Resepsiyona ihtiyacımız yok."

"Kimsenin resepsiyona *ihtiyacı yok* ama ikinci kez kimsenin birlikteliğinizi kutlamasına izin vermiyorsunuz. Bu kabul edilemez."

"Roth o tür bir adam değil."

"Hiçbir erkek o tür bir adam değildir," diye karşılık verdi Kira. "Ona bir parti istediğini söylemelisin."

"Parti istemiyorum."

"Ve işte burada size başka seçeneğiniz olmadığını söylüyorum," dedi Kira keskin bir sesle.

"Tatil köyünüzde bir resepsiyon planlamak için bunca zahmete katlanırsanız ve biz gelmezsek bu utanç verici olur."

Penelope, Kira'nın küfretme sesi üzerine, "Bu eğlenceli olacak Jasmine," dedi. "Seni seven ve destekleyen herkes tek bir yerde mi?"

Bir surat yaptı. Onu seven ve destekleyenleri umumi bir tuvalet kabinine sığdırabilirdi. Bir yat ya da tatil köyü kiralamaya gerek yoktu.

"Kızlarla birlikte aralarından seçim yapabileceğiniz mekânların bir listesini hazırladık.

Hayallerinizdeki düğüne sahip olabilirsiniz."

İçini bir telaş kapladı. "Düğün mü? Bunun bir resepsiyon olduğunu sanıyordum." "Bazı çiftler resepsiyondan önce yeminlerini tazelemek isterler."

Kadın bir şey söylemeyince Kira sabırsız bir ses çıkardı. "İgor'a Roth'u aramasını söyleyeceğim."

"Bunu sen yap."

Roth'un bunu kabul etmesine imkan yoktu. İnsanlar onların hikâyesine inanıyordu. İlişkilerini daha gerçekçi göstermek için daha fazla zaman ve çaba harcamak için hiçbir neden yoktu.

Kira ve Penelope beyin fırtınası yapmaya devam ederken o da yüzünü parlak sabah güneşine doğru kaldırdı. Arkadaşlarından gelen telefon hoş bir sürpriz olmuştu, ta ki hiç niyetinin olmadığı bir davet için detayları öğrenmek istediklerini öğrenene kadar. Görünüşe göre, evliliğiyle ilgili haberler küçük milyarder kızları kulübünün yeniden bir araya gelmesine neden olmuştu. Ne yazık ki, onun resepsiyonunu bir yeniden bir araya gelme toplantısı olarak kullanmayı planlıyorlardı ve onun da buna uymasını bekliyorlardı. Herkes onu ülkelerinde ağırlamak için can atıyor ve hatırı sayılır kaynaklarını -yatlar, tatil köyleri, adalar, saraylar ve şehirler-sunuyordu. Bu başka biri için bir davet olsaydı, yardım etmeye hevesli olurdu ama sahte ilişkisi için olduğu için... Hayır.

"Her zamanki gibi inatçısın," diye yakındı Kira.

"Ve sen hâlâ tatlı ve itaatkârsın," diye mırıldandı.

Kira kıs kıs güldü. "Kocan hayır derse hayal kırıklığına uğramak istemezsin, değil mi?"

Hayır, ama arkadaşını sırtından atacaksa... "Evet."

"İgor Roth'la ilgilenecek ve sonra planlarımıza devam edebiliriz."

Konuşmayı Kira'nın özel hayatına yönlendirme fırsatını değerlendirdi ve arkadaşının dört kızı olduğunu ve oğlunu alana kadar durmayacağını duyunca şaşkına döndü. Kira ve Penelope teması kaybettiği arkadaşları hakkında onu bilgilendirdi ve geçici planları olanları listeledi

Moda Haftası için New York'ta buluşmak üzere sözleştiler. Onlara Daiyu'nun defilesinde yürümeyeceğini hatırlattı, bu da Kira'yı neşelendirdi ve Penelope'yi birbirlerini nasıl desteklemeleri gerektiğine dair on dakikalık bir derse gönderdi.

Telefon görüşmesi sona erdiğinde, kızgın ve eğlenmiş bir halde başını salladı. Bazı şeyler hiç değişmemişti. Onca zaman ayrı kaldıktan sonra çocukluk arkadaşlarıyla konuşmanın garip olacağını düşünmüştü ama sanki aradan geçen on yıl hiç olmamış gibi konuşmaya devam ettiler. Resepsiyonun tek odak noktaları gibi görünmesinden memnun olmasa da, Şubat ayında onları göreceği için heyecanlıydı. Hiçbir gösteriye katılmıyordu ve Daiyu'nun can sıkıcı bir düzenlilikle bırakmaya başladığı sesli mesajları görmezden gelmişti.

Kahvaltı için gelen jambon, peynir ve ekmeği kemirdi ve balkonundan manzarayı seyretti. Görünürde tek bir bulut bile olmayan güzel bir gündü. Güneş ışınlarının tadını çıkardı ve kısa kollu bir bluz alıp almadığını merak etti. Dizüstü bilgisayarını açtı ve çalışmaya başlamak için hazırды ama ekrana bakmaya cesaret edemiyordu.

Uyandığında bir haftadır hiç olmadığı kadar dinlenmiş hissediyordu. Roth'un ağırlığı işe yaramıştı. Bir bebek gibi uyumuştı. Bunu neden yaptığından emin değildi ve hareketlerini yorumlamaya çalışarak zaman kaybetmeyecekti. Adam tam bir muammaydı ve ona karşı sürekli senaryo değiştiriyordu. Neyin gerçek olup olmadığını bilmiyordu ve bunu anlamlandırmaya çalışmaktan yorulmuştu.

Defteri boş kahve fincanının yanında duruyordu, onu düşüncelerini sıralamaya, daha fazla karar almaya ve babasının ikinci bir mektubu saklamış olabileceği olası yerleri listelemeye davet ediyordu ama kalemi eline almadı. Yeni bir şey görebileceği umuduyla aynı bilgileri tekrar tekrar taramanın ne yararı olacaktı? Eğer ikinci bir mektup varsa, bunun Smokinli Park'ta olduğundan şüpheleniyordu ama babasının ölümünden sonra bu mektuba rastlayacağından da emindi, bu da ona hiçbir ipucu bırakmıyordu.

Kız kardeşlerinin niyetlerini anlamaya gelince, bunu sadece zaman gösterecekti. Sadakatlerini kanıtlayabilmelerinin tek yolu, şirket ya da onun arasında seçim yapmak zorunda kalacakları bir pozisyona sokulmalarıydı.

Eğer onunla olan anlaşması

Roth bu durumun asla gerçekleřmeyeceęini dűřűnűyordu ama hayat deęiřken bir řeydi. Kız kardeřlerinin gerçek niyetlerinin er ya da geç ortaya çıkacaęına dair bir his vardı içinde. O zamana kadar gardını yűksek tutmak zorundaydı. Roth'un da belirttięi gibi, aile sűz konusu olduęunda kendi yargılarına gűvenemezdi.

Onunla aynı.

Son sűzlerini ve adamın, sahip olduęu tek ailenin kız kardeřleri olmadıęını ima etmesini dűřűndű. Bu adam ikinci kez bűyle bir iddiada bulunuyordu. Bu, onu kullandıęını rahatça itiraf eden ve bu kadar kolay bir av olduęu gerçeęiyle onunla alay eden aynı adamdı. Zayıf muhakeme yeteneęine sahip olduęunu belirttikten sonra, kendisine gűvenmesini űnerme cűretini gűstermiřti. Onun ne kadar aptal olduęunu dűřűnűyordu? Roth, Minnie Hess romanlarındaki rűya adam rolűnű oynarken, ilk evlendięi adamın gerçek bir insan olduęuna inanmak gibi bir hata yapmıřtı. Yeniden evlendięi adam ise sorunlu bir geçmiři, asla bilemeyeceęi gűnahları ve sırlarıyla bambařka bir yaratıktı.

Onun sűz konusu olduęu yerlerde daha derin anlamlar aramaktan yorulmuřtu. Kendi tavsiyesine uyacak ve duygularını kilitleyecek, anlařmalarının getirdięi iyi řeyleri kabul edecek ve geri kalan her řeyi gűrmezden gelecekti. Akıllara durgunluk veren seksi, eski tanıdıklarıyla hasret gidermeyi ve seyahat etmeyi kabul edecekti. Ama ondan hiçbir řey beklemeyecekti. Bu sadece hayal kırıklıęına yol açardı. Dayanacaktı. Her gűn, anlařmalarını yerine getirmeye bir adım daha yaklařıyordu. űnemli olan tek řey buydu.

Ayaęa kalkıp demir parmaklıklara yaslandı ve aşağıdaki insanları seyretti. Saat yeterince erken olduğu için kaldırımlar çoğunlukla boştu. Normalde Roth kalabalık metropollerde iř yapardı ama burada her řey sakindi. Johan Kopenhag'ı onun için canlandırmıştı. Keřke ona yol gűsterecek yerel bir rehberi olsaydı...

Doęruldu ve telefonuna baktı. Lizbon'da birini tanıyor olma ihtimali çok yűksekti. Dűnyanın her yerinde tanıdıkları vardı ama

sosyeteyi terk ettiğinde onları bırakmıştı. Ancak Penelope'nin de gösterdiği gibi, bu bağlar hala oradaydı ve sadece ona ulaşmasını bekliyorlardı. Arkadaşlık isteklerini ve gülünç sayıdaki mesajları görmezden gelerek kişisel sosyal medya hesabına giriş yaptı ve herkesin konumunu araştırdı.

"Ahh!"

Heyecanlı çılgılığı bir güvercin sürüsünü ürküttü. Johnny, Filipinler'de bir emlak kralı olan Rey Salazar'ın en küçük oğluydu. Söylentilere göre, eşcinsel olduğunu açıkladığında aileden dışlanmıştı. Onunla ne zamandır konuşmamıştı? On iki yıldır mı? Ariana'nın yaşına daha yakındı, ama Ariana'nın onun bayat iş ilişkilerini neşelendirmeye çalıştığına dair güzel anıları vardı. Bir hafta önce ona ulaşmak aklına bile gelmezdi ama Penelope ve Kira ile yaptığı sohbet ona iyimserlik aşıladı. Mo ve Johan'a gezmeye gitmek istediğine dair mesaj atmadan önce ona şehirde olduğunu ve müsaitse buluşmak istediğini belirten bir mesaj attı.

Elini saçlarında gezdirdi ve alyansına takılınca tısladı. Parmağından çıkarmadan önce bir süre devasa pırlantaya baktı. Yüzük çok fazla dikkat çekiyordu. Her otelin kasasını koyduğu dolaba yöneldi ve kasanın zaten kullanımda olduğunu görünce durakladı. Kaşlarını çatı. Altı numara. Roth'un doğum gününü ve diğer beş kombinasyonu girdi ama hiçbirisi işe yaramadı. Hangi tarihin ya da rakamların onun kullanabileceği kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hem orada ne vardı ki? Kontratlar mı? Silahlar mı? Bıçaklar mı? Aklını kaçırmadan önce yatak odasına, ardından da oturma odasına doğru ilerledi ve iyi bir saklanma yeri aradı. Yüzüğü bir hizmetçinin temizlik yaparken yanlışlıkla takılabileceği bir yere koymaktan kaçınmak istiyordu. Elektrik süpürgesiyle çekilmesi ya da havlu ve çarşaflarla birlikte çamaşır makinesine atılması düşüncesi bile kanını donduruyordu. Pahalı bir aksesuar olması umurunda olmayabilirdi ama o bile inadına dikkatsiz davranmazdı.

Süitte oldukça ilginç heykeller, çömlekler ve heykeller vardı. Kobalt bir heykelin yanında durdu ve camın arkasından kalın tabana baktı. Yüzüğü en alta yerleştirdi ve kimsenin dikkatini çekmemesi için pırlantayı ışıktan uzağa çevirdiğinden emin oldu. Nedense, yüzükten kurtulmak kendisini on kilo daha hafif hissetmesine neden oldu. Kot pantolon, botlar ve beline doladığı ince uzun kollu bir ceketle odadan çıktı. Mo ve Johan kapısının önünde bekliyorlardı.

"Varış yeri?" Mo sordu.

"Benim yok," dedi neşeyle asansöre doğru ilerlerken.

Birbirlerine yan gözle baktıklarını anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu.

"Araba mı?" Johan sordu.

"Hayır, yürüyerek gidelim. İkinizden biri daha önce buraya geldi mi?" "Birçok kez, ama turistik şeyler yapmadık," dedi

Mo. "Siz ne yaptınız?"

"Gözetleme ve yemek."

Kulağa doğru geliyordu.

Bu saatte sokaklar nispeten boştu ve ona fotoğraf çekme fırsatı veriyordu. Ana caddelerden saptığında kendini zamanda geri gitmiş gibi hissetti.

Telefonu arka cebinden tuhaf bir şekilde çaldığında yokuş aşağı yürüyorlardı. Johnny onu sosyal medya uygulaması üzerinden arıyordu, çünkü numarası onda yoktu. Yanlışlıkla arama düğmesine mi basmıştı? Omuz silkti ve aramayı kabul etti. Anında, kaygan siyah saçlı ve Ray Ban'li bir adamın görüntüsüyle ödüllendirildi.

"Johnny!"

"Jasmine Hennessy."

Bir erkek sesi Mo ve Johan'ın sanki silah sesi duymuşlar gibi dönüp bakmalarına neden oldu. Onları görmezden geldi ve onu incelemek için güneş gözlüklerini indiren Johnny'ye gülümsedi.

"Hepsi büyüdü. Buna inanamıyorum. Lizbon'da ne yapıyorsun?"

"Kısa bir seyahat için buradayım. Burada yaşadığınızı görünce size ulaşmaya karar verdim."

Orta parmağıyla güneş gözlüklerini yerine itti. "Doğru kararı verdin. Planlarınız nedir?"

"Bende hiç yok."

"Neredesin?"

Gözlerini kırptırdı. "Lizbon'da."

"Biliyorum bebe. Lizbon'un *neresinde*?"

"Uh..." Cadde boyunca sıralanan mağazaları görebilmesi için kamerayı çevirdi.

Parmaklarını şıklattı. "Nerede olduğunu biliyorum. On dakika içinde orada olacağım."

"On mu?" diye yankılandı ama ekran çoktan kararmıştı. Kafasını kaldırdı ve hoşnutsuz, onaylamayan iki erkeğin odağında olduğunu gördü.

"Ne?"

"Bir adamla konuşuyorsun," dedi Mo karanlık

bir sesle. "O bir arkadaş."

"Roth bundan hoşlanmayacak."

"Buna izin vermez," diye mırıldandı Johan ve Mo başıyla onayladı.

"Johnny eşcinsel." Yüz ifadeleri değişmeyince, elini kalçasında. "Ciddi misin?"

Johan, "Roth'un bilgilendirilmesi gerekiyor," dedi ve onu ispiyonlamak için telefonunu çıkardı.

"Onu arayacağım."

Telefonu çevirirken onların şaşkın ifadelerini görmezden geldi. Mo aradığının gerçekten Roth olduğundan emin olmak için kontrol ettiğinde dişlerini sıktı.

Normalde ne pahasına olursa olsun ondan uzak durduğu için şüpheciliklerini anlıyordu ama gününü mahvetmesine izin vermeyecekti.

Roth ikinci zil sesinde telefonu açtı. "Jasmine."

"Bir arkadaşım la buluşacağım, Johnny Salazar," dedi aceleyle. "O -"

"Rey Salazar'ın oğlu mu?"

Elbette Rey Salazar'ı tanıyordu.

"Evet," dedi kadın sıkıca.

"Jonathan diye birini hiç duymadım."

"Uzun zaman önce evlatlıktan reddedildi. Onun hakkında konuşmuyorlar. Her neyse,

Lizbon'da yaşıyor ve bana etrafı gezdirecek." Cevap vermedi.

Gözlerini devirdi. "O eşcinsel. Bu yüzden evlatlıktan reddedildi. Mo ve Johan aramam gerektiğini söyledi-"

"Akşam görüşürüz."

Kaba ses tonundan ya da telefonu y ü z ü n e kapatmasından rahatsız olmamıştı. Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı ve Mo ile Johan'ı işaret etti. "Hah!"

"Tedbirli olmak üzülmekten iyidir," dedi Johan.

Sokağın aşağısına ve yukarısına baktı ve bir kıskırtma hareketi yaptı.

"Beni biraz yalnız bırakabilir misiniz?"

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdular.

"Neden güvenliğim olduğunu açıklamaktan kaçınmak istiyorum." "Ona evli olduğunu söylemelisin," dedi Johan. "Ne dediğimi duymadın mı? O bir eşcinsel."

"Yani?"

"Yüzüğün nerede?" Mo sertçe sordu.

"Odada, güvenli bir yerde."

"Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandı Johan.

"Bugün sadece normal olmak istiyorum," dedi anlayış gösterilmesi için yalvararak. "Gerekenden fazla soruya cevap vermekten kaçınmak

istiyorum."

Mo ve Johan omuz silkmeden önce birbirlerine baktılar.

"Roth izin verdi. Biz geride duracağız."

Johan mutlu görünmüyordu ama itiraz da etmedi. Sokağın iki ucuna gidip beklemeye başladılar. Beş dakika sonra bir bağırış duydu ve aşağıdan el sallayan kaprili, mavi çizgili uzun kollu ve Ray-Ban gözlüklü bir adam gördü. Aceleyle adamın yanına gitti ve adam onu iki yanağından öptüğünde sırttı.

"Şu haline bak!" diye haykırdı ve onu döndürdü. "En iyi hayatını yaşıyor gibi görünüyorsun!"

Kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu yokuş aşağı götürdü.

"Umarım açsındır. Açlıktan ölüyorum. Sintra'daki bu çekim için sabahın köründe uyanmak zorunda kaldım ama buna değdi."

"Ateş etmek mi?"

"Fotoğraf çekimi. Ben artık bir fotoğrafçıyım. Size stüdyomu göstereyim. Ortağım Aleixo bugün çalışıyor. Yarın için planın var mı?"

"Hiç sanmıyorum."

Başını salladı. "O zaman onunla buluşacaksın. Arabası var. Kızları, üzüm bağlarını, Porto'yu, ne istersen görebiliriz."

"Oh, ben..."

Onu bir kafeye götürdü. "Sabahtan beri bu avokadolu smoothie'yi düşünüyordum." Kızın yüzünü buruşturmasına fırsat vermeden koluna dokundu. "Kulağa iğrenç geliyor ama bir kez denediğinde canın çekmeye başlayacak, söz veriyorum. Gel, şuraya oturalım. Şimdiye kadar ne gördün?"

Onun hızlı konuşması karşısında biraz sersemlemiş bir halde başını sallayarak, "Henüz bir şey yok. Dün geldim ve etrafta dolaşıyordum."

"Size Lizbon'un en güzel yerlerini göstereceğim. Umarım sakıncası yoktur, bu öğleden sonra bir çekimim daha var ama uzun sürmez."

İki elini de havaya kaldırdı. "Programım yok. Ben sadece... buradayım."

Uzanıp çenesini kavramadan önce bir an için ona sevgiyle sırttı. Kızın gözleri bu hareketle irileşti. Zamanını aldı

yüz hatlarını inceliyordu. Adam yüzünü önce bir tarafa sonra diğer tarafa çevirdiğinde endişeyle kıkırdadı.

"Jasmine Hennessy," dedi başını sallayıp onu serbest bırakmadan önce.

"Evet?" diye mırıldandı.

"Çok tatlı bir çocuktun."

Kendini şakacı bir şekilde somurturken buldu. "Peki ya şimdi?"

"Çok çekici olduğunu biliyorsun," dedi küçümseyerek ama kızın yüzündeki tuhaf ifadeyi fark edince kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Çok tatlısın."

Başını yana eğdi. "Nakavt olduğunu düşünmüyor musun?" Kadın gergin bir kahkaha attı. "Kız kardeşlerimle tanıştın, değil mi?"

"Ve asla senin eline su dökemezler."

Gülümsemesi durakladı. Konuşmalarının beklenmedik bir yöne kayması onu şaşkına çevirmiş ve biraz da şaşırtmıştı. Telefonunu çıkarıp ona kız kardeşlerinin son fotoğraflarını göstermek istiyordu ama adamın onlara bakmayacağını hissediyordu. *Nakavt* kelimesi onu tanımlamak için hiç kullanılmamıştı. Her zaman fena halde güzel olduğunu ve özel bir şey olmadığını düşünmüştü ama adamın ona bakışı, sanki onun da kafası onun kadar karışıkmiş gibi, onu rahatsız etmişti.

"Ben..." diye başladı, umutsuzca başka bir konu bulmak için zihnini yokluyordu ama adamın bir sonraki sözleri kelimelerin boğazında düğümlenmesine neden oldu.

"Hayat sana ne yaptı, bebe?"

Nazik sesi onu çözdü. Gözyaşlarını tutmak için hızla gözlerini kırptırırken gülümsemesini korudu. Eğer ağzını açarsa, kendini kaybedecekti. Adam onu anlamış gibiydi ve ellerini tutup hafifçe sıktı.

"Doğru yere geldiniz. Lizbon seni iyileştirecek," diye ilan etti.

Kadın ıslak bir kıkırdama çıkardı. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Bu yüzden buraya geldim ve bakın benim için ne yaptı."

Kollarını iki yana açtı, böylece kadın ona iyice bakabildi.

"Harika görünüyorsun," dedi ciddiyetle.

"Elbette biliyorum. Dünyanın en iyi ülkelerinden birinde yaşıyorum. Bir kariyerim ve sevdiğim bir adam var. Başka neye ihtiyacım var ki?"

Kalbi sızladı. "Kesinlikle hiçbir şey."

"Hayat zor ve biz hayatı daha da zorlaştıran ailelerde doğduk." Onun elini tuttu ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Ama bunun bizi üzmesine izin vermeyeceğiz, değil mi?"

Kadın başını salladı. Başını salladı ve kızın eline bir öpücük daha kondurduktan sonra sanki onu ısıtmaya çalışıyormuş gibi elini iki elinin arasında ovuşturdu.

"Size Lizbon'un sunduklarını gösterdikten sonra, benim gördüklerimi görmenize yardımcı olacağım. Gözleriniz bir kez açıldığında, bunu sizden kimse a l a m a y a c a k . "

Lobiye girdiklerinde Mo, "BU KOMİK DEĞİL," diye homurdandı.

Dudağını ısırды ama Mo'nun hoşnutsuz yüz ifadesine bir bakış atınca tekrar kahkahayı bastı.

"Gölge için bir kabus."

Gerçek bu değil miydi? Johnny hatırladığı kadar kaotik, sevimli ve komikti. Bilgi ve gözlemlerle dolu bir monolog gibiydi ve Mo ile Johan'ın onları bir yerden bir yere takip ettiğinden tamamen habersizdi. Johnny'nin tramvaylara atlamak, mağazalara girip çıkmak ya da bir şeyler atıştırmak için verdiği anlık kararlar Mo ve Johan'ı bütün gün diken üstünde tutmuştu. Johnny denemeden bile onları atlatmayı başarmıştı. Korumalarının Johnny'ye ayak uydurmak için verdiği mücadeleyi izlemek onu eğlendiriyordu.

Asansörle süitine çıktıklarında duvara yaslandı. Johnny ile geçireceği bir gün tam da ihtiyacı olan şeydi. Johnny onun hayatını ya da Portekiz'de ne yaptığını bile sormamıştı. Onu da gününe dahil etmişti.

önceden planlanmıştı, fotoğraf çekimi için stüdyosuna gidene kadar onu şehirde gezdirdi. Günü sahilde gün batımını izleyerek ve isteksiz model olarak onunla doğaçlama bir çekim yaparak bitirdiler, ancak vahşi maskaralıkları kısa sürede onu sahilde oynattı ve onun yarısı kadar zarif olmayan ve her ikisini de ilmek ilmek işleyen dönüşler ve sıçramalar yaptı.

Günün bitmesini istemiyordu. Sadece yarın onu göreceğini bilmek, ağlamadan onunla yollarını ayırmasına izin verdi. Johnny ona kendini yıllardır olmadığı kadar iyi hissettirmişti. Ondan hiçbir şey beklemiyordu; sadece ona eşlik ettiği için minnettardı. Herkese karşı çok anlayışlıydı. Sunucuya ve sokakta karşılaştıkları insanlara ona davrandığı gibi dostane bir sıcaklıkla davranıyordu. Onun kadar özgür ruhlu ve kendi teninde rahat olmayı arzuluyordu.

Jasmine Lizbon'a aşık olmuştu. Yemeklerinden mi, rahat havasından mı, görkemli mimarisinden mi, yoksa her şeyi onun gözünden görmekten mi emin değildi ama kendini evine gelmiş gibi hissediyordu. Bunun nasıl mümkün olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir yılı dolduktan sonra yurt dışında mı yaşamalıydı? Onu Amerika'ya bağlayan hiçbir şey yoktu. Roth'un inşa ettiği anlatı ve gelecekteki sonuçları hakkında çok paranoyaktı ama başka bir ülkeye taşınırsa tüm endişeleri ortadan kalkacaktı. Bu fikir o kadar hoşuna gitmişti ki, hemen süite atladı. Küvete girmeyi düşünüyordu ama kapının yanında dizilmiş bavulları görünce durdu.

"Roth?" diye seslendi.

Elinde telefonuyla yatak odasına açılan açık kapı aralığında belirdi. "Ben de Johan'ı aramak üzereydim. Neredeydin?"

"Johnny ile."

Karanlık pencerelere baktı. "Bunca zamandır mı?"

"Evet." Bavulları işaret etti. "Neler oluyor?"

"Uçuyoruz" derken telefonunda bir şeyler yazıyordu.

"Ne?"

Ses tonu bir an için bakışlarını ona çevirmesine neden oldu ve ardından, "Bir gecikme oldu, o yüzden geri dönmemiz gerekecek," dedi.

Telefonu yanıp söndüğünde, cebine koymadan önce ekrana ters ters baktı. "Gel, jet bekliyor."

"Kalmak istiyorum."

İş çantasını omuzlarken ona bakmadı bile. "Hayır."

Bütün gün takındığı gülümseme buharlaşmıştı ama Roth bunu fark etmemişti. Roth telefonunu tekrar çıkarırken sövdü. Ona doğru ilerlemeden önce ekranda ne yazdığını okudu.

"Roth."

Kolundan tutup kapıya doğru çekerken onu fark etmedi bile.

"Roth, *bekle!*"

Topuklarını sıktı ama bu onu biraz olsun yavaşlatmadı. "Gidemem! Planlar yaptım!"

"İptal edildi."

Gözleri çaresizlik gözyaşlarıyla doldu. Johnny ile daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Johnny, gücü tükendiğinde onu ayakta tutacak bir gelecek vizyonu oluşturmaya yardım ediyordu. Johnny kapının koluna uzandığında aklı başından gitti. Başka ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden kollarını arkadan ona doladı. Adam anında duruldu.

"Lütfen kalmama izin verin," diye yalvardı.

Adam hiçbir şey söylemeyince, yüzünü adamın omurgasına gömdü. "Daha fazla zamana ihtiyacım var."

Adam yüzünü ona döndüğünde, kadının kolları çözüldü. Geri adım atmaya çalıştı ama adam onu önünde tutmak için yakaladı.

"Neden kalmak istiyorsun?"

"Bu şehirde bir şeyler var. Bu..." Yaşadıklarını anlatacak kelimeleri bulmaya çalışırken elini salladı. "Burada bir şey var. Özel bir şey. Keşfetmem gereken bir şey."

Onun ne düşündüğünü anlayamıyordu ama sessizlik uzadıkça yanakları yanmaya başladı. Onun gibi adamlar hayali duyguların yollarına çıkmasına izin vermezdi. Bu şehrin ona Manhattan'dan daha çok ev gibi gelmesini umursamaz ya da Johnny'nin yaşadığı basit hayatın çekiciliğini anlamazdı. Hayatının çoğunu hayatın fırtınalı denizlerinde savrulmakla, kapana kısılmış, değersiz ve kaybolmuş hissetmekle geçirmişti. Johnny ona bildiği dünyanın ötesinde neler olduğuna dair bir fikir verdi ve inanması gereken mutluluğa açılan bir kapı sundu çünkü hayatın sunabileceği tek şey bu olamazdı. Sevdği tek adamın ona karşı gerçek bir şeyler hissedip hissetmediğini merak etmeye mahkûm olamazdı. Johnny ona zenginlikten, politikadan ve açgözlülükten arınmış bir hayat göstermişti. O kadar tatmin edici ve güzeldi ki... Acımasız gerçekliğinden bir günlüğüne bile olsa uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Roth yumuşama belirtisi göstermeyince taktik değiştirdi. Roth'la başa çıkmanın tek bir yolu vardı ve bu sempati değildi. Mantıkla hareket etmek zorundaydı.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Berlin'e gidiyoruz."

Kalbi sıkışırken bile "Kaç gün orada olacaksın?" diye sordu.

Gözlerinin kısılması, kasıtlı olarak yaptığı dil sürçmesini fark ettiğini gösteriyordu.

"Bunu söylemek zor."

"Bu da bir ya da iki gün orada kalacağınız ve sonra tekrar yola çıkacağınız anlamına geliyor. Bütün bu oradan oraya atlamalar çok yorucu. Bırak Lizbon'da kalayım."

Gözlerini ona dikmiş, isteğini yerine getirmesini diliyordu. Yeniden toparlanmak ve kendisi olmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Bunu onun yanında yapamazdı.

"Benim için geri gelmene gerek yok. Seninle her yerde buluşurum. Kaybolduğumu fark etmeyeceksin bile."

Keskin sessizlikte onun cevabını hissetti. İç organları solduğunda, yüzünü gizlemek için başını eğdi. Gerçekten de onu değiştirebileceğini mi düşünüyordu?

Zihin mi? O bir mülktü. Onun istekleri buna dahil değildi. Sadece kendisine söyleneni yapmasını ve programına müdahale etmemesini istiyordu. Ezici hayal kırıklığı gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oldu. Geri adım attı ama adamın onu hâlâ elinde tuttuğunu unuttu.

"Eşyalarımı almam lazım," diye fısıldadı.

"Bana bak."

Yüzünü başka yöne çevirdi. Kararları o veriyor olabilirdi ama hepsine itaat etmek zorunda değildi. "Jet beklemiyor mu?"

Kadının yüzünü kavradı ve kendisine bakması için zorla çevirdi. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken ona ters ters baktı.

"Kalmana izin verirsem bana ne vereceksin?" diye hırlamadan önce gözleri gözyaşını takip etti.

Kızın ağzı açık kaldı. "İzin verecek misin...?" "Bana ne vereceksin?" diye tersledi.

"I..." Başını iki yana salladı. "Size verecek başka bir şeyim yok."

Yüzündeki el boğazına doğru kaydı ve onu kavradı. "Bana vereceğin çok şey var."

Adam onu öptüğünde, kadın ona karşı koymadı. Onun anlamasını sağlamak için hayal kırıklığını ve ihtiyacını öpücüğe döktü. Adam onu kucağına almadan bir saniye önce çantasının yere çarpmasıyla bir gümbürtü duydu. Bacaklarını onun etrafına doladı ve sırtı duvara çarptığında homurdandı. Adam ona doğru bastırdı, sert, sıcak ve aç.

Kapının çalınmasıyla irkildi. Ona odaklanmadan önce kısa koridorda öldürücü bir bakış fırlattı.

"Kalmana izin verirsem neyi feda etmeye hazırsın?" diye sertçe sordu.

"I..." Yutkundu. "Seninle uyuyacağım."

"Ne olursa olsun beni becereceksin," dedi o kadar kendinden emin bir şekilde ki bacakları düştü.

"Bırakın gideyim."

"Müzakere ederken duyguların araya girmesine izin veremezsin," diye azarladı.

Sözleri babasınıninkilerin bir yankısıydı. Bağırıp çağıran ihtiyaçlarını bir kenara bıraktı ve onun ısıltılı gözleriyle buluştu. Tahrik olmuş olabilirdi ama hâlâ net düşünüyordu. Hem de çok net. Onun kendini kontrol etmesine duyduğu kıskançlık odaklanmasına yardımcı oldu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

Başparmağı kadının hızla atan nabzının üzerinde gezindi.

"Kalmana izin veriyorum, bana bir ay daha ver." "Bir ay mı? Ciddi olamazsın!"

"Mizah anlayışım olmadığını sana daha kaç kez hatırlatmam gerekiyor?"

"Hayatımı bir ay daha kontrol etmene karşılık Lizbon'da birkaç gün mü? Delirmişsin sen!"

"Sanırım burada kalmak senin için o kadar da önemli değil."

Sisin ardında düşünmeye çalıştı. Pazarlık. Çenesini kaldırdı. "Burada geçirdiğim günleri daha sonra telafi edeceğim."

Başparmağı okşamaya devam etmeden önce bir süre durakladı. Bunu düşündüğünü görebiliyordu. Kalp atışlarının umutla birlikte hızlandığını hissetmiş miydi?

"Sana verdiğim her gün için sen bana bir hafta veriyorsun," diye mırıldandı.

Kurnazdı ama acımasız bir iş adamından ne bekleyebilirdi ki? "Senin bana verdiğin her güne karşılık ben sana üç gün veriyorum," diye karşılık verdi.

Onu düşünürken başını öne eğdi. Kapı tekrar çalındı ama hareket etmedi. Bu kararı vermek için acele etmeyecekti. Beklerken kalbi kulaklarında gümbürdüyordu.

"Geride kalmaya alışmayın" diye uyardı.

Kurallarını yıktı ve kollarını onun boynuna dolayarak mutlu bir çığlık attı. "Teşekkür ederim!"

Onu yere bıraktı ve ters ters baktı. Yılmadan, iş çantasını alıp tekrar omzuna koyarken gülümsedi. Adam kıpırdamayınca kolunu okşadı ve kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Bana bir öpücük ver," diye emretti.

Kendisine söyleneni yaparken sıırttı, parmak uçlarında yükselip yüzünü ellerinin arasına aldı ve minnettarlığını onu yavaş ve tatlı bir şekilde öperek gösterdi. Dili ağzına kaymadan önce sabırsız bir ses çıkardı. Kadın, kapı tekrar çalınana kadar onun yağmalamasına memnuniyetle izin verdi. Adam ağzını onunkinden ayırdı ve başını yukarı kaldırdı, böylece ağzını onun sıçrayan nabzının üzerine koyabildi. Başını kaldırmadan önce onu tıslatacak kadar sert emdi.

"Kaybolduğunuzu fark etmeyeceğimi sanıyorsanız yanılıyorsunuz," dedi sıkılmış dişlerinin arasından ve kapıya doğru yürüyüp çekerek açtığında yanlarında bavulları olan Mo ve Johan'ı gördü.

"O kalıyor," dedi Roth sertçe. "Ve sen de öyle."

Kapı onların şaşkın yüzlerine kapandı. Kapının dışındaki seslerin mırıltısını duydu, onlar uzaklaşırken yavaş yavaş kayboldu ve sonra sessizlik oldu. Fikrini değiştirmeyeceğinden emin olmak için tam bir dakika bekledikten sonra bir çığlık atarak yatağa koştu ve kız gibi kıkırdadı. Pervasızca bir hareketti, hatta belki de aptalcaydı ama zaferi umursamayacak kadar uçmuştu.

O kazandı. Tam olarak değil. Lizbon'da geçirdiği zaman için ona bir şey borçluydu ama kalmasına izin vermek zorunda değildi. Dudaklarını büzdü. Bunun Roth'la yapacağı pek çok pazarlığın ilki olacağını hissediyordu. Babasının ona öğrettiği ama uzun zamandır kullanmadığı becerilerini tazelemesi gerekiyordu. New York'a döndüğünde kız kardeşlerinden ve Lyle'dan bazı ipuçları isteyecekti. Roth'la başa çıkabilmek için her türlü yardıma ihtiyacı olacaktı.

Bavulunu kobalt cam heykelin yanından geçirirken durakladı. Roth onu kapıdan çıkarırsa, yüzüğünü sakladığını hatırlaması ne kadar sürerdi? Yüzüğü aldı ve dolaba doğru giderken başka bir saklanma yeri aradı, ancak kasanın açık ve içindekilerin boşaltılmış olduğunu gördü. Roth hiçbir şeyi kaçırmazdı. Her kasayı kullanır mıydı?

sadece bir ya da iki gece mi kalıyorlardı? Neden bunu daha önce fark etmemiști? Ortalıkta durmasını istemeyeceği kadar önemli olan şey neydi?

Sorulara omuz silkti ve tuş takımına bakmadan önce yüzüğü kasaya yerleştirdi. Tarihleri hatırlamak rastgele bir sayı dizisini hatırlamaktan daha kolaydı. Aklına ilk gelen yakın zamandaki düğünüydü ama bu, viral duyurularını gören herhangi bir yabancının bileceği bir şeydi. Aklına başka bir tarih geldi, kendisi için önemli olan ama başka kimse için olmayan bir tarih. Rakamları yazarken kendini beğenmiş bir gülümseme takındı, kimsenin, Roth'un bile şifresini çözemeyeceğini biliyordu.

BÖLÜM 16

II

Bu çekim uzun sürmez," dedi Aleixo bir kolunu kaydırırken omuzlarının üzerinden. "O zaman yolumuza gidebiliriz." "Acelem yok."

"Portekiz usulü öğreniyorsun," dedi onaylayarak. "Buraya ne zaman taşınyorsun?"

Jasmine inledi ve Johnny'nin partnerine bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Siz ikiniz korkunçsunuz."

"Lizbon'da iyi iş çıkarırsınız. New York'un nesi bu kadar iyi ki? Böyle manzaralar görüyor musunuz?"

Aleixo'nun dalgası, üssünü Lizbon'a taşıyan Amerikalı bir girişimci olan Johnny'nin müşterisinin arka planı olan güzel Tagus Nehri'ni çevreliyordu. Jasmine mesafesini korudu. Bu kadının Amerika'nın iş dünyasında ne kadar bilgili olduğundan emin değildi ama adının tanınması riskini de göze almak istemiyordu.

"New York'ta böyle bir şey yok," diye mırıldandı yelkenliler, saçları ve elbisesi rüzgârda uçuşarak güç pozu veren Johnny'nin müşterisinin arkasından süzülürken.

Aleixo sanki mesele hallolmuş gibi, "Demek buraya taşınacaksın," dedi.

Keşke yapabilseydi. Bir yıl sonra Hennessy & Co'nun eski haline döneceği ve kendisinin de özgür olacağı düşüncesiyle kendini teselli etti.

istediği her hayali finanse edebilirdi. Johnny ve Aleixo ile geçirdiği üç gün ona hayatında yeni bir sayfa açtı. Basit yaşıyorlardı -Johnny bulabildiği her işi yapıyor, Aleixo ise babasının yönettiği yerel bir üzüm bağında çalışıyordu. İlk başta Johnny'nin sessiz diğer yarısına karşı biraz temkinli davranmış ve Johnny Aleixo'ya kendisi çalışırken ona göz kulak olmasını söylediğinde biraz da utanmıştı. Aleixo'ya onu eğlendirmek zorunda olmadığını söyledi.

"Eğlenceyi şehir yapıyor. Bizim yapmamız gereken tek şey bunu kabul etmek" dedi.

Ağzından çıkan her şey kulağa çok romantik ve şiirsel geliyordu. Doyamıyordu. Fransızların Portekizlilere karşı hiçbir üstünlüğü yoktu. Aleixo, Johnny için mükemmel bir partnerdi - Johnny her zaman yaratıcı bir çılgınlığın ortasındaiken, Aleixo geri çekilmiş ve kararlıydı.

Johnny gibi Aleixo da ona burada ne yaptığını ya da ne zaman gideceğini sormadı. Onu sadece sürülerinin bir parçası olarak kabul etti, yemeklerine dahil etti, sevgili şehrinin önemli noktalarını gösterdi ve onu sadece birkaç gündür tanınmasına rağmen Johnny'nin yaptığı gibi ona aynı yakınlıkla davrandı.

"Buraya bir şey aramaya geldiniz," dedi Aleixo. "Bulmana yardım edebiliriz."

Ona yandan sarıldığında, aynı yaşta olmalarına rağmen sanki bir çocukmuş gibi başının üstünü öptü.

"Lizbon'da birkaç gün geçirdin ve canlandın. Johnny ilk kez sokakta onunla dans etmeni istediğinde kaçtın. Bugün hiç tereddüt etmeden yaptın. Yaşıyorsun. Gözlerindeki o hüzne sebep olan her neyse, bitti. Buraya taşın ve her şeye yeniden başla."

Yüzünü gizlemek için başını onun göğsüne yasladı. Aleixo kendi iyiliği için fazla anlayışlıydı.

"Seni New York'ta tutan bir şey var mı?" Aleixo sordu.

Sadece büyük, iri yarı bir milyarder. Roth'la yaptığı anlaşmayı, parayla motive olmayan ve paraya ihtiyaç duymayan bir adama nasıl açıklayabilirdi?

dünyaca ünlü bir aile hanedanını sürdürmek için mi? Evden uzakta ne kadar çok zaman geçirirse, her şey o kadar gülünç görünüyordu. Faydaları maliyetinden daha mı ağır basıyordu?

"Jasmine?"

Yukarı baktı. "Hmm?"

"Seni New York'ta tutan bir şey *mi* var?" Kadın tereddüt edince adamın kaşları birbirine yaklaştı. "Neymiş o?"

Sertçe yutkundu. "Şey, ben, uh..."

Aleixo'nun çikolata kahvesi gözleri arkasındaki bir şeye odaklandı ve parladı. Adam onu yana savurmadan önce bir an sertleştiğini hissetti. Öne doğru sendeledi ve tam zamanında dönerek onun bir yumruk savurduğunu gördü...

"*Roth!*"

Mo, yumruklarını kaldırarak geri çekilen Aleixo'nun peşinden gitmesini engellemek için Roth'a arkadan sarıldı. Mo onu geri çekmeye çalışırken Roth, Mo'nun dizlerinin üzerine çökmesine neden olacak bir vahşilikle ayağını yere vurmadan önce botunun topuğunu onun kaval kemiğine sapladı. Johan, Aleixo'nun önüne geçip ona destek olurken, Roth'la konuştu, açıkça onları takip eden psikopatla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışıyordu.

Roth'un önüne atladı ve ellerini onun göğsüne vurdu.

"*Ne halt ediyorsun sen?*"

Onu boğazından yakaladı ve kendine doğru çekti.

"Kendine bir sevgili bulmak için kalmam için bana yalvarıyor musun?"

Sesi o kadar gırtlaktan geliyordu ki, onu zar zor anlayabildi.

"Sen-" Adam basınç uygulayıp hava akışını kesince sesi kesildi.

O kadar yakınına eğildi ki güneş gözlükleri tenine değdi. "Seni başka bir adamla yakalarsam ne yapacağım konusunda seni uyarmıştım. Şimdi onu öldürmek zorundayım."

Korkutulmayı reddederek ona dik dik baktı ve boğucu tutuşunu hafifletmek için elini pençeledi. "O..." Sığ bir nefes aldı ve sözlerini şöyle bitirdi

"Johnny'nin ortağı."

Bunun nüfuz etmesi birkaç saniye sürdü. Nefes alabildiğinde bunun farkına vardı. Güneş gözlükleri yüzünden adamın gözlerini göremiyordu ama öfkeli olduklarından şüpheleniyordu. Onunkiler de öyle. Üç günlük huzur, bu lanet olası vahşi psikopat tarafından paramparça edilmişti. Hâlâ sert nefes alıyordu ve boğazındaki elindeki hafif titreme tam olarak kontrolde olmadığını gösteriyordu ama kadın bunu umursamayacak kadar çileden çıkmıştı.

"Hayır, anlamıyorsunuz. O onun kocası," dediğini duydu Johan'ın sol taraflarında bir yerde.

"Evli misin?"

Johnny'nin bağıırışı onu tekrar çevresine döndürdü. Onlara bu kadar hızlı ulaşmak için koşmuş olmalıydı. Yüreği ağzına geldi. Roth'a doğru ittiğinde, Johnny kolunu beline dolayarak onu kendine yapıştırdı.

"Yüzüğü bile yok," diye itiraz etti Johnny.

Roth'un bedeninde hafiflemiş olan gerginlik on kat geri geldi. Adamın eli kolundan aşağı kayarak çıplak parmağının üzerinden geçerken gözlerini adamın koyu renkli lenslerinden ayırmadı.

"Bana ait olduğunu mu saklıyorsun prenses?"

Onun aldatıcı nazik tonunu görmezden geldi ve olayların bu beklenmedik dönüşü karşısında afallamış görünen Johnny ve Aleixo'ya hitap etmek için arkasına yaslandı.

"Yüzüğü kaybedeceğimden korktum, bu yüzden otelin kasasında bıraktım," dedi. Zayıf bir bahaneydi ama elindeki tek şey buydu.

"Ama..." Johnny ellerini onu esir tutan Roth'a doğru salladı. "O nereden geldi? Aleixo'ya neden saldırdı?"

"Roth Berlin'deki işlerini hallederken beni Lizbon'da bıraktı. Ne zaman döneceğini bilmiyordum ve..." Roth'a öfkeli bir bakış fırlattı. "Gördüklerini yanlış değerlendirmiş."

"Karım bana bu kadar az şey söylediğinde yanlış değerlendirmek kolay."

"Sen meşgul bir adamsın," dedi sert bir gülümsemeyle. "Ve saldırmadan önce düşünmeni bekliyorum."

"Söz konusu sen olduğunda, net düşünemiyorum. Bunu biliyorsun."

Sahiplenici bir eli kadının omurgasında gezdirdi. Kıçına dayandığında reddederek sertleşti ama karşı koymadı. Adam sessizce onu itmeye cesaret ediyordu, böylece herkesin önünde onu daha fazla cezalandırmak için bir nedeni olacaktı.

Mo elini Aleixo'ya doğru uzatırken kayıtsızca, "Yeni evlendiler ve hâlâ bazı şeyleri çözmeye çalışıyorlar," dedi. "Sen benden daha iyi durumdasın. Antrenman yapıyor musun?"

Aleixo el sıkışmayı kabul etti. "Benim dört kardeşim var." "Bu kadar yeter. Benim dokuz tane var."

"Dokuz mu? Nerede..."

Aleixo'nun sözü, iki elini de havaya kaldırmış olan Johnny tarafından kesildi. "Dur bakalım.

Siz ikiniz kimsiniz?"

"Onlar eskort," dedi, gözlerini olağanüstü bir şekilde hareketsiz duran Roth'tan ayırmadan. Johnny ve Aleixo'nun kafa karışıklığını hissetti ve "Korumalar" diye eklerken iç çekti.

"Çünkü...?" Johnny'nin şaşkın ses tonuyla Roth'un öfkesini göze alarak ona baktı. Johnny yuvarlak, kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin ardından Roth'u inceliyor, sonra da ona ters bir bakış atıyordu. "Bazı şeyleri atlamışsın, hmm?"

Hiçbir şey söylememişti. Ailesini, Roth'u ya da yüksek sosyeteyle bağlantılı herhangi bir şeyi umursamayan insanlarla takılmak özgürleştiriciydi. Johnny ve Aleixo ona bir işi olup olmadığını bile sormamıştı. Roth her zamanki gibi her şeyi mahvetmişti.

"Her şey yolunda mı?"

Johnny aceleyle kendilerine doğru gelen müşterisine işaret etti. "Merak etmeyin. O deli değil. Arkadaşımın kıskanç kocası. Bu Jasmine ve-"

"James Roth," diye nefes aldı kadın. "New York'a yeni taşındınız, değil mi?" Adam homurdandığında kadının gözleri Jasmine'e takıldı ve komik bir şekilde büyüdü. "İnternette dolaşan düğün ilanınızı gördüm. Gelinliğiniz muhteşemdi."

Kadın elini Roth'a uzattığında, Roth elini gevşetmeden önce bir an için ona baktı. Jasmine aralarına mesafe koyma fırsatını değerlendirdi. Müşterisi iş konuşmasına başlarken Johnny'ye doğru ilerledi.

"Bebe, bütün bunları bırakıp gittiğini sanıyordum." Johnny elini Roth ve müvekkiline doğru salladı.

"Beni tekrar içeri sürükledi."

"Ve sen de kararını yeniden mi sorguluyorsun?" Cevap beklemedi ama sempatik bir şekilde dilini şaklattı. "Bu konuda konuşmak istememene şaşmamalı."

Ona döndü. "Aleixo'ya saldırdığı için üzgünüm. O-"

"Aleixo kendi başının çaresine bakabilir. Nasıl hareket ettiğini gördün mü?" Johnny ürperdi. "Alfa'ya geçmesine bayılıyorum. Beni tahrik ediyor ve rahatsız ediyor. Kocanın Aleixo'mu kıskanmasına şaşırmadım. Şu vücudu görüyor musun?"

"Ama-"

Kolunu tutan Johnny'nin müşterisi tarafından bölündüler.

"Evliliğiniz için tebrikler! İkinize rastladığıma inanamıyorum!"

Kızgınlığını sahte bir gülümsemeyle gizledi.

Kadın Johnny'ye döndü. "Birkaç atış daha yapabilir miyiz?"

"Elbette." Johnny, Jasmine'in sırtını sıvazladı. "Uzun sürmez."

Johnny onu götürmeden önce kadın Roth'a parmaklarını oynattı. Aleixo, Johan ve Mo bir araya toplanmış konuşuyorlardı. Bu adamlar daha farklı geçmişlerden ve hayatlardan geliyor olamazlardı ama yine de eski arkadaşlar gibi konuşuyorlardı... ya da belki de Aleixo'nun insanlar üzerindeki etkisi buydu. Alternatif gerçekliği, kaçmaya çalıştığı dünyayla çarpışıyordu. Bu kesişmeden hoşlanmamıştı.

Dikkati kımıldamayan Roth'a yöneldi. İlk kez onun kıyafetine baktı: kot pantolon, sıradan siyah bir şapka ve ceket. Cüssesi olmasa her yere uyum sağlayabilirdi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

ona geri dönmeden önce. Rahatlamış görünüyordu ama ne beden diline ne de yüzüne güveniyordu. Hâlâ adamın parmaklarının boğazına girdiğini hissedebiliyordu. Görünüşe göre, insanları boğmaktan hoşlanıyordu. Onun önünde, ulaşamayacağı bir yerde durdu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sen buradasın."

Kaşları bir araya geldi. "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?" "Her şeyle."

Adam aralarındaki mesafeyi kapatırken kadın gerildi. Adam onun üzerinde belirene kadar durmadı.

"Bir toplantıdaydım, Berlin'deki önerileri dinliyordum ama tek düşünebildiğim karımın beni üç gündür aramadığıydı."

"Seni ne zaman aradım ki?"

Parmak eklemlerini kadının boğazının hizasında gezdirirken bunu görmezden geldi. "Lizbon'da kalmak için yalvarmanı gerektirecek kadar özel olan şeyin ne olduğunu merak ederken buldum kendimi." Boğazının alt kısmını hafifçe kavradı. "Ve seni buraya kadar takip ettim ve kollarını bir adama dolamış halde buldum."

"Bir arkadaş."

Ağzının yanında bir kas kıpırdadı. "Çok kolay arkadaş ediniyorsun." "Ve çok az arkadaş ediniyorsun," diye karşılık verdi.

"Ona zarar verebilirdin!" "Vermedim."

"Çünkü o yumruktan kaçtı ve biz de yolunuza çıktık! Ona bu şekilde saldırırken aklından ne geçiyordu?"

"Sana dokunuyordu."

"Ve bunun masum olduğu aklına gelmedi mi? Mo ve Johan'ın önünde ilişkiye girecek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun-?"

Cümlesini bitirmesini engellemek için kızın yanaklarını sıktı.

"Eğer gözetimleri altında böyle bir şeye izin verselerdi, hayatlarını kaybederlerdi."

Adamın gözlerini göremiyordu ama görmesine de gerek yoktu. Adamın özenle bir kenara attığı saldırganlık havaya nüfuz etmeye başladı ve gözlerini sulandırdı.

"Görünüşe göre konu sen olunca emirlerimde daha kesin olmam gerekiyor." Sert vücudunu kadının yumuşak kıvrımlarına bastırarak onu sıkıştırdı. "Hiçbir erkeğin sana dokunmasını istemiyorum. Eşcinsel, akraba, evli ya da yaşlı olması umurumda değil. Kimsenin sana dokunmasına izin yok ve senin de kimseye dokunmanı istemiyorum."

"Böyle koşullar yaratamazsın!" diyebilmek için onun elini çekti.

"Az önce

yaptım."

"Hey!"

Johnny kurnaz bir gülümsemeye tartışmalarını böldü.

"Hâlâ Sintra'ya gidiyor muyuz yoksa planlarınız değişti mi?" diye sordu. "Hayır, hâlâ gidiyoruz." Sakinleşmek için Roth'tan uzaklaştı. "O Gidiyorum."

"Öyle mi?" Johnny Roth'a baktı. "Arabamızda bir kişilik daha yerimiz var." "Meşgul," diye ağzından kaçırdı Roth, aynı anda, "Tamam," dedi.

"Mükemmel." Johnny, Jasmine'in öfkeli tıslamasını duymazdan geldi. "Hiç Lizbon dışına çıktın mı?" Roth başını sallayınca Johnny göz kırptı. "Seni bir ziyafet bekliyor. Güvenliğinize yol tarif edeceğim ve yola koyulabiliriz."

Johnny koşarak Mo ve Johan'ın yanına gittiğinde Johan öfkелendi.

"Bizimle gelmiyorsun," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Bir davetiye aldım."

"İptal ediyorum."

"Senin kararın değil."

"Senin çalışman gerekmiyor mu?" "Hayır."

Ona şüpheyile baktı. "Bir toplantıda beni düşündün ve geri dönmeye mi karar verdin? Neden Mo'yu ya da Johan'ı aramadın? Gelmek zorunda değildin.

."

Onu kendine doğru çekti ve ağzını kendi ağzıyla kapattı, karşı koyduğunda onu sabit tutmak için elleri saçlarına dolandı. Alçakta biriken sıcaklıktan nefret ediyordu. Adam böyle bir *pislikken* vücudu onu nasıl isteyebilirdi?

"Seni yatakta yakalamayı umuyordum, böylece adımı haykırmanı sağlayabilirdim," dedi dudaklarına karşı.

"Buraya *seks* yapmak için mi geldin?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Daha iyi bir sebep var mı?"

Ona iğrenmiş bir bakış attı. "Zamanını boşa harcıyorsun. Sevişmiyorsun, bu yüzden işine geri dönmelisin. Şehir dışına gezmeye gidiyoruz." Adam tepki vermeyince ekledi: "Orada cep telefonu çekmiyor. Telefonunla oynayamadığında ne yapacaksın?"

"Ben hallederim."

Tıslamadan önce kimsenin duymadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı, "Johnny ve Aleixo benim arkadaşlarım. Onları korkutmanıza ya da zorbalık etmenize izin vermeyeceğim. Onlar iyi insanlar."

"Uslu duracağım."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Beni güpegündüz boğacaktın!" Gözlerini kısıp baktı. "Bir daha beni bir erkekle görürsen-"

"Böyle bir şey olmayacak."

"Bir dahaki sefere," dedi yüksek sesle. "Masum olduğuna emin olabilirsin. Eğer senden intikam almak isteseydim, bunu bu şekilde yapmazdım."

Başını eğdi. "Sen olsan ne yapardın?"

Kadın çenesini kaldırdı. "Sen bilirsin."

"İkinci harfin nerede olduğunu buldun mu?" diye sormadan önce bir süre onu düşündü.

Sesi endişeli değil, sadece meraklıydı.

Onun sorusunu duymazdan geldi ve göğsüne bir yumruk attı. "Kompleksin var diye onlara bana dokunamayacaklarını söylemeyeceğim. Onlar sevgi dolu. Bu bir suç değil. Bir ara sen de denemelisin-"

Onu tekrar öptü. Bu sefer nazikçe, iki eliyle yüzünü kavrayarak. Kız mücadele etti ama adam gözleri kapanana ve başı dönene kadar devam etti.

"Şunu yapmayı kes," dedi belli belirsiz.

"Sevgi. İstedğin bu, değil mi?"

Aklı başına geldi ve kendini geri çekti. "Ben *gerçek bir şefkat* istiyorum; senin hesaplı, çıkarıcı şefkatini değil!"

"Bunun gerçek olmadığını mı düşünüyorsun?"

Adam onu yakalamaya çalıştığında döndü. "Neyin var senin?"

"Her şey hazır mı?"

Johnny cevap beklemedi, onu kolundan tutup Aleixo'nun arabasına götürdü.

"Bu çok *eğlenceli* olacak! Ne kadar çok, o kadar iyi, her zaman söylerim. Neden bana güvenliğiniz olduğunu söylemediniz? Zavallı şeyler, kapı aralıklarına falan saklanmak zorunda kalıyorlar. Çok iyiler. Onları fark etmedim bile. Onlara bizimle yemelerini söylemeliydin. Avokadolu smoothie'ni deneyebilirlerdi."

Arkasına baktı ve Aleixo'nun Roth'un yanında yürüdüğünü, konuşurken ellerini havada gezdirdiğini gördü. Görünüşe göre her şey affedilmişti. Herkes Roth'un şiddet patlaması normalmiş, hatta anlaşılabilirmiş gibi davranıyordu.

Johnny onunla birlikte arka koltuğa tırmandı, böylece Roth ön koltukta oturabildi. Bu kadar kötü bir ruh hali içinde olmasaydı, Roth'un Aleixo'nun küçük, eski arabasına sığma çabasını kaydedirdi. Bir santim bile boş yeri yoktu.

Trafiğe girdiklerinde Johnny, "Sintra büyülü bir yer," dedi. "Sintra'yı ziyaret edip de böyle bir yerin varlığına hayret etmemek mümkün değil. Dünyanın her yerini gezdim ama böylesine hiç rastlamadım."

"Görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Johnny bu geziye hazırlanıyordu ama Roth'un varlığı gününe gölge düşürdü. Adamın geniş sırtına dik dik baktı. Adam o kadar iriydi ki

Omzu konsolun üzerinden uzandı ve Aleixo'nun omzuna dokundu. Onun arkasını göremiyordu, bu yüzden küçük yan camlarla yetinmek zorunda kaldı.

Araba hızlanırken emniyet kemerini sıkıca kavradı. Aleixo direksiyon başında bambaşka biriydi; agresif, sabırsız ve biraz da umursamaz. Roth'un hareket hastalığına yakalanmasını ya da daha iyisi sıkılıp kaskatı kesilmesini ve Mo ya da Johan'dan onu Lizbon'a geri götürmesini istemesini umuyordu. Johnny'nin davetini kabul ettiğine inanamıyordu. Taşraya gezmeye gitmek için bir iş gününü kaçırmak mı? Ve neden onun kendisini aramasını beklemişti? Gerçekten de toplantılarını ekmiş ve onunla vakit geçirmek için Lizbon'a mı uçmuştu?

O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, arazinin değiştiğini fark etmesi biraz zaman aldı. Kahretsin. Muhteşem manzaranın fotoğrafını çekmek için telefonunu çıkardı ve Roth'un üzerine gittiği için kendini azarladı. Onun arkadaşlarıyla geçirdiği zamanı mahvetmesine izin vermeyecekti. Onun kışını görmezden gelecekti.

"ÇOK FOTOJENİK, DEĞİL Mİ?"

Telefonunu karıştırdı, Johnny beklenmedik bir anda yanında belirince neredeyse düşürüyordu. "Kim?"

Johnny ona, küçük bir kız gibi kıpırdanmak istemesine neden olan o uzun, değerlendirici bakışlarından birini attı. "O senin kocan. Onun fotoğraflarını çekebilecek biri varsa o da sensin."

Kızardı. "Kalenin fotoğraflarını çekiyordum."

"Bebe," dedi Johnny ve kendi fotoğraflarını çekmek için kamerasını kaldırdı.

Roth, bir tepenin üzerine tünemiş geniş bir kale olan Castelo dos Mouros'un duvarında duruyordu. Modern kıyafetlerine rağmen eski bir fatih gibi görünüyordu.

"Onda bir şeyler var," dedi Johnny düşünceli bir ifadeyle. "Klasik anlamda yakışıklı değil ama böyle bir duruşu varken buna ihtiyacı yok. I

Seni kendi dünyasına nasıl çekebildiğini görebiliyorum. Gerçekten başka seçeneğin yoktu, değil mi?"

"Hayır."

Johnny ona doğru ilerlemeden önce büyük bir memnuniyetle, "Sanırım eğleniyor," dedi.

Johnny'nin Roth'un yanına gelmeden önce sırtına dokunarak onu varlığından haberdar edişini izledi. Beklenmedik temas karşısında Roth'un yüzünde hafif bir sertleşme oldu ama onun dışında bir tepki vermedi. Johnny gün boyunca böyle bir hareketi ilk kez yapmıyordu. Johnny'nin Roth'un rahatsızlığını fark ettiğinden emindi ama bu onu caydırmamıştı. Dokunmak onun kişiliğinin doğal bir uzantısıydı ve Roth'un bunu kabullendiğini görebiliyordu.

Arkadaşları Roth'a da ona davrandıkları gibi sıradan bir şefkatle davranıyorlardı. Gün boyunca Roth'u, William Davies ona sarıldığında takındığı aynı esrarengiz ifadeyi takınırken yakaladı. Roth'un onların dostça cömertliği için gizli bir neden bulmaya çalıştığı açıktı ama bulamayacağından emindi. Johnny ve Aleixo arkadaşlarıyla iyi vakit geçirmekten ve güzel ülkelerini göstermekten başka bir şey istemiyorlardı.

Johnny uzaktaki bir şeyi işaret etti. Roth onun gösterdiği yöne baktı ve Johnny'nin sırtmasına ve yanındaki duvara yaslanmadan önce omzunu Roth'un pazusuna çarpmasına neden olan bir şey söyledi. Roth başını arkadaşına doğru eğmiş, Johnny'nin durmaksızın konuşmasını dinliyordu. Roth hiçbir huzursuzluk ya da kızgınlık belirtisi göstermedi. İradesi dışında kalbi ısındı.

İlk başta, Roth'un arkadaşlarıyla olan ilişkilerini izledi, Roth onlara bir çöp gibi davranırsa saldırmaya hazırdı, ama Roth onu şok etti. Roth kimseye zaman ayırmayan bir adamdı ama bugün, sahip olduğunu bile bilmediği bir sabır göstermişti. Onu bir kez bile elinde telefonla görmemişti ve onlar konuşurken tek bir şikâyet bile dile getirmemişti.

bir yerden diğetine atladı. Onu hiç bu kadar ilgili ve hazır görmemişti. Johnny ve Aleixo'yu gerçekten dinliyor ve tek kelimelik cevaplarla değil, tam cümlelerle karşılık veriyordu. Her cazibe merkezini, her şeyi yaptığı gibi, derinlemesine inceledi. İster gösterişli bir saray, ister tekinsiz bir manastır ya da bir ortaçağ kalesi olsun, hangi ortamda yaşarsa yaşasın, oraya aitmiş gibi görünmesi onu şaşırtıyordu. Roth hangi zamana inmiş olursa olsun, tarihin onun gibi bir adama yer açmış olabileceğini düşündü.

Kale duvarlarının üzerinde panoramik manzarayı izleyebileceği bir yer buldu. Sintra, Johnny'nin iddia ettiği her şey ve daha fazlasıydı. Renk, romantizm ve karmaşık detaylarla dolu tarihi yerleri sevgiyle kucaklayan dramatik manzara o kadar güzeldi ki, bir yerden diğetine sürüklenmesi gerekiyordu.

Kopenhag'ın ona masalları düşündürmesi gibi, Sintra da karanlık romantizmin ahlaki açıdan gri ve cinsel dünyası için terk ettiği fantezi serisine dair fikirlerini yeniden canlandırdı. Roth'u Castelo dos Mouros'ta görmek ona tuhaf bir déjà vu hissi verdi, çünkü tanışmalarından birkaç gün önce gördüğü kukuletalı figürün hayali bu antik harabede tekrar canlanmıştı. Gelecekteki karakter ilhamı için onun bu ortamda fotoğraflarını çekmekten kendini alamadı. O hikâyeyi yıllardır düşünmemişti ama şimdi elleri kalem ve kâğıt için kaşınıyordu. Bir yandan telefonuyla yazarken, bir yandan da çevreyi bilincine mümkün olduğunca çok kazımaya çalıştı.

"Jas!"

Başını kaldırdı ve Johnny'nin etrafında Roth, Mo, Johan ve Aleixo'yla birlikte ona seslendiğini gördü. Aceleyle onlara doğru ilerledi.

"Pardon, burada işimiz bitti mi?" diye sordu. "Bitirdin mi?"

"Evet, sanırım yeterince fotoğraf çektim." "Mükemmel."

Johnny onu biraz itince hazırlıksız yakalandı. Nefes nefese kaldı ve onu sınıksıkı saran insan duvarına doğru t kezlerken kollarını çevirdi.

" nce resimler, sonra yola çıkacağız!" Johnny ne eyle söyledi.

Johnny onları saat kulesini ve inanılmaz manzarayı kadraja alabilecek şekilde konumlandırırken sırtıtmamaya çalıştı. Mo ve Johan'ın aptallar gibi sırtıyor olması onlara ta  fırlatmak istemesine neden oldu ama Johnny'yi durduran Aleixo oldu ve onları Roth'la daha i  i  olacak şekilde yeniden düzenledi.  lmek istiyordu.

"G l mse, Jasmine!" Johnny bağırdı.

"Evet, g l mse Jasmine," diye mırıldandı Roth.

Tırnakları adamın b ğr ne battı. "Gülümsüyor musun?" diye sordu dudaklarını oynatmadan.

"G l msemiyorum."

"O zaman benim de yapmama gerek yok," diye tersledi.

Kadının omurgasını avuçladı. "Sana g l msemen için bir sebep vermeme ister misin?"

Johnny kamerasını indirdiğinde rahatlamı tı, belli ki çekimden memnun kalmıştı. Roth'tan uzaklaşmak için öne doğru bir adım attı ama göğsünün üstünden geçen kol tarafından kısa sürede çekildi. Roth onu kendine doğru çekerken dişlerini sıktı.

"Ne?" diye tersledi.

"Burası sana bir şey hatırlatıyor mu?" Kalbi

k t küt atmaya başladı. "Hayır."

"Yalancı." Onu bir kez daha manzaraya doğru çevirdi ve ellerini iki yanındaki duvara dayayarak yüzünü onunkinin yan tarafına dayadı. "Buna benzer bir tepede tanıştılar, değil mi?"

Di lerini sıktı.

"Thalia rolünde kendini gösterdin ama ben Minnie rolünü çok seviyorum."

" ok saf olduğum için mi?"

Elleri duvarda esneyerek ona doğru geldi ve karnının üzerinde yayıldı.

"Çünkü gerçekte sizdiniz. Yılmamış, umutlu. Maximus'un sana aksini öğretme çabalarına rağmen iyiliğin her şeyi yeneceğine inanıyordun."

Gözleri odaklanmadı, manzara bulanıklaşarak yeşil bir denize dönüştü. "Babamın öğretemediğini bana sen öğrettin."

"Değişmeni hiç istemedim. Neden Philadelphia'da kalman için ısrar ettim sanıyorsun?"

Oraya gitmeyeceklerdi. "Bırakın gideyim."

Ona doğru ağır bir şekilde eğildi ve onu sıkıca sararken başının öne eğilmesine neden oldu. "O kehanet hiç gerçekleşti mi? Onun çöküşü müydü?"

"Johnny!"

"Evet, bebe?"

Roth'un tutuşu gevşediğinde rahatlamıştı. Johnny adımlarını hızlandırarak yanına geldi. Kendini Roth'tan kurtardı ve insan kalkanına yapıştı.

"Burası çok romantik, değil mi?" Johnny onun elini okşarken iç geçirdi.

"Elbette," dedi dikkati dağılmış bir şekilde çıkışa doğru ilerlerken.

Roth'un Castelo dos Mouros'ta kendisiyle aynı büyüü fark etmiş olması ve bunu hikâyesiyle ilişkilendirmesi onu sarsmış ve biraz da sinirlendirmişti. Roth'un kitaptan bu kadar çok şey hatırlaması onu hayrete düşürmüştü ama neden hatırlamasındı ki? Bir karaktere ilham verdiğini itiraf ettikten sonra, fantezi serisinin ilkinin okudu ve karakteri büyük girişini yaptığında ikincisini yazması için onu teşvik etti. Babasının attığı defterde kaybolan her şeyi yazmaya çalışarak iki hafta geçirdi ve kelimeleri orijinalinin sahip olduğu güce sahip olmadığında ağladı. Roth yine de devam etmesi için onu cesaretlendirdi. Kahraman gerçek hayata geçtiğinde bunu yapmak zor olmamıştı. Bu, fırtınalı ilişkileri sırasında Minnie Hess olarak yayınladığı son kitaptı.

Arabaya bindiklerinde, buharlaşmadan önce kalan fikirlerini telefonuna kaydetmeye çalıştı.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Johnny, Palácio de Monserrate'deki yıkık dökük evinin ortasında durarak sordu.

"Alanla ilgili notlar alıyorum," diye yalan söyledi ve Aleixo keskin bir dönüş yapınca emniyet kemerine sarıldı.

"Not almıyorsun. Bu kadar hızlı yazan insanlar, bir seks telefonuyla konuşuyor demektir. Bir bakayım."

"Yazıyor," dedi Roth ön koltuktan. "Yazıyor mu?"

"Kapa çeneni, Roth," diye homurdandı cümlesini bitirip telefonu cebine koyarken.

"Yazmak derken neyi kastediyor?"

"O hiçbir şey ifade etmiyor," dedi bastırarak.

"Minnie Hess ve Thalia Crane adlarıyla roman yazıyor."

"Roth!" Koltuğunun arkasına diz çöktü.

"Neden utanıyorsun?" Aleixo dönüp arka koltuktaki kadına bakarak sordu.

"Yola dikkat et!" diye bağırdı kollarını göğsünde savunmacı bir şekilde kavuşturmadan önce. "Utanmıyorum. Ben sadece..."

"Sen sadece ne?" Johnny bastırdı.

"Mahremiyetimi seviyorum." Roth'un arkasından ters ters baktı.

"Özellikle de çok azına sahip olduğumdan beri."

Johnny dudaklarını büzdü. "Sanırım bu anlaşılabilir bir şey. Halkın tüm sırlarınızı bilmesini istemezsiniz."

"Aynen öyle!"

"Ama bunu bizden saklamanıza gerek yok. Boşboğazlık etmeyeceğiz. Ne hakkında yazıyorsunuz?"

Roth onun yerine, "Fantezi ve romantizm yazıyor," diye cevap verdi. Kadın biraz rahatladı. Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu-

Roth, "İlişkimiz hakkında yazmış, bu yüzden kimseye anlatmak istemiyor," diye sözlerini tamamlayınca, kız boğazına sarılıp onu arkadan boğacak bir şey bulmak için etrafına bakındı.

Johnny düşünceli bir şekilde Roth'un profiline baktı. "Ortaya çıkması umurunda değil mi?" "Hayır."

Johnny'nin onun cevabını onayladığını görebiliyordu. Gözlerinde garip bir ateşle ona bakıyordu.

"Bebe, kabul edilmeyeceğinden korktuğun için kim olduğunu gizleme. Bu bir hayat değil. Bunu bilen birinden dinle."

Adamın gözlerindeki acı titreşimi kızın uzanıp adamın elini tutmasına neden oldu. "Haklısın." Ama bu, mecbur kalmadıkça mesleğini açıklamak istediği anlamına gelmiyordu.

Johnny ona doğru eğildi ve fısıldadı, "Erkeğinin seni sevdiğini görmek çok kolay. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Diğer insanların ne düşündüğü kimin umurunda?"

Pencereden dışarı bakmadan önce ona en güzel gülümsemesini verdi.

Kıta Avrupası'nın en batı noktası olan Cabo da Roca kayalıklarında gün batımını izlemek, mükemmel bir gün için mükemmel bir sondu. Manzara o kadar nefes kesiciydi ki gözleri yaşardı. Kollarını açıp ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını görmek için güçlü rüzgâra doğru eğilmek gibi saçma bir istek duydu. Roth, Mo ve Johan'ın nasıl tepki vereceğini görmek eğlenceli olsa da, bunun yerine ceketinin içine sokuldu ve gevrek dişlerinin arasından gülümsedi.

Gökyüzündeki renk cümbüşü gerçek dışıydı. Kayalıklara çarpan dalgalar havada hafif bir sisin dolaşmasına neden oluyordu. Burun boyunca dağılmış diğerleri cep telefonları ve fotoğraf makineleriyle muhteşem gün batımını yakalamaya çalışırken, onun gibiler saygılı bir sessizlik içinde manzarayı izliyordu. Bu insanların kim oldukları ya da nereden geldikleri hakkında hiçbir fikri yoktu, ama şu anda

O an, hepsi tek bir uyum içindeydi. Dünya mükemmel değildi ama bu mükemmeldi. Hayat karmaşık olmak zorunda değildi. Neden böyle yapıyorlardı ki?

Bir ceketin iki yarısı onu arkadan sardı ve sırtını geniş bir göğse yasladı. Roth'un vücut ısıısıyla sarmalandığında vücudu endorfinle doldu. Gün boyunca yaptığı gibi, onun üzerindeki etkisini azaltmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. Sürekli diğer ayakkabının düşmesini, Roth'un bildiği o pisliğe geri dönmesini bekliyordu ama gün başka bir olay olmadan geçerken, içinde bir umut filizi yeşerdi.

Roth sözüne sadık kaldı ve uslu durdu. Dikkatliydi ve gittikleri her yerde fotoğraf çektirmelerini isteyen Johnny'yi şımarttı. Çıkan tek tartışma, öğle yemeği için durduklarında ve Johnny hesabı ödemekte ısrar ettiğinde oldu. Roth itiraz etti, hatta kızgınlıkla sesini yükseltti ama Johnny yılmadı. Johnny'nin kazanmasının tek nedeni olay çıkarmakta çok iyi olmasıydı.

Yüzü soğuktan uyuştığında döndü ve yüzünü Roth'un göğsüne gömdü. Roth'un alışveriş yaparken yanında taşıdığı taze pişmiş ekmekle karışan kolonyasının kokusunu içine çekti. Johnny gün boyunca ona birkaç şaşkın bakış gönderdi. Aralarında ne sorun olduğunu merak ettiğini biliyordu ama Johnny her konuda olduğu gibi bu konuda da burnunu sokmadı. Arkadaşıyla ne kadar çok vakit geçirirse, ona içini dökme isteği de o kadar güçleniyordu. Johnny onların mantık evliliği hakkında ne düşünecekti? Dehşete mi düşecekti, üzülecek miydi, yoksa ona sırtıarak keyfine bakmasını mı söyleyecekti? Ailelerinin onlara yüklediği sorumlulukları ve beklentileri anlayabilecek biri varsa, o da kendisiydi. Ama o da bu şekilde düşünmekten kaçınmış ve hayatını yaşamak için çekip gitmişti. Neden yıllar önce onu arayıp sormamıştı? Böyle bir destek sistemi olsaydı hayatı çok daha farklı olabilirdi.

Roth'a baktı. Altın ışık, yüz hatlarının acımasız kesimini yumuşatırken, rüzgar saçlarıyla oynayarak onu

kaygısız ve sağlam bir şekilde çekici.

Onun bakışlarını hissedince yere baktı.

"Arkadaşlarıma karşı nazik olduğunuz için teşekkür ederim," dedi. "Onlar iyi insanlar."

Kollarını onun beline doladı ve sıcaklığını içine çekmeye çalışırken ona sarıldı. "Seni ve Johnny'yi kol kola gördüm," diye alay etti.

Tek kaşını kaldırdı. "İyi olmamı istiyorsun, değil mi?"

"Onlardan hoşlanıyorsun. Kabul et."

"Sevimliler," dedi omuz silkerek.

"Milyonda bir bulunurlar."

Gözleri sol tarafa, Johnny ve Aleixo'nun olduğunu bildiği yere kaydı. "Buraya hayat veren onlar."

Kalbi sevinçle dolup taşı. "Burada neden daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu anlıyor musun?"

Homurdandı.

"Yani..." Kadın tereddüt edince adamın bakışları tekrar ona döndü. "Anlaşmamız geçerli olmamalı."

Ne beklediğinden emin değildi ama adamın dudaklarındaki mizahsız bükülme bunu göstermiyordu.

"Anlaşmamızdan çıkmak için nasıl bir yol izleyeceğinizi merak ediyordum."

Adamın ondan vazgeçmesini beklemesi hoşuna gitmiyordu ama her geçen gün, pervasızca daha fazla zaman geçirmeyi kabul ettiğini bilmek geceleri dönüp durmasına neden oluyordu. "Arkadaşlarımla vakit geçirmek için seninle pazarlık yapmak zorunda kalmamalıyım."

"Bir yıl boyunca benim olmayı kabul ettin. Bu her günün her saati demek.

Eğer istemiyorsam seni paylaşmak zorunda değilim."

"Dokuz günün senin için ne önemi var? Tek yaptığın çalışmak."

"Sana her zaman böyle olmayacağını söylemiştim. Yarım kalan işleri tamamlıyorum, böylece çok fazla seyahat etmek zorunda kalmayacağım ve işleri New York'tan yürütebileceğim. Bu neredeyse sona ermek üzere. Programım netleştğinde her şey daha farklı olacak."

Kalbi yerinden fırladı. "Nasıl farklı?"

"İlk seferinde yüzeyi çizmiştik. Bu sefer, sonuna kadar şımartacağım."

Seçtiği kelimeler, gözlerindeki bakışla birleşince, kadının içinde istenmeyen bir sıcaklık patlamasına neden oldu.

"Bu bir iş anlaşması," diye hatırlattı ona. "Nasıl isterseniz öyle adlandırın."

Çenesini kaldırdı. "Yeniden müzakere etmek istiyorum." "Hayır."

"Roth-"

"Bir anlaşma teklif ettiniz. Ben de kabul ettim. Dava kapandı. Bana dokuz gün daha borçlusun."

"Kalpsizsin!"

Batan güneş gözlerinden yansıyarak onlara ürkütücü turuncu bir parlaklık veriyordu. "Bana iyi davrandığım için teşekkür ederek başlıyorsun ve şöyle devam ediyorsun

Ben kalpsizim. Hangisi?"

"İkisi de! Tanrım, beni deli ediyorsun. Beni bir sonraki adımda hangi yöne iteceğini asla bilemiyorum."

"Seni hiçbir yere itmiyorum."

Ona doğru yığıldı. "Sana verebileceğim başka bir şey olmalı." Zaman ödenemeyecek kadar yüksek bir bedeldi.

Buz gibi bir el ensesini kavrayıp yoğurduğunda ürperdi. Yüzünü onun saçlarına gömdü ve "Çok mu kötüyüm?" diye mırıldandı.

"Evet!"

"Bugün mutluydun."

"Bu asla sürmez," diye fısıldadı üzüntüyle. "Bazen düşünceli ve terbiyeli oluyorsun, bazen de Bay Hyde oluyorsun. Bir anda değişiyorsun. Kiminle uğraştığımı asla bilemiyorum."

Sesinde, yüzünü buruşturarak gözlerini kapatmasına neden olan şüpheli bir aksaklık vardı. Ensesindeki el saçlarına doğru ilerledi ve kavradı,

Başını arkaya yatırdı. Ona karşı koymadı ama gözlerini de kapalı tuttu. Ağzının köşesinde bir kelebeğin kanadı kadar hafif olan öpücüğe hazırlıklı değildi.

"Dur," diye fısıldadı, elleri gömleğinin içinde kıvrılıyordu.

Dudakları yüzünün üzerinde gezinmeye devam ettiğinde, şefkatli saldırısını savunmak için başını eğdi.

"Senin oyununu oynamayacağım," dedi
hışımlla. "Başka kiminle oynayacağım?"

Adamın sesindeki alaycı ton gözlerinin yaşarmasına neden oldu. İlişkilerinin ilk günlerinden beri onun bu yönünü görmemişti. Bundan hoşlanmamıştı. Ona hissetmemesi gereken şeyler hissettiriyordu, bir daha asla inanmayacağına yemin ettiği şeyler.

Gözlerini açtı ve onun yüzünü aradı. O gün ikinci kez, "Sana ne oldu böyle?" diye mırıldandı.

Onun ağzını emredici ve her şeyi tüketen bir öpücükle yakaladı. Gençken kimyayı aşkla karıştırırdı. Şimdi o kadar saf değildi ama o zamanlar olduğu gibi bu heyecan karşısında çaresizdi. Gün batımı gibi, bu da mükemmeldi. Her zaman öyleydi. Kimyaya inanmayan insanlar onun heyecan verici çılgınlığını hiç yaşamamışlardı. Bu onu sonsuza dek değiştirmişti. Hiçbir şey bu acı verici coşkuyla boy ölçüşemezdi. Bunun için her şeyden vazgeçmişti ve onu mahvedeceğini bildiği halde hâlâ kendini onun ucuna bırakıyordu. Buna bağımlıydı, bu yüzden dışarı çıktıktan sonra onu görmesine izin vermedi. Onun hakkında ne hissettiğini bilse bile ona karşı koyabileceğinden emin değildi. İğrençti. Uyumlu olabileceği başka bir adam bulabileceğini düşünmüştü ama hiç kimse Roth'un bu kadar az çabayla kışkırttığı katıksız deliliğe yaklaşmamıştı. Bu onu korkutuyordu - olabilecekleri şey. O zamanlar bu onun için çok fazlaydı. Şimdi daha iyi olacak mıydı?

Ağzının içinde hırlayarak daha fazlasını istedi ve kadın da ona verdi. Başka seçeneği yoktu. Adamın istediği şeye bolca sahipti... ve adamın

bir sonraki nefesini istediğinden daha çok istiyordu. Bundan hem nefret ediyor hem de aynı hararetle seviyordu. Sanki onun yaygara koparan ihtiyaçlarını hissetmiş gibi, parmakları saçlarında sıkılaştı, lezzetli bir şekilde çekti, başının dönmesine neden olacak şekilde daha fazla duyum üzerine yığıldı. Nasıl oluyor da onun bedenine bu kadar uyum sağlayabiliyor ve diğer her şeyden bu kadar habersiz olabiliyordu? Kitaplarında cinselliğini keşfettikçe arzuları daha çarpık ve karanlık bir şeye dönüşmüştü ama gerçek hayatta sapkınlığını şımartmaya istekli bir erkek bulamamıştı. Roth bulacaktı ama ne pahasına? Arzularını ona karşı kullanır mıydı? Tabii ki kullanacaktı.

Öpüşme şiddetlendikçe kadın adamın saçlarını kavradı. Eğer o doyacaksa, neden kendisi doymasındı? Onun soluk bir taklidi olan birini bulmak için sonuçsuz arayışına geri dönmeden önce arzularını yerine getirme şansını neden reddediyordu? Bunun sonuçları olacaktı ama buna değecekti.

"Acıktım prenses," diye nefes nefese dudaklarına yapıştı. "*Açlıktan ölüyorum*. Hakkında yazdığın fetişleri keşfetmek ve gerçek hayatta buna katlanıp katlanamayacağını görmek için planlarım var."

"Roth."

Sesi ihtiyaçtan titriyordu.

"Hafızandaki tüm erkekleri sileceğim." Zaten silmişti.

Tek bir tanesini bile hatırlayamıyordu.

Kurt gibi bir gülümseme ağzını kavislendirmeden önce gözleri bir an için onun omzunun üzerinden geçti. Neye baktığını görmek için dönmeye başladı ama adam başını tekrar eğdiğinde saçındaki tutuş onu sabit tuttu. Bu sefer, o sert kenar yoktu. Acele etmedi, ağzıyla sevişirken kadının zihnini temizledi.

Hıyar gibi davrandığında onu uzak tutmak kolaydı ama kalbinin göğsünde nefes alamayacak kadar şişmesine neden olan bu tatlı şefkate karşı kendini nasıl savunacaktı? Bu, peri masallarının öpücüğüydü; kadın kahramanların ayaklarını havaya kaldırdığı ya da baygınlık geçirdiği o an. Bir daha asla üzerine kondurmayacağına yemin ettiği aptalca hayalleri diriltiyordu. Aralarındaki kimya ön sevişme için fazla sıcaktı. O her zaman

Bunun için minnettardı, ama şimdi, sanki dünyadaki tüm z a m a n a sahipmiş gibi onu öperken, boğuluyormuş gibi hissediyordu. Seks kolaydı. Ama bu değildi.

Uzaklaştığında, bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzülüşünü izledi.

"Bunu neden yaptın?" diye kısık sesle fısıldadı.

"Uygun görünüyordu." Onu alnından öptü. "Misafirimiz var."

Burnunu çekti. "Kim?"

Adam çenesini sallayınca kadın döndü. Takım elbiseli bir adam toprak yolda durmuş, elleri cebinde onları izliyordu. Kızın morali yükselmişti.

"Lyle?"

Roth'tan ayrıldı ve kayınbiraderine ulaşma telaşıyla tökezledi.

Roth arkasından, "Lanet olası ayaklarına dikkat et," diye çıkıştı.

Anlaşılan Lyle da endişelenmişti çünkü elini uzatarak öne doğru geldi. Yeterince yaklaştığında kendini ona doğru attı. Kolları onu sardığında, duyguları üzerindeki zayıf tutumu parçalandı ve gözyaşlarına boğuldu. Mo, Johan ve Roth'tan başka kimseyle görüşmeden iki hafta boyunca yabancı ülkelerde seyahat etmek onu altı aydır görmemiş gibi hissetmesine neden olmuştu. Onu onca yer arasında Portekiz'de görmek onu sersemletici bir şoka sokmuştu. Gözyaşları yüzünden aşağı akarken kocaman bir gülümsemeyle kendini geri çekti.

"Burada ne yapıyorsun?"

Gözleri ona kaymadan önce omzunun üzerinden bir şeye takıldı. "Neden ağlıyorsun?"

"Ben..." Adam mendiliyle yüzünü silerken kadın hafif histerik bir kahkaha attı. "Seni gördüğüme çok sevindim. Colette ve Polara da burada mı?"

"Hayır, evdeler. Fas'ta bazı işlerim vardı. Colette bana burada olduğunuzu söyleyince uğrayıp nasıl olduğunuza bakmaya karar verdim." Adamın gözleri kızın yüzünü taradı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Günü Sintra'yı keşfederek geçirdik ve sonra gün batımını izlemek için buraya geldik. Keşke bana geleceğini söyleseydin. Bizimle gelebilirdin."

"Gezmeye mi gittin?"

Lyle başının üzerindeki bir noktaya baktı.

"Roth izin alıp bizimle geldi," diye onun yerine cevap verdi.

Lyle yeniden ona odaklandı. "Biz mi?"

Johnny ve Aleixo yaklaşırken döndü ve işaret etti. "Johnny Salazar'ı hatırlıyor musun?"

Lyle'in kaşları çatıldı. Bir adım öne çıkmadan önce sessizce, "Lanetleneyeceğim," dedi. "Johnny, Portekiz'de yaşadığını bilmiyordum."

"Birkaç yıldır buradayım. Jasmine bana ulaştığı için mutluyum." Johnny Lyle'in elini sıktı. "Seni kaç yıldır görmüyorum, dokuz yıl mı?"

"Şu civarda."

"Bu benim ortağım, Aleixo. Aleixo, bu Lyle Caruso, Jasmine'in kayınbiraderi ve en iyi serbest fon yöneticilerinden biri."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Akşam yemeği için bize katılabilir misin?" Johnny ellerini sıcak tutmak için birbirine sürttü. "Buradan çok uzakta olmayan harika bir deniz ürünleri restoranı var. Bizim ikramımız."

Lyle, Jasmine'e okuyamadığı üstü kapalı bir bakış fırlattı. "Sanırım yapacağım."

Kararmaya başlayan gökyüzüne baktı. "Hâlâ görebiliyorken patikadan çıkmalıyız."

Otoparka vardıklarında Lyle'in arabasının beklediğini görünce şaşırmadı. Şoförü belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Nerede bu restoran?" Lyle sordu.

"Buradan arabayla beş dakika uzaklıkta. Sadece bizi takip edin."

Lyle bir kolunu onun omuzlarına attı. "Jasmine benimle gelecek, böylece arayı kapatabiliriz."

"Lyle," diye söze başladı ama Lyle onu susturmak için elini sıktı.

Lyle, Roth'a meydan okuyan bir bakış attı. "Karından beş dakika ayrı kalmaya dayanabilirsin, değil mi?"

Lyle'in küstah sesi onun yan tarafını çimdiklemesine neden oldu. Johnny ve Aleixo iri gözlerle bakıyor, Lyle'in pek iyi gizleyemediği düşmanlığını açıkça fark ediyorlardı. Onun ayağını ezmek istiyordu. Roth olay yerine yumruklarını sallayarak gelmişti ve şimdi de Lyle bir kavga başlatmaya çalışıyordu. Amerikalıların adını kötüye çıkarıyorlardı. Bir günü bile dramasız atlatamaz mıydı? Mo ve Johan gözlerini Lyle'in şoföründen ayırmadılar, şoför olay yerine gelmişti ve gerekirse çatışmaya hazır olduğu belliydi.

Gözlerini devirdi ve Roth'a bir öpücük göndererek gerginliği azalttı. "Orada görüşürüz, bebeğim."

Arkalarında bıraktıkları sessizlik içini burktu ama bu, Lyle'in varlığından duyduğu heyecanla çabucak gölgelendi. BMW'nin arkasına geçtiklerinde şoför kapıyı tuttu. Ön koltukların arasından baktı ve Roth'un hareket etmediğini gördü. Mo birkaç adım ötede dururken Johan onunla konuşuyordu. Görünüşe göre, Roth saldırırsa darbeyi alma sırası Johan'daydı. Roth'un ona bir şeyler anlatmaya çalıştığını hissetti ama frekansız bozuktı. Sonunda pes edip Aleixo'nun arabasına doğru yürüdüğünde rahatlamıştı.

"Seni ondan çalacağımı düşünüyor," dedi Lyle sessizce. "Bu çok saçma," dedi kız sabırsızlıkla.

Arkasına yaslandı. "Yapmalıyım."

"Kes şunu." Kemerini bağlarken hafifçe göğsüne vurdu. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"Elbette buradayım," dedi test edercesine. "Şimdi, saçmalamayı kes. Neler oluyor?"

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Öne doğru eğildi ama şoförü Aleixo'ya yetişmek için gaza basınca koltuğuna geri dönmek zorunda kaldı.

"Sizi lke dışına, ailenizden uzağa götürüyor ve sanki kaçıyormuş gibi oradan oraya atlıyor."

"Yarım kalmış işleri
tamamlıyor." "*Hangi yarım
kalmış işleri?*"

Elini salladı. "Bilmiyorum. Her şeyi New York'tan yönetebilmesi için bir şeyler. Ben onun işine karışmam."

Bir araba geçti ve Lyle'ın şaşkın ifadesini kısa süreliğine aydınlattı. "Bana iyi olduğunu mu söylüyorsun?" dedi inanmayan bir ses tonuyla. "Evet." Kadın kaşlarını kaldırdı. "Aksini mi düşünüyordun?" Sessizliği onun yerine cevap verdi.

"Kurtarılmaya ihtiyaım olduğunu mu düşündün?" Nefesinin altında küfretti.

"Aww." Uzandı, karanlıkta onun yanağını buldu ve okşadı. "Sen en iyi kayınbiraderimsin."

Sarsılarak uzaklaştı. "Tam bir baş belasısın. Seni rehin tuttuğunu düşünerek buraya geldim ve ikinizi bir uçurumun üzerinde gerçek bir çift gibi gün batımını izlerken buldum. Buna inanmıyorum."

Onu görmenin verdiği ilk sevinç patlaması azalmaya başladı. Buraya onu görmeye gelmemişti; yalanını yakalamaya çalışıyordu. Özel dedektif tutmamayı kabul etmiş olabiliridi ama pes etmiyordu. Endişe iek açmış, ellerini terden ıslatmıştı.

"Anlamıyorum," dedi yavaşça. "Düzenli olarak kontrol ediyordum. Tehlikede olduğumu söylemedim."

"Sanki yaparsınız da," diye homurdandı. "Kısa mesajların ve seyrek aramaların bizi endişelenmekten alıkoyacağını mı sanıyorsun? Eğer bundan kurtulabileceğimi düşünseydim, onu o uçurumdan aşağı iter ve bunun bir kaza olduğunu iddia ederdim."

"Bu hiç komik değil."

"Bunların hiçbirinin komik olduğunu düşünmüyorum. Ne zaman bu kadar başarılı bir oyuncu oldun? İçinde olduğunu düşünmemiştim. Sana geleceğimi söyledi, değil mi?"

"Hayır. Bunu nasıl bilebilir?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama o piç her zaman benden iki adım önde. İkinizin yaptığı gösterinin tek açıklaması bu. Bu sefer gerçekten her şeyi yapacak, değil mi?"

"Lyle, bu bir rol değildi."

Tehlikeli bir duraklama oldu ve sonra, "Sana karşı bir şeyler hissettiğine gerçekten inanıyor olamazsın."

Aynı şeyi sayısız kez düşünmüş olsa da, bunu yüksek sesle duymak onu derinden yaraladı. "Birinin beni önemseydiğine inanmak bu kadar imkânsız mı?"

"Tabii ki hayır, ama bahsettiğimiz kişi James Roth. En az onlar kadar acımasız ve kurnaz. Bırak romantik duyguları, adamın duyguları olduğundan bile şüpheliyim. Hadi ama, Minnie, bunu ilk elden biliyorsun. Benim ziyaret etmeyi seçtiğim gün gezmek için izin almış olma ihtimali nedir? Bu çok uygun."

"Benimle vakit geçirmesinin ya da beni öpmesinin tek nedeni bu mu? Senin iyiliğin için mi?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Tıpkı geçen seferki gibi seni kullanıyor. O piçle mutlu olduğunu bana dürüstçe söyleyemezsin."

Colette'in gurur duyacağı bir duruşla, "Mutluyum," dedi.

Sesi güçlü ve emindi, o kadar ki Lyle ellerini havaya kaldırdı. "Sen aklını kaçırmışsın."

"İnsanlar değişir, Lyle," dedi yavaşlayıp parlak ışıklı bir restoranın otoparkına dönerlerken.

"Hayır, öyle değil. Sana yaptığı onca şeyden ve babanın bıraktığı uyarıdan sonra onu ve bu sahte evliliği koruduğuna inanamıyorum. Ne için koruyorsun? *Seks için mi?* Senin neyin var böyle?"

Sanki ona tokat atmış gibi geri çekildi. Lyle her zaman açık sözlü olmuştu ama asla zalim olmamıştı. Bunu babasından beklerdi, ondan değil. Kayınbiraderi

her zaman onun tarafındaydı ama bu geri dönüş onu çaresiz hissettirdi. Karanlık için minnettardı, böylece kendini toparlamak için bir anı olacaktı ama bu yeterince uzun değildi. Şoför araçtan inerek tepe lambasının yanmasına ve dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldayan gözlerinin ortaya çıkmasına neden oldu.

"Minnie."

Adam ona dokunamadan çekip kapıyı iterek açtı. Zıplayarak dışarı çıktı ve büyük bir kütleyle çarpıştı. Kim olduğunu görmek için başını kaldırmasına gerek yoktu. Bir an için yüzünü adamın göğsüne yasladı.

Başının arkasını avuçladı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Doğruldu ve ona parlak bir gülümseme verdi. "Aç mısın? Açlıktan ölüyorum."

Onun elini tuttu ve restorana doğru yürüdü. Johnny ve Aleixo'ya el salladı ve Lyle'in onu takip edip etmediğini görmek için arkasına bakmadı. Gelip gelmemesi umurunda değildi. New York'a dönebilir ve raporunu kız kardeşlerine verebilirdi. Onların ne düşündüğü umurunda değildi.

Arkadaşlarına ulaştığında "Harika kokuyor," diye bağırdı. "Ne önerirsiniz?"

Ses tonu neşeli olsa da, Johnny endişeli görüldüğü için yüzünün bunu yansıttığından emin değildi. Yine de yorum yapmadı ve kolunu kaldırdı. Kız kendini Johnny'nin yanına bıraktı ve ona doğru eğildi, restorana girdiklerinde umutsuzca günün büyümesine tutunmaya çalıştı. Sıcaklık, kokular ve canlı sohbet dikkatini dağıttı ama sırtına saplanan görünmez hançerin hissini yok edemedi. Onu soğuk ve sert gerçekliğe geri döndürecek aile gibisi yoktu. Lyle'in zor kazanılmış üç günlük huzuru yok etmesi on dakikadan az sürmüştü.

Roth'la birlikte masanın bir ucuna otururken, Lyle'in diğer uca yerleşmiş olmasına minnettardı. Tartışmak istemiyordu ve onu evliliği hakkında yanıldığına ikna edecek havada da değildi. Ne düşünmek istiyorsa düşünebilirdi ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ona kızgın olsa da Johnny'nin karşısında oturmasından memnundu.

Böylece konuşacak biri olacaktı. Mo ve Johan'ın kayınbiraderinin yanında olması bir tesadüf müydü? Muhtemelen değildi.

Johnny ve Aleixo menüyü tercüme ederken odaklanmaya çalıştı ama Lyle'in tiksintisi yıllar önce babasının ona bakışını fazlasıyla anımsatıyordu. Kayalıklarda hissettiği tüm o harika sıcaklık soğuk bir küle dönüşmüştü. Lyle onun Roth için nasıl bir şeyler hissedebildiğini anlamıyordu. O da anlamıyordu, bu yüzden onu uzak tutmak için bu kadar çok mücadele etmişti. Roth ne yaparsa yapsın, kız iğrenç bir şekilde etkileniyordu. Lyle onun aptallığına tanık oldu ve onu uyandırmak için sözlü bir tokat attı.

Belki de onda bir sorun vardı. Sadece kendini koruma duygusu olmayan biri bu kadar yüksek riskleri kabul ederdi. Roth tehlikeli, acımasız, ketum, şiddet yanlısı ve çok daha fazlasıydı ama... dünyada ona hayat veren tek kişiydi. Ona meydan okuyor, dehşete düşürüyor, doyuruyor ve rahatlatıyordu. Kimse ona onun hissettirdiği gibi hissettiremezdi. Onun için dünyanın geri kalanının varlığını sona erdirebilirdi. Onunla arasında neden böyle bir bağ olduğunu ya da neden bunca yıl bozulmadan kaldığını anlamıyordu. Kalmamalıydı ve Tanrı'dan kalmamasını diliyordu ama aralarındaki bağ mesafe, zaman ya da çalkantılı geçmişleri yüzünden kopmamıştı. Bu son kopuşa neyin neden olacağından emin değildi, ama bu olacaktı. Bu kaçınılmazdı ama Lyle bunun olması için zorlayamazdı. O, yıllar önce babasından ve hatta karısından koruduğu çaresiz kız değildi.

Roth'la uğraşmak yeterince zordu, hepsine yetecek kadar şey varken ailesinin araya girmesine ya da daha fazla şüphe yaratmasına ihtiyacı yoktu. Temas ettikleri herkesin -Penelope, Sarai, Johnny- onun ve Roth'un evliliğini sorgusuz sualsiz kabul etmesine karşın, inanmak için umutsuzca ihtiyaç duyduğu insanların kabul etmemesi ironikti. Lyle onları gafil avlamak için onu Portekiz'e kadar takip etti, böylece evliliği hakkında yalan söylediğini kanıtlayabilecekti. Ne bulacağını sanıyordu? Dövülmüş siyah ve mavisini mi? Boynunda bir tasma mı? O kim oluyordu da onun ilişkisini yargılıyordu? O ve Colette örnek bir çift değildi. Hiç de öyle değillerdi. Neden olduğu gibi bırakamıyordu?

Başını kaldırdı ve Roth'un onu izlediğini gördü. Önündeki menüde yer alan bir resmi işaret etti.

"Bu iyi görünüyor, değil mi?"

"Sana ne söyledi?"

"Beklediğiniz gibi." Tek omuz silkti. "Önemli değil."

"Sana zarar verdi."

İfadesini nötr tutmaya çalışırken dudaklarını sıkıştırdı. "Birçok insan beni incitti."

Adamın çenesini kavrayıp yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırmasına hazırlıklı değildi. "Kimsenin seni incitmesine izin yok."

"Beni incittin," diye nazıkçe işaret etti.

Başparmağı kızın yanağında gezindi, yumuşak bir okşayışla gözyaşlarını tutmak için hızla gözlerini kırıştırdı.

"Seni her zaman kendimden koruyamam ama dünyanın geri kalanının sana dokunmasına izin yok."

Kendini ikinci kez sorgulamadı. Elini onun gömleğine sardı ve çekiştirdi. Adam öne doğru eğildiğinde onu öptü. Tutkulu değildi ama yumuşaktı ve minnettarlıkla doluydu. Adam onu ele geçirmeye çalışmadı ama onun teklifini kabul etti.

Aleixo onun sırtına yaslandı. "Siz aşıklar ne sipariş ediyorsunuz?"

Neyse ki o sırada elinde burnunu cezbeden bir tabakla bir garson geçti. Tabağı gösterdiğinde Aleixo başıyla onayladı ve Roth'a menü konusunda yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. Kendini dışarı attı ve uzaklaşırken Roth'un bakışlarını üzerinde hissetti. Banyo küçüktü ama temizdi ve yıldız balıkları, cam bobinler ve yumuşak bir ışıkla dekore edilmişti. Oval aynanın önünde durdu ve rüzgârda uçuşan saçlarını, kızarmış yanaklarını ve kan çanağına dönmüş ela gözlerini süzerken dudaklarını parmakladı.

Lyle iyi niyetliydi. Onun esir tutulduğunu düşünüyordu. Öyleydi ama istekliydi... bir bakıma. Ellerini yıkadı ve yumuşatmaya çalıştı.

saçını elinden geldiğince iyi yapıyordu. Roth onu bu anlaşılmaya zorlamıştı ama ona karşı bir şeyler hissetmeseydi bunu kabul etmezdi. Birlikte olduklarında bir şekilde kendilerini biraz daha bütün hisseden iki kırık parçaydılar. Mükemmel değillerdi, yakın bile değillerdi ama belki de bu, onlar gibi berbat insanların olabileceği kadar mükemmele yakındı.

Banyodan çıkarken midesindeki gergin düğümü görmezden geldi. Şarabın doldurulmuş olduğunu görünce memnun oldu. Mezeler geldiğinde yerine oturdu. Yüksek bir ahtapot salatası, Tay salatalı mavi yengeç tempura, ekmekli karides ve birkaç tabak daha ortalıkta dolaşıyordu.

Aleixo, "Johnny ve ben buraya özel günler için geliyoruz," dedi. "Nedenini anlayabiliyorum."

Gözleri parladı. "Eğer buraya taşınırsan..."

"Beni kışkırtma," dedi bir karidesi ısırırken.

"Bence ikiniz de bizim yaşam tarzımızdan faydalanırsınız. Bu sabah bana yumruk atmaya çalışandan farklı bir adam," dedi Aleixo nefesinin altından. "Sizden emin değil, bu yüzden bu kadar bölgeci."

Aleixo çatalına ahtapot ve salata koyup afiyetle yerken ona baktı. Aleixo onu şarapla yıkadı ve yengece uzanırken devam etti.

"Kontrol onun için çok önemli. Kendini çok fazla göstermemek için içgüdülerini bastırıyor ama gün içinde rahatladıkça, pelerinle sana gelecek kadar açıldı. Buraya taşınırsanız, ikinizi ayıran her neyse ortadan kalkacaktır, bunu garanti ederim."

Bir yanı bununla alay etmek istiyordu ama bir yanı da onun haklı olduğundan şüpheleniyordu. Roth kendini iş dünyasından uzaklaştırırsa, farklı bir adam olabilir miydi? Ona baktı ve doğum günü kutlayan beş kişilik bir aileyi izlediğini gördü. Bu haliyle, yüksek rütbeli politikacılardan daha fazla güce sahip olan biri yerine sıradan bir adam sanılabilirdi. Bir kez daha, bu deniz ürünlerine hiç de yabancı görünmüyordu.

restoran, turistler ve yerlilerle doluydu. Elinde telefonu olmadan ve bir sorunu düşünürken kırıışmış kaşlarıyla, tanıdığı, babasının dünyasından kaışı olacağını düşündüğü adamın gölgesini gördü.

Adamın gözleri ona kaydı. Adamın yüzünde ne okuduğundan emin değildi ama adam uzanıp parmaklarını onunkilerle birleştirdiğinde kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

"Gördün mü, Portekiz ona iyi geldi," diye mırıldandı

Aleixo. Başını arkaya attı ve güldü.

Aleixo onu dürttü. "Portekiz'in senin üzerindeki etkisini göster ona."

Gördüğü kadarıyla Portekizliler etkileyici ve utangaç değillerdi. Kadınlar çok az makyaj yapıyor ya da hiç yapmıyor, insanlar sokaklarda dans ediyor, arkadaş canlısı ve sıcak davranıyorlardı. Onu hangisinin daha çok zorladığından emin değildi - Lyle'a burun kıvrma ihtiyacı mı yoksa Roth'u hazırlıksız yakalama mı? Şarap ona Roth'un kucağına tüneme cesareti verdi. Roth hiç vakit kaybetmedi. Bir kolunu ona doladı ve kendine çekti.

"Aleixo Portekiz'in sana iyi geldiğini düşünüyor," diye itiraf etti parmakları sakallarının arasında gezinirken. "Seni farklı bir adama dönüştürüyor."

Adam hiçbir şey söylemedi ama ona hiçbir şey anlatmayan fırtınalı siyah gözlerle baktı. Kadın adamın çenesini yokladı ve sonra boynundan aşağıya doğru uzanan yara izini parmakladı.

"Bana bunu bir av kazasında aldığını söylemiştin. Bu doğru mu?" Adam başını sallayınca, "Kaç yaşındaydın?" diye sordu.

"On."

Sarsıldı. "O kadar gençken avlanıyor muydun?"

"Yedi yaşımdan beri avlanıyorum prenses. İlk oynucağım bir çakıydı."

Çok şaşırmıştı. "Kaia küçük bir çocukken *bıçakla* oynamana izin mi verdi?"

Onun öfkesini görmezden geldi ve kalçasını sıktı. "Bana bebeğim dedin."

Kadının eli adamın yüzünden çekildi. "Dilim sürçtü."

"Eskiden bana böyle seslenirdin."

Restoranın içinde garsonlarını aradı. "Bu uzun zaman önceydi."

"Sana hâlâ prenses

diyorum." "Keşke

demesen."

"Neden?"

"Olmadığımı biliyorsun."

"Olduğunuz şeyi değiştiremezsiniz."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Sohbetleri başlangıç yemeklerinin gelmesiyle yarıda kesildi. Makarna ve isticidye tabağı ağızını sulandırmıştı ama Roth'un soslu balığı seçimini yeniden gözden geçirmesine neden oldu. Roth'un kucağından kaydı ve yemeğe daldı. Aleixo ve Johnny kendi yemeklerini de denemesi için ısrar etti. Görgü kurallarını unuttu ve hiç düşünmeden Roth'un tabağından bir parça çaldı. Yutkunana kadar ne yaptığını fark etmedi. Yaptığı gafı nasıl karşıladığını görmek için Roth'a baktı ama sandalyesinin yanına çömelmiş Mo ile konuştuğu için fark etmedi.

Daha fazla yiyemediğinde arkasına yaslandı ve Johnny ile Lyle'in konuşmalarını dinledi. Birçok ortak tanıdıkları vardı ve Lyle Johnny'nin ailesini çok iyi tanıyordu. Lyle ona bilmediği iki yeğeninden bahsettiğinde Johnny'nin yüzündeki ifade kalbini kırmıştı. Aile neden bu kadar acımasızdı? Buna şaşırmamalıydı. Kan bağının insanın en büyük düşmanı olabileceğini her kesten çok o biliyordu.

Lyle ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Daha yeni bir kızım oldu." Johnny acısını alkışlayarak örtbas etti.

"Resimler!"

Lyle ceketinin içine uzanıp telefonunu çıkarırken, "Ondan ilk kez uzak kalıyorum," dedi. "Seyahat etmeyi azaltacağım ve gelecekte başka birini göndereceğim." Telefonu uzattı. "Gözleri annesine çekmiş."

Jasmine, Polara'nın fotoğraflarını karıştırırken Johnny'nin sandalyesinin arkasında duruyordu. Colette ona sürekli fotoğraf yolluyordu ama Jasmine daha önce hiç görmemişti.

Bunlar. Lyle'in omzunda uyuyan kızıyla özçekim yapması paha biçilemezdi. Colette ve Polara'nın birkaç samimi fotoğrafı vardı. Lyle'in bunları insanlara gösterdiğini bilse kız kardeşi çıldırırdı. Sırıtarak başını kaldırdı ve Lyle'in yüzünde spekülatif bir ifadeyle onu izlediğini gördü. Göz temasını kesti ve tekrar yerine oturdu. Yeğenlerinin hayatlarının bir parçası olmanın en zor yanı onların ebeveynleriyle uğraşmaktı.

"Tatlılar?" Johnny sordu.

Hepsi reddetmiş olsa da, garsonlarını çağırdı ve her şeyden bir tane sipariş etti.

Roth elini tuttuğunda uykusunun ortasındaydı. Ona baktı ve telefonla konuştuğunu gördü.

"Kasanın şifresi ne?" diye sordu. Kadın sarsıldı.

"Ne? Neden?"

"Sarai eşyalarını topluyor."

"Gidiyor muyuz?"

"Evet. Bu gece. Kombinasyon nedir?"

"I..." Seçtiği numaraları hatırladıkça kalbi hızlanmaya başladı. Onların önemini anlayacak mıydı? Bunu öğrenmek istemiyordu. Telefon için elini uzattı. "Ona söyleyebilirim."

"Anlat bana."

Sarai on saniye boyunca adama baktıktan sonra adamın yumuşamayacağını anladı. İki ile ikiyi bir araya getirmeyeceğini umarak numaraları hızlıca tuşladı ama Sarai'ye numaraları aktarmadan önceki uzun duraklamadan numaraları tanıdığı anlaşılıyordu. Hiçbir şeyi kaçırmamıştı. Elini çekiştirdi ama adam onu bırakmadı.

"Evet," dedi telefonda. "Seninle orada buluşuruz."

Telefonu kapattı ve ona odaklandı.

"Gitmeye hazır değilim," dedi aceleyle. "Geri geleceğiz."

"Yakında mı?"

Başını salladı.

"Bir dahaki sefere daha uzun kalabilir miyiz?"

"Tanıştığımız tarihi kombinasyon olarak kullandın."

"Lizbon'daki otel güzeldi ama bir evde ya da villada kalabilsek harika olurdu," dedi hemen. "Belki burada Sintra'da bir yer ve sen de birkaç gün izin alabilirsin?" Adam kaşlarını çatınca elini salladı. "Benimle gelmek zorunda değilsin. Meşgul olduğunu biliyorum. Belki ben-"

"Hatırlamayacağımı mı sandın?"

Yan masadaki çifte bakarken utanç onu içine çekti. Herhangi bir şey kullanabilirdi. Neden o lanet randevuyu kullanmıştı ki? Ve onu bunu söylemeye zorlaması sadece şansıydı çünkü başka biri onun için toplanıyordu. Hayatı berbattı. O randevuyu bir kombinasyon olarak kullanmak açıkça duygusal bir jestti ve onun keşfetmesini önlemek için para ödeyebilirdi. Kendisini değerli bir zemin kaybetmiş gibi hissediyordu. Onun vücuduna sahipti ama kalbine sahip olduğunu bilmesini istemiyordu. Bu, onunla birlikte olmasa bile aklının onda olduğunu açık bir göstergesiydi.

"Sarai neden eşyalarımı topluyor? O senin kişisel asistanın, hizmetçi değil," diye yakındı.

Sarai'nin kirli çamaşırlarını duşun dışında yerde topladığı düşüncesi yüzünü buruşturmasına neden oldu. Neden tüm bunları Sarai yerine kişiliksiz bir otel personeli yapmıyordu?

"Ne gerekiyorsa onu yapıyor ve yüzüğünü kullanması için kimseye güvenmezdim." Başparmağı çıplak parmağının üzerinde gezindi. "Neden çıkardın?"

Kaşlarını kaldırdı. "Soyulmadan tramvaylara atlayıp şehri gezebileceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu yüzden Mo ve Johan var."

"Yüzüğüm için güvenliğim mi var?"

"Güvenliğin var çünkü sen benim karımsın." Başparmağı çıplak parmağının üzerinde gezindi. "Yüzüğüne bir kez bakarsan kimse sana dokunmaya cesaret edemez. Karısı için bir yüzüğe bu kadar para harcayan her erkek tehlikeli bir erkektir."

"Anlamıyorum."

Başparmağı parmaklarının üzerinde dikkat dağıtıcı hareketlerine devam ederken sessizce onu izledi. Etrafta koşuşturan garsonların, gelip giden müşterilerin sürekli hareketinin ve ardından masalarındaki diğerlerinin kahkaha patlamasının belli belirsiz farkındaydı ama bakışlarını onunkilerden ayıramıyordu. O kadar yakındı ki, gece yarısı gözlerinde yansıyan silüetini görebiliyordu.

"Bir yüzüğe bu kadar para harcayabilecek bir adam, bu parayı başkalarını uyarmak dışında başka şeylere de yatırabilir."

Öne doğru eğildi ve ona uzun, yavaş bir öpücük verdi.

"Yüzüğünü çıkarma," dedi arkasına yaslanıp şarabını almadan önce.

Aleixo önüne bir tabak koyduğunda kadın ona bakıyordu.

"Bu limonlu dondurmayı tatmalısınız. Hayallerini gerçeğe dönüştürecek."

Tatlı için yeri olmamasına rağmen dayanamadı. Roth'un, Johnny'nin yoğunlaştırılmış sütle kaplı gofret üzerinde çikolatalı mus karışımını denemek için yalvarışlarına boyun eğdiğini görmekten memnun oldu. Bütün tabakları temizlediler. Johnny öfkeli bir çılgılık attığında son dondurmayı da bitirmek üzereydi.

"Bu *benim* ikramımdı!"

Patlamasından etkilenmemiş olan Roth'a ters ters baktı. "Öğle yemeğinin hesabını sen ödedin," dedi Roth yumuşak bir sesle.

"Biz ev sahibiyiz, yapmamız gereken-"

Roth nazik bir şekilde, "Bir sonrakini senin almana izin vereceğim," dedi.

Lyle ikisi arasında bir ileri bir geri baktı, belli ki kafası fena halde karışmıştı. Sırtışını gizlemek için başını eğdi. Johnny ve Roth yağ ve su gibiydi, spektrumun iki zıt ucundaki iki adam. Bırakın arkadaş olmayı, aynı evrende bile yaşamamaları gerekirdi ama Roth, Johnny'nin dramatik eğilimlerini ne kendisinin ne de Aleixo'nun yapamayacağı bir kolaylıkla nasıl yatıştıracağını biliyor gibiydi.

Johnny kollarını kavuştururken huysuzca, "İyi," dedi. "Bir sonrakini ben alırım."

Kalkmadan önce şaraplarından son yudumlarını aldılar. Kapıya doğru ilerlerken hoş bir uyku hali vardı. Lyle bir kolunu omuzlarına attığında kaskatı kesildi. Onu silkmeye çalıştığında, Lyle kolunu daha da sıktı. Ön kapıdan geçerken başını öne eğdi. Lyle onu herkesten uzaklaştırdı ve sarı bir sokak lambasının altında onunla yüzleşti.

"Yalan söylemeyeceğim. Bundan hoşlanmıyorum ve sana yüzde yüz inanmıyorum ama..." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu boku taklit edemezsin." Başını iki yana salladı. "Roth'un Johnny Salazar'la arkadaş olacağı günü görecekim hiç aklıma gelmezdi. Dünya ne hale geliyor?"

Bir yanıt bekledi ama yanıt alamayınca içini çekti. "Özür dilerim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Ona düşünceli düşünceli baktı. "Belki yapabilirsin, ama eski alışkanlıklar zor ölür." Kadın gözlerini kıstığında, adam kollarını iki yana açtı.

"Şüphelendiğim için beni suçlayabilir misin?" Kadın ona ters ters baktı. "Ben aptal değilim."

"Çok yumuşaksın," diye mırıldandı ona sarılırken. "Hadi ama Min," diye yakındı, kız kucaklamasına karşılık vermeyince. "Üzgün olduğumu söyledim."

"Gerçekten bende bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Cevap vermek için ağzını açtı ama Roth araya girince söyleyeceği her şey kayboldu.

"Caruso."

Lyle sertleşti. "Roth," dedi sert bir ifadeyle onu serbest bırakırken.

Roth ona elini uzattığında, parmak uçlarına basarak Lyle'ın
y a n a ğ ı n a bir öpücük kondurdu ve Roth'un yanına gitti.

Lyle bir şey söylemek ister gibi göründü ama başını iki yana salladı ve ellerini ceplerine s o k t u . "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

"Berlin," dedi Roth.

"Peki ya ondan sonra?"

"Bir şey çıkmazsa Londra'ya, oradan da New York'a döneceğiz." "Şükran
Günü yaklaşıyor," dedi Lyle sert bir sesle.

"Zamanında dönmeliyiz."

Lyle başını salladı ve "Görüşürüz o zaman" derken ona odaklandı.

Kız başını salladığında, vedalaşmak için Johnny ve Aleixo'nun yanına gitti. Kız başını kaldırıp Roth'a baktı. "Berlin'e mi gidiyoruz?"

Başını salladı. "Bitmemiş bir iş."

Lyle ayrılırken, vedalaşmak üzere Johnny ve Aleixo'nun yanına gittiler. Johnny onun gideceğini öğrenince kriz geçirdi. Ancak Roth onu beş ay içinde geri getireceğine söz verince sakinleşti. Roth, New York'ta onları ziyaret etmeleri için jeti kullanmalarına izin vermeyi teklif ettiğinde Johnny ve Aleixo biraz şaşkın görünüyordu.

Mo'nun kullandığı arabanın arka koltuğuna yerleştiklerinde ona "Bu çok cömertçeydi," dedi.

"Önemli bir şey değıl," dedi.

Ama öyleydi. Pencereye yaslanıp Portekiz'e son kez bakmadan önce onun kalçasını okşadı. Burada daha fazla zaman geçirmeyi diliyordu ama Polara'nın ne kadar büyüdüğünü görmek onu biraz ev hasreti çekmeye itti. Çenesini yumruğunun üzerine koydu. Lyle ailesine ne rapor verecekti? Umarım tatmin olmuştur. Eğer Roth'a meydan okursa, bu onunla yaptığı anlaşmayı baltalayacak ve işleri olduğundan daha karmaşık hale getirecekti. Kız kardeşleri Lyle'ın onu tuzaga düşüreceğini biliyor muydu? Gün boyunca onlara resimler göndermişti. Onu bu şekilde mi takip etmişti?

Roth'a baktı. Yüzü bütün gün görmediği telefonu tarafından aydınlatılmıştı. Bir hayal kırıklığı hissetti ama onun sonsuza dek telefona bağlı kalamayacağını biliyordu. En azından bugün vardı. Roth'un arkadaşlarıyla etkileşime geçtiğini görmek ona umut vermişti. Uzlaşabileceğini kanıtlamıştı. Katı zaman kısıtlamalarını, kurallarını ve hatta kimsenin ona dokunmaması konusundaki duruşunu esnetebiliyordu. Bugün gardını indirmiş ve her şeyi kontrol etmeye çalışmak yerine akışına bırakmıştı. Günü dramlarla dolu olsa da, yine de yüksek bir notla sona erdi.

Roth telefonu kulağına götürdü. "Evet?"

Telefonun diğer ucunda kimin olduğunu duyabilmek için nefesini tuttu ama uzak bir vızıltıdan başka bir şey yoktu. Birkaç kez gittiği Berlin'e uçuyorlardı. Harika bir şehirdi ama Lizbon'la boy ölçüşemezdi. Roth homurdandı ve sonra ona hiçbir anlam ifade etmeyen bir dizi rakam saydı. Bu kadar uzun bir diziyi nasıl hatırlıyordu? Bunun Berlin'deki yarım kalmış işiyle ya da diğer holdinglerinden biriyle bir ilgisi var mıydı?

Başını iki yana salladı. Eğer Lyle onun Berlin'deyken Lizbon'da yalnız olduğunu fark ederse, bunun bedelini çok ağır öderdi. Lyle'ın sözlerinin yankısı aklına gelince doğruldu. *Bu çok uygun.* Kalbi kulaklarında gümbürdedi. Roth'un Lyle'dan saatler önce gelmiş olma ihtimali neydi? Bu bir tesadüf olmalıydı... Ama söz konusu Roth olduğunda, böyle bir şey yoktu.

Aşırı aktif hayal gücünü frenlemeye çalışsa da, o günü zihninde evirip çevirdi. Masada anlaşmalar varken başka bir yere uçmak şöyle dursun, bir toplantıyı terk etmek Roth'un yapacağı bir şey değildi. Madem sevişmek istiyordu, neden gündemlerine uymuş ve onun Johnny ve Aleixo ile vakit geçirmesine izin vermişti?

Roth telefonu kapatmadı, bir sonraki aramaya geçti. İş moduna geri dönmüştü, sanki onunla birlikte Sintra'yı keşfeden adam buhar olup uçmuştu. Midesi buz kesti.

Pistte durduklarında, içtiği deniz ürünleri midesinde yuvarlanıp duruyordu. Hâlâ telefonla konuşmakta olan Roth'u engelledi ve Mo ile Johan uçağa binerken omzunun üzerinden baktı. Roth çenesini jete doğru salladığında başını salladı ve telefonunu işaret ederek kapatmasını söyledi.

"Grayson, bunu daha sonra almalıyız. Ben çıkmak üzereyim. Evet. Yakında." Telefonu kapattı ve ona baktı. "Ne oldu?"

Sabırsızlığı elle tutulur bir güçtü ve bu sadece onun şüphelerini doğruluyordu.

"Bugün Berlin'den neden ayrıldın?"

Kaşlarını çattı. "Sana söyledim."

"Beni düşündüğün için toplantıyı terk ettiğini söylemiştin."

Bunu teyit etmesini bekledi ama adamın tek söylediği "Bu nereye gidiyor?" oldu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Lyle uçurumdaki o sahneyi senin sahnelediğini düşünüyor."

Adamın yüzünde herhangi bir rahatsızlık belirtisi aradı ama en iyi zamanlarında bile onu okuyamıyordu. Yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu. Başka tarafa bakmıyor, ağırlığını değiştirmiyor ya da seğirmiyordu.

"Onu gördüğüne şaşırmış görünmüyordun," dedi sessizce. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni kontrol etmek için Portekiz'e geleceğini biliyor muydun?" Cevap vermeyince göğsünü dürttü. "Berlin'den gerçekten bu yüzden mi ayrıldın?"

"Evet."

Her ne kadar buna hazırlıklı olsa da, cevabı onu içten içe sarstı. Neşeli ruh hali düştü ve ısırmacı bir soğuk yayılmaya başladı.

"O öpücüğü sen mi sahneledin?" diye fısıldadı.

Gözleri kısıldı. "Ben bir şey sahnelemedim. Seni öpmek istedim ve öptüm."

Umutları ve hayalleri eriyip gitmiş, geriye içine düşmeyi dilediği esneyen bir boşluktan başka bir şey kalmamıştı. Lyle haklıydı. Roth her zaman ondan iki adım öndeydi... ve ondan. Sevgi dolu ve ilgili kocayı oynuyordu, böylece Lyle ailesine gerçek bir evli çift gibi davrandıklarını rapor edebiliyordu. Rol yapmak önemli bir kelimeydi. O öyle davranmıyordu ama adam öyleydi. Onun birlikte vakit geçirmek için bir gün izin alacağına inanacak kadar nasıl saf olabilirdi? Ne zaman inanmıştı ki? Her zaman gizli bir amacı vardı. Adam ipleri çekti ve kız dans etmeye başladı. Ne zaman öğrenecekti?

Döndü ve Mo ile Johan'ın jetin girişinde durmuş onları izlediğini gördü. O aceleyle merdivenleri çıkarken onlar da yolu açtılar. Sarai çoktan cama yaslanmış, derin bir uykuya dalmıştı. Roth koridorda onun yanında duraklarken, Sarai onun kişisel asistanının yanındaki koltuğa oturdu ve çantasını karıştırdı. Onu rahat bırakmasını diledi. Eğer ona dokunursa, paramparça olabilirdi.

"Bu gerekliydi," dedi sonunda. "İşleri kolaylaştırmak için."

"Anlıyorum," dedi kadın.

O da öyle yaptı. Ailesinin de en az onun kadar evliliklerine inanmasını istiyordu. Eğer ona Lyle'in ortaya çıkma ihtimali olduğunu söyleseydi, o da bunu kabul ederdi. Ama o bunu yapmadı. Kayınbiraderi hakkında hiçbir şey söylememişti. Bunun yerine, bu sabah onu gördüğü andan itibaren onu kandırmayı, öpücükler ve tatlı sözlerle kandırmayı seçmişti. Evliliklerini daha inandırıcı kılmak için arkadaşlarına bile iyi davranmış ve gezilerine katılmıştı. Onun Lyle'in yanında rol yapamayacağını mı düşünüyordu? Rolünü oynaması için ona güvenmiyor muydu?

Roth jetin arkasına doğru ilerlerken, kadın koltuğuna yığıldı ve gözlerini kapattı. Motorun, hırıltılı nefes alışının sesini bastırması onu rahatlatmıştı. Yaptığı her şey imajlarının bozulmaması içindi, böylece ailesinin müdahalesi olmadan planlarını uygulayabilecekti. O da kucağına oturup onu aşk acısı çeken bir kız gibi öperek yardım etti.

Aptal. Ağzında safra tadı hissederken elinin tersini ağzına bastırdı. Adam usta bir manip lat rd  ve kadın onun tuzağına düşmeye devam ediyordu.

Jet pistte hızla ilerlerken, kol dayanaklarını kavradı ve kaderin ona biraz merhamet etmesini ve onu en sevdiği oyuncak olarak kullanmayı bırakmasını diledi. Farklı yönler  doğru yırtılmaktan dolayı oluşan büyük yırtık ve s k klerden i inin dolgusu dışarı sızıyordu. Ciddi bir onarıma ihtiya ı vardı ama yaralarını dikecek ya da kaybettiklerini yerine koyacak kimse yoktu. Yapabileceğı tek şey, Roth ona bir daha asla kendini toparlayamayacağı kadar ağır bir hasar vermeden önce, ondan geriye kalanları yerine yerleştirmek ve sağılam kalmasını ummaktı.

Gökyüzüne doğru y kseldiklerinde ve kabin ışıkları söndüğünde, gözlerini kapattı ve gözyaşlarının düşmesine izin verdi.

BÖLÜM 17

Londra'ya dönmüşlerdi ve bir kez daha yağmur yağıyordu. Yağmur yağmıyordu.

Hafif bir yağmur çiseliyordu ama sağanak yağıyordu. Trençkotunu giymek için acele etmedi ve herkesin kendisinden önce gitmesini umdu, böylece kendine biraz zaman ayırabilecekti.

Döndüğünde, Roth'un açık kapının yanında beklediğini görmekten memnun olmadı. Hâlâ çalışan bir koca rolünü oynuyordu. Neden zahmet ettiğinden emin değildi. Roth'un günün ilk toplantısına altı saatten az bir süre kaldığı için uçaktan ilk inen Sarai oldu. Tek izleyicileri, uçaktan inmelerini beklerken Roth'a temkinli ve yan bakışlar atan uçuş görevlileriydi.

Roth'un kendisine uzattığı şemsiyeyi görmezden geldi ve onun yerine çantasını kullandı. Aptalca ve belki biraz da çocukçaydı ama ondan hiçbir şey istemiyordu, lanet bir şemsiye bile. Yağmur onu öldürmeyecekti. Buz gibi su çantasından süzülüp paltosunun arkasından aşağı kayarken nefesini tuttu. Belki de hastalanacaktı. Bununla başa çıkabilirdi. Arabaya doğru iki kez zamanlama yaptı ve arka koltuğa atladı.

O yüzünü silerken, Roth karşı tarafa doğru ilerledi ve dişlerini diken diken eden bir duruşla arka koltuğa, onun yanına geçti. Johan damlayan şemsiyesini kaptı ve ön yolcu koltuğuna atlamadan önce bagaja yerleştirdi.

Sırılsıklam olmuştu ama bundan şikâyet edecek hali yoktu. Havalandırma deliklerini ayarladı ve havaalanından çıkarken ellerini sıcak hava akımının üzerine koydu. Kimse konuşmadı. Yağmur yağarken bile sessizlik sağır ediciydi. Roth sık sık telefonla görüştüğü için radyoyu hiç açmıyorlardı. Islak saçlarını geriye doğru tararken ona baktı. Onu elinde telefonu olmadan görmek tuhaftı. Daha da rahatsız edici olan, adamın dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyor olmasıydı. Büyük ihtimalle plan yapıyordu. Yapabilirdi de. İşi bitmişti.

Lizbon ihtiyacı olan uyandırma çağrısıydı. Sonunda anlamıştı. Bu onunla ilgili değildi. Hatta onlarla bile ilgili değildi. Başından beri olduğu gibi işle ilgiliydi, sadece o bunu fark etmemişti. Bu bir alışverişti, çıkarların değiş tokuşuydu, başka bir şey değildi. Babam onu buna hazırlamıştı, sevgi ve şefkatin gerekli olmadığı görücü usulü bir evliliğe. Geçmişlerinin onun için bir fark yarattığını, *kendisinin bir fark yarattığını* düşünmek gibi bir hata yapmıştı. Artık daha akıllıydı.

Berlin'e indiklerinde gözyaşları kaybolmuştu. Diğer tüm duyguların izleri de öyle. Roth imkansız başarımış, onu Maximus'un her zaman istediği kıza dönüştürmüştü. Otele sabahın erken saatlerinde varmış olmalarına rağmen, Roth sütlerine girer girmez yönetici masasını ele geçirdi ve derme çatma bir ofis kurdu. Roth'un Amerika'da kalması yönündeki ısrarı sayesinde hayatı hiçbir zaman bir erkeğin etrafında dönmemişti ve şimdi de dönmeye niyetli değildi. Roth'un çalışma programının merhametine kalmış olabilirdi ama bu onun dünyasının merkezi olduğu anlamına gelmiyordu. Akıntıyı kontrol ediyor olabilirdi ama o dalgalara kapılmış bir yüzücü değil, dalgaları süren bir tekneydi. Onun da tıpkı onun gibi yapması gereken işler vardı ve artık bunları yapmasının zamanı gelmişti.

Şimdiye kadar, babasının kendisine emanet ettiği servetin çok kötü bir idarecisi olmuştu. Nedenine takılıp kalmıştı ama şimdi bunun bir önemi olmadığını fark etti. Kız kardeşlerinin mirası idare etmek için daha donanımlı olduğunu varsayıyordu ama Roth'un haklı olma ihtimali varsa ve kız kardeşleri

ıkarlarını düşünmediğini anladığında, kendini korumak zorundaydı ve bu da kontrolü ele almak anlamına geliyordu.

Vergi ve emlak planlama avukatları, CPA'lar, işletme yöneticileri, mali danışmanlar ve daha fazlası olmak üzere danışmanlar kuruluna ulaştı. Bunların çoğu babası tarafından seçildiği için, en iynin en iyisi olduklarını ve çok talep gördüklerini biliyordu. Randevu talep etmek için aradı ve hemen geri dönüş aldığında şaşkına döndü. Kız kardeşleri gibi Hennessy & Co ile hiç ilişkisi olmamıştı, diğer profesyonellerden belli bir miktar işten çıkarılma, hatta kmsemi görmeye alışkındı. Sadece kendisiyle konuşma isteklerine değil, aynı zamanda ne kadar açık sözlü olduklarına da şaşırmıştı. Birden fazla kişi ona bu mirasın kendisine kaldığını ve bu nedenle fonların nasıl yönetileceğine kız kardeşlerinin değil kendisinin karar vermesi gerektiğini hatırlattı. Sorunun bir parçası da, bu parayla ne yapacağına dair hiçbir fikri olmamasıydı. Neyse ki danışmanları bu noktada devreye girdi.

Dikkatini dağıtmaya ihtiyaç duyması iyi bir şeydi çünkü danışmanlar kurulu ona düşünecek o kadar çok şey verdi ki Roth'la ilgili sorunları arka planda kaldı. Kendi vakfını kurmak ya da kız kardeşlerinin seçtiği yatırımları değiştirmek isteyip istemediğini sordular. Danışmanları onu ilgi alanlarına bağlı kalmaya ve harcamaya, bağış yapmaya teşvik etti; bu kadar çok iyilik için kullanılabilecekken parayı bankada bırakmaktan başka bir şey yapmadılar.

Her yönetim kurulu yesi konuşmanın bir noktasında konuyu Roth'a getirdi. Birliktelikleri bazı şeyleri değiştirdiği için bu anlaşılabilir bir durumdu, ancak onlara mali durumlarının ayrı olduğunu ve sağlam bir evlilik sözleşmesi yaptıklarını söyledi. Bunun Roth'la ilgili sorularının sonu olacağını umuyordu. Ama yle olmadı. Gelecekteki varisler için bir kenara para koymak isteyip istemediğini ya da Roth'un bir vakfa eklenip eklenmeyeceğini sorduklarında şaşırdı. Bu kesinlikle hayır demektir. Ciddi bir ilişkisi olmayan ve ocuk sahibi olmaya hiç yaklaşmamış bekar bir kadın olarak, bir sonraki kitap projesinden ötesini asla planlamamıştı ve şimdi hatırı sayılır mirası için bir varis belirlemek zorundaydı

öldüğünde servet. Düşünmesi gereken şeylerin çokluğu aklını başından alıyordu.

Berlin'de üç gün kaldılar. Süitten çıkmadı ve uyanık olduğu her anı telefonda işlerini düzene sokarak geçirdi. Hayatı ya da yazdıkları üzerinde kontrolü olmayabilirdi, çünkü bunlar karmakarışık olan duygularından büyük ölçüde etkileniyordu. Ama bu... Bununla başa çıkabilirdi. Duygusal bir bağlılık gerekmiyordu. Çok basitti; rakamlar, seçenekler... Tek yapması gereken ne istediğini seçmekti, o da yapılacaktı.

Bir gün Hennessy & Co'nun üçüncü komutanı olacağına inanarak büyüdü. Yıllar önce bu hayalinden vazgeçmiş, ancak kendini kendi imparatorluğunun CEO'su olarak bulmuştu. Bu, babasının onu vazgeçtiği rolü kabul etmeye zorlama şekli miydi? Hennessy & Co'nun geleceğini güvence altına almayacaktı, sadece babasının kalan varlıklarının çürümesine izin verecekti. Şahsen paraya ihtiyacı yoktu. Smokin Parkı vardı ve Portekiz'de bir yer ya da belki ikinci berbat evliliğini atlatmak için özel bir ada dışında hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Yönetim kurulunun tavsiyesine uymaya ve kalbine yakın ve değerli amaçlara bağış yapmaya karar verdi. Belki küçük kasabalarda ölmekte olan kütüphaneleri restore edebilir ya da iyi danışmanların olduğu gençlik merkezleri kurabilirdi, böylece çocuklar okuldan sonra gidip birileriyle konuşabilecekleri güvenli bir yere sahip olabilirlerdi. Okullardaki yaratıcı programları sürdürmek, çalışkan öğrencilere burs vermek ve yalnız ebeveynlerin çocuklarına yardım sunmak istiyordu. Yıllar boyunca sayısız hayır etkinliğine katılmıştı. Kendi vakfını kurma sorumluluğunu üstlenmek istemiyordu, ancak halihazırda devam etmekte olan değerli misyonlara memnuniyetle katkıda bulunacaktı.

Çok riskli olmasına rağmen, parasının bir kısmını yatırıma dönüştürmek istedi.

Mirasını. Kanıtlaması gereken bir şey vardı. Kendisine mi, kız kardeşlerine mi yoksa Roth'a mı emin değildi ama babasının ona verdiklerini artırmak istiyordu. Bunun için yetiştirilmişti. Bir süredir iş dünyasının dışındaydı ama Roth'un o meşum gecede işaret ettiği gibi

Londra'da, liseden mezun olmadan önce ihtiyaç duyacağı tüm bağlantılara sahipti. Mezuniyetinden beri konuşmadığı arkadaşlarına ulaştı ve coşkulu karşılama karşısında bir kez daha şaşkına döndü. İçinden bir ses düğün ilanını görüp görmediklerini merak ediyordu ama bunun bir önemi yoktu. İş iştir ve hangi faktörler onun lehine olursa olsun, kabul edecekti.

Ne kadar çok insanla konuşursa, zihni de ona sunulan fırsatlara uyum sağlamak için o kadar genişliyordu. Bu, yazmanın ona verdiğinden farklı bir heyecandı. Yüksek lisans derecesine rağmen iş hayatında hep çekingen olmuştu. Roth ve ailesi onun bu alanda başarılı olmak için gereken özelliklere sahip olmadığını düşünüyordu. Bugün yeni bir gündü ve denemezse bunu asla öğrenemeyecekti. Ayrıca, emrinde milyonlar vardı. Biraz kaybetmeyi göze alabilirdi ama bunun olmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Johanna Ledger'ın son kitabını satın almak için telefonunu çıkardı, Sarai'nin yolculuk boyunca üzerinde düşündüğü ve sonunda bitirdiği kitabı. Berlin'den uçağa bindiklerinde kitap sevgilerini, ama özellikle de her ikisinin de gençliklerinden beri okudukları Johanna Ledger'ı konuşmuşlardı. Johanna'nın yeni kitabına dalmak için sabırsızlanıyordu ama bazı yeni mesajlar dikkatini dağıttı. İşletme müdürünün, mali müşavirinin ve avukatının sorularına yanıt verdiğini görmek onu memnun etti. Saatin geç olmasına rağmen avukatının aramasına geri dönmeye karar verdi ve telefonu açtığında memnun oldu. Göz ucuyla Roth'un başını kendisine doğru çevirdiğini gördü. Onun yönetim kuruluyla yaptığı görüşmeleri dinlediğini çok iyi biliyordu. Endişelenmek yerine, sessizce ona kendisiyle uğraşması için meydan okudu. Eğer peşinde olduğu başka bir varlık varsa, her şeyi kontrol altına almadan önce hemen harekete geçmeliydi.

Lyle'in nerede olduğunu bilmesi, ailesinin mahremiyetine ve güvenliğine ne kadar derinlemesine sızdığını ortaya koyuyordu. O bunu yıllardır planlıyordu, Lyle ise yaklaşan fırtınadan tamamen habersizdi.

ufukta. Üç aydan kısa bir süre içinde babasını, özgürlüğünü ve hayatının kontrolünü kaybetmişti. Kendini bir paratonere bağlanmış gibi hissediyordu. Babasının New York'a dönüşü, gök gürültüsü kadar uğursuzdu ve kıyametin kopmak üzere olduğunun kesin bir işaretiydi. Onu alt edemezdi ama fırtınaya dayanabilirdi. Ve bittiğinde, yeniden inşa edecek ve yeniden başlayacaktı.

Berlin'de onunla aynı süiti paylaştığı üç gün boyunca hayatta kaldı. Roth günün sonunda geri döndüğünde, telefonda olan oydu, birbiri ardına gelen aramaları cevaplıyordu. Roth müdahale etmedi. Ona bir soru sorduğunda cevap verdi ve bunu yapmak neredeyse onu öldürse bile gözlerinin içine baktı. Seks için zorlamadı. Eğer zorlasaydı ne yapacağından emin değildi ama test edilmediği için rahatlamıştı. Londra'ya giden uçağa bindiğinde, gözünü bile kırpmadan öpücüğünü kabul etti. Rol yapamayacağını mı düşünmüştü? Daha önce hiç görmediği bir Jasmine'i en ön sıradan izleyecekti. Sarai'nin hassas radarı bile herhangi bir gerginlik sezmemişti ama Mo ve Johan'ın uzun bakışları ona kanmadıklarını gösteriyordu. Sarai onları görmezden geldi. Patronlarının kızacak bir şeyi yoktu. Her şey onun istediği gibi gidiyordu. Hem intikamını alıyor hem de net servetini artırıyordu. Onun için her şey yolunda gidiyordu.

Nemli giysileri içinde titriyordu. Çatı katına çıkar çıkmaz sıcak bir duş alacak ve geceyi noktalayacaktı. Bu sahte balayının sonu yaklaşmıştı. New York'a döndüklerinde sağlam bir zemine oturacaktı. Onu içermeyen bir rutin yaratacak ve kendini ailesi, arkadaşları ve işiyle meşgul edecekti.

Sosyal medyasını kontrol etme hatasını yaptı ve kitabın bitmemiş olmasından memnun olmayan okuyucuların hoşnutsuz yorumlarıyla karşılaştı. Şu anki haliyle Juliet ve Rex'le başa çıkabilmesinin imkânı yoktu. Bu kitabı yazmak için, babasının vefatıyla ve Rex ile Juliet arasındaki yeni gelişmeyle başa çıkması gerekecekti; bu da Roth ile ilişkisinde asla olmaması gereken değişimi yansıtıyordu.

milyon yıl. Gerçek hayatta bununla uğraştığı için, kurguda yapamazdı. Henüz değil. Yakın zamanda yeniden evlendiğini açıklayarak zaman kazanabilirdi. Ancak bir aile üyesinin ölümünü duyurmasının hemen ardından, bu uydurma gibi görünecek ve yine de ortaya çıkacak sorulara cevap veremeyecekti. Bu yüzden izleyicilerinin tepkisini göze aldı, gecikme için özür diledi ve yakında yeni haberler vereceğine söz verdi. Doğruyu söylediğini umuyordu.

Araba yavaşladığında, pencereden tanıdık bir lobiye baktı. Burada birlikte geçirdikleri son gecenin anısı bilincinin kenarlarında titreşti, ama onu görmezden geldi. Bu, asla tartışılmayacak ya da çözülmeyecek uzun bir sıradaki olaylardan sadece biriydi.

Arabadan inerken Johan'ın elini tuttu ve soğuk ve ıslaktan kurtulmak için aceleyle binaya doğru ilerlerken kollarını göğsünde kavuşturdu. Her nasılsa Roth girişe ondan önce ulaşmayı başarmıştı. Roth onun için kapıyı açtığında durakladı. Yanından geçerken onun kokusunu aldı. Kolonyası yağmurun ve ona özgü bir şeyin kokusuyla nemlenmişti. Telefonu çaldığında ve adam "Roth" diye cevap verdiğinde rahatladı. Onun sessizce düşüncelere dalmak yerine işle meşgul olmasını tercih ederdi. Lobiye onun yanından geçti ve o geçtiğinde, bina sakinlerinin asla göremeyeceği görkemli bir Noel ağacının yanında durdu.

Ağaç, babasının lobisini süsleyenler kadar görkemli bir şekilde süslenmişti. Maximus tatil günlerini pek önemsemese de, insanların yılın o zamanlarında New York'a akın ettiğini biliyordu. Mülklerini görülmesi gereken kış harikaları haline getirmek için en iyi dekoratörleri tutmuştu. Bu gelenek bu yıl da devam edecek miydi? Keder çiçek açtı, beklenmedik ve o kadar keskindi ki bir an nefes alamadı. Dikkatini dağıtmak için parmağını sahte karla tozlanmış dalların üzerinde gezdirdi ve bir greyfurt büyüklüğündeki süslerden birine odaklandı.

Daha fazla zaman kazanmak için ağaca hayranlık duyuyormuş gibi yaparak geri çekildi. Geri dönmeye hazırlanırken gözüne bir şey takıldı. Başını eğdi ve ağaca geri döndü, dalları ayırarak bir çocuk boyunda yerleştirilmiş bir baykuşu ortaya çıkardı. Terk edilmiş lobiye göz gezdirdi. Hangi çocuk bu kapılardan geçip de onu bulmanın sevincini yaşayabilirdi ki?

Bayramlar, çalışmayı hiç bırakmayan ailesi tarafından büyük ölçüde göz ardı edilmişti. Hediyeler hisse senedi ya da bir hayır kurumuna bağış şeklinde geliyordu, böylece bunu vergiden düşebiliyorlardı. Çok kişiliksizdi. Babam son yıllarında herkesin Smokinli Park'a gelmesini sağlayarak tatillerde bir şeyler yapmaya çalışmıştı ama bu son derece garip olmuştu. Kye ve Bailey'nin varlığı, buluşmaların tam bir fiyasko olmasını engelledi.

Roth hâlâ telefondaydı ama birkaç dakikadır tek kelime etmemişti. Telefonu kulağına götürdüğünü unutmuş muydu? Kadın doğrulurken bile homurdandı.

"Hayır."

Hattın diğer ucundaki kişiye daha fazla açıklama yapmadı. Sadece orada durup onu izledi. Kadın içini çekti ve lobide ilerlemeye devam etti.

Roth tekrar, "Hayır," dedi.

Son zamanlarda ağzından çıkan tek kelime bu gibi görünüyordu. Bunun, işlerin onun lehine gitmediği anlamına geldiğini umuyordu.

"Ve?"

Adamın bu kelimeyi nasıl bu kadar tehditkâr söyleyebildiğinden emin değildi ama söylemişti. Bir şeyler kesinlikle onun istediği gibi gitmiyordu, bu da onu memnun ediyordu. Göz ucuyla gördüğü bir hareket başını çevirmesine neden oldu. Saatin ilerlemesine rağmen gözleri ıslıl ıslıl ve tetikte olan kapıcıya teşekkür etmek için elini kaldırdı. Bakışları oturma alanını işgal eden yalnız figüre kaydı. Sırtını ona dönmüş, ellerini önünde kavuşturmuş, dümdüz karşıya bakıyor, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Bir şeylerle uğraşmıyordu.

ya da etrafına bakıyordu. Birini beklediği belliydi. Takım elbise işle ilgili olduğunu düşündürüyordu ama bu saatte kimin toplantısı vardı ki? Belki de kocası şehir dışında olan bir apartman sakiniyle ilişkisi vardı? Yazarın zihni skandal senaryolarıyla çalkalanırken, adam başını çevirdi. Adamın yüzüne bakar bakmaz olduğu yerde durdu.

Görünüşe aldanacak biri değildi. İki muhteşem kız kardeşle ve en iyi eğitmenleri, beslenme uzmanlarını ve estetik cerrahları karşılayabilecek insanların yanında büyüdüğünden, insan mükemmelliğe karşı bağıışıklık kazanıyordu. Ama bu adamın çarpıcı görünüşü neredeyse dünya dışıydı. Uzaktan bile adamın koyu altın rengi kaşlarla çerçevelenmiş çarpıcı altın rengi gözleri ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş dalgalı sarı saçları olduğunu görebiliyordu. Gizliden gizliye imrendiği doğuştan gelen bir zarafetle ayağa kalktığında, kravatsız gri tüvit üç parçalı bir takım giydiğini ve cebinde gümüş bir mendil olduğunu gördü.

"Siktir."

Roth'un laneti onu sarsmıştı. Başka koşullar altında, sorununun ne olduğunu anlamak için ona bakardı ama gözlerini kendilerine doğru gelen şeker adamdan ayırmak istemedi. O gerçekten de muhteşemdi. Daiyu bu adamla göz göze gelirse, ona asılmaya çalışmakla uğraşmaz, sadece üzerine atlar ve işe koyulurdu.

"Roth," dedi adam tatlı bir İngiliz aksanıyla.

Roth yabancıya seslenmeden önce telefona, "Seninle sonra konuşuruz," dedi. "Sabah buluşacağımızı sanıyordum."

Adam Roth'un kaba ses tonundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aksine, sanki Roth onu kollarını açarak karşılamış gibi gülümsedi.

"Sabah oldu," diye belirtti yabancı. "Ve beni tanıştırmayacağınızı biliyordum, bu yüzden meseleyi kendi ellerime almak zorunda kaldım."

Adam ve Roth karşı karşıya geldiklerinde, göz göze geldiklerini gördü. Adam da Roth kadar uzun boyluydu ve onun kadar iri olmasa da çoğu iş adamınıninki gibi aşırı zayıf bir yapısı da yoktu. Yaşını tahmin edemedi. Ona daha fazla yıl vermek istediğini fark edene kadar yukarı doğru çıkmaya devam etti.

dengeli duruşu yüzünden. Ancak yabancı doğrudan kendisine baktığında onun kendi yaşlarında, hatta belki de daha genç olduğunu fark etti.

"İlk seferinde tanışamadık," dedi adam. "Ve içimden bir ses bunun benim için tek fırsat olacağını söylüyor."

"Gri."

Güzel adam Roth'un hırıltısını duymazdan gelerek elini uzattı. "Grayson."

Onun elini sıktı ve ismi duyunca sustu. Geçtiğimiz haftalarda Roth'un telefonda konuşurken bu ismi birkaç kez söylediğini duymuştu.

Grayson keskin bakışları kızın yüzünde gezinirken, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye mırıldandı. "Ama onun çöküşüyle tanışma fırsatına karşı koyamadım."

Sertleşti.

"Onun Amerika'dan kovulmasının nedeni sensin," dedi Grayson kayıtsızca. "Sen olmasaydın onunla asla tanışamazdım."

Elini geri çekti ve ona sert bir gülümseme verdi. "Şanslısın." "Evet," diye onayladı. "Şanslı ben."

Yüksek sosyete partilerinde bu tür sözlü atışmalara alışıkta ama bu saatte bir yabancından bunu beklemiyordu. Havadaki garip tonları eleyerek anlamaya çalıştı ama bu adamın Roth'un hayatındaki yeri hakkında hiçbir fikri yoktu. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Biz ortağız," dedi Grayson umursamaz bir tavırla, aynı anda Roth da "İş arkadaşınız," dedi.

Grayson umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Birlikte çalışmamıza rağmen her şeyi ayrı tutmakta ısrar ediyor. İnsanlara güvenmekte zorlanıyor." Onu rahatsız edici bir açıklıkla değerlendirirken başını yana eğdi. "Bunun nedenini merak ediyorum."

Tırnakları avucunu keserken bile masumca gözlerini araladı. "En ufak bir fikrim yok. O çok dürüst, güvenilir bir adam."

Grayson'ın gülümsemesi genişlerken bile Roth homurdandı, "Bu kadar yeter."

Onunla mı yoksa Grayson'la mı konuştuğundan emin değildi ama cevap veren ortağıydı.

"Merakımı gidermek zorundaydım. Tüm bu değişiklikleri yapıp benden sorgusuz sualsiz hizaya gelmemi bekleyemezsiniz."

"Merakını g i d e r m e n i n sonuçları olacağı konusunda seni kaç kez uyardım?" Roth homurdandı.

"Buna değdi."

Grayson'ın mükemmel gülümsemesi hiç bozulmamıştı ama cansız altın rengi gözleriyle tamamen çelişiyordu. Başlangıçta Grayson'ın erkeksi güzelliği gözlerini kamaştırmıştı ama daha yakından bakınca bir şeylerin eksik olduğunu fark edip tedirgin oldu. Geri çekildi ve Roth'a çarptı. O daha kaçamadan, Roth bir kolunu göğsüne doladı. Bunun koruyucu mu yoksa sahiplenici bir hareket mi olduğundan emin değildi ama karşı koymamaya karar verdi.

Grayson bir süre onları inceledikten sonra, sanki dile getirilmemiş bir soruya cevap veriyormuş gibi omuz silkti. "Seninle tanışmak bir zevkti Jasmine. Umarım tekrar karşılaşırız."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve lobiyi adımladı. Dışarı çıktı, doğruca yağmurun içine girdi ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kaldırımında yürüdü.

Yağmurun ne kadar soğuk olduğunu ilk elden bildiği için onun peşinden gitti. "Roth."

"O iyi," dedi umursamaz bir tavırla, kızın kolundan tutup onu ters yöne götürürken.

Asansörü çağırmak için şifreyi tuşladı ve kapılar arkalarından kapanana kadar onu bırakmadı. Asansör rakamların yetişemeyeceği kadar hızlı yükselirken tam bir sessizlik içinde yan yana durdular. Kapılar açılıp giriş holü ortaya çıktığında, adam öne doğru yürüdü.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde onun peşinden gitti. Paltosunu çıkardı ve bir servet değerinde olması gereken bir sandığın üzerine dikkatsizce fırlattı.

resmi oturma odasına girdi. Adam ıslak bara yöneldiğinde, kadın tereddüt etti. Eğer aralarındaki statükoyu korumak istiyorsa, ona bulaşmamalıydı. Kaçmalı ve o yatağa gelmeden önce mışıl mışıl uyumalıydı ama cevaplara duyduğu ihtiyaç kendini korumanın önüne geçti.

"Kim o?" diye sordu.

"Grayson Ward."

Soyadı belli belirsiz tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordu. "O bir suçlu mu?"

Bir elinde süslü bir viski şişesiyle döndü. "Sence bir suçluya mı benziyor?"

"Suçluların belli bir *görünüŧü* olduğuna inanmıyorum." Ona aşağılayıcı bir bakış attı. "Her ŧekil ve boyutta olabiliyorlar, değil mi?"

"Bilemem." Ondan uzaklaştı. "Onun bir suçlu olduğunu sana düşündüren nedir?"

Bardakların ŧıngırtısını ve ardından cömertçe doldurulma sesini duydu.

"Sizinle olan ilişkisi dışında mı?" diye sordu tatlı tatlı.

"Evet, onun dışında," dedi soğukkanlılıkla, elinde içkisiyle ona dönerken.

"Pek çok iş adamı bu saatlerde çalışmaz ve onda bir ŧeyler vardı..." Kadın tereddüt ettiğinde, adam kaşlarını kaldırdı. Adamın ona verdiği huzursuz hissi kelimelere dökmeye çalıştı. "Gülümsedi ama hiçbir ŧey yoktu. Gözleri boştu."

Grayson hakkındaki izlenimine gülmesini ya da alay etmesini bekledi. İkisini de yapmadı.

"Kimsenin onun gerçek doğasını bu kadar çabuk anladığını sanmıyorum," diye mırıldandı.

Gerildi. "Gerçek doğa mı?"

"O da kendi payına düşen iblislere sahip. Zaman zaman onları kontrol etmekte zorlanıyor ama bu bir suç değil. Benim de böyle bir sorunum var."

Midesi altüst oldu. Bu bir uyarı mıydı yoksa geçmiş günahlarının itirafı mı? Aralarındaki mesafe onu güvende hissettirmeliydi ama onun varlığında işlerin ne kadar çabuk değişebileceğini biliyordu. Mantıklı yanı tekrar sesini yükseltti ve ona hâlâ onurlu bir çıkış yapmak için zamanı olduğunu hatırlattı ama o olduğu yerde kaldı. Duyguları kıpırdandı ama onları acımasızca bastırdı ve yoluna devam etti.

"Eğer o bir suçlu değilse, o zaman nedir?" "Tahtın on yedinci sıradaki varisi." "Ne?"

"Çoğu insan onun statüsünün, servetinin ve görünüşünün altında ne olduğunu göremiyor. Cinayet yanına kâr kalıyor."

Gözleri yarıklara dönüştü. Grayson'ın bir suçlu olduğuna dair şüphelerini bir kenara bırakıp cinayetten bahsetmişti. Onunla dalga mı geçiyordu, yoksa bu sadece kötü bir kelime seçimi miydi?

"Nasıl tanıştınız?"

"Şans eseri."

Boşlukları doldurması için ona birkaç saniye verdi. O doldurmayınca kaşlarını kaldırdı. "Bana söylemeyecek misin?"

"Hayır."

"Neden? Yasadışı olduğu için mi?" "Hayır."

O, yağmurun yok ettiği tavandan tabana pencerelerin önünde rahat ve tamamen huzurlu bir şekilde dururken, kadın öfke, şüphe ve belirsizlik arasında bıçak sırtında dengede duruyordu. Adam onun dengesini bozmakta çok başarılıydı. Onun soğukkanlılığını bozmak için ne gerekiyordu?

Omuzlarını geriye attı, koltuğun etrafında döndü ve ona doğru ilerlemeye başladı. Adam rahat duruşunu kaybettiğinde memnun oldu. İpleri elinde tutabilen tek kişi o değildi. Varlığının her zerresi geri çekilmesi gerektiğini söylese de uçurumun kenarına doğru yürüdü. Eğer cevaplar istiyorsa, oyunu oynamalı ve elindeki tüm silahları kullanmalıydı.

Göz kapaklarının inmesine ve ağzının baştan çıkarıcı bir şekilde yumuşamasına izin verdi. İfadesi anlaşılmaz kalsa da, yaklaştıkça enerjisinin değiştiğini hissetti. Kadın ona bir metre yaklaştığında adam gerildi. Üzerindeki yağmur kokusunu alabilecek kadar yaklaştığında, ıslak bara doğru keskin bir dönüş yaptı. Sırtını ona dönerek kendini beğenmiş bir gülümsemeye izin verdi ve kaynayan sessizliğin tadını çıkardı. Ağır bir bardak seçti ve kendine bir içki doldurdu. Buzlu viskiyi tercih etmesine rağmen, mutfağa doğru beş dakikalık bir yürüyüş yapacak havada değildi.

"Kıyafetlerini çıkarmalısın."

Bardağı dudaklarına götürürken dondu kaldı ve döndü. Adam tam arkasındaydı. Tek yapması gereken ona dokunmak için uzanmaktı.

"Affedersiniz?"

Gece yarısı gözleri yüzünü taradı. "Kıyafetlerin ıslak. Onları çıkarmalısın."

"Bunu bunun için aldım."

Yudumlamadan önce ona kadeh kaldırdı. Öksürmek istemesine neden olan şeyin viski mi yoksa onun değişmeyen odağı mı olduğundan emin değildi ama tat alma tomurcukları lezzeti fark ettiğinde bu endişesi kayboldu. Göz kapakları dalgalandı ve kendine gelene kadar neredeyse tamamen kapandı.

"Bu babamın en sevdiği içkiydi," dedi.

"Biliyorum."

Kadın titreyince, adam bir kumanda aldı ve duvara doğrulttu. Saniyeler sonra bir alev çizgisi belirdi. Roth gömleğinin üst düğmesini çözerken kadın ona yan gözle baktı. Doğrusal şömineye doğru yürüdü ve alevlerin obsidyen cam ve huş ağacı üzerinde dans edişini izledi.

Rahatlatıcı bir sıcaklıkla dolup taşarken, aniden kanepeye uzanıp bir puro tütürme isteği duydu ama Roth'a bir bakış bu arzusunu yok etti. Viski onu yumuşatırken, Roth üzerinde tam tersi bir etki yaratmış gibi görünüyordu. Yüzünde yorgunluktan eser yoktu.

İnsan olduğunu kanıtlamak için kanlı bir göz. O bir makineydi, savaş için yaratılmıştı. Gardını asla indirmezd, bu da onun da indiremeyeceği anlamına geliyordu.

"Grayson'dan daha önce hiç bahsetmemiştin," dedi.

"Neden bahsedeyim ki?"

Kalçasını eğdi. "Hmm, bilmiyorum. İlk evlendiğimizde onunla birlikte çalışıyordun. Bir kraliyet mensubuyla arkadaş olduğundan bahsetmek ilginç bir haber olabilirdi."

"Biz arkadaş değiliz."

Kadın gözlerini kırptırdı. "Gecenin bu saatinde eşinizle tanışmak için lobide bekleyecek başka iş arkadaşlarınız var mı?"

Adamın şaşkın ifadesi karşısında gözlerini devirmemek için büyük çaba sarf etti. Hiçbir şeyden haberi **y o k t u** .

"Görünüşe göre," dedi, "en iyi çabalarınıza rağmen, bir dost ve güçlü bir müttefik edinmeyi başarmışsınız."

Roth içkisini yudumlarken kaşlarını çatarak alevlere baktı.

"O kadar yakın çalışıyorsunuz ki yaptığınız değişiklikler onu da etkiliyor." İçkisini yudumladı ve bir başka sıcaklık dalgasıyla ödüllendirildi. "Ne gibi değişiklikler, Roth?"

"Zaten biliyorsun."

Kibar bir soruyla kaşlarını kaldırdı.

"Ayarlamalar yapıyorum, böylece çok fazla seyahat etmek zorunda kalmayacağım." "Bu Grayson'ı nasıl etkiliyor?"

"Kazanımlarını korumak istiyorsa, geçmişte olduğundan daha fazla müdahil olması gerekecek" demeden önce sözlerini tartarak tereddüt etti.

"Onun için işleri sen mi yürüttün?"

Roth bir aziz değildi. Kimseye iyilik yapmazdı ama Grayson için büyük bir sorumluluk üstlenmişti. Neden?

"Maximus burada herhangi bir başarı elde etmemi imkânsız hale getirmek için elindeki tüm bağlantıları kullandı. Benimle çalışan herkesin

düşman olarak kabul edilir." Bardağını eğerek kehribar rengi sıvıyı ileri geri salladı. "Ama servetini yeni devralan genç Grayson'ı görmezden geldi."

Midesi sıkışmıştı. Sağlıklı bir yudum viski alarak düğümleri gevşetmeye çalıştı.

"Grayson'ın işle hiç ilgisi yoktu ama parasını yatırmama izin verdi." Gözleri ondan çatı katına kaydı. "Altını bulduk. Maximus öğrendiğinde artık çok geçti. Grayson'ı tehdit etti ve işleri onun için zorlaştırmaya çalıştı ama Grayson'ın soyunun bağlantılarından üstün olduğunu zor yoldan öğrendi." Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Maximus bu konuda pek mutlu değildi."

Bu da Grayson'ın melek gibi gülümsemesinin ardındaki buzu açıklıyordu. "Babamı küçümsemesine ben de dahil miyim?"

Roth bir an için onu düşündü, gözleri yüzünde gezindikten sonra saçlarına takıldı. Saçlarını düzeltme isteğine direndi.

"Hayır," dedi sonunda.

Parmakları bardağın etrafında sıkılaştı. "Bana senin çöküşün dedi."

Ondan bir tepki almayı umuyor olsaydı hayal kırıklığına uğrardı ama ondan bir şey beklemiyordu. Sinir, damarlarında dolaşan alkolle karışmıştı. Sanki yanıyormuş gibi hissediyordu. Ceketini araladı ve adamın bakışları vücudunda gezinirken dişlerini göstermemek için kendini zor tuttu.

"Olanların karmaşık bir versiyonunu duymuş gibi görünüyor," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Öfkesi bir çentik atarken görüşünün kenarları bulanıklaştı. Elindeki iri bardak onu şakağından vurursa bayıltabilirdi... Ama ıskalarsa, o da karşılık verecek ve bu iş her zamanki gibi sona erecekti. İşte beklediği fırsat buydu. Aptalca bir şey yapsın diye onu kasten kışkırtmaya mı çalışıyordu?

"Babam senin çöküşün oldu, ben değil."

"Senin için savaşa gittim."

Ağzı düştü. "*Benim* için mi?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Seni korumak için savaşa gittim."

Öfkesi dikiş yerlerini yırttı. "Benim için savaşmana gerek yoktu! Bana sahiptin. Bu savaş seninle ve babamla ilgiliydi - egolarınız ve imparatorluklarınızla. *Bununla* ilgiliydi." Kolunu saray gibi odayı kaplayacak şekilde salladı ve içkisini pahalı halının üzerine döktüğünde zerre kadar pişmanlık hissetmedi. "Uğruna savaştığın şey buydu. Ve elde ettin." Kadeh kaldırırken gözleri yanıyordu. "Tebrikler. İstedğin her şey parmaklarının ucunda."

"Her şey değil."

"Tamam." Topuklarının üzerinde döndü ve yeniden doldurmak için ıslak bara yöneldi. "Sana yanlış yapan herkesten öç almak istiyorsun. Ayaklarına kapanıp merhamet dilenmelerini istiyorsun."

"Senden gelmediği sürece yalvarmayı umursamıyorum."

Onun sözlerine tepki olarak vücudunun nasıl sarsıldığını kontrol edemedi. Ona sert bir bakış fırlatırken aklına gelen her dilde sessizce küfretti.

"Umarım bunun olmasını beklerken nefesinizi tutarsınız," dedi tatlı bir sesle.

"Bu bir meydan okuma mı?"

Bana dokun ve öl. Kelimeler dilinin ucundaydı ama bu bir boğaya kırmızı bayrak sallamakla eşdeğer olurdu. Odanın içinde bir tur atmadan önce bardağına biraz daha viski doldurdu. Kimse onu Roth kadar kızdıramazdı. Onu çileden çıkarmak için fazla bir şey yapmasına gerek yoktu. Nasıl olmuştu da ilk evlendiklerinde tek kavgaları mezuniyet günü Philadelphia'da kalması için ısrar ettiğinde çıkmıştı?

Sıvı döküldüğünü duyunca durakladı. Roth yeniden dolduruyordu. Kendisi fark etmeden hareket etmiş olması onu hayal aleminden çıkardı. Derin bir nefes aldı ve asıl konusuna yeniden odaklandı.

"Neden Grayson'la tanışmamı istemedin?"

Onunla yüzleşmek için döndü. İkisi de eski pozisyonlarındaydı; kadın kanepenin arkasında (rahatlatıcı bir engel), adam ise sağanak yağmurda tanınmaz hale gelen Knightsbridge'in önünde poz veriyordu.

"Buluşmanız için bir neden yoktu."

"Eninde sonunda olacaktı," dedi çalışılmış bir kayıtsızlıkla. "Bunu nasıl anladın?"

"Pek çok ortak noktamız var."

Gözleri kısıldı. "Hiçbir ortak noktanız yok."

"Davies'i tanıyoruz," dedi elini kanepenin arkasında gezdirirken. "Onların gözüne bu şekilde girdin, değil mi? Sana kefil olacak birine ihtiyacın vardı ve bir kraliyet ailesinden daha iyi bir tavsiye olamaz. Grayson seni kapıdan içeri soktu. Charon, Igor ve diğerleriyle tanışman an meselesiydi."

Sessizliği lanetleyiciydi.

"Grayson değerli bir varlık oldu. Başbakan'dan bir iyilik isteyebilecek pek kimse yoktur."

Alnındaki çatıklık onu hazırlıksız yakaladığının tek işaretiydi.

Kanepenin ucuna ulaştığında eli yumruk şeklinde kıvrıldı. Yakut nergis zambağı ve dut dallarından oluşan şenlikli bir düzenlemenin sergilendiği yüksek masaya doğru ilerlerken parmaklarını açmaya ve yanında sallanmaya zorladı.

"Daiyu'nun babasını da tanıyorsun." Yüksek bir sandalyeye zıplayıp bacak bacak üstüne atarak içindeki gerginliği gizledi. "Bu kadar çok ortak tanıdığımızın olması ne tesadüf."

Onun üstü kapalı suçlamalarına cevap vermesini beklerken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Adam elinde içkisi ve kızın ondan bir tepki almak için bir şeyler fırlatmak istemesine neden olan poker suratıyla orada duruyordu. Göğsünü yanıyormuş gibi hissettirecek kadar viski içti. Nefesini verdiğinde ağzından duman çıkmamasına şaşırdı. Bir dakika ve ardından iki dakika geçtiğinde, kendini tutmadan önce tırnaklarını masaya vurarak kendine ihanet etti. Belli ki bir açıklama yapması için baskı yapmayacaktı, ama bilmek zorundaydı... Gülümsemeyi bıraktı ve Penelope ile yeniden bağlantı kurduğundan beri onu rahatsız eden soruyu sordu.

"Babamın bağlantılarından mümkün olduğunca çok sayıda edinmeye özen gösterdiniz, değil mi?"

"Evet."

Cevabı zaten biliyor olmasına rağmen, onun onaylaması kalbinin çarpmasına neden oldu. "Bunu neden yapasın ki?"

Cevap vermek yerine içkisini yudumladı ve kadının sinirlerini kırılma noktasına kadar gerdi.

"Onları babamdan alabileceğini kanıtlamak mı istiyorsun? Yoksa onlara sahte bir güvenlik hissi mi veriyorsun, böylece daha sonra onları becerebilecek misin?"

"Bunu neden yapayım ki?"

"Babamla ilişkili herkesi yok etmek istiyorsun." Adam ona karşı çıkmayınca öne doğru eğildi. "Roth, bu insanları hayatım boyunca tanıdım. Onlar benim geniş ailem. Bunlar oyun oynadığın yabancılar değil, bunlar benim çocukluk arkadaşlarım."

"Bu sadece iş."

"Sadece iş," diye yineledi. "Senin için hepsi bu mu?"

Davies ile paylaştıkları akşam yemeğinin anıları zihninden geçerken ona baktı. Bebek Mariah'yı, kahkaha ve sevgiyle dolu konağı ve ayrılmadan önce Roth'u kucaklayan William'ı düşündü. Bunların hiçbirisi onun için bir fark yaratmamıştı. Yüzündeki donuk ifade kalbinin ayak parmaklarına kadar batmasına neden oldu.

"Doğru ya. Bir an için kiminle konuştuğumu unuttum." Ağzındaki kötü tadı bastırmak için son viskisini de yudumladı. "Seninle her şey bu noktaya geliyor. Bu yüzden benimle iki kez evlendin. Sadece iş."

Buz göğsüne yayıldı ve nefes almasını zorlaştırdı. Neşeli kırmızı nergis zambağına odaklandı ve içindeki her şey çılgınca isyan ederken bir sakinlik cebi bulmaya çalıştı. Londra, savaşmak için seçtikleri zemin gibi görünüyordu, bu yüzden onların geleneğini sürdürmesi doğrudu.

"Bir dahaki sefere bir gösteri yapmamız gerektiğinde, beni de dahil edersen memnun olurum. Artık beni kandırmana gerek yok. Bu sefer açık konuştun. Anladım. Ben bir dekorum. Bana replik vererek zaman kaybetme. Kimi ikna etmeye çalıştığını söyle, ben de yapayım. Ben de bunu kabul ettim. En azından bana bu kadar güvenmelisin."

İç organları bu konuşmadan korunmak için büzüştü ama biraz daha acı çekmenin ne önemi vardı ki? Cezalandırılmak için oburdu. Bu yüzden onunla yeniden evlenmişti, değil mi? O kadar kaskatı kesilmişti ki sırtı sandalyenin arkasına değmiyordu.

"Kaia gitmem gerektiğini söylediğinde gitmedim. Thea'ya saldırdıktan ve beni kasten hedef aldığını itiraf ettikten sonra bile hikâyemizi değiştirmedim. Bana söylemeden vazektomi yaptırdığını bile bunu kabul ettim!"

Sandalyeden fırladı. İçi çalkalanırken yerinde duramıyordu. Cildi gergin ve sıcak hissediyordu ve biraz başı dönüyordu. Bunun viskiden mi, uykusuzluktan mı, yoksa henüz iyileşmeye bile başlamamış yaralarını acımasızca kesip biçmesinden mi kaynaklandığından emin değildi. Zihninin arkasındaki küçük bir ses ona durmasını ve hâlâ bir parça haysiyeti varken uzaklaşmasını söylüyordu ama ağzının başka fikirleri vardı.

"Beni manipüle ettin, özgürlüğümü çaldın, zayıflıklarımı kullandın... Fark ettin, ne demiştin? İhmal edildiğimi ve yalnız olduğumu mu?" İki elini saçlarında gezdirirken sert bir kahkaha attı ve kontrolü elinden kayıp giderken çekme dürtüsüne direndi. "Çok doğru söyledin."

Bana karşı dürüst olduğun tek an buraya ilk geldiğim andı; o zaman hayatında yerim olmadığını açıkça belirtmiştin. Senden ayrılmak kendim için yaptığım en iyi şeydi. Eğer yapmasaydım, beni dışarı atardın ve hiçbir şeyim olmazdı."

Adamın soğukkanlı ifadesi kadının öfkesini körükledi. Ona hiçbir şey dokunmuyordu. Ağlayabilir ve öfkelenebilirdi ama o hiçbir şey hissetmezdi. Öyleyse neden kendini tutmak için bu kadar enerji harcasın ki? Onu kendisine zincirlediğine göre, onun çirkin, duygusal patlamalarıyla başa çıkabilirdi. Belki de onun dırdırından bıkar ve bir sonraki iş seyahatinde onu geride bırakırdı. Ya da daha iyisi, ondan tamamen kurtulurdu. Bu iyimser düşünceyle ona doğru yola koyuldu.

"Bu kadar iyi bir aktör olduğunu bilmiyordum. Johnny ve Aleixo'yu avucunun içine almıştın."

Ve ben.

Utanç dalgası midesini bulandırdı. Bir an için bir sandalyeye yaslanmak üzere durakladı. Elinde kadehiyle orada duran adamı inceledi. Çok gururluydu. Hiç etkilenmemişti.

"Kimse beni senin benim iyiliğimi düşünmediğine ikna edemezdi. Beni arkada bırakıp haftada bir kez sadece birkaç dakikalığına aradığında bile acınacak kadar minnettardım." Ağzı titrek, kendini küçümseyen bir gülümsemeye dönüştü. "Beni sevdiğini söylemene bile gerek yoktu. Sadece varsaydım..." Başını iki yana salladı. "Tam bir klişe. Baba sorunları olan üzgün küçük zengin kız. Senin gibi bir adam için mükemmel bir tuzak."

Şimşek gökyüzünü yararken arkasındaki pencere aydınlandı. Yağmurun sesi şiddetlendi ve gök gürültüsüyle noktalandı. Onun bakışlarını tutmak için her şeyini harcadı ama o lanet olası bir Hennessy'ydi. Onca yıllık sözlü ve duygusal taciz onu James Roth'a hazırlamıştı. Bunu da atlatacaktı.

"Ölü bir adamdan intikam almak için binlerce işi riske attın. Toplumun birbirimize aşık olduğumuza inanmasını sağlamak için sahte bir düğün için milyonlar ödedin, böylece planlarını harekete geçirebildin." Başını öne eğdi. "Ne zaman

bitecek mi, Roth? Tatmin olman için kaç kişinin acı çekmesi gerekiyor?"
Elleri iki yanında yumruk haline gelmişti. "Beni daha ne kadar cezalandıracaksın?"

BÖLÜM 18

Ne hareket etti ne de konuştu. Ne bekliyordu ki? Başını eğdi. başını kaldırdı ve uzaklaşmak için gücünü topladı. Ağır bir tıkırtı başını tam zamanında kaldırmasına neden oldu ve adamın ona doğru ilerlemeden önce bardağını cam bir masanın üzerine koyduğunu gördü. Varlığının her zerresi bir uyarı çılgılığı atıyordu ama o kendini tuttu. Ona başka ne yapabilirdi ki?

Adam tepesinde belirdiğinde, neden olduğu travma için suçluluk ya da pişmanlık görmeyi umarak gözlerini aradı ama hiçbir şey yoktu. Her hareketini kataloglayan o siyah havuzlarda en ufak bir duygu titreşimi bile yoktu.

"İş benim için düşündüğün kadar önemli olsaydı, Langdon anlaşmasını kaybettiğimde seninle ilişkiyi keserdim."

Onun sözlerini düşünürken gözlerini kırptırdı ve geri çekildi.

"Babamın eninde sonunda pes edeceğini ve seni yakın çevresine kabul edeceğini düşündün-" "Zengin, nüfuzlu bir aileyle evlenmek isteseydim, evlenebilirdim. Evlenmiştim.

Babalar kızlarına teklifte bulunurlar ama benim çok çalışmanın yeterli olacağı bir merdivenin birkaç basamağını tırmanmak için özgürlüğümü feda etmeye hiç niyetim yoktu."

Yavaşça başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil. O zaman neden...?"

"Düşün prenses." Uzandı ve kızın nemli saçlarının ucunu parmakladı. Saç. "İyi düşün."

Bir an için ona baktı, sonra da geri çekilmeden önce elini gereğinden fazla kuvvetle tokatladı. "Ben yapmadım mı

Bana replik vermeyi kesmeni söylesem? Gereksiz bunlar! Sadece bana doğruyu söyle!"

"Düzgün istiyorsun."

Sesindeki ipeksi mırıltı karşısında ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ellerini ceplerine soktu ve gömleğinin boğaz kısmının açılmasına neden oldu.

"Seninle tanışmadan önce planlarım vardı. Büyük olma, herkesin benim için mümkün olduğuna inandığından daha ileri gitme planları. Babandan gelen davetin kariyerimin zirvesi, zirveye açılan kapı olduğunu düşünmüştüm, ancak seçkin kulübüne girmeme izin vermeden önce benden çemberlerden atlamamı istediğini keşfettim. Bunun bir tür sınav olduğunu biliyordum ve giriş için ne gerekiyorsa yapmaya niyetliydim." Gözlerinde keskin ve korkutucu bir şey kıpırdadı. "Sonra seninle tanıştım ve her şey değişti."

Zihni parazitle dolarken kalbi kulaklarında gümbürdedi.

"Gülüştünüz dikkatimi çekti. Birçok kişinin dikkatini çekti. Odada ilerleyişinizi izledim. Adınızı duymayı umdum, böylece yerinizi ve kime ait olduğunuzu anlayabilecektim. Sonra yanıma geldin. Bana gülümsedin ve gülüşünü duyduğumda hissettiğim duygunun aynısını hissettim-"

Kadın arkasını döndüğünde, adam kollarını arkadan ona doladı ve kollarını iki yanına sıkıştırdı.

"Siktir git, Roth!" diye hırladı.

"Beni ilk kez o zaman beslemiştin."

Sustu.

"Hiç kimse ya da hiçbir şey için bir şey hissetmiyordum. Kendim için belirlediğim herhangi bir hedefi değiştirmek için hiçbir neden yoktu, rotayı değiştirmek için hiçbir neden yoktu, ama o gece..." Yüzünü onun saçlarına gömdü. "Elle tutulamayan bir şeyin tadına baktım ve ona sahip olmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum."

Başını inkâr edercesine salladı çünkü boğazı kilitlenmişti.

"Babanın gözüne girmeyi başarabilirdim. Onun sağ kolu olabilirdim, sadece ellerimi kızından uzak tutmam gerekiyordu."

İnsan kafesi sıkılaştı.

"Böyle bir şey olmayacaktı. Senden aldığım küçük tat, babanın bana sunabileceği her şeyden daha değerliydi. Nişanlı olduğumu biliyordum. Babanla olan şansımı mahvettiğimi biliyordum. Neler yapabileceğini biliyordum. İntikamının bu kadar hızlı ve mutlak olmasını beklemiyordum ama umurumda değildi çünkü istediğimi elde etmiştim."

Umut onun izni olmadan yeşerdi, ham yaralarını yatıştırdı ve içindeki çalkantıyı sakinleştirdi. O... olabilir miydi? Zihni kelimeleri oluşturmaya cesaret etse bile, şiddetle reddetti. Öfke, kök salmak isteyen o küçükçük umut tohumu da dâhil olmak üzere önüne çıkan her şeyi silip süpürdü. Ondan uzaklaştı. Bunu başarmasının tek nedeni, adamın bu kadar şiddetli bir tepki beklememesiydi.

"Beni manipüle etmeye çalışıyorsun!" diye bağırarak ondan uzaklaştı. Yüzü, bildiği ve nefret ettiği o soğukkanlı hatlara büründü. "Öyle miyim?"

Soğuk ses tonu sadece şüphelerini güçlendirdi.

"*Evet!* Her zaman yaptığın şeyi yapıyorsun, beni önemseddiğini düşünmemi sağlıyorsun ve sonra..." Yumruğunu avucuna, elini ağrıtabilecek kadar sert bir şekilde vurdu. "Halıyı altımdan çekiyorsun. Colorado'da nihayet ilişkimizi bitirdiğimizi düşünmüştüm ama haftalar sonra kız kardeşlerimi mahvetmeye çalıştığını öğrendim. Beni tehdit ettin, bana fahişe dedin, bunu yaşadığında mücadele ettiğine inanmamı sağladın..." Elini çatı katını kapsayacak şekilde salladı. "Ve benim senin için imparatorluğundan daha önemli olduğuma inanmamı mı istiyorsun? Beni *terk* ettin..."

Çözülürken göğsünü tırmaladığının farkında değildi. Neyse ki hâlâ paltosunu giyyordu, yoksa derisi kanlar içinde kalacaktı.

"Her zaman bir art niyetin, iş işten geçene kadar asla öğrenemeyeceğim bir açığın var. Lizbon'da beni aptal yerine koydun. Artık değil."

Öfkesini, hiçbir işe yaramayacak bir gözyaşı seline dönüşmeden durdurdu. Kendini daha pratik konulara odaklanmaya zorladı.

"Lyle'in Lizbon'a geleceğini nereden biliyordun?"

İçkisini almak için masaya geri döndü. "Bunun cevabını biliyorsun."

"Onu izleyen insanlar var." Tek açıklama buydu ama... "Bu nasıl mümkün olabilir? Personeli bu bilgiyi vermez."

"Yeterince para teklif ettiğinizde hiçbir şey imkansız değildir."

Tırnakları avuçlarını kesiyordu. "Başka kimi izliyorsun?" Cevap vermeyince gerildi. "Bütün ailemi mi?"

"Herkesin saklayacak bir şeyi vardır." "Benim ailem hiçbir şey saklamıyor!"

"O zaman gözetlemenin ne zararı var?"

Öfkesini dizginlemek için gözlerini kapatmadan önce ona vuracak bir şey aradı. Duygularının onu ele geçirmesine izin verirse hiçbir yere varamazdı. Kaçamak cevaplarda ustaydı. Eğer sorulara cevap veriyorsa, bundan faydalanmalı ve gelecekte hazırlıklı olabilmek için mümkün olduğunca çok bilgi edinmeliydi. Güçlendirici bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi.

İnandığı her şeye ters düşüyordu ama sormak zorundaydı. "Bir şey bulabildin mi?"

"Hiçbir şey saklamadıklarını söylediğini sanıyordum."

"Ne," diye sıkılmış dişlerinin arasından vurguladı. "Yap. Sen. Var mı?"

"Colette iki yıl önce Hennessy & Co'nun kontrolünü kaybetti, ancak ben kontrol hissesini satın alana kadar bunu kabul etmeyi reddetti."

Omuzlarındaki çığlık atan gerginlik hafifçe azaldı. Bunu zaten biliyordu. "Bu kadar mı?"

"Ariana'nın uyuşturucu bağımlılığı var."

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık, öylece kalakaldı. "Sen delisin."

"Yıllardır reçeteli ilaçları kötüye kullanıyor. Alışkanlığından kurtulmaya çalışıyor ama bu yıl yarım düzine kez nüksetti."

Kulaklarında bir uğultu vardı. "Ben..."

"Danışmanı ve terapistiyle görüşmelerini Rami şehir dışındayken planlıyor, bu yüzden onun farkında olduğundan şüpheliyim." Sözlerini bitirmeden önce bir an durakladı, "Ve eğer Colette bilseydi, bu olay başladığında Ariana'yı kovardı."

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadı.

Onu doğruyu söylediğine ikna etmeye çalışmadı. Sadece bekledi. Sallanmakta olduğunu fark etmeden önce sallanan bir teknenin üzerinde duruyormuş gibi hissetti. "Rami'ye bir şey yapamazsın" demeden önce duruşunu genişletti ve destek aldı.

"Söylentilere göre, birlikte kurdukları şirketteki payını devretmeye zorlamak için iş ortağını iflas ettirmiş. Bu işe yaramayınca da ona şantaj yapmış."

"Rami?"

"Arkasında bıraktığı para izi olmasaydı, yeraltı dünyasıyla bağlarını araştıran gazetecilere para ödemeseydi, bu söylentiler dikkate alınmayabilirdi."

Ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapandı ve sonra fısıldadı: "Rami tanıdığım en iyi adam. O yapamazdı..."

"Belki de değişmiştir," dedi Roth, öyle ya da böyle umursamadığını belli eden bir ses tonuyla. "Tek bildiğim, borcunu istediklerinde bedelini tüm ailenin ödeyeceği."

Yorgun zihninin adamın söylediklerini algılaması tam bir dakika sürdü. "Parayı ödemediğini nereden biliyorsun?"

"Ben bilirdim. Sen de bilirdin. Bunu gizli tutamayacak."

Zonklayan şakaklarını ovuşturdu. "Neden böyle aptalca bir şey yapsın ki?"

"Hırsı sağduyusunun önüne geçti. Olur böyle şeyler."

Sanki yüzünde bir bomba patlamış gibi hissetti. Ailesini çırılçıplak soymuş ve sıkılmış görünme cüretini göstermişti. Bu doğru olamazdı. Ariana reçeteli ilaç bağımlısı mıydı? Rami ve Colette böyle bir şeyi nasıl gözden kaçırabilirdi? Ve Rami... Onu dokuz yıldır tanıyordu. Rahatsız edici bir düzenlilikle kazak yelek giyen inek kayınbiraderinin yeraltı dünyasıyla bağları mı vardı? Kendi fikrini söylemeden önce herkesin konuşmasını dinleyen, düşünceli bir adamdı. Bu olamazdı. Ama Roth Colette'in sorunlarını babamın ölümünden çok önce biliyordu ve bu sayede Hennessy & Co'nun kontrolünü bu kadar çabuk ele geçirebilmişti. Ariana'nın bağımlılığını iki yıldır mı takip ediyordu? Neden...? Döndü ve adamın kılını bile kıpırdatmadığını gördü. Her zaman olduğu gibi, on adım gerideydi ve bir tuzak olduğunu fark etmeden önce onun tuzağına düşmüştü.

"Bu yüzden ailemin evliliğimizi kabul etmesi konusunda endişelenmedin. Gerekirse onlara şantaj yapardın."

Başını öne eğdi. "İşbirliği yapmalarını tercih ederdim ama benimle savaşmaya karar verirlerse sigortam vardı."

Böbürlenmedi ama böbürlenmeliydi. Onları avucunun içine almıştı. Yıllardır onlar hakkında veri topluyordu. Buna Amerika'dan sürüldükten sonra mı başlamıştı, yoksa kız onu terk ettikten sonra mı? Kalbi boğazına kaçtı.

"Benim hakkımda ne biliyorsun?"

Onun uzun duraklamasını nasıl yorumlayacağını bilemedi. "İstediğim kadar değil," dedi sonunda.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu şu demek..." Ona doğru ilerlemeden önce bardağını dikkatlice masaya bıraktı. "New York'a indikten sonra sırra kadem bastın. Babama koştun, değil mi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen boşanma belgelerini imzalamayı reddedene kadar ona gitmedim."

"Özel dedektifler seni takip edemedi. Bunun tek açıklaması babanın seni koruyor olması."

"Belki de bulunmak istemediğimde saklanmakta çok iyiyimdir."

Gözünün altında bir kas kıpırdadı. "Nereye gittin prenses?"

"Bilmek istemez miydin?"

"Yapardım."

Adam onun önünde durdu. Sahip olduğu her ilkel içgüdü onu kaçması için uyardı ama o kendini tuttu. Artık kaçmak yoktu. Bunun bir anlamı yoktu. Eğer bu yılı atlatmak istiyorsa, onunla yüzleşmek zorundaydı.

"Senin kendi sırların var, benim de kendi sırlarım var," diye alay etti.

"O zaman asansör kodlarına erişiminiz olmayacak ya da refakatçiniz olmadan hiçbir yere gidemeyeceksiniz."

Her zaman her şeye bir cevabı vardı. Onun da kendince bir cevabı vardı.

"Bana karşı kullanabileceğiniz tek şey seks kasetlerim. Onlardan herhangi birini buldun mu?"

Etrafındaki hava elektriklenirken teni karıncalandı. "Yine mi geldin?"

Onun ürpertici ses tonunu duymazdan geldi ve saçlarını savurdu.

"Kitapları okudun."

"Çılgın seks maceralarımı zaten biliyorsun."

Kızın yanaklarını tutarak ağzını açmaya zorladı. Gömleğinin içinde dönerek iki düğmesini koparan eli görmezden geldi.

"Eğer baban müdahale etmeseydi, ne boşanma olurdu ne de başka bir erkek. İyi ki nerede olduğunu hiç öğrenmemişim. Seni biriyle yakalasaydım ne yapardım bilmiyorum." Acımasız siyah gözler yüzünü taradı. "Eğer bir seks kaseti varsa, bunu ödeyeceksin."

Elini aşağı çekti. Adam izin verdiği için bunu başardığını fark edemeyecek kadar kızgındı.

"Aptal olma."

"Umalım da öyle olmasın," diye mırıldandı. "Eğer buna cüret ederse o herifin hayatının hiçbir değeri kalmayacak-"

"Seks kaseti falan yok!" Kadın çenesini büktü ve burnunu havaya kaldırarak adama kötücül bir bakış fırlattı. "En azından benim bildiğim kadarıyla yok."

Aralarına mesafe koyarken adamın elinin yan tarafına doğru esnediğini fark etmedi. Odanın ortasında olduğu için oda şimdi daha küçük görünüyordu. Aralarına yeterince mesafe koyduğunu hissettiğinde yüzünü ona döndü.

"İğrenç anlaşmanızı kabul etmeseydim bana neyle şantaj yapacaktınız?"

"Hiçbir şey."

Gözlerini kırptırdı. "Affedersiniz?"

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sarai bana Thalia Crane kitabını vermeseydi, beni terk ettiğinden beri neler yaptığını bilmiyor olacaktım." Ona alaycı bir bakış attı. "Görünüşe göre ben senin küçük kirli sırrınım."

Gerçek de bu değil miydi zaten? "Kye ve Bailey hakkında bir şey biliyor musun?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Hiç atlamadı.

"Öğretmenlerini dolandırıyorlar. Bailey şeker alabilsin diye Kye ağlıyor. Kazandıklarını yarı yarıya bölüşüyorlar."

Boğazından histerik bir kahkaha yükseldi ama sesini çıkarmadı çünkü başlarsa bir daha duramayacaktı. "Peki ya Lyle?"

Adamın tereddütü kalbinin iki kez atmasına

neden oldu. "Roth?"

"Bununla başa çıkamazsın."

Kendini durdurmadan önce ona doğru bir adım attı. "Sen neden bahsediyorsun? Seni idare ediyorum, değil mi? Neden Lyle'ı koruyasın ki?"

"Koruduğum kişi o değil."

Bir an için ne yapacağını şaşırdı ve sonra ağzı açık kaldı. "*Beni* korumaya mı çalışıyorsun?"

"Her zaman öyleydim."

Öfkesi patladığında göğsünde bir şey şişeden çıkan mantarla aynı güçte patladı. "*Beni hiç* korumadın! Bir kere bile! Ailem tarafından dışlandığımda yanımda olmadın. Beni toplumla ve sensiz geçen günlerle yüzleşmem için tek başıma bıraktın." Parmağını ona doğru salladı. "*Beni kendinden* bile koruyamıyorsun!"

"Bugün bulunduğum yere gelebilmek için başka biri olmak zorundaydım. O tarafımı görmeni istemedim. Ziyarete geldiğimde sana en iyi yanımı gösterdim. Londra'ya geldiğinde beni hazırlıksız yakaladın. O kadar çabuk gitmeseydin seni yakalayacaktım. Bir saat içinde geri geldim."

Dönüp gitmeden önce tam bir dakika boyunca ona baktı. Geri gelmesinin bir önemi yoktu. İtirafı için beş yıl çok geçti. Adımlarken başını iki yana salladı. Adam onun içini dışına çıkarıyordu ama bu yeni bir şey değildi. Onu Londra'dan ayrılmadan önce yakalamış olsaydı, kendisine bir şans daha vermesi için ikna edebilir miydi?

Kafası o kadar meşguldü ki, ona çarpana kadar hareket ettiğini fark etmedi. Ona haddini bildirmek için ağzını açtı, ama daha basit içgüdülerine başvurdu ve içinde tutmaya çalıştığı her şey taşarken yumruklarını göğsüne vurarak sinirini ondan çıkardı.

"Sen başıma gelen en kötü şeysin! Keşke seninle hiç tanışmasaydım. Hayatımı ve ailemi mahvettin! Eğer sen olmasaydın, ben-"

Kadının omuzlarını kavradı ve onu histerisinden kurtarmak için sarstı. "Eğer ben olmasaydım, kız kardeşlerin Hennessy & Co'yu başkasına kaptırmış olacaktı."

"Bunu bilemezsin! Her şey farklı olabilir."

"Ya da aynısı. Kendini seçip yazar olmak için Ford'u terk etseydin yine de aileden uzaklaşabilirdin. Aynı sonuçlar, ama asla

babanla barışmış olurdun ve üç yüz milyon değerinde olmazdın."

"Bunu çarpıtmayı bırak! Belki onun karısı olarak mutlu olabilirdim."

"Olmazdın."

İçten içe onun haklı olduğunu biliyordu ama babasınıninki yerine kendi yolunu seçtiği için hayatı daha iyi değildi. Sefil bir haldeydi. Sanki onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi, parmakları kızın üzerinde esnedi.

"Ne olabilirdi diye tartışmanın bir anlamı yok. Biz seçimlerimizi yaptık. Şu anda bulunduğumuz yer burası."

Umutsuzluk sesini çatlattı. "Ama bilmiyordum..."

"Sen yaptın."

"Ne?"

"Grayson'da gördüğün şeyi bende de gördün. Saftın ama ne yaptığını biliyordun. Beni geri çevirebilirdin. Ama yapmadın. Seni mahvetmemi, Ford'a ait olması gerekeni almamı istedin. Kirli ve kaba olmasını istedin ve ben de sana bunu verdim."

Bir an için dili tutuldu ve sonra botuyla adamın ayağına vurdu. Adamın yüzü buruştu ve sendeleyerek geri çekildi. Kadın aralarına mesafe koymaya çalıştı ama adam direndi, bu da onun kaval kemiğine üç tekme atmasına neden oldu.

"Seni egoist, işbirlikçi, soğukkanlı sikik *surat*."

Onu omzunun üzerinden atıp odadan çıkarken homurdanarak konuşmasına son verdi.

"Bunun nereye varacağını bilseydim, o gece sana gelir miydin sanıyorsun? Şu an sahip olduğum radara sahip olsaydım, ters yöne doğru koşardım!"

"Seni hiç zorlamadım. İstedğin zaman buna bir son verebilirdin." Bu gerçek kadının öyle çılgınca çırpınmasına neden oldu ki adam sendeledi.

"Senin bir psikopat olduğunu bilmiyordum! Bana sadece görmemi istediğın şeyi gösterdin! Dünyamı parçalamaya ve hayatımı paramparça etmeye hakkın yoktu-"

Adam onu omzundan düşürürken çığlık attı. Boş havaya doğru düştü ve birkaç saniye boyunca sersemlemiş bir şekilde orada yatmasına yetecek bir güçle sırtının üzerine düştü.

Gömleğinin düğmelerinden geriye kalanları çözerken, "Yok olan sadece senin hayatın değildi," dedi. "On yıllık bir çalışma birkaç hafta içinde yok oldu. Planlarım vardı-"

"Senden o değerli planlarını değiştirmeni mi istedim?" diye tükürdü yatakta doğrulurken. "Benden uzak durmalıydın!"

"Hayatta olmaz."

Adam kemerine uzanıncaya kadar nerede olduklarını ve ne yapmak istediğini fark etmemişti.

"Eğer sana izin vereceğimi düşünüyorsan..."

Bitirmedi. Hiç bu kadar hızlı hareket etmemişti ama ondan kaçmak için yeterli değildi. Bacağını tutup onu yatağın kenarına çekti ve bir bavulu çevirir gibi kolaylıkla çevirdi. Onun bu hamlesi üzerine, kız ona saldırmak için ayağa kalktı ve adamın ağzı kızın ağzına çarpmadan önce yüzünü iki sert avucun arasında buldu. Kadın onunla mücadele etti, tırnakları adamın çıplak karnına battı, dişleri ısırmaaya çalıştı ama adam kadının çenesini kontrol ederek ona zarar vermemesini sağladı ve ondan istediğini aldı.

"Roth!"

Çılgılığı öfkeyle karıştı. Başını kaldırdı ve kızarmış yüzünü inceledi. Tuhaf bir şekilde gülümsedi.

"Seni adi herif-"

Ateş saçan bakışlarından kaçamaması için başını geriye yatırmadan önce bir başka sert öpücükle lanetini çaldı.

"Bunu beş yıldır hayal ediyordum."

Sesi, tanımlayamadığı bir duyguyla yankılanıyordu.

"Nasıl ya da ne zaman olacağını hiç bilmiyordum; sadece ne pahasına olursa olsun bunun olması gerektiğini biliyordum."

"Sen-"

"Yapma," dedi onun dudaklarına karşı. "Şunu çıkarmama izin ver."

Başı dönüyor, dudakları zonklıyor ve korkuyordu, adam doğrulurken ona dikkatle baktı. Gömleğinin yanları açıldı ve karnını gösteriyordu. Kemerini çözülmüştü. Pantolonunun üst düğmesi de öyle. Eğer öne doğru eğilirse.

Çenesini kavrayarak onu gözlerini kırpmadan bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Hayattan ne istediğimi bildiğimi sanıyordum ama sen her şeyi değiştirdin."

Başka tarafa baktı ama bir öpücük daha, bu seferki o kadar şefkatliydi ki gözleri yaşlarla doldu ve bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi.

"Yardıma muhtaç olduğumu düşünen bir adam olarak bana el uzattınız. Başarılarım etkileyiciydi ama ailenizin standartlarının yakınında bile değildi. Cesur, kuralsız ve kabul görmeye muhtaç biriydin. Güvende olman için kilit altında tutulmalıydın. Şansıma, Maximus dikkatsiz ve kibirliydi. Kimsenin ona karşı gelmeye cesaret edemeyeceğini düşünüyordu." Diliyle bir damla gözyaşını yakaladı. "Baban ona değerini kanıtlamanı istiyordu, oysa ben seni olduğun gibi görmek için her şeyimi verirdim. Ve yaptım da."

Elini adamın karnına dayadı ve itti. Adam hareket etmedi ama kadın onun kaslarının kasıldığını hissetti.

"Her şeyin kafamda olduğuna, hatırladığım kadar iyi olamayacağına kendimi ikna etmeye çalıştım ve sonra seni Colorado'da becerdim. Hiçbir şey kıyaslanamaz. Neden böyle oldu?"

Dudakları boğazının hizasında gezinirken "Dur," dedi. "Neyi durdurmak?"

Adamın omzuna yumruk attı. "Bu benim kafamı karıştırıyor! Satın o." almıyorum

"Kelimelerle aram hiçbir zaman iyi olmadı," dedi felsefi bir tavırla. onu ayağa kaldırdı. Onunla yer değiştirerek yatağın kenarına oturdu ve ceketini kavrayarak onu üzerine oturmaya zorladı. "Her zaman konuşmanın zaman kaybı olduğunu düşünmüşümdür. Aksiyonu tercih ederim."

Adam onun üzerine düşerken nefesi kesildi. Yuvarlanmaya çalıştı ama adamın eli saçlarına kaydı ve ağzı tekrar kızın ağzına geldiğinde onu sabit tuttu. Kıpırdanmaya çalıştı ama saçlarındaki o yakıcı tutuş onu tutsak etti. İşgal eden dili ısırmayı düşündü ama bir el onu uyarmak için kıcını kavradı.

"Yapma," dedi dudaklarına karşı. "Yoksa sana kanımı içiririm."

Kız yüzünü buruşturduğunda kıkırdadı. Kadın onun üzerine uzandı, gergindi ve onun kendisini soymaya başlamasını bekliyordu ama adam şu anki durumlarından memnun görünüyordu. Yavaşça saçlarındaki tutuş gevşedi ve kıcındaki eli yoğurmaya başladı. Adam onu zihnini temizleyen bir emilimle öptü. Adamın içten iniltisi kadının amcığının nabzını hızlandırdı. Bunun nereye varacağını bildiği için dehşete kapılan kadın, kaçmak için son bir çabayla kendini yana attı ama bunun tek yaptığı adamın üzerine yuvarlanmasına neden olmak oldu, böylece gerçekten kapana kısılmıştı.

"Roth!"

Daha iyi bir açı yakalamak için başını eğdi. Elleri yanlarını tırmalamasına ya da saçlarını acı verici bir şekilde çekmesine rağmen yerinden kıpırdamadı. Öpüşleri o kadar uyuşturucuydu ki ondan başka bir şey düşünmek için ciddi bir çaba sarf etmesi gerekiyordu. Bunu ondan hep istemişti ama artık çok geçti. Çok ileri gitmiş ve onu çok derinden incitmişti. Saçlarını okşamanın ya da parmaklarını boğazında gezdirmenin bir fark yaratacağını mı sanıyordu? Adam onun nabzını emdiğinde, kadın tavana baktı, bunun bitmesini ve yalnız kalmayı diliyordu ama adamın işi henüz bitmemişti. Kadının yumruğunu yakaladı ve parmaklarını birbirine geçirebilmek için elini açmaya zorladı.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Ağzına saldırmaya devam etmeden önce "Ne istiyorum," dedi.

Dili alay etti. Kadın tepkisiz yatıyordu ama bu onu caydırmadı. Elleri kat kat giysilerin arasından vücudunu şekillendirdi. Ceketini ya da ayakkabılarını çıkarmamıştı. Altında huzursuzca kayarken topukları çarşaflara dolanıyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye

mırıldandı. Kadın anında sustu.

Yüzünü çarşafların üzerinden savrulan saçlarına gömdü. "Seni istiyorum." "Seni istemiyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Hayır mı?" Paltosunu kenara iterek bir elini göğüslerinde gezdirdi ve sert meme ucuna odaklandı. "Peki ya bu?"

Elini tokatladı. "Üşüyorum."

Adam ona karşı sallandı. "Peki ya

bu?"

"Gayet iyiyim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Öyle mi? Bu konuda bir şeyler yapmam gerekecek."

Uyarıyı çok geç duydu. "Hayır!"

Adam kadının vücudunda aşağı doğru ilerlerken, kadın yatağın üzerinde pençeleriyle ilerlemeye çalıştı. Adam kadının çizmelerini tuttu ve önce birini, sonra diğerini çekip çıkardı, sonra da kendini ona doğru fırlattı. Boğuştular. Kadın kan istiyordu. Adam onun vahşi salınımlarını kullanarak ceketini üzerinden kaydırdı. Kadın kaçmaya çalıştığında, adam onu kot pantolonundan sıyırdı. Sırada ne olduğunu bilen kadın, sadece gerçek çaresizliğin mümkün kıldığı bir ters takla attı. Yataktan yuvarlanıp ayağa fırladı ama adam kazağının arkasından tutup onu kucağına çekti. Adam yüzünü kadının omurgasının üst kısmına gömmeden önce kollarını kadının ortasına doladı. Yer değiştirerek aletini onun kıkır yanaklarının arasına sıkıştırdı. Elleri kazağının altından kayarak göğüslerini kavradı. Adam onu üzerinde sallarken kadın dümdüz önüne bakıyordu.

"Jasmine."

Sesi kalındı. Vücudunun verdiği tepkiden nefret ediyordu; bacaklarının arasındaki ince bariyerden hissedeceğinden endişe ettiği sıvı akışı

iç çamaşırından.

Bir eli bacaklarının arasına girdi ve aramaya başladı. Uyluklarını bir arada tutmaya çalıştı ama adam kendi bacaklarını açtığında onunkiler de açıldı ve adamın elinin iç çamaşırını geçmesine izin verdi. Adamın parmağı derine kayarken kadın adamın kalın bileğini kavradı. Adam parmaklarını kızla kaplarken kızın gözleri utanç içinde kapandı. Diğer eli meme ucunu kavrarken klitorisini ovuşturdu ve sonra serbest bırakarak onu bir sıcaklık dalgasına kaptırdı.

"Seni bana bırak."

Dişlerini sıktı ve başını öne eğdi, akıntıyla savaşıırken ellerini dizlerine dayadı.

"Nasıl istersen öyle veririm."

"İstemiyorum," diye tısladı.

İnkârıyla alay edercesine onu iç bacaklarına bulaştırdı. "Benden nefret ettiğini söylüyorsun ama vücudun bana şarkı söylüyor."

"Birçok erkek için *şarkı söyledi*," dedi acı acı.

Kalçaları onun altında esnedi. Bacaklarının arasında duran eli boğazına kadar geldi ve burun deliklerini kendi arzusunun kokusuyla tıkadı.

"Seni başka erkeklerden bahsetme konusunda uyarmıştım," dedi o kadar sessiz bir sesle ki, kadın onu duymak için nefes almayı bıraktı. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun, böylece kontrolümü kaybedip alacağım? Bu mudur yani?"

"Beni yalnız bırakmanı istiyorum!"

"Seni elimden geldiğince rahat bıraktım ama bunun olacağını biliyordun. Senin yanında olup da sana sahip olamam. Şimdi, nasıl istersin?"

Nefes alış verişini düzgün tutmaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Boğazındaki kavrama, hormonları ve onu akılsızca kendinden geçirebileceğini bildiği altında duran beden arasında neredeyse nefes nefese kalmıştı.

"On saniyen var," dedi tenine karşı.

Kaçınılmaz olandan kaçmak için son bir çaba daha gösterdi. "Bunu istemiyorum!"

"Altı saniye."

"Bunun gibi" diye ağızından kaçırmadan önce zihni olasılıklar arasında koşturdu. Dudakları omzunu sıyırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Dümdüz önüne baktı. "Bu pozisyonda. Ben senin kucağında." Yüzü ona dönüktü, böylece ona bakmak zorunda kalmayacaktı.

Bir an sessiz kaldı ve sonra onu iki yanından kavradı. "Ayağa kalk, bebeğim."

Kendisine söyleneni yaptı. Adam ayağa kalkarken sırtını ona dönmedi. Fermuarını ve ardından pantolonunu indirirken kumaşın çıkardığı sesi duydu. Adam otururken kalbi kulaklarında gümürdedi. Kendini onun kucağındaki yerini almaya ikna edemedi. Adam onu nazikçe geriye doğru çekerek açık kalçalarının arasında durmasını sağladı. Parmakları iç çamaşırının kemerine takıldı ve aşağı doğru çekti. Adam süveterini sıyırp kışına bakarken, kız gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Sırada ne olduğunu beklerken tüyleri diken diken oldu. Adam yanağını okşadı, lezzetli bir şekilde kavradı ve sonra dişlerini hissetti. Acının parıltısı ve ardından gelen rahatlatıcı yalamayla ayak parmakları kıvrıldı. Çok sessizdi. Fırtına bile onun ne yapacağını görmek için duraklamış gibiydi.

Onu sinirlerini yıpratın bir sabırla keşfetti. Bekâretini aldığıında bile bunu yapmamıştı. Kontrolünü kaybetmiş ve ona saldırmıştı, bu onun umurunda değildi. Bundan zevk almıştı ama şimdi burada durmuş, adamın elleri üzerinde çalışırken ve ağızı kötü şeyler yaparken, kendini onun kırılmasını dilerken buldu. Bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Kıçıyla adamın yüzüne vurdu. Adam doğrulduğunda, kadın da oturdu. Adamın kalçalarını kavrayarak onu yavaşlatmasına şaşırmadı, böylece kendini içine yönlendirebilecekti. Aletin başını tuttuğunda durakladı, ancak tamamen kılıflanana kadar baskı uyguladı. Uzun bir nefes verdi ama başka bir hareket yapmadı. Sadece onun içinde olmaktan memnun görünüyordu. Kadın memnun değildi. Bu işin bitmesini istiyordu. Kalçalarını döndürdü ve beline dolanan, neredeyse onu ezecek olan kola hazırlıklı değildi.

"Bekle."

Ses tonundan pamuk ipliğine bağlı olduğu anlaşılıyordu. Hareket etmesine izin vermiyordu ama kadın başka şeyler yapabiliirdi. Kegel egzersizlerine devam etti ve eğer onu doğru şekilde sağarsa...

Sanki yıldırım çarpmış gibi sarsıldı ve ayağa fırladı, onu eğerken belini kavradı ve durmadan önce üç kez itti.

Adam onu yatağa fırlattığında bir çığlık attı. Kız kaçmaya çalıştı ama adam onu sırt üstü yatırdı.

"Ne oyunu oynuyorsun?"

"Oyun oynamıyorum! Bu işin bitmesini istiyorum!"

Gözleri buz gibi oldu. "Hayatta her zaman istediğini elde edemezsin."

"Ben istediğimi asla elde edemiyorum," diye fısıldadı adam tekrar içine kayarken. "Alacaksın."

Başını salladı ve adam pozisyonunu değiştirirken sarsıldı. Doruğa ulaşmak için acele etmiyordu ama bunu uzatmasına izin vermeyi reddetti. Onun altında kıpırdandı. Adam hoşnutsuzlukla homurdandı ve ona kesmesini söyledi ama çok geçmeden itmeye başladı, kontrolü bozulmuştu. Kadın onu teşvik etti, adam kendini o kadar derine gömerken yüzündeki tüm nezaketin sülük gibi akmasını izledi ki, kadın tırnaklarını sırtına geçirdi. Sancılar içindeyken bile adamın durup klitorisine sürtünerek onu da kendisiyle birlikte gelmeye ikna etmesinden nefret ediyordu. Vücudunun onunkine verdiği tepkiyi azaltmak için umutsuzluğa sarıldı ama her geçen dakika, coşku onu yenmeye başladı. Bacakları adamın beline dolandı, vücudu havalanmaya hazırlanırken gözleri dönmeye başladı, ama önce adam kırıldı. Adam boşalırken kadın onun ağırlığını kaldırdı, adam kendini orgazmına bırakırken kadının adı adamın dudaklarındaydı.

Ter içinde tavana baktı, vücudunu kontrol etmeye çalışırken parmakları iki yanında seğiriyordu. Roth daha rahat nefes alabilmek için yana kaydı. Orada yatıyordu, titriyordu ve cehennemdeydi. Gelmediğini fark etmiş miydi?

"Tuvalete gitmem gerekiyor," dedi.

Adam bir şey söylemedi ama kadın yuvarlanıp gittiğinde onu durdurmadı. Banyoya girdi, kapıyı kilitledi ve makyaj aynalarının etrafında yumuşak bir parıltı olduğu için ışıklarla uğraşmadı. Duşa girdi ve dört ayak üzerine düştü. Elleri bacaklarının arasına gitti ve kaygan amına battı. Yapış yapış ve sıırıslıklamdı ve bu onu kapatmalıydı ama o bundan zevk alıyordu. Keşke yapmasaydım dedi.

Jasmine biraz rahatlamaya çalıştı, ama dar parmakları onun için bunu yapmıyordu. Vibratörüne ihtiyacı vardı. Kahretsin. Ayağa fırladı ve beceriksiz elleriyle duş başlığını kavradı, kaygan parmakları alıcı bulmadan önce onu düşürdü. Suyu açtı ve ihtiyacı olan konsantre patlamayı bulmadan önce ayarlarla oynadı. Sırtını duvara dayayarak köşeye çömeldi ve bacaklarını açtı. Su basıncını ayarlarken homurdandı. Klitorisini patlatmak istemiyordu. Kahretsin. Duş başlığını ayarladı ve gözlerini kapattı. Orgazm olmak için bu kadar uğraşmak zorunda kalmamayı diledi. Erkekler dakikalar içinde boşalabilirdi. Kadınların doğru kombinasyona ihtiyacı vardı... tabii klitorisine bir ağız gibi yapışan ve onu rekor sürede yörüngeye gönderen sihirli vibratörü değilse. Tuxedo Park'taydı. Bir tane daha sipariş etmesi gerekiyordu, böylece deposu dolacak ve o pisliğe cevap vermeyecekti.

Vücuduna o kadar odaklanmıştı ki adamın içeri girdiğini duymadı. Duş başlığı ellerinden koptuğunda, dengesini kaybedip kışının üzerine düşmesi onu korkuttu. Duş kesilmeden önce su ile ıslandı. Yüzünü silkeledi ve duş başlığını tutucusuna yerleştiren iri yarı dağa ters ters baktı.

"Kapıyı kilitledim," diye nefes nefese kaldı.

"Geçersiz kılamayacağım kilitlere sahip olmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Kadın ona dişlerini gösterdi. "Ne istiyorsun?"

"Yeni stratejin bu mu? Benim seni istediğim kadar senin de beni istediğin gerçeğinden dolayı suçluluk duymamak için kendini inkar etmek mi?"

Gözlerini kırptırdı. Bir sosyopata göre, onun hareketlerini ondan daha iyi anlıyordu. Kontrolü ele geçirmek ve onu çabucak boşaltmak içgüdüsel bir tepkiydi. Nedenini düşünmemiştir ama o hemen doğru varsayımına atlamıştı. Ona kontrolü kaybettirmek ve kendi ihtiyaçlarına boyun eğmemek, odada olanları bir zafer gibi hissettirmeliydi ama Roth bir kez daha bir galibiyeti başka bir mağlubiyete dönüştürdü. Elbette, onun huzur içinde orgazm olmasına izin vermeyecekti. Ayağa kalkarken öfke, utanç ve şehvet içinde yuvarlanıyordu. Sırılsıklam kazağı üzerinde garip bir şekilde asılı duruyordu. Neden hâlâ onu giydiğinden emin değildi ama ışıkları açmamış olmasına rağmen ona bir nebze de olsa saygınlık kazandırdığı için minnettardı.

"Eğer beni analiz etmeyi bitirdiyseniz," dedi soğuk bir ses tonuyla, "bir şeyle ilgilenmek istiyorum-"

Bacaklarının arasına kayan elini izlemesi gerekirken onun gölgeli yüzüne bakıyordu. Köşeye geri sıçradı ve adam onu sıkıştırdığında hatasını anladı. Körü körüne mücadele etti ama adam iki parmağını içine soktuğunda dondu kaldı. Adam onu umutsuzca ihtiyaç duyduğu şekilde doldururken göz kapakları çırpındı. Başını eğdi ve yanağını onunkine değdirdi. Yüzünü çevirdi, böylece ona değil kendi orgazmına konsantre olabilecekti ama adam buna izin vermedi. Yüzünü kavradı ve dudaklarını tuttu, aynı zamanda onu öyle bir güçle parmaklamaya başladı ki kızı duvara çarptı. Ağzının içine doğru inledi ve ona daha fazla erişim sağlamak için bacaklarını açtı.

Nefes alamaz hale geldiğinde, ağzını onunkinden ayırdı ve kollarını onun boynuna dolayarak kendini bırakmaya hazırlandı.

"Bitir beni," diye nefes

aldı. Adam sustu.

"Roth."

Öpücüklerini kızın omzunun üzerinden geçirip boynundan kulak memesine kadar götürdü.

Elini adamın saçlarına daldırdı ve şiddetle çekerek başını yukarı kaldırmaya zorladı.

"Beni boşalt."

"Beni istediğini söyle," diye karşı çıktı.

Duvarı bir sıçrama tahtası olarak kullandı ve onu itmek için sahip olduğu tüm gücü kullandı. Adam, kadının geçip gitmesine yetecek kadar geri çekildi. Çıkışa doğru yürüdü, vücudu şiddetli bir ihtiyaç ve öfke kokteyliyle alev alev yanıyordu. Orgazmı da onu da sikeyim. Yalvarmayacaktı. Eğer böyle olacaksa...

İki el belini kavradı ve onu geriye çekerek dengesini bozdu. Düşüşünü engellemek için ellerini uzattı ama kalçalarını kavrayan morartıcı bir tutuş yere değmesine izin vermedi. Eğildi, dengesi bozuldu, geriye uzandı.

"Bırak beni, seni çıkarıcı sik-"

Adam ona arkadan öyle bir güçle girdi ki, ağzından hırıltılı bir ses çıktı. Akli başında olsaydı utanırdı ama Roth düşünmesine izin vermedi. Kontrolü ele geçirirken ona hiç acımadı ve her hamlesinde onu geriye doğru çekti. Ağzından karmakarışık kelimeler ve kırık dökük cümleler dökülüyordu. Tamamen çaresizdi ve onun merhametine kalmıştı. Durması için ona yalvardı. Durmadı ve kendine karşı dürüst olduğu derinlerde bir yerde, onun sahipliğinden zevk aldı. *Bu* onun için doğru reçeteydi, mükemmel bir fırtınaydı. Etrafında dalgalanmaya başladığında, onu karnına doğru zorladı ve onu o kadar şiddetli bir orgazma sürükledi ki, parmakları ve ayakları kaygan taş üzerinde tırmalayıp kaçmaya çalıştı. Kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlayana kadar acımasız temposunu sürdürdü.

Kadın bir bez bebek gibi gevşediğinde, adam onu sırt üstü çevirdi. Nefesini kesen soğuk bir su birikintisine yayıldı. Titreyen kalçalarını araladı ve tekrar içine girdi. Kendini canlı bir fırın gibi hissediyordu. Kadın ona uzandı, donmamak için çaresizce onun vücut sıcaklığını istiyordu. Adam onu vücuduyla örttü ve yüzünü onunkine yasladı. Ona iğrenç şeyler fısıldadı, geçmişte yaptıkları ve gelecek için planladıkları şeyler. Etlerinin birbirine sertçe çarpması, onu içinde becerdiği suyun şıptısıyla noktalanıyordu.

"Roth."

Ne istediğinden emin değildi ama adam yavaşladı ve ona sokuldu. "Cevap vermem gereken çok günahım var ama bunun için değil." Daha da derine inebilmek için kadının bacağına kaldırdı. İkisi de tepki olarak inlediler. "Bu her zaman mükemmeldi. Seni ilk kez içime aldığımda kendimi kontrol ettiğimi sanmıştım ama sen benim için yanıp tutuştuğunda bu düşüncem boşa gitti. Her şeyi berbat ettiğimi sanıyordum ama sen daha fazlasını istedin..." Ona karşı sallandı, onun miyavlamasına ve eğilmesine neden oldu. "Hayatımda bir kez olsun asil olmaya ve birkaç gün beklemeye çalıştım ama bana izin vermedin. Ertesi gün yürüyemedin ama pişman olmadın. İlk andan itibaren benimle eşleştin. Hiç geri adım atmadın, asla katlanmadı."

Kalçalarını döndürerek kadının haykırmasına ve tırnaklarıyla onu işaretlemesine neden oldu.

Onaylayarak mırıldandı.

"Bunu bizden almanıza izin vermeyeceğim. Bu..." Nefes nefese kalan kızın ağzının kenarını öptü. "Bu lanet hediye hak etmedim ve herkesten önce kendim için aldım. Onu saklıyorum, seni saklıyorum."

Tekrar hareket etmeye başladığında ellerini başının iki yanına dayadı. Yavaşça, ama altındaki acımasız yüzeyle, her itme rahatsız edici derecede derine vurdu ve onu kıvranmaya zorladı. Adamın gülümsemesindeki beyaz parıltıyı gördü ve ne yaptığının farkında olduğunu anladı. Şerefsiz.

"Savaşmak istiyorsan, savaşırız. Eskisi gibi olmasını istiyorsan, öyle olsun, ama bana yerimi vermemenle işim bitti. Ben senin kocanım, dans pistinde göz göze geldiğin bir puşt ya da iyi vakit geçirmek isteyen bir denizci değil."

Thalia Crane serisinde bahsettiği iki ilişki.

"Sen benimsin. Benden boşanman bunu değiştirmez. Beni terk etmen ya da başka biriyle evlenmen de değiştirmez."

Omzunu, kızın çırpınmasına neden olacak kadar sert ısırdı.

"Eğer bir gün evlenirsen..." dedi sertçe, ama sözünü bitirmedi, çünkü kalçasını iyice sıkıştırıp geri çekildi, sonra da öyle bir hamle yaptı ki

vahşice çığlık attı. "Bunu yapmadığın için memnun

ol." "Roth, lütfen. Yapamam..."

Eli klitorisine gitti ve ovuşturdu. "Benim için tekrar gel."

"Hayır! Benden bu k a d a r . Bırak beni-" Yıldırım çarpmış gibi şaha kalktı. "Roth,

Dur!"

Ama adam durmadı. Başını çılgınca salladı ve adam onu başka bir orgazma zorlarken saçlarının suda sürüklendiğini hissetti. Ayağını taşa koyup yukarı itmeden önce topuğu adamın kalçasının arkasından kayd. Sonunda teslim olana kadar onu teşvik etti ve onu daha fazla boşalmayla doldurdu.

Gölgeli tavana baktı ve onların acı dolu, hırıltılı nefes alışlarını dinledi. Kendini bir gemi kazasına uğramış gibi hissediyordu - sırlıklam, soğuk, hırpalanmış ve bir inçten daha az suda boğuluyordu. Sıcak telaş azalmaya başladığında, yerini acı veren bir ürperti aldı. Kadın titremeye başladığında Roth hemen tepki verdi. Onu kucağına aldı ve duşun altına götürdü. Sırlıklam kazağını çıkardı ve bacakları tutmayınca bir kolunu beline dolayarak onu sabitledi. Adam suyun sıcaklığını haşlama derecesine getirdiğinde kadın itiraz edencesine nefes nefese kaldı. Onu yerinde tuttu, elleri kan dolaşımına yardımcı olmak için cildinin üzerinde gezindi.

"Çok sıcak değil. Sadece bir şok. Geçecektir" dedi.

Başını iki yana salladı. Colorado'daki o hastanede ondan kaçmasının üzerinden neredeyse iki ay geçmişti ve hâlâ onu tekrar hayatında görmenin şokunu atlatamamıştı. Bu ilişkide ayakları yere basacak mıydı, yoksa her zaman onu bir uçurumun kenarından tutuyormuş gibi mi hissedecekti?

Sıcak suyun altında birkaç dakika kaldıktan sonra bile titremesini durduramadı. Vücudu ısıniyordu ama içinde bir kutup fırtınasının ortasındaydı. Dişleri takırdamaya başladığında, adam onu duştan çıkardı. Onu siyah bir bornoza sardı, makyaj masasının önüne oturttu ve beceriksizce saçlarını kurutmaya çalıştı. Hayatında hiç fön makinesine dokunmadığı belliydi. Kız boğuk bir kahkaha attı ve bu kahkaha

hıçkırır hıçkırır ağladı. Bunun ham birlikteliklerine bir tepki mi, aşırı duygusal yüklenme mi yoksa onu kırılma noktasına iten umutsuzluk mu olduğundan emin değildi.

Roth fön makinesini makyaj masasının üzerine fırlattı ve onun yanağını avuçladı. "Seni incittim mi?"

Ona kendisini bu kadar harap ettiğini ve bir daha asla eskisi gibi olamayacağını nasıl söyleyebilirdi? Ona yaslanıp gözyaşlarına boğulmadan önce gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Harika bir oyuncu olması buraya kadarmış. Görünüşe göre, karakterinden kopmadan önce ancak bu kadar uzun süre rol yapabiliyordu.

Roth onu kucağına almadan önce bir şeyler mırıldandı. Onu nereye götürdüğü ya da onun için başka ne planladığı umurunda değildi. Artık işi bitmişti.

Onu yatağa yatırdı. Çıkardığı acınası sesleri bastırmak için bir yastığa uzandı ama adamın yanına geçip onu kendine doğru çekmesine hazırlıklı değildi. Gözyaşları arasında gevezelik ederken onu itti, ama adam onun yer açma isteğini görmezden geldi ve yüzünü boğazına dayadı. Hıçkırık sesleri daha da yükseldi.

On beş dakika mı yoksa bir saat mi geçtiğinden emin değildi ama yavaş yavaş titremesi geçti ve gözyaşları kurudu. Tükenmişti ve o kadar boştu ki hiçbir şey hissetmiyordu. Karanlık sularda yüzüyor ve etrafını saran adamı görmemeye çalışıyordu. Güvenmediği ve kendisine ne yaptığını anlayacak duygusal kapasiteye sahip olmadığından şüphelendiği bir adama fiziksel ve duygusal olarak bağlanmıştı. O kadar derin bir umutsuzluğun pençesindeydi ki, bundan kurtulabileceğinden emin değildi. Adam haklıydı. Başka hiçbir erkeğin yapamayacağı şekilde onunla eşleşmişti. Onun gibi acımasız ve kurnaz bir adamla böyle bir bağ kurmuş olması onun hakkında ne söylüyordu?

Kendini tutamayacak ve koruyamayacak kadar deneyimsiz olduğunu bildiği için onu tensel bağlarla kendisine bağlamıştı. Bu coşkulu kendinden geçmenin varlığından haberdar olmasaydı hayatı ne kadar farklı olurdu? Bir yudum bile içmemiş olsaydı? Bilmediği bir şeye özlem duyamazdı. İyi, itaatkâr bir eş olur ve babasını bir Baldwin olarak gururlandırır.

Onun yerine, o buydu... Kendinden nefret eden alçak bir inilti çıkardı ve kollarının onun etrafında sıkılaşmasına neden oldu.

"Bunu telafi edeceğim," diye mırıldandı.

Kadın başını salladığında dudakları şakağına değdi.

"Sana normal veremeyeceğimi bile bile seni aldım. Bunu en iyisi olarak telafi edebileceğimi düşündüm." Eli titreyen sırtında gezindi. "Maximus'a, sana, senin seviyesinde olabileceğimi göstermek istedim. Seni Philadelphia'dan almadan önce başardıklarımı sana göstermek için son bir kazanımım vardı."

Kadın kaçmaya çalıştığında, adam onu sırt üstü yatırdı ve ağırlığını onun üzerine yerleştirdi. Onun misk kokusunu içine çekmek zorunda kaldı ve konuşurken ses tellerinin dudaklarında dalgalandığını hissetti.

"Geldiğin gece, babanın sadece satın alma işlemini çalmakla kalmayıp üç anlaşılmayı daha baltaladığını öğrendim. Ne zaman hedeflerime ulaşmaya yaklaşırsam, beni geri adım attırdı. Bunun her zaman zorlu bir mücadele olacağını ve olmak istediğim yere ulaşmama asla izin vermeyeceğini anladım. Sonra seni olmaman gereken bir yerde buldum. Seni jetimle alıp çatı katını ve diğer mülkleri açmayı planlamıştım ama her şey yanılttı. O gece duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim. O öfkeyi söndüremedim, senin için bile."

Kadın konuşmayınca, adam başını kaldırdı. "Bana bak."

İtaat etmediğinde, eli saçlarında düğümlendi ve çiğ, şişmiş göz kapakları kalkana kadar çekiştirdi. Hiçbir şey hissetmemesine rağmen ona baktığında gözleri yaşardı. Adam onun gözlerini aradı. Ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu. Ona verecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Bana inanıyor musun?"

Lafı dolandırmaya zahmet etmedi. "Hayır."

Başparmağı kızın yapış yapış yanağında gezindi. "Sana göstereceğim."

Göz kapakları düşerken, "Tutamayacağın sözler vermemelisin," diye homurdandı. "Yarın kendine döneceksin. Güçlenmiş, uzak,

mükemmel iş adamı. Kimseye ihtiyacınız olmadığını, tüm kartların elinizde olduğunu ve kimseye boyun eğmediğinizi hatırlayacaksınız."

"Sesin kesin geliyor."

"Deneyim." Dudakları mizahsız bir gülümsemeye dönüştü. "Belki de sonunda öğreniyorumdur."

Adamın sesinin gürültüsünü duydu ve nasırlı okşayışının uzaktan da olsa farkındaydı ama her ikisiyle de avunamayacak kadar acı çekiyordu. Adamın ne söylediğinin bir önemi yoktu. Bu gece biraz pişmanlık duydu ama yarın, yaptıklarında haklı olduğunu düşünen, kendine güvenen adama geri dönecekti. Gününe devam edecek, anlaşmalar yapacak, Mo ve Johan'ın onu oradan oraya sürüklemesini sağlayacak, sadece seks istediğinde onu hatırlayacaktı.

Bu gece, onu manipüle etmek için ne kadar ileri gidebileceğini kanıtladı. Duymayı arzuladığı şeyler söyledi, çoğu kadının bir erkeğin en kötü günahlarını affetmesini sağlayacak şeyler... ama onun değil. Bu gece, onun korumalarını sinsice geçti ve savunmasını yerle bir etti. Yarın, yeniden inşa edecekti. Ve ondan sonraki gün. Onunla birlikte olduğu her gün, kendini korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bu sefer, onun kendisini küçük parçalara ayırmasına izin vermeyecekti. Sonunda bu oyundan bıkacak, zamanları tükenecek ve özgür olacaktı.

YAZARIN NOTU

Umarım Roth ve Jasmine'in hikâyesinin bu bölümünü beğenmişsinizdir.

Evlilik yıllarını iki bölüme ayırmak zorunda kaldım çünkü hayatlarının sadece bir ayını belgelemek şimdiye kadar yazdığım en uzun kitapla sonuçlandı! Geçici adı Acı İtiraflar olan 3. Kitap, bu kitabın kaldığı yerden devam edecek. Şu anda, daha önce yazdığım kitapları yayınlamaya kararlıyım, bu yüzden Singed Serisi'ne geri dönüp 3. kitabı bitirmeden önce Suç Lordu Serisi'ne geri dönüp Carmen'in serisini kapatacağım.

Bu çift... Roth ve Jasmine hakkında ne diyeceğimi bilemiyorum. Kalbimi hızlandırdılar, hüngür hüngür ağlattılar ve avazım çıktığı kadar bağırmak istedim. Beni duygusal olarak çok bitkin bıraktılar. Kaç kez yazmayı bırakıp yüzümü ellerime gömdüğümü bilmiyorum, duygularından tamamen bunalmıştım. Kendimi bir satranç maçı yazıyormuşum gibi hissettim ve devam eden savaşları beni beyaz bayrak sallayıp ara vermem için yalvarttı.

Bu kitap beni her düzeyde zorladı. İstediğim bir sonuç için hikayeyi belli bir yola zorlama isteği sürekli bastırmak zorunda kaldığım bir şeydi. Görücü usulü evliliğin favorilerimden biri olduğundan daha önce bahsetmiştim, ancak hiçbir kitap böyle bir anlaşmanın her gün bu rolü oynamak zorunda kalan bir kişi üzerindeki duygusal ve psikolojik etkisini (beni tatmin edecek şekilde) yakalayamadı.

Uzun bir süre boyunca her gün dışarıda. Tabii ki, beyaz atlı prens olmayan Roth'u da ekleyerek cıtaayı yükseltmek zorunda kaldım.

Singed Serisi (şu anda) bir dörü. Dua ediyorum ki 3. kitaba 11 ay ayırabileyim çünkü 4. kitap için büyük planlarım var. Dört kitap da Jasmine'in bakış açısından olacak. Roth'un bakış açısından ekstra bir kitap yapmayı planlıyorum, serinin kapanışı için gerekli olmayacak bir 5. kitap. Kitaplarda tartışılan pek çok şey var, bence her şey söylendikten ve bittikten sonra onun bakış açısından yararlanacak. Aslında onun kitabı ile Acı Sırlar arasında gidip gelerek çok zaman geçirdim çünkü onun nedenlerini anlayamadım. O kadar içine kapanık ki, herhangi bir şeyi ifşa etmesi için ciddi bir baskı uygulamam gerekiyor. İç çekiyorum. O çok... Bilmiyorum. Onun gibi başka bir karakterle hiç tanışmadım. Bana yüksek tansiyon veriyor.

Yazma sürecimi blogumda belgeleyeceğim, bu yüzden kontrol edebilirsiniz. Ayrıca, 3. kitaptan bir alıntı için, bağlantıya erişmek için e-posta listeme (<https://www.subscribepage.com/bk3excerpt>) katılın!

Sabrınız ve desteğiniz için ve hikayelerime bir şans verdiğiniz için size teşekkür etmek istedim! Bu ikiliyi başka nelerin beklediğini size göstermek için sabırsızlanıyorum.

Saygılarımla

, Mia

Mafya romantizmi serimin 1. kitabı olan Suç Lordunun Esiri'ne göz atmayı unutmayın. Bu kitabın arkasına gizlice göz atın!

MIA KNIGHT'IN KİTAPLARI

Suç Lordu Serisi:

Suç Lordu'nun Esiri Suç Lordu
Tarafından Yeniden Ele
Geçirildi Günahla Uyanan Bir
Suç Lordu
Suç Lordunun Cenneti

Singed Serisi:

Acı Sıcak Acı
Sırlar

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı mümkün kılan Patreon'daki Süper Kötü Dostlarıma seslenmek istedim! Özel teşekkürler:

- ♦ Amber
- ♦ Artemisia
- ♦ Bibiana
- ♦ Carrie Cross
- ♦ Diana C. Cohen
- ♦ Hannah
- ♦ Jdowns
- ♦ MassDeb
- ♦ Michelle Stillwell
- ♦ Regina Taylor

YAZAR HAKKINDA

Mia Knight, Suç Lordu ve Singed Serilerinin yazarıdır. İnançlarınızı sorgulamanıza neden olan ve sizi tükenmiş ve duygusal olarak yoksun hissettiren karanlık, çağdaş romanlar yazıyor. Eğer karanlık, ahlaki değerleri sorgulanan ve sahiplenici erkeklerden hoşlanıyorsanız, doğru yere gelmiş olabilirsiniz.

Mia yazmadığı zamanlarda karavanıyla yollara düşüyor. Kahveyi, hayal kurmayı, hiçbir yere gitmeyen yolculukları ve yağmur fırtınalarının sesini seviyor. Kafasındaki seslerle gülüp ağladığında onu yargılamayan köpekleri tarafından sürekli gölgeleniyor. Mia aynı zamanda kötü şöhretli bir münzevidir, bu yüzden size hemen geri dönmezse lütfen sabırlı olun.

Web sitesi: <https://miaknight.com/>

Bülten: <https://www.subscribepage.com/MKNewReleases>

GÖZ ATIN

SUÇ LORDUNUN TUTSAĞI, KİTAP 1

"Gitmek zorunda mısın?" Morgan erkek arkadaşına sordu.

Jonathan kollarını ona sararken sırttı. "Beni özleyecek misin?" "Evet."

Karnındaki korku yumağını bir türlü atamıyordu.

"İş için seyahat etmem gerekiyor," dedi sırtını okşarken. "Sen taşındığından beri hiçbir yere gitmedim ama daha fazla erteleyemem. Üç ay çok uzun bir süre."

"Biliyorum."

Kızın ağzına bir öpücük kondurdu. "Beni burada istemeni seviyorum ama gitmek zorundayım. Eğer Batı Yakası'na taşınırsak, bu kadar çok seyahat etmem gerekmez."

Morgan'ın midesi titredi. "Maine'i seviyorum." "O zaman burada kalacağız."

Eğildi ve ona derin bir öpücük verdi. O anı uzatmak için ceketini avuçladı. Seyahatini duyurana kadar ona ne kadar bağımlı olduğunu fark etmemişti. Erkek arkadaşının iş için seyahat etmesi gereken bir bilişim danışmanı olması onun şansıydı.

Geri çekildi, gözleri sıcacıktı. "En azından burada beni bekleyeceğini biliyorum."

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Evet, burada olacağım. Çabuk bana dön."

Dizüstü bilgisayar çantasını omuzladı ve küçük valizinin sapını yukarı çekti. Kapıyı açtı ve durup ona baktı. "İyi olacaksın, değil mi?"

Buna ihtiyacı yok, diye düşündü ve onu kendisi için endişelendirdiği için kendini suçlu hissetti. "Evet," dedi ve kendinden emin görünmeye çalıştı.

Daireden çıkmadan önce ona bir öpücük kondurdu. Kendini harekete geçmeye zorlamadan önce uzun bir süre kapalı kapıya baktı. Bir hafta tek başına hayatta kalabilirdi. İki yıldır yalnızdı

Jonathan hayatına girmeden önce. Seyahat etmek onun için bir zorunluluktu, bu yüzden onun uzun süreli yokluklarıyla başa çıkmayı öğrenmek zorundaydı.

Morgan, penceresinin dışında dünya yavaş yavaş aydınlanmaya başlarken sabah rutinine devam etti. Uzun bal sarısı saçlarına Fransız usulü bir şekil verdi ve bir eliyle muhafazakâr siyah eteğini ve beyaz bluzunu düzeltti. Aynada kendini inceledi ve görüntüsünden memnun kaldı. Yetkin ve sıkıcı görünüyordu ve dikkatleri üzerine çekmemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Telefonu çaldı ve işe gitme vaktinin geldiğini haber verdi. Çantasını aldı ve kapıdan çıkarken düzenli dairesine üstünkörü bir bakış attı. Otobüs durağına kadar iki blok yürüdü ve tam zamanında otobüsün kaldırırna yanaştığını gördü. Her zaman oturduğu koltuğa yerleşti ve otobüsteki yüzleri alışkanlıkla taradı.

Bankaya girdiğinde ve iş arkadaşları tarafından karşılandığında tedirginliğini üzerinden atmaya çalıştı. *Sadece başka bir gün, diye* kendini rahatlattı. Eşyalarını dinlenme odasına koydu ve günlük rutini olan masasını hazırlama ve parasını sayma işine başladı.

Olaysız bir gündü, bu da aşırı tepki verdiği konusunda onu rahatlattı. Huzursuz ve gergindi ama öğle tatilinde Jonathan'dan gelen bir telefon kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Bir yıl önce çıkmaya başladıklarından beri ona çok bağlanmıştı. Jonathan'ın rahat kişiliği onun gergin kişiliği için bir merhemdi. Kendisini güvende ve emniyette hissetmesini sağlıyordu. Onun eve dönmesi için sabırsızlanıyordu. Jonathan hayatına girmeden önce sinirli bir enkaz gibiydi. Şimdi, kendini biraz daha eski gibi hissediyordu.

Günün sonunda bankadan çıktı, güneş batarken hızlı adımlarla yürüyordu. Otobüs durağına tam zamanında ulaştı ve şoföre başıyla selam vererek basamakları atladı. Normal koltuğu çoktan dolmuştu, bu yüzden koridordaki bir koltuğa yerleşti ve gece çöktüğü için gergin olan sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Jonathan altı gün içinde dönecekti. Büyütülecek bir şey değildi.

Otobüsten atladı ve apartmanına yaklaştı, dairesine ulaşmadan önce iki kat tırmandı. Komşularını sima olarak tanıyordu ama hiçbirinin ismini bilmiyordu ve bu da hoşuna gidiyordu. Kapısının kilidini açarken iki tarafa da baktı ve hızla içeri girdi. Dirseğiyle ana lamba düğmesine vurdu, anahtarlarını ve çantasını kapının yanındaki sehpaıa bıraktı ve dondu kaldı.

Mutfağıındaki taburede bir adam oturuyordu. Bir adım geri atıp kapıya çarptığında, bağırmaı için ağızı açıldı ama adam uyarmak için başını salladı. Bu küçük hareket ığılığın boğazında düğümlenmesine neden oldu. Midesinde büyüyen korkunç bir kıyamet duygusuyla siyah takım elbiseli adama baktı. Adamın acımasız siyah gözleri ve sol alnında bir yara izi vardı.

Blade, "Lyla, kapıdan uzaklaş," dedi.

Lyla. Bu ismi üç yıldır duymamıştı. Panik onu boğazından yakaladı. Geçmişı Jonathan'la paylaştığı dairede oturuyor olamazdı.

"Erkek arkadaşının uzakta olması iyi bir şey. Onu öldürmek için emir aldım," dedi Blade sakince.

İleri doğru iki kararsız adım attı. "Jonathan'ın bununla hiçbir ilgisi yok."

Blade başını yana eğdi. "Sence değıl mi?"

"Üç yıldır yoktum," diye mırıldandı. Güvende olduğunu sanıyordu.

"Yine de buradayım." Cebinden bir telefon çıkardı. Parmağıını ekranın üzerinde gezdirdi ve başını ona doğru salladı. "Gel Lyla, Gavin'e merhaba de."

Blade'in çevirmesini izlerken midesi bulanıyordu. Kaçmak ya da telefonu kapıp parçalara ayırmak arasında kaldı. İkisini de yapmadı. Onun yerine, kalbi kaburgalarına çarparak çaresizce izledi. Kamanın anlamsız olacağını bilse de kapı koluna uzandı.

Blade'in gözleri yarıklara dönüştü. "Yapma, Lyla."

Sesindeki tehdit kadının donup kalmasına neden oldu. Gavin'in kişisel koruması Blade'i çok iyi tanıyordu. Blade, Gavin'e gözünü kırpmadan sadıktı ve yasal ya da yasadışı her türlü görevi yerine getirirdi.

"Blade, lütfen," diye fısıldadı.

Elindeki telefona odaklanmadan önce ona okunamayan bir bakış attı.

"O burada. Gel Lyla, Gavin seninle konuşmak istiyor," dedi Blade hoş bir şekilde.

Blade telefonu ona doğru çevirdi. Gavin Pyre ekrandan ona baktı. Hiç değişmemişti. Belirgin göğsünü ortaya çıkaran derin V yakalı bir gömlek giymişti. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları ve çarpıcı kehribar rengi gözleriyle dünya dışı bir yakışıklılığa sahipti. Herkesi tehlikeli olmadığına inandırmak için kullandığı çocuksu cazibesi endişe verici bir şekilde yoktu.

"Lyla."

Kızın adı adamın dilinden döküldü. Rüyalarına musallat olan o derin ses, kendini savunmak için bir adım geri atmasına neden oldu.

"Hatırladığımdan daha güzelsin," dedi usulca. Kadın başını çılgınca salladı. "Lütfen, yapma."

"Neden, Lyla?"

Ürperdi ve "Ne istiyorsun?" diye fısıldadı. Gavin, üç yıl sonra dostça bir sohbet için onu Maine'e kadar takip etmesi için Blade'i göndermezdi.

"Benden neden kaçtığını bilmek istiyorum."

Cevap vermedi. Veremezdi. Üç yıl onun varlığının etkisini hiçbir şekilde azaltmamıştı. Mutfak tezgahına çarpana kadar hareket ettiğini fark etmedi.

Blade elinde telefonla onu takip etti. Gavin'le göz göze gelmemek için yüzünü yana çevirdi.

"Bana geri dön, Lyla."

"Hayır," diye yutkundu ve Gavin'in yüz ifadesinin sert çizgilerle yumuşadığına tanık olmak için tam zamanında ekrana baktı. Bu değişime şahit olduğunda dehşet tam anlamıyla dehşete dönüştü. Onun ne kadar acımasız olabileceğini biliyordu.

"Bunu ilginç bulabilirsin," dedi Gavin ekrandan kaybolurken soğukkanlılıkla.

Zihni gördüklerini anlamaya çalışırken, daha iyi görebilmek için iradesi dışında öne doğru eğildi. Sandalyeye bağlı bir adam oturuyordu. Yüzü o kadar şişmiş ve şekli bozulmuştu ki kimliğini tahmin etmesi mümkün değildi ama boynundaki kanlı haçı tanıdı. Baş dönerken denge için tezgâha tutundu.

"Babama ne yaptınız?" diye fısıldadı.

"Benden bir şeyler alıyor," dedi Gavin onun görüş alanına geri dönerken.

Belinden bir silah çıkardı ve babasının şakağına dayadı. Babası canlandı, iplere asıldı, gözleri çılgınca dönüyordu. Ağzındaki tıkaçtan babasının boğuk çığlıklarını dinlerken dünyasının yana doğru eğildiğini hissetti.

"Gavin, hayır!" diye bağırarak telefonu Blade'in elinden aldı, o da kolayca bıraktı. Telefonu titreyen ellerinin arasında tutarken, düşünceleriyle tetiği çekmesini engellemeye çalıştı.

Gavin tek kaşını kaldırdı. "Onun yaşaması umurunda mı Lyla?"

"Param var," dedi ve elleri deli gibi titrerken telefonu sabit tutmaya çalıştı.

"Yarım milyonun mu var?"

Midesinin dibi göründü. "Yarım milyon mu?" Babası aptalın tekiydi. Banka hesabında beş binden fazla parası yoktu ve bunun nedeni Jonathan'ın kira ödemesine izin vermemesiydi. Belki kredi alabilirdi-

Gavin, "Baban bizden çalmanın sonuçlarını biliyor," dedi.

Herkes Pyre'lara bulaşılmaması gerektiğini bilirdi. Pyre adamları merhametli olmalarıyla bilinmezdi. Sert, acımasız ve hesapçıydılar.

"Onun için ne yapmak istiyorsun?" Gavin sordu.

Soğuk terler döktü. Onun ne söyleyeceğini biliyordu. "Her şeyi yaparım," diye fısıldadı.

"Blade seni bana getirecek," dedi.

"Gavin, yapamam-"

"Babanın yaşamasını mı istiyorsun?"

Konuşamıyordu, o yüzden başını salladı.

Silahını indirdi ve telefonunu tutan kişiye doğru yürüdü. Yüzü ekranı doldurdu. Nefesi kesildi. Adamın kişiliğinin gücü telefona ulaştı ve onu boğazından yakaladı.

"Beni birazcık bile özlemedin mi Lyla?"

Suç Lordunun Esiri tüm perakendecilerde kalıcı olarak ücretsiz!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.